

Tia Sét Hoang (Savage Thunder)

Contents

Tia Sét Hoang (Savage Thunder)	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	14
4. Chương 4	18
5. Chương 5	22
6. Chương 6	31
7. Chương 7	34
8. Chương 8	37
9. Chương 9	39
10. Chương 10	43
11. Chương 11	48
12. Chương 12	50
13. Chương 13	54
14. Chương 14	57
15. Chương 15	59
16. Chương 16	62
17. Chương 17	66
18. Chương 18	70
19. Chương 19	74
20. Chương 20	77
21. Chương 21	79
22. Chương 22	81
23. Chương 23	85
24. Chương 24	89
25. Chương 25	91
26. Chương 26	95
27. Chương 27	98
28. Chương 28	100
29. Chương 29	104
30. Chương 30	107
31. Chương 31	109
32. Chương 32	112
33. Chương 33	119
34. Chương 34	123
35. Chương 35	126
36. Chương 36	130
37. Chương 37	131
38. Chương 38	133
39. Chương 39	135
40. Chương 40	139

41. Chương 41	142
42. Chương 42	145
43. Chương 43	148
44. Chương 44	151
45. Chương 45	154
46. Chương 46	158

Tia Sét Hoang (Savage Thunder)

Giới thiệu

Translators: lephngoc & diendien & maikhoi1983 Editor: diendien White Thunder tự Colt Thunder là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tia-set-hoang-savage-thunder>

1. Chương 1

Lãnh thổ Wyoming, năm 1878.

Trại chăn nuôi Callan vào ngày hè năm ấy hoàn toàn yên tĩnh ngoại trừ tiếng roi da vút đáng sợ. Hơn nửa tá người tụ tập trên mảnh sân trước nhà có những vật cở thừa thớt, nhưng không ai gây ra 1 tiếng động nào trong khi theo dõi Ramsay Pratt sử dụng chiếc roi da một cách thành thạo – công việc đã tạo nên danh tiếng cho hắn. Từng là một kẻ-đánh-bò, người ta vẫn thường gọi những người chăn dắt gia súc như thế, Pratt thích phô diễn kỹ năng của mình. Hắn có thể đánh văng khẩu súng lục ổ xoay của một tay súng chỉ bằng một động tác xoay cổ tay, hoặc xua một con ruồi khỏi lưng ngựa mà không hề chạm đến da ngựa. Nơi những người khác đeo súng bên hông, Pratt đeo vào đó một chiếc roi da bò dài gần bốn mét cuộn tròn. Nhưng buổi biểu diễn hôm nay lại hơi khác với những kỹ xảo hắn ta thường thể hiện. Lần này là lúc thịt ra khỏi lưng của một con người.

Ramsay làm theo mệnh lệnh của Walter Callan, nhưng lại thấy vui thích với chuyện này. Đây không phải là lần đầu tiên hắn đánh người bằng roi cho đến chết, hoặc mới nhận ra rằng mình thích thú khi làm công việc này, mặc dù không một ai ở Wyoming biết điều đó cả. Việc giết người bằng roi không dễ dàng như cách mà những tay đấu súng thường làm. Nếu muốn giết một ai đó, họ có thể gây nên một trận quyết đấu mà sẽ nhanh chóng kết thúc chỉ trong 1 vài giây, rồi sau khi khói bụi tan đi, lại biện bác rằng chỉ là để tự vệ bản thân. Nhưng với cách lựa chọn vũ khí của Ramsay, trước tiên hắn phải đánh bật vũ khí ra khỏi tay đối phương, rồi tiếp tục quất roi để lấy mạng họ. Trong trường hợp đó, cũng không nhiều người có thể tự vệ được. Nhưng hôm nay, hắn đánh theo lệnh của ông chủ, và nạn nhân lại là một tên lai da đỏ vô danh nên sẽ không ai thèm quan tâm đến.

Hắn không sử dụng roi đánh bò của mình, vì nó có thể lóc đi cả múi thịt với mỗi cú quất. Nếu vậy, thì trò vui kết thúc quá sớm. Callan đề nghị dùng một cây roi-quất-ngựa nhỏ, mỏng hơn, vẫn có thể đánh tới tả

tầm lưng một người đàn ông mà lại kéo dài thời gian lâu hơn nhiều. Ramsay hoàn toàn tán thành ý kiến ấy. Hắn có thể đánh tốt trong vòng một giờ đồng hồ hoặc lâu hơn nữa trước khi cánh tay mỏi nhừ.

Nếu Callan không quá tức giận, lão ta có thể đơn giản chỉ đem bắn người da đỏ. Nhưng lão lại muốn anh ta phải chịu đau đớn, hét lên trước khi chết, và có nghĩa là Ramsay cũng muốn góp vui. Cho đến lúc này thì hắn chỉ đang đùa giỡn với nạn nhân, sử dụng cùng một kỹ thuật quái như hắn đã sử dụng với roi-đánh-bò, vạch một lần ở chỗ này, một lần ở chỗ kia. Không hẳn gây ra nhiều tổn thương nhưng đủ làm nạn nhân cảm nhận sự đau đớn ở mỗi vết cắt trên cơ thể.

Người da đỏ vẫn không thốt lên 1 âm thanh nào, thậm chí dù chỉ là 1 tiếng thở gấp. Tuy nhiên, anh ta sẽ kêu lên khi Ramsay quát mạnh hơn thay vì những cú vờn nhẹ. Nhưng không việc gì phải vội vã - trừ phi Callan thấy chán và ra lệnh ngừng. Chuyện đó thì không có khả năng xảy ra khi mà ông chủ đang tức giận như thế này. Ramsay có thể hiểu được lão ta cảm thấy như thế nào nếu phát hiện ra kẻ tàn nhẫn cô con gái độc nhất của mình chỉ là một thằng con lai chết tiệt. Lão ta đã bị lừa gạt suốt mấy tháng nay, và Jenny Callan cũng thế, theo như vẻ mặt lập tức trở nên xanh lét và trông như phát ốm đến nơi, khi cha cô ta chất vấn về chuyện này. Bây giờ cô ta đang đứng dưới mái vòm cạnh cha mình và trông cũng điên cuồng hệt như lão ta.

Đó là một nỗi nhục đáng nguyên rửa đối với cô ta- một cô gái thật sự xinh đẹp. Nhưng liệu ai sẽ còn muốn cô ta nữa? Sau khi nghe được chuyện cô ta đã từng cặp kè với kẻ nào, để cho gã chạm vào người thì bất cứ ai cũng đoán ra được những chuyện mà gã đã làm với cô. Cô ta đã bị lừa như cha mình, nhưng ai có thể ngờ được bạn thân của gia đình Summers lại là người có nửa dòng máu da đỏ. Anh ta ăn mặc như người da trắng, nói năng như người da trắng, để tóc ngắn hơn hầu hết những người da trắng, đeo súng ngay bên hông. Thật khó mà đoán được anh ta là người như thế nào nếu chỉ dựa vào hình dáng bên ngoài. Duy nhất một điểm anh ta giống người da đỏ là mái tóc đen thẳng và màu đen sạm của làn da, thật ra, cũng chẳng đen hơn bất cứ người đàn ông nào khác thường cười ngửa khắp trên đồng.

Hắn nhà Callan vẫn sẽ không biết được sự thật nếu Durant Quai Hàm Dài không ở đó để kể. Durrant đã bị cho nghỉ việc khỏi trại chăn nuôi Rocky Valley (Thung Lũng Đá) và chỉ mới kí hợp đồng làm việc cho Callan ngày hôm qua. Hắn ta đang ở trong chuồng ngựa khi Colt Thunder- tên mà người con lai tự nhận- cưỡi con ngựa Appaloosa khổng lồ, con của chú ngựa nòi từng giành giải thưởng của bà Summer. Dĩ nhiên Durrant đủ tò mò để hỏi một trong mấy tay làm công rằng Thunder đang làm gì ở đây và khi được kể rằng anh đang tán tỉnh Jenny suốt ba tháng vừa qua, hắn ta đã không thể tin được. Từ chỗ làm thuê trước đây, hắn ta biết Colt là bạn thân của ông chủ, Chase Summers, cũng như vợ ông ấy, Jessica. Hắn ta cũng biết anh là người có nửa dòng máu da đỏ mà cho đến ba năm trước vẫn là chiến binh Cheyenne chính thức. Tuy nhiên chuyện đó không được biết ngoài phạm vi Thung lũng Đá, có vẻ là như vậy... cho đến tận hôm nay.

Durrant chỉ mất một ít thời gian để tìm thấy ông chủ mới và báo cho lão ta biết tin tức này. Có lẽ nếu hắn ta không báo tin này trước mặt ba tay làm công khác, thì Callan đã xử lý theo một cách hoàn toàn khác. Nhưng khi những người làm đã tổ chức nổi ô nhục của con gái mình thì dù có bị đẩy xuống địa ngục đi chăng nữa, bằng mọi giá lão cũng không thể để cho tên con lai đó sống sót được. Lão tập hợp mấy tay làm công ở đó lại, và khi Colt Thunder bước xuống thềm, cùng với quý cô Jenny trẻ tuổi chuẩn bị đi picnic vào buổi chiều, ngay lập tức anh chạm mặt với nửa tá súng lục đang nòng nóng nhắm thẳng vào bụng anh, quá thừa hỏa lực để giữ tay anh không chạm được đến súng của mình, thứ mà trong mọi hoàn cảnh khác, sẽ giúp anh giải vây nhanh chóng.

Anh là người đàn ông cao lớn, cao hơn hết thấy những kẻ đứng bao quanh anh. Mặc dù những người đã gặp anh tới lui nơi này trong suốt ba tháng qua chưa bao giờ phải cảnh giác với anh, vì anh thường xuyên tươi cười, trêu chọc và vẫn tỏ ra là một người có tính khí dễ chịu _ cho đến tận bây giờ. Hiện nay anh bị nghi ngờ là được nuôi lớn bởi người Cheyenne phương Bắc, cũng là bộ tộc người đã cùng với người Sioux tàn sát trung úy Custer và tiểu đoàn hai trăm người của ông ấy chỉ cách đây hai năm ở thung lũng Little Bighorn, phía trên vùng Montana. Colt Thunder, chỉ trong nháy mắt, đã trở thành một chiến binh da đỏ Cheyenne gan lì và nguy hiểm chết người. Sự hoang dã man rợ của người da đỏ không thể kiểm soát nổi luôn gây nên nỗi sợ hãi thường trực đối với những người văn minh.

Anh đã không bị khuất phục một cách dễ dàng ngay khi nhận thức rõ việc bắn anh không phải là chủ định của họ. Phải mất đến bảy người mới trói được anh vào cột trụ đặt ngay trước nhà, và bảy người đó không

một ai không bị thương sau trận ẩu đả. Những vết bầm tím và những cái mũi bê bết máu dè bẹp nổi dày dút, bắn khoắn mà những người này cảm thấy khi Walter Callan ra lệnh cho Ramsay đem cây roi-quất-ngựa ra để hành hạ tên con lai chết từ từ. Anh chàng da đỏ thậm chí không hề nao núng trước mệnh lệnh đó. Anh vẫn kiên cường chịu đựng ngay cả khi áo sơ mi bị xé toạc và ướt đầm máu từ nhiều vết cắt nhỏ chỉ chút do Ramsay gây ra.

Anh vẫn đứng, hông dựa vào thanh chắn dài 1.5 m, điểm tựa duy nhất của mình, hai cánh tay bị kéo căng đến tận hai đầu của thanh. Có đủ chỗ để cho anh chùng gối, mà cuối cùng anh cũng phải gục ngã thôi, nhưng ngay lúc này anh vẫn đứng thẳng người, cao lớn, đầu ngẩng cao. Chỉ duy nhất những ngón tay đang nắm chặt thanh ngang là thể hiện sự đau đớn – hoặc là sự tức giận.

Dáng đứng đó thật quá kiêu hãnh một cách chết tiệt, nhắc Ramsay nhớ lần này không giống như những lần trước khi roi hắt cắn sâu vào da thịt người. Hai tên Mê-hi-cô bị hắt đánh như vậy ở Texas đã tả tơi chỉ sau ba hay bốn cú quất. Lão già đào vàng ở Colorado bị Ramsay cướp đi cả số vàng và mạng sống đã bắt đầu hét lên trước cả cú quất roi đầu tiên. Nhưng đây là một tên da đỏ, hoặc ít ra nó cũng được nuôi lớn giống như thế. Chẳng phải Ramsay đã nghe được ở đâu đó về chuyện người da đỏ Bắc Mỹ trải qua một số loại nghi lễ tự hành xác sao? Hắt dám cá là trên ngực và lưng của tên con lai này sẽ có vài vết sẹo chứng tỏ điều đó. Chuyện này làm hắt tức điên lên. Nghĩa là phải mất nhiều thời gian và công sức mới có thể làm cho tên này hét lên. Đã đến lúc không đùa bỡn được nữa.

Cái quất roi thực sự đầu tiên như một dòng kim loại nóng đỏ xuyên qua tấm lưng người con lai, đóng dấu, khắc sâu lên da thịt anh. Điểm khác biệt duy nhất là thiếu đi mùi da thịt cháy khét. Colt Thunder không hề chớp mắt và sẽ không làm điều đó khi nào mà Jenny Callan còn đứng dưới mái vòm quan sát anh. Đôi mắt anh khóa chặt mắt cô nàng, cũng màu xanh giống như mắt anh, nhưng thắm hơn nhiều, giống như màu chiếc nhẫn ngọc bích mà Jessie thích đeo. Jessie? Lạy Chúa, chị ấy hẳn sẽ rất tức giận vì chuyện này, nhưng hồi đó chị đã luôn bảo vệ anh, đặc biệt từ cái ngày anh xuất hiện trước bậc thềm nhà chị cách đây ba năm và chính chị đã nhận lấy trách nhiệm biến anh trở thành một người da trắng. Chị ấy thậm chí đã làm cho anh tin như vậy. Lẽ ra anh phải hiểu rõ hơn.

Nghĩ về chị ấy ư... không, anh chỉ có thể tưởng tượng ra cảnh Jessie khóc lóc khi chị trông thấy những gì còn lại trên thân thể anh sau những chuyện chúng đã gây ra cho anh. Jenny – anh phải tập trung nghĩ về cô.

Chết tiệt thật, đã bao nhiêu roi rồi? Sáu? Hay bảy roi ?

Jenny, xinh đẹp, tóc vàng, ngọt ngào như viên kẹo Jessie làm vậy. Cha cô chỉ mới định cư ở Wyoming năm ngoái, sau khi cuộc chiến với người da đỏ kết thúc. Người Sioux và Cheyenne bị buộc phải ở trong vùng giới hạn riêng. Colt đã ở Chicago cùng Jessie và Chase trong suốt những khoảng thời gian tồi tệ nhất của cuộc chiến. Jessie đã giấu không cho anh biết tin tức về cuộc chiến vì nghĩ rằng anh muốn quay lại, sát cánh chiến đấu cùng với bộ tộc của mình. Anh sẽ không tham gia. Mẹ anh, chị gái và người em trai của anh đều đã bị giết bởi mấy tên đi tìm vàng đang đổ về Black Hills chỉ hai tháng sau khi anh rời bỏ bộ lạc vào khoảng năm 1875. Vùng đất đó nhưng nhúc nhúc những kẻ đi tìm vàng kể từ khi vàng được tìm thấy ở đó vào khoảng năm 1874.

Đó là khởi đầu của sự kết thúc, vàng nằm ngay trung tâm lãnh thổ của người da đỏ. Họ luôn biết vàng ở đấy, nhưng một khi người da trắng tìm ra, thì không cách gì ngăn cản họ được. Ngay cả khi họ cố tình phá vỡ hiệp ước, xâm phạm nơi đó thì quân đội cũng sẽ can thiệp để bảo vệ họ thôi. Trận chiến thắng vĩ đại cuối cùng của người da đỏ là tại Little Bighorn, nhưng sau đó thì kết thúc.

Mẹ của Colt - Dòng Sông Lớn (Wide River Woman), đã nhìn thấy trước được cảnh này. Đó cũng là lý do tại sao bà âm thầm gây ra mâu thuẫn lớn giữa anh và cha ghẻ mình, Chạy Cùng Sói (Runs With the Wolf), đủ để buộc Colt phải rời khỏi bộ lạc. Hắt bà sẽ gửi em gái anh theo cùng nếu Chim Xám Nhỏ (Little Gray Bird Woman) đã không kết hôn.

Bà kể hết cho anh nghe lý do mà bà làm việc này chỉ sau khi mọi thứ đã quyết định xong xuôi và quá muộn để hàn gắn lại mối quan hệ đã tan vỡ. Anh đã rất giận bà lúc ấy. Nỗi sợ hãi về tương lai của bà không có ý nghĩa gì với anh cả. Anh chỉ thấy cái kết cho cách sống của mình. Nhưng bà đã thấy, và trao cho anh một cuộc đời mới bằng việc buộc anh rời đi.

Thật khó chịu, ray rứt biết bao khi thấy điều bà đã lo sợ là đúng đắn, biết rằng giờ đây hẳn mình sẽ sống ở vùng bị giới hạn nếu còn sống sót qua khỏi cuộc chiến, cũng như cha kế và anh trai vậy – nếu họ còn sống. Nhưng cái làm anh bức tức hơn cả là việc phải tự hạ thấp bản thân mình để được sống.

Hai mươi lăm? Hay ba mươi? Chẳng ai thèm đếm cả, phải vậy không?

Anh đã được nhìn thấy kỹ thuật dùng roi của Ramsay Pratt vài lần trước khi anh đến chơi với Jenny.

Gã đàn ông đó lấy làm tự hào với những việc hẳn có thể làm. Và bây giờ hẳn đang phô diễn sở trường của mình cho những tên đàn ông đứng ngay sau hắn xem, quất roi nhiều lần chính xác vào cùng một nơi cho đến khi chỗ sưng phải tét thịt, lại thêm một lần nữa để cửa vào sâu hơn, rồi lại lần nữa chỉ để đùa vui và gây đau đớn như quý ở chỗ nứt.

Colt biết Pratt có thể tiếp tục đánh đến lúc nào hắn thích. Hẳn trông giống như một con gấu to xác nguy trang dưới thân thể của người đàn ông, với cái mũi tẹt hầu như không đáng chú ý, tóc nâu bờm xờm dơ dáy, đuôi tóc được thả lộn xộn đến ngang vai kết hợp với bộ râu dày và dài cùng với ria mép làm cho chúng trông rất hòa hợp với nhau. Nếu nhìn bất cứ người đàn ông nào giống như người man rợ thì đó chính là gã Pratt. Colt thấy tia sáng ánh lên trong mắt hắn khi được ra lệnh đánh. Đó cũng là việc mọn mà hắn luôn thích thú làm.

Năm lăm? Hay sáu mươi roi? Tại sao anh vẫn cố gắng phải đứng vững? Anh có còn miếng da nào lành lặn nữa không? Phải chăng chính những vết thương gây nên đau đớn hay là tại kỹ năng của lão Pratt làm cho tấm lưng của anh như bị thiêu đốt trong lửa địa ngục vậy? Vừa lúc đó, anh nhận ra máu đang thấm vào đôi ủng của mình.

Jenny sẽ còn đứng đó và quan sát thêm bao lâu nữa? Nét mặt cô ta khắc nghiệt và vô cảm y như cha mình. Có thật sự là anh đã nghĩ đến việc cưới cô gái này về làm vợ không, rồi mua một trang trại bằng đồng vàng mà anh tìm thấy trong túi đồ của mình khi anh đặt chân đến Thung Lũng Đá, món quà chia tay của mẹ tặng cho anh?

Anh đã muốn Jenny ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ. Jessie đã trêu chọc và động viên anh theo đuổi Jenny. Chị ấy cũng làm anh có đủ tự tin để không chán chường. Khi họ thật sự hẹn hò nhau lần đầu tiên, anh đã biết họ đều hấp dẫn lẫn nhau, đến nỗi chưa đầy một tháng, cô đã trao tặng anh sự trong trắng của mình. Anh hỏi cưới cô vào ngay đêm ấy, họ lên kế hoạch đám cưới kể từ đó, chỉ còn việc chờ thời điểm thích hợp để thưa lại với cha cô. Nhưng ông già đó đã nghi ngờ có chuyện gì đó đang xảy ra. Với việc chặn thả đàn gia súc của trang trại Thung Lũng Đá suốt cả dải đất, thực chất nằm ngay trên trang trại nhà Callan, thì việc anh đến thăm cô 3-4 lần một tuần ban ngày hay cả buổi đêm đều rất dễ dàng. Việc Walter Callan biết rõ ý định nghiêm túc của Colt trong việc cầu hôn có lẽ đã đổ thêm dầu vào cơn nộ hỏa của lão ta bây giờ. Và cũng là nỗi nhục của Jenny nữa sao?

Anh nhận thấy lẽ ra nên kể cho cô ta nghe về quá khứ của mình, rằng Tia Sét Bạc (White Thunder) mới là tên thật của anh, rằng Colt chỉ là tên do Jessie nghĩ ra mà thôi. Nhưng vấn đề là, anh biết Jenny sẽ không tin anh, và nghĩ anh chỉ chọc ghẹo cô mà thôi. Jessie đã làm quá tốt, thậm chí ngay cả anh hầu như cũng đã nghĩ rằng mình là người da trắng.

Nhưng bây giờ đối với Jenny, anh không bao giờ còn là người da trắng nữa. Anh đã thấy được cơn giận dữ của cô trước khi cô giấu nó đi, sánh với nét mặt khắc nghiệt của cha cô ta ngay khi việc tra tấn bắt đầu. Không còn những giọt nước mắt, những hồi ức về bàn tay và miệng anh trên thân thể cô nữa, không còn chuyện cô van nài anh làm tình với cô mỗi khi hai người có dịp ở bên nhau một mình. Giờ đây anh hoàn toàn chỉ là một tên da đỏ xa lạ phải gánh lấy hậu quả từ việc làm của mình, dám cả gan thêm muốn một phụ nữ da trắng.

Đôi chân anh trở nên yếu đi và thị lực cũng vậy. Sự rớt bóng đang lan dần lên rồi bùng nổ bên trong đầu óc anh. Anh không biết làm thế nào mà mình vẫn đứng vững được, làm thế nào để anh giữ được các cơ mặt mình không bị co giật dữ dội. Anh nghĩ mình đã trải qua nỗi đau đớn sau cùng trong suốt nghi thức Vũ Diệu Mặt Trời, nhưng so với chuyện này thì đó chỉ là trò trẻ nít. Và Jenny vẫn không nhắm mắt hay nhìn đi chỗ khác. Nhưng cô ta đâu thể nào nhìn thấy được tấm lưng của anh từ trên thêm. Và chuyện anh cố giữ cho mắt mình tiếp xúc với cô ta cũng có ý nghĩa gì đâu. Nó cũng chẳng giúp ngăn chặn cơn đau đớn được.

Walter Callan ra hiệu cho Ramsay ngừng tay một chút khi mắt của Colt nhắm lại và đầu anh gục xuống vai. “Mày còn sống không hả thằng kia?”.

Colt không đáp trả. Những tiếng thét, kêu gào đã ở đó, trong đầu anh, ngay cổ họng anh, chỉ chờ chờ để thoát ra ngoài nếu anh mở miệng. Anh thà tự cắn lưỡi mình còn hơn để chúng thoát ra ngoài. Đó không phải bởi niềm tự hào mãnh liệt của người da đỏ buộc anh không được thốt lên lời nào. Những người da đỏ luôn tôn trọng người da trắng, những kẻ dám đối mặt trước cái chết với lòng dũng cảm. Anh chẳng trông đợi lòng tôn trọng về sự cam đảm của mình ở lũ người này. Anh im lặng vì chính mình, vì lòng kiêu hãnh của bản thân.

Nhưng sự im lặng quanh anh đã bị phá vỡ bởi câu hỏi của Callan. Người ta la lên ngạc nhiên vì anh vẫn còn đứng trên đôi chân của mình, người ta cãi nhau xem anh có thể bị ngắt đi mà không ngã nhào không, có người đề nghị đổ xô nước lên người anh, phòng trường hợp anh thật sự bị ngắt xủ. Ngay lúc đó anh mở mắt, vẫn đủ tỉnh táo để nhận biết một dòng nước đang chạm vào mọi phân da trên tấm lưng bị xé nát của mình – sẽ xô anh ra khỏi ranh giới việc kiểm soát bản thân. Còn khó khăn hơn nữa để ngừng đầu lên, nhưng anh đã xoay sở làm được.

“Sẽ không thể nào tin được nếu tao không chứng kiến tận mắt mình” Một kẻ nào đó đứng kế bên anh đã nói.

Tiếng vùn vụt và đen đét của roi lại tiếp tục vang lên, nhưng không một ai còn để tâm đến nó nữa ngoại trừ người bị đánh và người đánh.

“Tao vẫn không tin nổi,” tiếng cầu nhàu đằng sau Colt. “Hắn ta không thể nào vẫn đứng vững được.”

“Chứ mày đang trông đợi cái gì nữa? Hắn ta chỉ có nửa phần là người thôi, mày phải biết chứ. Chính cái nửa còn lại đang giúp nó đứng đấy”.

Ramsay lơ đi tiếng bàn tán xung quanh, chỉ tập trung vào việc quất roi vào những vết thương tróc da chảy máu. Hắn điên tiết lên vì chưa thể làm tên da đỏ đổ gục, và sự giận dữ đã tác động lên mục đích của hắn. Thằng con hoang khôn kiếp đó không thể làm điều này với hắn. Nó không thể chết mà không thốt ra một âm thanh nào.

Ramsay đã quá tức giận nên không nghe được tiếng vó ngựa đang rầm rập xung quanh nhà, nhưng những người khác thì có. Họ quay lại, nhìn thấy Chase và Jessica Summers cùng với khoảng hai mươi tay chân bò của họ đang đổ về phía này.

Nếu Ramsay có nghe được thì chắc hắn cũng cho rằng họ là mấy tay trong số những người làm của gia đình Callan ra vào nông trại, nên hắn vẫn không ngừng tay. Hắn đang rút tay về chuẩn bị cho một vết quất khác thì ngay lúc đó Jessie Summers giơ súng lên và lập tức bắn.

Viên đạn được nhắm để bắn vỡ sọ Ramsay thay vì bay ngang qua đầu hắn, Summers đã kịp hất cánh tay vợ mình chĩa lên không trung vào phút cuối khi anh nhìn thấy ý định của cô. Nhưng phát súng đó như một hiệu lệnh, mỗi một người của trại chăn nuôi Thung Lũng Đá đều đưa súng trường hoặc súng lục lên cao khi nghe tiếng súng đó. Những tay người làm nhà Callan không dám nhúc nhích, thậm chí còn không dám thở.

Walter Callan bắt đầu nhận ra rằng lão hắn đã phạm 1 sai lầm nghiêm trọng. Không phải là lão không muốn tên con lai đó chết, nhưng có lẽ lão ta không nên xử quá công khai.

Ramsay Pratt nhìn chăm chăm một cách khiếp sợ vào loạt vũ khí hầu như đang chĩa về hướng mình. Đối mặt với vô số thứ như thế này thì roi-đánh-ngựa chẳng đáng cái thá gì, thậm chí roi-đánh-bò của hắn cũng thế. Hắn cẩn thận hạ tay xuống cho đến khi cây roi da ướt đầm máu như 1 con rắn màu đỏ cuộn tròn ở gần chân hắn.

“Lão già khôn khiếp!” Jessie Summers thét lên, nhưng cô cũng quát lên với chồng mình “Tại sao anh lại cản em? Tại sao?!”

Trước khi anh có thể trả lời, Jessie đã trượt xuống ngựa và chạy bỏ về phía trước, đẩy một cách thô bạo mấy gã đàn ông mà vẫn không dám nhúc nhích ra để dẹp đường. Cô đang giận dữ điên cuồng. Suốt hai mươi lăm năm sống trên đời, cô chưa bao giờ tức giận điên cuồng như thế. Cha cô, mẹ cô hay chồng cô, ngay cả khi cô có xung đột với tất cả bọn họ vào lúc này hay lúc khác, chưa bao giờ làm cô bị mất tự chủ

như thế này. Nếu Chase không ngăn cô lại, cô hẳn sẽ nã hết đạn vào tên tay sai của Callan và dành viên đạn cuối cùng lại cho lão ta.

Nhưng khi cô chạm vào người Colt, tận mắt chứng kiến những tổn thương do roi-đánh-ngựa gây ra, cơn thịnh nộ tuôn tràn ra khỏi người cô như giông bão. Cô gập đôi người lại trong tiếng kêu dữ dội trên mảnh sân ướt đầm máu, rồi đột ngột ngừng bật khi đã nôn thốc nôn tháo hết những thứ chưa trong dạ dày.

Chase đã ở đó trước khi cô nôn hết, vòng cánh tay anh quanh người cô. Nhưng khi nhìn vào Thunder thì cảm giác buồn nôn chực trào trong anh. Anh đã dần xem Colt như một người bạn, mặc dù cậu ấy thân thiết với Jessie hơn. Cô yêu thương cậu ấy như một người em trai. Họ đã chia sẻ những mối quan hệ đặc biệt thân thiết cùng nhau trong suốt nửa quãng đời của mình. Colt đã luôn luôn bên cạnh Jessie khi cô cần một người bạn, Jessie sẽ tự đổ lỗi cho mình vì đã không đến đây kịp lúc. Và Chase đã gần như cảm thấy chắc rằng họ đã đến quá trễ. Nếu những vết thương đã không giết nổi Colt thì việc mất máu quá nhiều sẽ làm anh chết mất.

“Khôngggg!” Jessie gào khóc khi đứng dậy được và nhìn Thunder một lần nữa. “Ôi, Chúa ơi, ôi Chúa ơi! Hãy làm cái gì đi chứ, anh Chase!”

“Anh đã cử người đi mời bác sĩ rồi.”

“Thế thì mất nhiều thời gian quá. Hãy làm cái gì đi. Anh phải làm cái gì ngay bây giờ đi. Cầm máu lại – ôi, trời, tại sao cậu ấy còn chưa được thả ra nữa?”

Đó không hẳn là một câu hỏi. Jessie chưa nhận thức được những gì mình đang nói lúc này. Cô đi vòng quanh cột trụ như giống như người mất hồn. Đờ hơn được một chút. Nhìn từ đằng trước trông anh vẫn ổn – ngoại trừ làn da tái xanh, sự im lặng như chết và hơi thở nông, đứt quãng của anh. Cô sợ chạm vào người anh. Cô muốn vòng tay ôm lấy anh nhưng lại không dám. Vì bất cứ sự tiếp xúc và cử động nào cũng đều gây đau đớn cho anh.

“Ôi, Chúa ơi, Tia Sét Bạc, họ đã làm gì với em thế này?”

Cô thì thào trong nước mắt. Colt nghe được cô. Anh biết cô đang đứng trước mặt mình, nhưng anh không mở mắt ra. Nếu anh thấy được sự đau đớn hằn sâu trên gương mặt cô, thì anh sẽ đánh mất chút kiểm soát mỏng manh còn sót lại. Vì sự thật là như thế mà, anh sợ cô sẽ chạm vào người mình, song anh lại cần sự thương mến, dịu dàng của cô, cần đến tuyệt vọng.

“Đừng ... khóc ...”

“Không, không, chị sẽ không khóc,” cô cam đoan với anh như thế trong lúc những giọt nước mắt lại tiếp tục tuôn rơi xuống 2 bên gò má. “Nhưng em đừng cố nói nữa nhé, chị sẽ giải quyết hết mọi chuyện. Thậm chí chị sẽ giết Callan cho em.”

Có phải cô đang cố gắng làm cho anh cười không? Ngày trước anh cũng đã đưa ra lời đề nghị tương tự như thế với cô, chỉ có điều người đàn ông mà anh cam đoan sẽ giết thay cho cô bây giờ lại chính là người chồng mà cô yêu thương bằng cả trái tim.

“Đừng ... giết ... ai cả”

“Suyt, được rồi, được rồi, em muốn sao cũng được, nhưng đừng nói gì thêm nữa.” Và rồi, “Mẹ kiếp, Chase, cởi trói nhanh lên đi. Mình phải ngăn không cho máu chảy nữa.”

Colt không cử động cánh tay ngay khi nó được tự do. Chase đang đứng trước mặt anh. Giọng anh ấy thật dịu dàng khi giải thích, “Jessie, em yêu à, roi-đánh- ngựa quá bẩn qua một thời gian sử dụng. Lưng cậu ấy cần phải được rửa sạch trước tiên nếu không thì cậu ấy sẽ bị chết vì nhiễm trùng mất”.

Một sự im lặng nặng nề bao trùm lên tất cả. Colt hẳn sẽ cảm thấy căng thẳng đến ngột ngạt nếu anh đã không cố giữ mình cứng rắn như đá tảng đến thế.

“Làm đi, anh Chase” Jessie nói khẽ.

“Lạy Chúa, Jessie ...”

“Anh phải làm,” cô nhấn mạnh.

Ba người biết nhau quá đủ để hai người đàn ông hiểu ý cô không nói đến việc rửa vết thương hay thậm chí việc di chuyển anh. Cả cơ thể Colt hầu như thở ra nhẹ nhõm. Đây là lúc cô nghĩ ra vài thứ gì hợp lý hơn.

“Trước hết chúng ta cần một tấm nệm, và hai người giữ cậu ấy khỏi bị ngã.”

Jessie đã bình tĩnh lại, đưa ra mệnh lệnh, nhưng khi cô cử hai người vào nhà lấy tấm nệm thì Walter Callan chặn lại ngay trước cửa vì lão chợt nhớ ra đó là tài sản của lão.

“Các người sẽ không làm phí hoài một trong những tấm nệm của tao cho cái thứ dơ bẩn ấy ...”

Lão ta còn chưa kịp nói hết câu thì Jessie quay phắt người lại khi nghe giọng phản đối của lão. Giờ thì lão là mục tiêu chú ý của cô và hứng chịu toàn bộ sự phẫn nộ đã tích tụ trước đó. Cô bước lên vài bậc thêm, và trước khi có ai nhận ra được ý định của cô thì cô đã rút súng từ một tay làm công đang bị Callan chặn lại. Lần này Chase không có mặt ở đó để cản. Những người còn lại thì không một ai dám thử.

“Ông chưa từng bị bắn trước đây phải không, Callan?” Cô nói khi ra hiệu cho hai người làm vào nhà và làm như tình cờ vuốt ve nòng của khẩu Dragoon 44 đã cũ. “Có những chỗ trên cơ thể khi bị bắn sẽ không chảy máu quá nhiều, nhưng chắc chắn sẽ đau như chết. Một ngón chân, ví dụ điển hình đấy, hay là một ngón tay ... hoặc cái thứ làm cho một thằng đàn ông giống một thằng đàn ông (cái mà ai cũng biết là cái gì đấy, keke). Ông thử nghĩ xem cần bao nhiêu viên đạn để bắn cho nó rời ra từng inch một? Ba viên, có lẽ vậy? Cũng chẳng cần nhiều đến thế? Nó có sánh được với thói bạo tàn của ông không, ông nghĩ sao?”

“Cô điên rồi,” Walter thì thầm trong khiếp sợ.

Tay lão đã mò đến khẩu súng trong một cử chỉ tự vệ. Jessie không làm gì để cản lão, chỉ nhìn chăm chăm vào tay lão, hy vọng là lão sẽ rút súng ra. Khi thấy được tia hy vọng đó trong mắt cô, lão từ từ rút tay lại.

“Đồ hèn nhát,” cô kêu rít lên khi đã vờn đủ với lão. “Chuẩn bị yên ngựa, cút ngay khi mặt trời lặn, Callan, ông và người của ông. Cứ việc lờ đi lời cảnh cáo của tôi và tôi sẽ biến cuộc sống của ông thành địa ngục đấy. Chẳng có bất cứ nơi nào trong vùng này ông có thể trốn được sự trả thù của tôi đâu.”

Lão không ngờ tới chuyện này. “Cô không có quyền ...”

“Chết tiệt là tôi có quyền đấy!”

Lão nhìn chồng cô cầu khẩn “Summers, anh không thể kiểm soát được vợ mình hay sao?”

“Tôi đã làm điều đó giúp ông một lần rồi, lão già khốn kiếp,” Chase quát vào mặt lão ta. “Tôi đã cản cô ấy khỏi bắn bể đầu ông. Còn lại bất cứ điều gì cô ấy có ý muốn làm đều là điều tối thiểu mà ông xứng đáng phải chịu, vì vậy đừng có mà làm căng. May cho ông là một trong số mấy tay làm công tình cờ nghe được chuyện ông định làm lại là bạn nhậu thân thiết của đốc công nhà tôi. Và cũng thật chết tiệt may mắn cho ông là anh ta không phải đánh xe suốt một đoạn đường dài đến Thung Lũng Đá, mà tìm thấy chúng tôi ở bên ngoài bãi thả gia súc. Nhưng đến đó thì vận may của ông đã hết rồi. Chuyện ông làm là loại hành vi tàn bạo hạ đẳng nhất, nó chỉ hợp với thú vật mà thôi.”

“Tôi hoàn toàn có quyền,” Walter phản đối. “Hắn đã cưỡng bức con gái tôi.”

“Cái thứ đàn bà lẳng lơ dâm dăng kia mà lão cho là con gái mình đã mời chào cậu ấy,” Jessie quát to, tránh người sang một bên khi tấm nệm được đưa ra khỏi cửa. Một chiếc xe ngựa được lấy khỏi chuồng. “Còn điều cuối cùng tôi muốn nói với ông là nếu cậu ấy chết thì ông cũng chết luôn, Callan. Tốt hơn hết ông nên thành tâm cầu nguyện cho mình trên đường chạy trốn khỏi lãnh địa này đi.”

“Ngài cảnh sát trưởng sẽ biết chuyện này.”

“Ồ, tôi mong ông chính là loại đàn độn như thế đó. Thật thế. Nếu tôi không ngờ rằng ông sẽ chẳng nhận được gì ngoài một cú vỗ lên tay áo đầu thì tôi đã tự mình xử ông rồi. Cứ thử chống lại tôi xem, tôi sẽ nắm lấy luật pháp trong bàn tay mình. Thẻ có Chúa là tôi sẽ làm, đảng nào thì tôi cũng phải làm thôi.” Jessie nói xong mà còn cảm thấy tự ghê tởm khi quay lưng bước đi.

“Khốn kiếp thật,” Walter lầm bầm đằng sau cô. “Nó chẳng qua chỉ là thằng một thằng con lai chết tiệt.”

Jessie quay ngoắt lại, đôi mắt màu ngọc lam của cô rực cháy. “Đồ khốn nạn! Ông là tên khốn hạ đẳng không ra gì. Ông đã suýt giết chết em trai tôi. Còn nói thêm một lời nữa thì tôi cho ngay một phát đạn vô chính giữa trán ông đấy!”

Cô cho lão ta hai giây để xem lão ta có phản ứng gì với lời cảnh cáo cuối cùng này của cô, rồi quay lưng trở lại chỗ Colt. Mắt anh đang mở lớn. Họ nhìn nhau một lúc thật lâu.

“Chị ... biết ư?”

“Không hẳn. Em cũng biết, phải không?”

“Khi em ... rời khỏi.”

Cô đặt ngón tay lên môi anh thật nhẹ nhàng. “Chị ngạc nhiên là bà ấy đã kể cho em nghe mọi chuyện. Chị lúc nào cũng băn khoăn về sự thân thuộc, gần gũi chị cảm thấy riêng đối với một mình em, chứ không phải với các anh chị em của em. Cuối cùng chị đã phải hỏi mẹ em cho ra lẽ, bà không trả lời. Đó không phải là chuyện mà bà muốn thừa nhận rằng không chỉ người con gái lớn của bà sinh cho cha chị một đứa con. Nhưng bà cũng không phủ nhận. Đó là cách trả lời đủ làm cho chị thỏa mãn rồi. Đặc biệt là khi chị rất mong mỗi điều đó là sự thật.

“Jessie, em không nghĩ chuyện này đợi dịp khác nói sẽ tốt hơn sao?” Chase nói.

Cô gật đầu và lướt ngón tay nâng niu âu yếm vuốt dọc theo gò má Colt. Đó là dấu hiệu để hai người đàn ông đang đứng sau bước lên và đỡ lấy hai cánh tay anh. Colt nhắm mắt lại lần nữa khi Chase di chuyển ngay trước mặt anh.

“Xin lỗi, anh bạn.”

“Đừng có ngớ ngẩn như vậy, Chase,” Jessie nói rất rõ-ràng và bắt gặp cái liếc mắt anh-sẽ-tính-sổ-với-em-chuyện-này-sau từ chồng mình mà cô thường lơ tịt đi. “Đây là chuyện duy nhất làm cậu ấy cảm thấy dễ chịu trong cái ngày kinh khủng như địa ngục này. Làm cho xong đi, Chase”

Chase đã làm, thu nắm tay lại và đắm thẳng vào quai hàm của Colt.

2. Chương 2

Cheshire, nước Anh, năm 1878.

Vanessa Britten xao lãng việc thêu thùa trong một chốc khi ngắm nữ công tước vừa đi hết thêm một vòng quanh phòng. Cô không thể gọi đó là đi đi lại lại trên sàn nhà được, một cách chính xác. Cô ngỡ là cô gái còn không nhận ra mình chỉ đang đi tới đi lui trên tấm thảm phương Đông đẹp đẽ kia.

Thường thì ai có thể nghĩ rằng nữ công tước thậm chí sẽ quan tâm về bi kịch nhỏ đang xảy ra trên lầu chứ? Vanessa thảng thốt trước chắc chắn còn cho rằng điều này là không thể khi cô nhận làm người kèm cặp, cố vấn cho nữ công tước 19 tuổi. Đó cũng là điều bình thường khi những cô gái trẻ chấp nhận cưới những quý ngài lớn tuổi vì tài sản và tước hiệu của họ. Jocelyn Fleming đã tóm được một trong những con mồi béo bở nhất, Edward Fleming, vị Công Tước đời thứ sáu dòng họ Eaton khi ông đã ở tuổi xế chiều và còn đang bị bệnh khi họ kết hôn năm ngoái.

Nhưng chỉ không lâu sau Vanessa đã thay đổi quan điểm của mình về Nữ Công Tước trẻ của dòng họ Eaton này. Hẳn nàng đã rất nghèo khổ khi ngài Công Tước cầu hôn nàng. Cha nàng sở hữu một trong những trang trại ngựa giống tốt nhất nước Anh ở Devonshire, người ta làm Jocelyn tin như vậy. Cũng như đa số bạn làm ăn trong giới của ông, cha nàng đam mê cờ bạc một cách tệ hại và khi mất đi, ông đã mắc nợ nhiều đến nỗi không thể để lại cho Jocelyn ngay cả một xu nhỏ. Edward Fleming thật sự đã cứu cô gái tội nghiệp thoát khỏi tình cảnh tìm kiếm việc làm, tồi tệ nhất trong những tình cảnh tồi tệ đối với một quý cô dịu dàng được giáo dục tốt.

Vanessa chỉ có thể nói đó là “một cử chỉ cao đẹp” cho hành động như vậy. Cô ta yêu những câu chuyện có hậu như thế và không phải là kiểu người hay ganh tỵ với những người khác có chút ít vận may hoặc là rất rất may mắn, điển hình như trường hợp của Nữ Công Tước này. Nhưng Jocelyn Fleming không phải là kẻ đào mỏ như bà đã nghĩ lúc đầu.

Vanessa đã sống rất nhiều năm ở London, nơi mà những người cùng địa vị với nàng đều là những kẻ máu lạnh, sẵn sàng chộp lấy bất cứ thứ gì trong tầm tay. Jocelyn không biết làm sao để trở thành một người nhẫn tâm được, kể cả khi nàng có cố đi chăng nữa. Nàng quá chất phác, quá ngây thơ, cởi mở và tin người. Và chính xác nàng đã thể hiện giống với bản tính vốn có của mình. Điều đáng ngạc nhiên nhất là nàng thật sự yêu người đàn ông vào ngay lúc này đang hấp hối ở trên lầu.

Rất tình cờ, Vanessa được thuê làm công việc này. Ngài công tước đã tiến hành các công việc dự phòng bất thường trong suốt mấy tháng qua, bán đi những tài sản không nằm trong diện tài sản thừa kế, chuyển tiền ra nước ngoài, mua những đồ dùng thiết yếu cho việc đi xa. Ông đã sắp xếp mọi chi tiết cần phải làm. Ngay cả việc thu dọn hành lý cũng đã làm xong. Điều duy nhất mà Jocelyn và đoàn tùy tùng của nàng cần làm là rời khỏi đây.

Vanessa hoàn toàn nghi ngờ lý do về sự lo xa này của ngài Công Tước cho đến khi bà gặp những người họ hàng xa của ông, “những con kền kền tham lam,” đó là cách ông gọi họ, những kẻ đang chờ để chiếm lấy tài sản của ông và xâu xé nó.

Và nếu có một kẻ nào thậm chí được coi là hám lợi và tàn nhẫn hơn nữa thì đó chỉ có thể là Maurice Fleming, kẻ sẽ kế thừa tước vị công tước, vì Edward không có gia đình riêng của mình. Maurice chỉ là anh em họ mà ngài Công tước đã từng đuổi đi không thể chịu nổi hẳn thậm chí dù chỉ ở chung một phòng. Nhưng Maurice có một gia đình lớn hợp pháp để ủng hộ sau lưng, với một bà mẹ và bốn chị em gái, có thể nói hẳn đã luôn khao khát chờ đợi cái chết của Edward để kết thúc việc này một cách nhẹ nhàng. Hẳn cũng cài gián điệp vào lâu đài Fleming Hall để báo cáo thường xuyên về tình trạng của Edward và tiếng gõ cửa không nghi ngờ gì nữa sẽ vang lên ngay giây phút tuyên bố ngài Công tước đã qua đời.

Jocelyn tội nghiệp đã rơi vào giữa cái gọi là cuộc chiến gia tộc trong suốt một thời gian dài. Họ hàng của Edward đã hết sức cố gắng thuyết phục ông đừng lấy nàng... và khi thuyết phục thất bại thì họ quay sang đe dọa sau lưng của Edward, nhưng dù sao ông cũng đã đoán ra được điều đó. Ông đã không thái quá trong khi sắp đặt tất cả mọi thứ nhằm bảo vệ tương lai của người vợ trẻ.

Vanessa sẽ là người đầu tiên đồng ý rằng, việc ở lại nước Anh, phó mặc cho số mệnh bây giờ là một hành động điên rồ. Ngài Công tước mới sẽ không ngu ngốc ngồi yên một chỗ để nhìn một số lượng lớn tài sản của Fleming tuột ra khỏi tầm với của hẳn. Hẳn sẽ dùng mọi thủ đoạn trong quyền hạn của mình để đoạt lại chúng và với địa vị là Công tước mới của dòng họ Eaton thì bây giờ quyền lực của hẳn là vô cùng to lớn. Nhưng Edward đã vạch rõ giới hạn và xác định rằng Maurice và gia đình tham lam của hẳn không được nhận bất cứ thứ gì liên quan đến tài sản mà ông không ghi trong bản thừa kế. Tất cả những thứ ấy sẽ dành cho Jocelyn vì tấm lòng chung thủy và tận tâm của nàng đối với ông. Nếu có ai cần lời khuyên và sự hướng dẫn của Vanessa bây giờ thì đó chính là cô gái trẻ với đôi mắt đắm lệ này. Jocelyn không muốn rời khỏi nước Anh vì nàng đã quá quen thuộc với cuộc sống nơi này. Nàng đã tranh luận với chồng mình từ khi ông lần đầu tiên gợi ý về chuyện đó, nhưng chỉ vô ích mà thôi. Nàng như một đứa trẻ trên phương diện này, sợ hãi những thứ mới lạ. Nàng không thể hiểu được nguy hiểm thế nào sẽ xảy đến với mình nếu nàng ở lại và rơi vào vòng kiểm soát của Marice. Nhưng Vanessa thì có. Lạy Chúa, thật không thể chịu đựng nổi khi nghĩ đến việc Jocelyn bây giờ là Nữ công tước và sẽ sớm trở thành bà quả phụ Công tước, nhưng tước hiệu ấy không thể bảo vệ nàng một khi Maurice tóm được nàng, vì Maurice đã có vợ và cô ta sẽ trở thành Nữ Công Tước mới của dòng họ Eaton.

“Thưa bà?” Người quản gia tần ngần xuất hiện ở cửa ra vào cùng với vị bác sĩ riêng của Nữ hoàng đứng kế bên. “Thưa bà?”

Phải đợi người quản gia gọi lần thứ hai mới kéo Jocelyn ra khỏi những suy nghĩ u ám về hoàn cảnh hiện tại. Vanessa có thể thấy trên gương mặt nàng vẫn còn chút hy vọng nhỏ nhoi nhưng khi nhìn vào sắc mặt của vị bác sĩ thì chút hy vọng ấy đã bị dập tắt hoàn toàn.

“Còn bao lâu nữa?” Giọng Jocelyn nhỏ đến mức có thể.

“Tối nay, thưa bà,” vị bác sĩ già đáp lời. “Tôi thật sự lấy làm tiếc. Chúng ta đều biết đó chỉ còn là vấn đề về thời gian thôi...” Giọng ông ta nhỏ dần rồi tắt hẳn.

“Vậy bây giờ tôi có thể gặp anh ấy không?”

“Tất nhiên là được, thưa bà. Ông ấy muốn được gặp bà.”

Jocelyn gạt đầu và thẳng lưng lên. Đó là tư thế quan trọng thể hiện sự đỉnh đạc và tự tin mà nàng đã học được ở chồng trong suốt một năm qua. Nàng sẽ không khóc, không phải ngay trước mặt người hầu nhưng khi ở một mình ...

Ông chỉ mới 55 tuổi thôi. Bốn năm trước khi Jocelyn gặp ông lần đầu tiên, tóc ông đã lốm đốm vài sợi bạc. Lúc đó, ông đến Devonshire để mua một con ngựa săn từ cha nàng. Nàng đã tiến cử một chú ngựa săn ít đẹp mã hơn, và Edward đã chọn theo lời khuyên của nàng, hơn là theo người huấn luyện ngựa của cha nàng. Chú ngựa săn mà nàng giới thiệu máu lửa hơn, sức chịu đựng dẻo dai hơn. Và Edward đã không phải hối hận với sự lựa chọn này.

Ông quay lại vào năm sau để mua tiếp một cặp ngựa đua, và một lần nữa ông chỉ nghe theo lời đề nghị của nàng. Điều đó làm nàng thực sự hãnh diện. Nàng hiểu biết về loài ngựa và lớn lên cùng với chúng, nhưng không một ai tin tưởng sự hiểu biết của nàng một cách nghiêm túc chỉ bởi vì tuổi đời quá non trẻ của nàng. Nhưng Edward đã rất ấn tượng với kiến thức và sự tự tin của nàng. Cặp ngựa thuần chủng mà nàng bán cho ông đã giúp ông kiếm được một số tiền rất lớn. Và lại một lần nữa, ông không phải hối tiếc. Và tự nhiên họ trở thành bạn bè kể từ đó, bất chấp khoảng cách chênh lệch khá lớn về tuổi tác.

Ông đã đến ngay lập tức khi hay tin cha nàng qua đời. Và ông đã đưa ra lời đề nghị mà nàng không thể chối từ. Nhưng đó không phải là lời đề nghị khiếm nhã. Ông biết mình sắp chết vì bác sĩ đã nói ông chỉ còn sống được một vài tháng nữa thôi. Và cái ông muốn là một người tri kỷ, một người bạn, một người quan tâm đến ông, người sẽ nhỏ vài giọt nước mắt khi ông qua đời. Ông có nhiều bạn bè nhưng chẳng một ai thân thiết với ông cả.

Ông thật vui khi nói cho nàng biết rằng chính nàng là nguyên nhân khiến ông có thể sống lâu thêm một chút. Và Jocelyn cũng lấy làm thích thú khi biết điều ấy. Nàng thầm biết ơn khoảng thời gian mà nàng có thể sống thêm được vài tháng nữa với ông. Ông là tất cả đối với nàng, người cha, người anh, người cố vấn, người bạn, người hùng, tất cả mọi thứ ngoại trừ người tình, vì điều ấy không thể nào được. Ông đã không còn khả năng làm tình với phụ nữ trong nhiều năm ngay cả trước khi ông quen biết nàng. Trở thành cô dâu ngay thơ ở tuổi 18, nàng không hề biết mình thật sự đã bỏ lỡ cái gì, vì thế nàng cũng không hối tiếc khi không được biết đến cả một lãnh vực khác nữa trong mối quan hệ vợ chồng mà lẽ ra nàng có thể khám phá. Nàng không cảm thấy như thể bị lừa mà trái lại còn cảm thấy hài lòng hơn bao giờ hết. Nàng yêu Edward đơn giản vì ông đã là tất cả đối với nàng.

Có đôi lúc nàng cảm tưởng nàng chỉ mới được sinh ra từ khi nàng gặp ông. Mẹ nàng mất trước khi Jocelyn kịp lưu giữ được những kí ức thật sự rõ rệt nào về bà. Còn cha nàng thì dành hầu hết thời gian sinh sống ở Luân Đôn. Chỉ khi nào có dịp hiếm hoi về nhà thì ông mới chú ý đến nàng, nhưng nàng chẳng bao giờ cảm thấy gần gũi với cha mình. Trước đây nàng sống cuộc sống cô đơn và cách biệt với thế giới bên ngoài, điều duy nhất mà nàng lấy làm thích thú là được chăm sóc và nuôi dưỡng những con ngựa của cha nàng. Nhưng từ khi có Edward, ông đã mở ra cho nàng thấy cả một thế giới hoàn toàn mới mẻ, về thể thao, xã hội, những người bạn gái, những bộ trang phục sang trọng và những món trang sức đắt tiền mà nàng chưa bao giờ từng mơ ước đến. Bây giờ nàng sắp phải dần thân vào một cuộc sống mới khác mà không có ông bên cạnh để hướng dẫn. Ôi Chúa ơi, làm sao nàng có thể đối mặt với nó được khi không còn ông ấy?

Jocelyn đã phải điều hòa lại hơi thở khi bước vào căn phòng sang trọng đầy mùi bệnh tật. Nàng không dùng khăn giấy có tẩm mùi thơm để át đi mùi khó chịu này. Nàng không thể làm thế với ông.

Ông nằm nghiêng người sang một bên trên chiếc giường thành thang được đặt ngay giữa căn phòng rộng lớn, để cho dễ thở hơn. Khi bước vào phòng, nàng đã bắt gặp ánh mắt của ông dõi theo những bước đi của nàng, đôi mắt màu xám vô hồn gần như không còn sức sống, làn da bên dưới chúng nhợt nhạt tái xanh như da người chết. Nàng đã bật khóc khi thấy ông như vậy, chỉ vài tuần trước đây thôi ông vẫn còn rất

năng động, khỏe mạnh và nồng nhiệt nữa, hay là ông đã cố để làm nàng tin như vậy – đồng thời trong suốt khoảng thời gian ấy ông đã lên kế hoạch và sắp xếp mọi thứ cho nàng khi biết thời gian mình đã sắp hết.

“Đừng buồn như vậy, em yêu của anh.”

Ngay cả giọng nói của ông cũng không còn được như xưa. Ôi Chúa ơi, làm sao mà nàng có thể nói lời từ biệt với ông mà không thể đau đớn kia chứ?

Nàng với lấy tay ông đang để trên tấm chăn bằng nhung và đặt nó lên môi mình. Khi nàng hạ tay ông xuống, ông vẫn đang mỉm cười nhưng nụ cười chỉ kéo dài được trong một giây.

“Chỉ tự dối mình thôi,” nàng khiển trách bản thân và cả ông nữa “Em buồn, và em không thể giả vờ được, Eddie à.”

Một thoáng hài hước rất điển hình của ông hiện ra trong mắt khi nghe cái tên mà không một ai khác dám gọi ông như vậy, ngay cả từ thuở còn ấu thơ. “Em lúc nào cũng quá thật thà một cách đáng trách như vậy. Nhưng đó cũng là một trong những tính cách của em làm anh cảm phục.”

“Nhưng em nghĩ điều anh phục em chính là giác quan cảm nhận tuyệt vời về loài ngựa của em.”

“Ừ, cả việc đó nữa.” Ông cố gượng cười nhưng không được.

“Anh đang đau phải không?” Nàng dè dặt hỏi.

“Không có gì đâu em, cho tới bây giờ anh vẫn không làm sao quen được với nó thôi.”

“Chứ bác sĩ không cho anh ...”

“Cái đó tính sau đi, em yêu. Vì anh muốn cho đầu óc mình thật sự minh mẫn để nói lời “tạm biệt” với em.”

“Ôi, Chúa ơi!”

“Đừng như vậy lúc này.” Cố gắng nói với giọng nghiêm khắc nhưng thật ra ông chưa bao giờ có thể nghiêm khắc được với nàng. “Xin em mà, Jocelyn, đừng khóc nữa. Anh không thể chịu đựng nổi khi thấy em khóc.”

Nàng quay đi để lau khô nước mắt, nhưng khi quay lại nhìn ông thì nước mắt lại tuôn trào, lăn tròn trên má nàng. “Em xin lỗi, nhưng nhìn anh như thế này em thật sự đau đớn vô cùng, lẽ ra em không nên yêu anh, không phải như thế này,” nàng nói mà không cần che đậy.

Nếu cách đây vài ngày, chắc hẳn ông sẽ bật cười khi nghe câu nói ấy “Anh biết.”

“Anh nói với em là còn 2 tháng nữa thôi, và em nghĩ – em nghĩ mình sẽ không thể gắn bó được với anh chỉ trong một thời gian ngắn ngủi. Nếu em có thể, thì em muốn mang lại cho anh hạnh phúc, và sự thoải mái trong những ngày tháng cuối cùng vì anh đã làm quá nhiều thứ cho em. Nhưng em không ngờ mình lại quá gắn bó với anh đến nỗi em thấy rất đau lòng khi ... Nhưng điều đó đâu còn quan trọng nữa, phải không anh?” Nụ cười gượng gạo trên môi nàng vừa vụt tắt. “Trước lúc hai tháng trôi qua, em đã lo lắng rất nhiều. Ôi, Eddie ơi, anh không thể cho chúng ta thêm một ít thời gian nữa sao? Trước đây anh đã lừa được bác sĩ về bệnh tình của mình. Vậy bây giờ anh lừa họ thêm một lần nữa đi anh, có được không anh?”

Ông ao ước mình có thể nói “được” làm sao. Ông không muốn kết thúc cuộc đời mình vào ngay lúc mà hạnh phúc lại đến quá muộn màng với ông. Nhưng ông đã không bao giờ lừa dối nàng, và sẽ không làm thế ngay lúc này. Ông có thể giúp đỡ nàng bằng nhiều cách khác, thay vì quá ích kỷ lấy nàng làm vợ. Nhưng mọi chuyện đã rồi, ông không thật sự hối tiếc về khoảng thời gian ngắn ngủi mà ông đã có với nàng mặc dù điều đó gây cho nàng nỗi đau buồn. Ông muốn một người nào đó quan tâm đến mình, và nàng đã làm điều ấy. Ông chỉ không nhận ra rằng trái tim mình lại đau đớn khi phải lìa xa nàng bấy giờ.

Ông siết chặt tay nàng để đáp lại lời thỉnh cầu của nàng. Khi thấy vai nàng chùng xuống thì ông biết nàng đã hiểu. Ông thở dài và nhắm mắt lại, nhưng chỉ một lúc.

Ngắm nhìn nàng luôn mang lại cho ông cảm giác thật dễ chịu, và ông cần nó ngay lúc này.

Nàng xinh đẹp tuyệt trần, mặc dù nàng sẽ là người đầu tiên chế giễu nếu như ông nói vậy và quả thật đúng như vậy, dù hiện tại diện mạo của nàng có vẻ ít charm chút nhất. Nàng quá rực rỡ so với tiêu chuẩn của xã hội thượng lưu, mái tóc đỏ quá chói lọi, như một ngọn lửa bùng cháy, đôi mắt xanh lục nhạt hiếm có và

quá biểu cảm. Nếu Jocelyn không thích người nào, đôi mắt nàng sẽ nói lên điều đó vì nàng quá thật thà với tâm tính thiện lương và không hề biết chút gì về sự man trá. Nàng cũng không thể trộn lẫn giữa những cô gái tóc đỏ khác bởi làn da trắng ngà hoàn mỹ không một vết tàn nhang, làn da nhạy đến mức gần như trong suốt.

Những đường nét khác trên mặt nàng thì dễ nhìn hơn, khuôn mặt trái xoan nhỏ với cặp lông mày cong thanh mảnh, sống mũi nhỏ thẳng đứng, và đôi môi thanh tú mềm mại. Có nét bướng bỉnh ẩn giấu trong chiếc cằm của nàng, nhưng nó cũng không nói lên nhiều về tính cách, ít ra thì Edward cũng đã không nhận ra được. Chỉ có một lần duy nhất ông phải đối mặt với tính ngoan cố của nàng là lúc nàng phản đối khi phải rời khỏi nước Anh, nhưng rồi nàng cũng đã buông xuôi theo ý ông.

Về những điều còn lại, ừm, ngay cả ông cũng phải thừa nhận rằng thân thể nàng nên đầy đặn hơn. Nàng cao hơn mức trung bình một chút, nhưng so với tầm vóc của ông thì nàng vẫn thấp hơn ông vài phân. Nàng lúc nào cũng là một cô gái năng động - nguyên nhân khiến thân hình nàng ngày càng mảnh dẻ hơn - và thậm chí còn hơn thế nữa khi lần đầu tiên nàng đến cung điện Fleming Hall. Và trong một tháng qua, nàng đã sụt cân rất nhiều vì quá lo lắng cho ông. Do vậy mà trang phục không còn vừa vặn với nàng nữa. Nhưng nàng không quan tâm về chuyện đó, xét cho cùng thì nàng không phải là cô gái mơ mộng hão huyền, nàng chấp nhận những chuyện tất nhiên phải theo như vậy và không cố gắng để cải thiện nó.

Trong suy nghĩ điên cuồng của mình, Edward tự nhận mình cực kỳ ghen tuông, trên mọi phương diện, và đã mừng rằng là không có một người đàn ông nào khác khám phá ra nàng đáng yêu như ông thấy. Và hơn nữa vì sự ràng buộc, gấn bó của ông đối với nàng không dựa trên nền tảng tình dục, nên việc hình dáng cơ thể của nàng có ra sao cũng đâu phải là điều bận tâm.

“Có bao giờ anh nói với em rằng anh thật sự cảm kích như thế nào khi em chấp nhận trở thành Nữ công tước của anh chưa?”

“Hàng trăm lần, ít nhất là như vậy.”

Ông siết chặt tay nàng lần nữa. Nàng hầu như còn không cảm thấy được cái nắm tay của ông.

“Em và nữ bá tước đã đóng gói xong hành lý rồi phải không?”

“Eddie, đừng”

“Chúng ta phải nói về chuyện này, em yêu à! Em nhất định phải rời khỏi đây ngay lập tức, cho dù phải đi vào lúc nửa đêm.”

“Không thể nào.”

Ông biết nàng muốn nói đến điều gì.

“Tang lễ là chuyện rất đau buồn, sự có mặt của em không có lợi gì, mặt khác lại có thể phá hỏng mọi thứ mà anh đã sắp đặt để thấy em được an toàn. Hứa với anh đi!”

Nàng miễn cưỡng gật đầu. Ông đang làm mọi thứ trở nên quá thực tế, nhất là về chuyến khởi hành này. Nàng cố không nghĩ đến và hầu như đã quên nó đi để giữ ông bên cạnh mình lâu hơn. Nhưng không thể nào được nữa rồi.

“Anh đã gửi một bản sao của bản di chúc đến cho Maurice.” Nhìn vào đôi mắt mở to của nàng, ông giải thích: “Anh hy vọng nó sẽ ngăn hẳn làm những chuyện điên cuồng. Anh cũng hy vọng một khi hẳn nhận ra em đã bỏ đi, thì hẳn sẽ bỏ qua và hài lòng với số tài sản mà hẳn được thừa kế. Eaton đủ giàu có để chu cấp cho hẳn và gia đình lớn của hẳn.” Nàng không cần ở lại để đọc bản di chúc, bởi vì ông đã chuyển nhượng mọi thứ khác mà ông có cho nàng đứng tên.

“Nếu anh đưa hết tài sản cho hẳn”

“Không bao giờ! Anh thà sẽ quyên góp chúng cho từ thiện hơn là để chuyện đó xảy ra ... Jocelyn, anh muốn em có chúng, tất cả tài sản của anh. Đó là một trong những lý do anh lấy em. Anh muốn em sẽ không bao giờ phải thiếu thốn bất cứ thứ gì, muốn thấy em được an toàn. Và anh đã kiếm được những người bảo vệ tốt nhất cho em. Một khi em rời khỏi nước Anh, Maurice sẽ không thể nào thao túng được tòa án chống lại em. Và sau khi em đã đủ tuổi hoặc nếu em tái hôn.....”

“Đừng đề cập tới vấn đề hôn nhân bây giờ với em, Eddie ... không phải bây giờ!!!” Nàng nghẹn ngào nói.

“Anh xin lỗi, em yêu à! Nhưng em còn quá trẻ. Ngày đó sẽ đến khi”

“Eddie, em xin anh, đừng nói nữa!!”

“Tốt thôi, nhưng em biết rằng anh chỉ muốn em được hạnh phúc mà, đúng không?”

Lẽ ra ông không nên nói quá nhiều với nàng. Bây giờ ông mệt rồi, mắt ông mở to một cách trống rỗng và vẫn còn rất nhiều điều mà ông muốn nói.

“Thế giới là của em hãy tận hưởng nó.”

“Em sẽ ... Eddie ... em hứa ... em sẽ làm một chuyến phiêu lưu như lời anh nói. Em sẽ nhìn mọi vật, làm mọi việc.” Lúc này nàng nói một cách gấp gáp, vì Eddie dường như tàn phai, biến mất ngay trước mắt nàng. Jocelyn nắm chặt tay ông hơn cho đến khi mắt ông lại tập trung vào mình. “Em sẽ cười lạc đà và voi, sẵn sàng ở Châu Phi, trèo lên kim tự tháp ở Ai Cập.”

“Đừng quên trại ngựa của em nữa.”

“Em sẽ không quên. Em sẽ tạo ra những giống ngựa thuần chủng tốt nhất ở Eddie?”

Mắt ông khép lại, những ngón tay buông lỏng. “Eddie?”

“Anh yêu ... em ... Jocelyn!!” .

“Eddie!!!!”

3. Chương 3

Lãnh thổ Arizona, năm 1881.

Nó không phải là con đường, trông nó thậm chí cũng chẳng giống một con đường mòn nữa kìa, có nhiều chỗ quá hẹp đến nỗi cỗ xe ngựa dần dần đã mấy lần bị kẹt lại không qua được, một lần là ở chỗ kẹt giữa chóp núi và những tảng đá cứng ngắc, không lay chuyển được, một lần khác thì ở giữa hai đường dốc cao, đá lởm chởm. Cứ mỗi lần như thế lại phải tốn vài giờ để mở rộng đường với xẻng và cuốc, thật may là mấy thứ này đã có sẵn trong đồng đồ dự trữ. Sáng nay họ chẳng tiến thêm được bao nhiêu trong thời tiết nắng nóng giữa tháng Mười này..

Nóng bức. Thời tiết như vậy đây, nhưng ở Mê-hi-cô còn tệ hơn, lại càng tệ hơn nhiều nhất là vào tháng Bảy, một thời điểm không may trong năm để đến đất nước đặc biệt đó. Một đoàn người ngựa với những cỗ xe đã băng qua biên giới Mê-hi-cô đêm qua, và đó cũng là lúc người dẫn đường của họ biến mất – nguyên nhân khiến họ giờ đang lạc vào con đường khúc khúc giữa những dãy núi đường như dài vô tận, dù biết con đường mòn mà họ đang lần theo chắc chắn phải dẫn đến một nơi nào đó.

Họ đang trên đường đến Bisbee. Hay là Benson? Họ thật sự cần một người dẫn đường. Gã người Mê-hi-cô mà họ thuê cách đây vài tháng một cách đáng ngưỡng mộ đã đưa họ qua khỏi biên giới an toàn mà không gặp chút rắc rối nào. Nhưng rõ ràng là anh ta đã nói dối về sự hiểu biết của mình ở vùng Bắc Mỹ, nếu không anh ta đã chẳng bỏ chạy và để họ lại, không một lời cảnh báo.

Tất nhiên là họ cũng chẳng vội gì. Họ có đủ thức ăn để dùng trong một tháng, có đủ vàng để bổ sung thêm mọi thứ khi họ đến được Bisbee, hay Benson, cái đó còn tùy vào nơi nào mà họ đến trước. Thực ra thì bất kỳ thị trấn nào cũng được. Điều đó thực sự không quan trọng.

Gần đây họ phải tung xu rất nhiều lần để quyết định nơi nào sẽ là mục tiêu tiếp theo trong chuyến hành trình. Cách tung xu này là do Jocelyn nghĩ ra khi nàng không biết nên chọn nước nào kế tiếp. Lần này cuối cùng nàng có ý định sẽ đến California, và Jocel, con tàu của nàng, đã được gửi đến để đón nàng. Tất

nhiên, nếu có chuyện gì đột xuất xảy ra làm nàng thay đổi quyết định thì nàng sẽ nhảu thuyền trưởng đến đón mình ở một nơi khác, giống như nàng đã từng làm việc này nhiều lần trước đây.

Nàng cân nhắc việc khám phá đất nước này trong vài tháng như họ đã từng khám phá Mê-hi-cô, hoặc sẽ đến Canada hay Nam Mỹ một khi nàng tới California. Vấn đề ở chỗ là nên ưu tiên cái nào, vì thật ra sự an toàn luôn đối lập với niềm vui thích. Nàng muốn tham quan thêm vùng lãnh thổ miền Tây, các tiểu bang và thành phố. Cho đến nay nàng chỉ mới đặt chân đến New York và New Orleans. Và nàng đặc biệt rất muốn đến thăm trang trại ngựa giống ở Kentucky mà nàng đã được nghe về nó, để xem loài ngựa thuần chủng của họ thế nào so với nàng, và nàng muốn mua một vài chú ngựa cái nếu họ có cho ngài George, chú ngựa giống vô địch của nàng.

Nhưng nếu nàng làm những điều nàng muốn thì John Mũi Dài rất có thể đã tóm được họ. Hẳn là gã đàn ông đuổi theo họ khắp nơi suốt từ khi họ rời khỏi nước Anh cách đây 3 năm, hẳn thuê những băng nhóm ở các nước khác nhau khi cần để họ không bao giờ thật sự biết được kẻ nào đáng nghi ngờ hay phải canh chừng ai. Họ chưa bao giờ nhìn thấy và cũng chẳng biết tên thật của hắn là gì. John Mũi Dài đơn giản chỉ là một cái tên họ đặt cho hắn vì hắn thường là chủ đề cho cuộc đối thoại và họ cần một cái tên để gọi hắn.

Việc an toàn họ có thể làm là lại một lần nữa dùng đường biển một khi họ đến được California. Đây là cơ hội tốt khiến John Mũi Dài lạc mất dấu vết của họ, ít nhất trong một thời gian. Trừ phi, hẳn ta đã theo vết con tàu của nàng đến bờ biển phía Tây, và đang chờ nàng ở đấy. Mặc kệ mọi thứ, nàng đã quá mệt mỏi về việc phải trốn tránh để được an toàn, quả thật như thế. Đó là tất cả những gì nàng đã làm kể từ khi cuộc phiêu lưu điên rồ này bắt đầu, hay phải rời khỏi một nơi mới đến trước khi nàng kịp sẵn sàng, thường xuyên chuyển khách sạn, thậm chí phải đổi tên rất nhiều lần.

“Oh, em thân yêu, chị thấy em lại đang bực bội,” Vanessa nhận xét, cố ý nhìn vào chiếc quạt mà Jocelyn đang vẩy ngày càng nhanh hơn. Cái cau mày khi Jocelyn trả lời càng khẳng định phán đoán của Vanessa, “Tất nhiên, thời tiết nóng kinh khủng, phải không?”

“Chúng ta đã từng đi qua những nước có khí hậu nóng hơn, bao gồm cả nơi chúng ta vừa rời khỏi.”

“Quả thật là vậy.”

Vanessa không nói nữa. Cô ta quay ra nhìn bên ngoài cửa sổ như thể câu chuyện đã kết thúc. Jocelyn hiểu hành động của Vanessa. Đó là điệu bộ khi Nữ bá tước muốn gây ấn tượng rút lui khỏi câu chuyện, mà thật ra, đó hiếm khi là ý định thật sự của cô ta. Đây là một thói quen khó chịu, cho dù Jocelyn hầu như đã quen với nó, thậm chí hầu như còn lơ đi. Kể cho Vanessa nghe điều cô ta muốn biết lại dễ dàng hơn là cố tình lảng tránh cô ấy.

Mọi người thường cho rằng hai người phụ nữ sẽ mẫu thuẫn gay gắt với nhau sau khi họ ở với nhau trong thời gian quá lâu, nhưng điều đó không bao giờ xảy ra. Tình bạn bắt đầu từ nước Anh của họ đã phát triển đến mức không có gì mà họ không biết về nhau, không có chuyện gì mà họ lại không tâm sự được.

Họ tạo thành một cặp đôi kỳ quặc, Jocelyn rực rỡ, còn Vanessa giản dị với mái tóc vàng và đôi mắt nâu nhạt. Nữ bá tước giờ đây đã 35 tuổi, nhưng lại trông trẻ hơn đến mười tuổi, với thân hình đầy đặn khiến đàn ông phải ngoái nhìn. Jocelyn vẫn gầy, các món ăn ngon lành và bổ dưỡng ở các vùng đất nàng từng viếng thăm cũng chẳng thể giúp nàng đầy đặn hơn. Khi họ đứng cùng nhau, chiều cao khiêm tốn của Vanessa làm Jocelyn trông cao và gầy hơn, tuy nàng chỉ cao có 1m65. Nhìn về bề ngoài thông thường, Vanessa không có chút gì đáng sợ mà trông còn thấy dễ tiếp xúc, gần gũi trong khi Jocelyn lại trái ngược hoàn toàn, đơn giản chỉ vì diện mạo của nàng quá bất thường.

Jocelyn sẽ không biết làm gì nếu không có Nữ bá tước. Nàng thường lấy làm lạ về việc người phụ nữ này đã không bỏ rơi nàng lúc trước, hoặc ít nhất là khi ở New York, lúc gã đàn ông truy đuổi nàng hung hãn hơn trong hành động, ra tay giết chết cố vấn pháp luật ở Mỹ của nàng. Nhưng Vanessa dường như trở nên mạnh mẽ hơn nhờ cuộc phiêu lưu. Và không giống như Jocelyn, cô ấy đã luôn muốn được nhìn thấy thế giới, vì vậy cô ấy tận hưởng từng giây phút một của chuyến đi. Hiếm khi cô ấy phàn nàn, thậm chí khi nhu cầu tiện nghi của họ thấp hơn tiêu chuẩn, hoặc khi thời tiết trở nên tồi tệ nhất.

Không phải chỉ mỗi Vanessa còn trung thành sau khi trải qua tất cả mọi việc. Họ còn có Babette và Jane, các cô hầu riêng của họ lúc còn ở Fleming Hall. Còn thêm những người mà Edward đã chọn cho Jocelyn,

gồm có ba người hầu trông coi ngựa, và Sidney với Pearson, hai anh đầy tớ rất tháo vát mỗi khi họ cắm trại ngoài trời. Họ đã để mất người đầu bếp đầu tiên và hai người phụ bếp, nhưng Phippie Marivaux, bếp trưởng người Pháp với tính khí thất thường, mà họ đã kiếm được ở Italia để thế chỗ thì vẫn ở với họ, mấy người Tây Ban Nha và Ả Rập được thuê sau này để phụ giúp ông ấy cũng vậy, họ kiêm luôn việc đánh xe ngựa khi cần thiết. Và chỉ có bốn trong đội hộ tống gồm mười sáu người đã bỏ đi. Không dễ gì tìm được người thay thế, bởi vì không có nhiều người có khả năng sử dụng vũ khí tốt như vậy, lại sẵn sàng rời khỏi mái ấm và đất nước của mình cho một chuyến đi đường như dài bất tận.

Nhiều nhất, năm phút đã trôi qua khi Vanessa lại bắt đầu “ Em không phải đang lo lắng về con đường nhỏ xíu mà ta đang đi, đúng không?”

“Em tin đây chỉ là con đường mòn thôi, và không đâu, bây giờ chúng ta hình như đang đi xuống, vì vậy tình trạng này sẽ không kéo dài lâu đâu.”

“Nhưng em lại đang bức bối,” Vansessa nói bằng giọng điệu tự mãn tôi-thừa-biết-điều-đó của mình. “Chị hy vọng không phải em đang nghĩ về cái gã mà em đã bỏ lại phía sau khi ở New York. Chị nghĩ em đã kết luận rằng mình không thể kết hôn với anh ta cho đến khi em giải quyết xong chuyện trinh tiết của em?”

Jocelyn đã không đỏ mặt như lần đầu tiên khi tình trạng bất thường của nàng trở thành chủ đề của cuộc nói chuyện. Họ đã nói về điều này nhiều lần từ đó đến nay, nên không còn gì phải đỏ mặt nữa.

“Em không dối ý đâu,” Jocelyn đáp lại. “Charles biết Edward, thậm chí đã gặp anh ấy trong chuyến du lịch Châu u. Dù sao đi nữa, em cũng không để Charles biết được “nỗi khổ” của Edward. Em không thể để những ký ức về Edward bị bôi nhọ như thế. Và dù thế nào đi nữa Charles cũng sẽ biết nếu em lấy anh ấy – trừ phi anh ấy cũng có “nỗi khổ” như Edward, điều gần như là vô lý đối với một người trẻ tuổi như anh ta”

“Và như việc xâm phạm tình dục. Em nói hấn dồn em vào góc phòng ngủ và gần như ... ”

“ Đúng vậy, thì, cả em và chị đều đồng ý, hấn có nhiều khả năng đòi hỏi tất cả quyền lợi khi kết hôn.”

Jocelyn bây giờ lại đỏ mặt. Nàng không cố ý giải bày tâm sự với Vanessa, nhưng người chị lớn tuổi hơn này thường biết cách khơi gợi chuyện khiến nàng phải nói ra. Chẳng phải nàng thấy xấu hổ về chuyện đã xảy ra. Charles đã cầu hôn với nàng. Và nếu nàng uống nhiều hơn một chút ở bữa tiệc, và để Charles cảm dỗ nàng vì điều đó, xét cho cùng chẳng có gì sai về việc họ cảm nhận như thế nào về nhau. Nhưng đêm đó, nàng đã quên bằng đi tình trạng gay go của mình, và nếu Vanessa không đến tìm nàng, chấm dứt cái ôm nồng nhiệt của Charles thì đã không xảy ra chuyện. Charles hẳn sẽ phát hiện ra chuyện nàng quả phụ của ngài Công tước dòng họ Eaton vẫn còn trong trắng.

“Nếu em buông thả ở Ma-rốc,” Vanessa nhắc lại chuyện cho nàng, “thì hẳn em đã có được một cuộc phiêu lưu nho nhỏ với anh chàng bánh trai tên-gì-ấy luôn theo đuổi em thôi. Anh ta đâu biết Edward, thậm chí không ngờ em là goá phụ, lại rõ ràng không nói được tiếng Anh, nên nó sẽ chẳng quan trọng mấy. Và chỉ là một người tình, em yêu àh, thế là giải quyết xong rắc rối.”

“Vẫn còn quá sớm, Vanessa à. Em vẫn còn đang để tang, nếu chị nhớ ra.”

“Chị không thấy việc để tang liên quan gì với chuyện này cả. Chị hy vọng em không nghĩ rằng chị đã chờ đợi một năm trời sau khi ngài bá tước qua đời mới kiếm người yêu. Ôi trời, không! Phụ nữ đều có những nhu cầu mạnh mẽ như đàn ông vậy.”

“Em không hề biết.”

Vanessa cười trêu giọng điệu đứng đắn đó của nàng. “Không, em không biết - nhưng em sẽ biết thôi. Hay em lại trở nên hồi hộp rồi?”

“Không có gì mà,” Jocelyn nói, và ý của cô thật sự là vậy, tuy nhiên nó là thứ để họ đề cập tới và quả thật thì còn vài thứ khác nữa. “Đây là lúc để tìm hiểu hết mọi chuyện. Chỉ biết nó được tiến hành như thế nào không đủ thỏa mãn được tính hiếu kỳ của em. Nhưng không phải với bất kỳ người đàn ông nào.”

“Không, tất nhiên là không rồi. Sự thu hút nhẹ nhàng thì không đủ trong lần đầu tiên. Ít nhất em cũng phải say đắm đến mức chẳng đứng vững. ”

“Em vẫn đang tìm kiếm đây,” Jocelyn nói một cách lảng tránh

“Chị biết em có mà, em thân yêu. Rõ ràng những gã đàn ông Mê-hi-cô đen đúa, ngu dốt kia không phải là mẫu người của em rồi. Giá mà em có quyết định này sớm hơn, trước khi gặp người mà em có ý định nghiêm túc muốn kết hôn như Charles.”

“Nhưng làm cách nào mà em biết được mình sẽ muốn kết hôn một lần nữa?”

“Chị đã cảnh báo em là những chuyện này xảy ra rất tình cờ mà. Không có kế hoạch cho chuyện yêu đương đâu.”

“Thành thật mà nói, em vẫn cứ nghĩ em sẽ không kết hôn. Kết cục em sẽ phải từ bỏ rất nhiều tự do mà em bắt đầu thích thú với nó nếu em kết hôn.”

“Với một ông chồng tốt thì chuyện đó không thành vấn đề”.

Họ đã đi đến một sự thống nhất, trên chuyến hải trình dài từ New York đến Mê-hi-cô, rằng bây giờ hôn nhân là chuyện có khả năng xảy ra trong tương lai, Jocelyn phải từ bỏ sự trong trắng của mình. Đó là cách duy nhất nàng có thể giữ cho tên Edward không bị bôi nhọ bởi những lời đồn thổi xấu xa. Và sau tất cả, một bà quả phụ thì chẳng có lí do gì để còn trinh. Và sự thật rằng nàng vẫn còn trinh ở tuổi hai mươi hai chẳng có gì đáng tự hào, khi nó không phải là điều mà bất kỳ ai sẽ mong đợi từ nàng.

Sự trong trắng của nàng cuối cùng lại trở thành chứng ngại vật, như Vanessa đã nói, lẽ ra nàng nên nhận ra điều này từ lâu rồi mới phải. Những bây giờ nàng không có nhiều sự lựa chọn. Nàng đã nghĩ đến việc nhờ vả một tay bác sĩ nào đó. Nhưng nghĩ đến việc các dụng cụ được đưa vào bên trong mình để cắt màng trinh khiến nàng rung mình vì ghê sợ. Chỉ còn một cách khác là tìm người tình, một người không có địa vị xã hội, một người chưa từng nghe đến tên Edward, và đặc biệt là nàng sẽ không bao giờ gặp lại người đó trong đời khi chuyện đó kết thúc. Cho dù sau đó nàng có trở về New York với Charles Abigton đời thứ Ba hay không, hay nàng gặp được bất cứ người nào phù hợp với địa vị và sở thích của nàng, nàng có thể kết hôn mà không cần lo lắng. “Nỗi khổ” của Edward sẽ không bao giờ bị phơi bày.

Jocelyn đã sẵn sàng suốt từ khi họ cập bến ở Mê-hi-cô. Và Vanessa đã sai. Nàng thấy nhiều anh chàng Mê-hi-cô khá hấp dẫn. Thật không may, sự hứng thú của nàng không được đáp lại. Hoặc nếu có đi chăng nữa thì nàng lại quá thiếu kinh nghiệm để nhận biết được những biểu hiện tế nhị. Nàng không có tỷ thành thạo nào trong việc ve vãn đàn ông cả.

Việc tìm kiếm một người tình sẽ không dễ dàng gì. Ngoài việc thiếu kinh nghiệm yêu đương trầm trọng ra thì nàng đã có quý ông Mũi Dài để lo lắng, và lại nàng cũng không thể ở lại bất cứ nơi nào đủ lâu để phát triển tình cảm đến mức nàng có thể dụ dỗ người ta lên giường với mình được. Nàng cho là mình nên hy vọng lại được đeo đuổi lần nữa, như cái lần nàng ở miền Trung Đông và bờ biển phía Đông của Mỹ. Ở một số nước, đàn ông dũng mãnh trong chuyện đó hơn các nước khác, hay tối thiểu họ cũng thể hiện ham muốn táo bạo hơn. Giờ đây nàng có thể sử dụng một chút tính táo bạo mà trước đây mình cho là hoàn toàn kiêu ngạo và trơ tráo.

Khi nhớ đến tên mật thám vẫn còn bám sát theo dấu vết của họ, Jocelyn nói, “Em không phải suy nghĩ về Charles, chị biết mà. Thực ra cũng đã khá lâu em đã không còn nghĩ về anh ấy nữa. Chị có nghĩ là em không thích anh ấy nhiều như em vẫn tưởng không?”

“Em gái yêu của tôi ơi, thực ra em đâu có nhiều thời gian để tìm hiểu anh ta chứ. Người ta nói có những người yêu nhau gần như ngay lập tức, mặc dù chính bản thân chị chưa từng trải qua chuyện đó với một trong số những người chị yêu. Đa số tình cảm đều cần thời gian để phát triển em à. Chúng ta đã sống ở New York nhiều tháng, nhưng em thậm chí không gặp gỡ anh ta cho đến ba tuần trước khi mình buộc phải rời khỏi. Chị thấy việc em bị thấy thích thú là dấu hiệu tốt vì em thường có xu hướng gần như phớt lờ đàn ông trong mấy năm qua. Nào bây giờ ... nói chị biết tại sao người bạn cố chấp của chúng ta, Mũi Dài, lại gây phiền toái cho em? Em không thể nghiêm túc cho rằng hắn đã phát hiện được nơi ở của chúng ta sớm như vậy, không phải sau khi mình đã cố ý đi vòng vèo xuyên qua Mê-hi-cô.”

Jocelyn mỉm cười khi Vanessa cứ cho rằng chỉ có hai điều hiện giờ khiến nàng nghĩ ngợi về nó. “Không, em không cho là hắn biết được tụi mình đi tàu đến phía nam, khi mà mình cũng có thể đã trở về Châu u.”

“Nhưng mình cũng đâu biết hắn lại tìm thấy chúng ta ở New York bằng cách nào chứ, nhưng hắn đã tìm được đấy thôi. Chị bắt đầu tự hỏi liệu hắn có trả tiền cho một trong số người của mình để lấy thông tin.”

Đôi mắt xanh của Jocelyn rực sáng với sự cảnh báo, vì nếu nàng không thể tin tưởng những người nàng trông cậy, thì nàng sẽ bị rắc rối to. “Không! Em không tin điều đó!”

“Ý chị không phải nói về những người bảo vệ em, em yêu. Nhưng em biết là thủy thủ được thay đổi thường xuyên trên tàu Jocel. Ở mỗi bến cảng, thuyền trưởng sẽ cho đi một số người đàn ông mà ông ta cần thay thế trong mỗi lần. Có sáu người lạ trên chuyến đi từ New Orleans đến New York, và mười người khác khi mình đi tàu đến Mê-hi-cô. Và với đường dây điện tín kết nối nhiều quốc gia, nếu Longnose muốn cập nhật thông tin và nơi đến gần nhất của ta, hẳn sẽ không mất nhiều thời gian để biết được.”

Thật ngạc nhiên, tất cả những suy luận cho lý do đó không tạo ra sự sợ hãi nhiều hơn là giận dữ. Đúng là đồ trời đánh! Nàng chỉ lo ngại rằng hẳn ta đã xác định được con tàu ở California trước khi họ tới đó. Giờ có thể hiểu là hẳn có lẽ đã biết được họ đang ở đâu sớm thôi, hoặc ít nhất là họ đang tiến về đâu. Điều duy nhất giúp họ lúc này là hẳn ta không có riêng một con tàu để theo sau họ dễ dàng.

“Thôi nào, giải quyết vấn đề về nơi mà chị em mình sẽ đến”, Jocelyn nói bằng giọng dứt khoát. “Không thể là California nữa”.

Vanessa nhướn mày. “Chị chỉ suy đoán thôi mà em”.

“Em biết, nhưng nếu nó là sự thật thì chắc chắn sẽ giải thích được tại sao hẳn luôn có thể tìm ra chúng ta, ngay cả khi chúng ta đã rời tàu để đi đường bộ, và điều đó chỉ đánh lạc hướng hẳn. Em thề đấy, chị Vanessa, em gần như quá mức chịu đựng của mình rồi. Việc gã Mũi Dài chỉ muốn bắt cóc em, đưa em trở về nước Anh thôi đã đủ tồi tệ lắm rồi. Nhưng kể từ khi em bước sang tuổi hai mươi mốt, hẳn ta đã hai lần cố giết em. Có lẽ đã đến lúc em phải chấp nhận thách thức thôi.”

“Chị do dự muốn hỏi ý em nói vậy là sao.”

“Em cũng không biết ý em muốn gì nữa, nhưng em sẽ nghĩ về nó,” Jocelyn quả quyết với Vanessa.

4. Chương 4

“Em không thích cái ý tưởng giết phụ nữ, Dewane.”

“Mày quan tâm cái gì chứ? Việc đó không phải như thể mày có cơ hội tóm được ả đầu, Cydell. Con ả là người nước ngoài, giống y như hẳn. Hãy nhìn đi, rồi làm ơn bình tĩnh và kiên nhẫn như mọi khi dùm cái. Hẳn không ăn mặc giống mình, không cư xử giống mình, và cách nói chuyện cũng chẳng như mình. Hẳn đã khẳng định ả đấy là người Anh rồi mà. Vậy thì mày bận tâm làm gì?”

Cydell liếc mắt về phía gã người nước ngoài. Dáng người cao, ốm, khoác trên mình những bộ quần áo Phương Đông đắt tiền – hay có phải chúng là quần áo Anh Quốc đắt tiền không? – và lớn hơn bất cứ người nào trong số họ khoảng mười tuổi. Hẳn ta quá không hợp với nơi này đến nỗi trông hẳn nổi bật như cái mụn cóc mọc trên mũi vậy. Và hẳn thật sạch sẽ ngay cả khi đã ngủ qua đêm ngoài trời với bọn họ trên đường dốc tối qua. Làm sao mà hẳn lại giữ mình được sạch sẽ đến thế?.

“Vẫn ...” Cydell lại bắt đầu, chỉ liếc nhìn ra sau và bắt gặp cái nheo mắt của anh mình.

“Nhìn này, hẳn đã đưa tụi mình ra khỏi Mê-hi-cô, đúng không? Tao và mày đã nghĩ chắc chắn không bao giờ dành dụm đủ tiền để vượt biên trở về nhà? Tao không phiền nói cho mày biết, đúng là tao rất vui khi được trở về, làm những thứ mà một con người có thể làm như nhỏ nước bọt và đi tiểu tiện mà không bị người nào xúc phạm hết. Chúng ta nợ hẳn, Cydell àh, không thể làm khác hơn được. Và mày cũng chẳng thấy mấy thằng cha kia tội nghiệp đúng không? Đó chỉ là công việc, vì Chúa mà thôi!”

Khi Dewane nói giọng đó, em trai hẳn biết đã đến lúc phải cầm miệng. Dewane đã bị ép buộc đến mức phải giải thích tại sao họ lại làm việc này. Đánh cướp xe ngựa hay trộm một bầy gia súc nhỏ không phải là việc quá xấu xa. Và tất nhiên việc gây rối và đánh lộn một hay hai trận cũng là bình thường khi họ vào thị trấn.

Clydell hay phàn nàn về chuyện cướp ngân hàng nhưng hắn ta vẫn làm. Vụ này đã khiến cho chúng bị một nhóm cảnh sát truy đuổi không ngừng.

Chúng đã bị rượt đuổi đến tận Mê-hi-cô và nghĩ rằng ít nhất mình cũng được an toàn ở đây cho đến khi có một nhóm cướp dã man đã đánh cho chúng thừa sống thiếu chết và lột chúng không một xu dính túi. Khi chúng rơi vào cảnh túng quẫn cùng cực, phải kiếm miếng ăn sống tạm bợ qua ngày bằng cách làm thuê ở một quán rượu nhỏ dơ bẩn, nơi mà thậm chí đến một chút tiếng lóng chúng cũng không hiểu được, thì gã đàn ông người Anh đúng là vị cứu tinh đối với họ. Mấy tháng vừa rồi Clydell gần như nghĩ mình đã chết dần chết mòn ở đó.

Thật ra hắn ta không nên phàn nàn hay nghĩ nhiều về chuyện đó. Thường thì Dewane toàn nói đúng. Hai trong số bốn tên thanh niên kia mà chúng kiếm được ở Bisbee đã từng là đồng bọn ăn trộm ngựa với chúng ở New Mexico, tội nó đã không hề chớp mắt khi được bảo những chuyện cần phải làm. Chỉ có mỗi Clydell là người cảm thấy việc giết phụ nữ là không hay. Và cái cách được chọn cho cái chết của cô ta làm hắn buồn nôn. Tất nhiên là mọi chuyện có thể không theo đúng kế hoạch, và cảm ơn Chúa vì hắn không phải là một trong hai người bị cử đi giết cô ta một khi tảng đá chẳng hề chết được cô. Một viên đạn chỉ sẽ là cách giết người sạch sẽ hơn buộc phải làm. Nhưng Clydell lại là một trong bốn người sẽ đẩy tảng đá xuống đường dốc, đó là lý do mà Clydell rên rỉ thẳm trong bụng khi bọn Mê-hi-cô đóng chốt ở chỗ xa hơn, phía sau những ngọn đồi để rình rập sự xuất hiện của nạn nhân, đến nói sẽ không lâu nữa đoàn người sẽ xuất hiện.

Elliot Steele mở đồng hồ ra xem giờ. Đã gần trưa rồi. Nữ công tước vẫn muộn – như thường lệ. Nhưng nàng vẫn luôn tìm được cách phá hỏng những kế hoạch đã được sắp đặt chu đáo của hắn. Hắn không biết tại sao mình nghĩ lần này sẽ khác biệt. Nhưng may thay, chuyện giờ giấc không quan trọng. Chỉ có duy nhất một con đường mòn và nàng lại đang đi trên đó. Sẽ không còn con đường nào khác mà nàng có thể đi ngoại trừ tiến tới phía trước, rơi ngay vào bẫy của hắn.

Hắn đã nói câu đó trước đây bao nhiêu lần rồi, và giờ nàng vẫn đang sống vui vui vẻ. Hắn nàng ta đã có vận may của Chúa. Nếu không thì làm sao nàng lại có thể thoát được bẫy của hắn lần này đến lần khác chứ?

Elliot giỏi hoạch định công việc của mình, hoặc nghĩ mình như vậy cho đến khi ngài Công Tước của dòng họ Eaton thuê hắn. Hắn trở nên phát tài bằng cách làm việc cho tầng lớp quý tộc trong mọi mọi chuyện suốt những năm qua, bất kể công việc như thế nào, cho nên hắn trở thành chuyên gia trong lĩnh vực của mình. Và chuyện Maurice Fleming muốn hắn hoàn thành lại quá đơn giản. Chỉ việc tìm cô gái và đưa cô ta trở lại nước Anh, nơi ngài ấy có thể kiểm soát một cách hoàn toàn nàng và tiền bạc của nàng, đây là tất cả những gì ngài Fleming muốn.

Elliot có nhiều đầu mối liên lạc ở những quốc gia khác nhau, những kẻ có cùng tuyến làm ăn. Và hắn biết cách làm sao thuê được hạng người rẻ tiền và không tò mò về việc họ được bảo làm. Lẽ ra công việc này không nên mất nhiều thời gian hơn một vài tháng, chỉ đủ lâu để tìm ra nơi Jocelyn tới. Ấy vậy mà đã gần 2 năm rồi, khoảng thời gian ngài Công Tước vẫn tiếp tục trả tất cả chi phí phát sinh cho Elliot, người của hắn chỉ chạm được vào chéo áo của nàng một lần.

Thật là vô lý, bởi vì quá dễ dàng để nhận ra nàng bất cứ nơi nào nàng đã đi qua – nếu không phải bởi con tàu của nàng, thì là bởi đoàn tùy tùng lớn gồm xe ngựa, xe hàng cộng thêm những cận vệ có trang bị nữa chứ. Đó chẳng phải là một đoàn người có thể bị trộn lẫn, và nàng không bao giờ cố che giấu, thay đổi hay bỏ họ lại phía sau. Chỉ riêng có xe ngựa của nàng là loại tốt nhất, to lớn, màu xanh kék tươi, được kéo bởi sáu con ngựa cái cùng màu xám đồng nhất. Nàng ta cũng đã cho chạm khắc kí hiệu của Công tước lên cửa xe, một chiếc xe ngựa để lại ấn tượng khó quên.

Vậy mà, dù cho hắn xác định được đúng nơi của nàng bao nhiêu lần rồi thì chuyện bắt được nàng thật sự lại chẳng bao giờ dễ dàng gì. Thật ra đội quân cận vệ và người hầu của nàng đã làm cho công việc của hắn trở nên khó khăn đến nản lòng, và từ trước tới giờ nàng lại chưa bao giờ ở quá xa họ. Có một lần người của hắn đã bắt và đem nàng đi xa, vậy mà nàng lại được tìm thấy và giải cứu luôn vào cùng ngày, trong khi bốn tên tay sai của hắn đã thiệt mạng thì thậm chí không một người nào của nàng bị thương.

Nhưng những ngày đó đã qua rồi. Nàng bây giờ đã đến tuổi, Fleming sẽ chẳng còn cơ hội dễ dàng thao túng phiên tòa để đòi quyền kiểm soát nàng nữa. Ngài ấy không còn muốn nàng nữa, và cũng chẳng còn trả tất

cả phí tổn trong quá trình tìm kiếm nòng cho Elliot, và Elliot không kiểm soát được gì trong suốt khoảng thời gian qua, ngoài rắc rối và sự bất mãn, trước khi hắn bị sa thải. Đó là bằng chứng cụ thể về việc hắn đã lãng phí hai năm trời mà không được gì hết. Hắn không phải là người chấp nhận chuyện đó dễ dàng bằng cái nhún vai thờ ơ. Tuyệt nhiên là không rồi.

Mục đích của hắn bây giờ lại tăng gấp đôi. Hắn sẽ giết mục đàn bà tóc-đỏ đó không chỉ vì niềm vui thích, mà còn vì tất cả cảm giác kém cỏi bất tài mà nòng khiến hắn phải chịu, và cả chuyện phá hỏng danh tiếng hắn đã tốn công gây dựng, danh tiếng của một kẻ chuyên nghiệp có thể tin tưởng vào để hoàn thành công việc một cách nhanh chóng mà không để xảy ra sai sót nào. Và khi hắn thông báo cho ngài Công Tước hay mọi chuyện đã xong xuôi, và để ngài thấy được nòng ra đi không một bản di chúc nào, thì Fleming bây giờ có thể thừa hưởng gia tài của nòng đơn giản là vì ngài ấy là họ hàng duy nhất của nòng, thế nào thì cuối cùng Elliot cũng được đền bù thôi.

Hắn chẳng cần biết phải mất bao lâu hoặc tốn kém bao nhiêu tiền bạc hắn có, hắn chỉ muốn thấy nó kết thúc. Và việc giết nòng lại dễ dàng hơn nhiều so với việc cố tìm cách bắt cóc nòng. Chuyện giết người có thể thực hiện từ xa, thực hiện bằng vô số cách. Hắn đã thử làm điều đó hai lần và cả hai lần đều thất bại chỉ để chứng minh là nòng vẫn chưa hết may mắn.

Ngay cả mấy cái đất nước chết tiệt mà nòng chọn trong cuộc hành trình cũng thường xuyên không có lợi cho nòng. Mê-hi-cô là nước lý tưởng cho mục đích của hắn, hay hắn nghĩ thế; đất nước rộng lớn, dân cư sống thưa thớt ngoài thành phố, trên nhiều dặm đường đi chẳng có gì ngoài cảnh vật hoang dã, các vụ tàn sát có thể không bị trình báo trong nhiều ngày hay nhiều tuần. Và Nữ công tước cứ dừng lều cắm trại ở giữa nơi đồng không hiu quạnh hết lần này đến lần khác. Đó là cơ hội hoàn hảo để tấn công bằng cách thuê một đội quân tương xứng với đội quân của nòng. Và lẽ ra chuyện thuê cả đội quân sẽ dễ dàng và rẻ tiền – nếu cho những mục đích khác. Nhưng kiếm một người Mê-hi-cô chấp nhận đi giết phụ nữ lại gần như bất khả thi. Hắn đã cố thử đi thử lại nhiều lần nhưng lần nào cũng bị từ chối. Nòng đã đánh bại hắn lần nữa mà chẳng cần động tay chân, bởi đơn giản đó là tính cách của người dân Mê-hi-cô.

Sau đó hắn tìm được Dewane và Clydell Owen, hai tên gập-vận-đen người Mỹ có vẻ mặt khiến Elliot luôn nhận thấy chúng sẵn sàng làm bất cứ mọi chuyện. Hắn đưa chúng vượt biên giới đi về hướng Bắc, và chúng gặp bốn tên nữa cũng một giuộc như chúng, cũng như một nơi thích hợp cho việc phục kích. Chúng sẽ hội họp ở thị trấn nhỏ Bisbee, nơi hắn cuối cùng cũng xác định được vào hôm qua. Hắn đã bỏ hết thời gian còn lại trong ngày cưỡi ngựa chạy tới chạy lui trên con đường chật hẹp có in dấu vết xe lừa ở dưới, tìm kiếm địa điểm lý tưởng cho việc hắn đang âm mưu trong đầu.

Địa điểm không được hoàn hảo như hắn mong đợi: gần như nằm ngoài dãy núi, và dốc núi mà đường mòn cắt ngang qua chạy dài xuống tận đáy vực sâu. Cây cối trong khu vực này, ít nhất cũng nằm phía dưới đường mòn ở chỗ dốc thấp hơn, tuy không nhiều nhưng đủ ngăn cho cỗ xe ngựa đang lăn ngừng lại nếu tảng đá chỉ có thể đánh bật xe ngựa trật ra khỏi đường mòn. Điều này có thể không xảy ra. Độ dốc thẳng đứng ngay dưới tảng đá, và độ mở rộng của con đường tại địa điểm ấy gần như bảo đảm cho tảng đá rơi thẳng xuống và không lăn đi xa hơn.

Nếu còn thời gian, chắc hẳn hắn sẽ di chuyển tảng đá chết tiệt này đến một vị trí tốt hơn, chỗ mà nó bị nèm chặt không động đậy giữa hai sườn dốc, khiến ngựa và xe không thể vượt qua được. Nếu trong trường hợp đó, hắn sẽ để Nữ công tước vượt qua trước tiên, đơn giản vì hắn thích thú với ý tưởng tự tay giết nòng. Nhưng trong lúc này, nếu tảng đá không rơi trúng vào vị trí xe ngựa dẫn đầu như trong kế hoạch, thì đường mòn vẫn đủ bị chặn lại, khiến đoàn tùy tùng còn lại mắc kẹt đằng sau tảng đá, và người của Elliot sẽ nhả đạn để giữ chân họ. Và khi Nữ công tước vẫn bị ngăn cách ở phía bên kia của tảng đá, thì hai tên mà hắn đã chuẩn bị cho kế hoạch phụ này có thể lên xuống và xử lý gọn nòng.

Bây giờ chúng mới nghe được tiếng vó ngựa đang đến gần, đi chậm rãi xuống con đường mòn. “Mày đếm được có bao nhiêu tay cưỡi ngựa đi đâu?” Elliot hỏi gã người Mê “Sáu, thưa ông.”

Elliot ngật đầu. Đáng lý ra hắn nên biết những tên cận vệ của nòng sẽ không thay đổi thói quen thường ngày của mình chỉ vì đường mòn chật hẹp. Luôn có sáu tên cưỡi ngựa đi đằng trước, và sáu tên hộ tống phía sau. Có vừa đủ chỗ để các tay cưỡi ngựa dẫn đầu lách qua cỗ xe lúc tụi Mê-hi-cô bắt đầu nổ súng nhằm thu hút sự chú ý của họ đến phía sau đoàn tùy tùng. Và sẽ chẳng được tích sự gì nếu họ không đi chuyển

ra sau để kiểm tra, vì thật khó để tất cả sáu người có thể bị bắn chết hết trước lúc có cơ hội tìm được chỗ nấp. Và nếu xe ngựa tránh được cú va đập của tảng đá, thì vẫn còn quá nhiều cận vệ bảo vệ cho nó.

“Quay lại vị trí của người,” Elliot ra lệnh cho gã kia, “và chờ tín hiệu để bắt đầu hành động.”

Dewane chầm chọc sau khi thấy gã kia đã đi khỏi “Ông không nói cho thằng người Mẽ biết là con ả sẽ chết, đúng không?”

Elliot lạnh lạnh nhìn chằm chằm vào gã anh họ Owen. Đó là cách ít nhất có thể mà hắn thể hiện ý nghĩ của mình với những kẻ hăn thuê, và hắn thấy bây giờ không có lý do gì để đề cập đến kinh nghiệm của hắn đối với người Mê-hi-cô cả. Hắn không tìm bất cứ cơ hội nào nói với kẻ hăn thuê dẫn Nữ công tước ra khỏi con đường chính, cho nên nàng sẽ buộc phải đi vào con đường này.

“Hoàn toàn đúng” là tất cả những gì hắn nói, và thế là quá đủ.

Những gã này đều lấu cá với hắn và cái này phải nên như thế. Bọn chúng có tình đồng hương mà hắn không thuộc vào đó, đó cũng là cái mà hắn muốn ngay cả khi những điểm khác biệt giữa chúng không liên quan gì. Khi anh thuê những kẻ máu lạnh và tàn nhẫn giống như chính anh, thì sự phân cách phải được duy trì, để không bao giờ có bất kỳ thắc mắc nào về kẻ nào đang nắm quyền kiểm soát.

Elliot quay lại quan sát gã người Mẽ đang hối hả đi về vị trí mà gã được chỉ định. Nơi này thật là lý tưởng. Với hai cái rìa, cái trên cao bị che khuất từ bên dưới, đúng là tuyệt đối hoàn hảo cho một cuộc phục kích. Có cả một lối mòn dẫn xuống phía bên kia của dốc đứng - nơi chúng giấu ngựa. Và những người ở dưới cũng không thể đuổi theo được ngay cả khi họ muốn, bởi vì hai con đường mòn tách biệt lại không giao nhau cho đến khi chúng chạm đến tận đáy ngọn núi. Lối mòn dẫn xuống phía bên kia của dốc đứng chạy dài dẹt đến chân đồi ở hướng tây của ngọn núi, nhưng ngựa lại không thể lách lên lách xuống được.

Chẳng bao lâu nữa ... cuộc đời hắn sẽ trở nên suôn sẻ. Lần này mọi thứ sẽ trôi chảy. Nhất định vậy. Hắn xứng đáng được hưởng vận may của chính mình.

Hắn đứng vào vị trí của mình, nơi có được tầm nhìn bao quát hết con đường mòn bên dưới. Giờ thì hắn có thể thấy những người cưỡi ngựa đi đầu, và Ngài Parker Grahame, người chỉ huy của đội cận vệ, đang dẫn đầu như mọi khi. Hắn biết hết tên tất cả những người hầu của nàng, và cả một số lai lịch quá khứ của họ nữa. Hắn đã nói chuyện với họ, mời họ uống rượu, và gần như đã quyến rũ được nàng hầu ngờ nghệch người Pháp đó, Babette, trong lúc họ ở Ai Cập. Việc họ không hình dung được hắn là ai hoặc hắn trông như thế nào khiến mọi chuyện dễ dàng hơn. Miễn là hắn không bao giờ đến gần một người trong số họ trừ phi họ ở một mình, và không đời nào chạm mặt người đó một lần nữa ở thị trấn hay đất nước khác, thì họ không khi nào nghi ngờ điều gì.

“Tốt nhất là chuẩn bị sẵn sàng đi. các quý ông,” Elliot nói khẽ với mấy gã ở đằng sau hắn.

Hắn nằm phía bên trái của tảng đá. Hắn sẽ không rời khỏi vị trí của mình, vì muốn tận mắt chứng kiến cảnh tàn phá. Khối đá khổng lồ đang ở sát ngoài rìa dốc đứng. Bọn họ chẳng phải làm gì hơn là nói lỏng nó ra khỏi rãnh núi đã được đào sẵn, vì vậy một cú đẩy là tất cả những gì cần làm.

Bốn tên sẵn sàng làm công việc này đang đặt tay lên khối đá và chờ tín hiệu. Elliot đợi cho những tên cận vệ dẫn đầu đi qua và chiếc xe ngựa đầu tiên vào ngay vị trí bên dưới rồi mới ra hiệu cho gã người Mẽ bắt đầu phần việc của mình. Dewane đến đứng bên hắn, mỗi tay cầm một khẩu súng, tuy vậy hắn ta còn dẫn thêm một khẩu nữa ở dưới phòng khi lát nữa sử dụng đến. Kẻ còn lại lấy ra chiếc gương mà nó phản xạ ánh sáng, phát tín hiệu tới gã người Mẽ.

“Ta muốn tên đánh xe ngựa bị khử trước lúc hắn kịp thắng lại.” Elliot lặp lại mệnh lệnh cá biệt này. “Hắn sẽ dừng xe lại ngay khi những tên cận vệ ở đằng trước bắt đầu vòng lại để điều tra mấy tiếng súng nổ phía sau, nhưng dù bọn cận vệ có vượt ra sau xe ngựa hay không, thì phải ngăn tên đánh xe thắng lại. Không có người điều khiển, chiếc xe sẽ tự mình chạy thẳng.”

“Không thành vấn đề.” Dewane nhe răng cười toe toét. Giờ có thể thấy người đàn ông cao to đang đánh chiếc xe ngựa dẫn đầu. “Hắn ta không phải là mục tiêu dễ bị bắn hụt đâu.”

Elliot nhận ra một trong số những người hầu đang đánh xe cho Nữ công tước. Thật tệ, không phải là gã người Tây Ban Nha. Gã đó là ác quỷ khi cầm dao, và đã giết chết một trong số mấy tên tay sai của Elliot

ở New York khi tên này bị bắt gặp đang lục lọi xe của Nữ công tước.

Những người cận vệ giờ đây đang đi qua. Thêm chút nữa thôi, chút nữa ...

“Gửi tín hiệu đi,” Elliot quay đầu ra lệnh. Hắn chờ đợi một cách căng thẳng, nín thở. Cặp ngựa màu xám đầu tiên đã vượt qua, cặp thứ hai sắp vượt qua. Chết tiệt, chết tiệt thật, nếu thằng Mê-hi-cô kia ...

Hắn nghe tiếng súng nổ. Đội cận vệ bên dưới cũng nghe thấy. Tất cả họ đều quay người lại, nhưng Grahame chỉ cử hai người ra sau để điều tra. Mọi chiếc xe đều dừng lại. Có tiếng la hét bao phủ khắp không gian, càng khiến họ muốn biết chuyện gì đang xảy ra. Người cưỡi xe dẫn đầu đang đứng lên để nhìn ra sau.

Cặp ngựa màu xám thứ 3 bây giờ đang đứng ngay bên dưới tảng đá.

Lại thêm hai phát súng liên tiếp nổ ra. Bốn người cận vệ còn lại bắt đầu lách ra sau xe ngựa ở bên sườn dốc, nơi duy nhất có chỗ cho họ đi. Tuy vậy, Grahame ngừng lại, rõ ràng để đoan chắc một lần nữa là Nữ công tước vẫn an toàn. Trong lúc quan sát người chỉ huy của đội cận vệ, Elliot đã không thấy người đánh xe với cái phanh, nhưng Dewane thì có. Tiếng súng nổ ngay bên cạnh đã làm hắn giật mình, nhưng không đủ làm hắn bỏ lỡ dịp nhìn thấy người đánh xe thả dây cương ra khi anh ta bắt đầu ngã xuống khỏi chiếc xe. Anh ta ngã xuống chỗ đằng sau ngựa của Grahame, làm con ngựa hí lên mất tự chủ. Người đánh xe rơi xuống ngay phía sau chú ngựa Grahame đang cưỡi, khiến con ngựa hoảng sợ chồm lên. Anh ta rơi xuống gần cặp ngựa xám thứ 3, chúng cũng cố chồm lên, nhưng không thể, và khiến cho những cặp khác cũng hoảng sợ theo.

Diễn biến quá nhanh. “Bây giờ!” Elliot hét lên, sau lại chửi rủa khi thấy tảng đá đâm sầm vào rìa phía dưới, vỡ tan tành ngay khi va vào nhau, và chẳng có tác dụng gì ngoài việc tung bụi cát mù mịt vào chiếc xe ngựa đang bỏ chạy một cách nhanh chóng.

Hắn bật dậy cần nhần, và suýt bị bắn trúng. Những người cận vệ đã nổ súng đáp trả lại trận hỏa lực mấy tên tay sai của hắn.

Hai gã được chỉ định leo xuống rìa bên dưới để tóm lấy xe ngựa nếu nó tránh được tảng đá, thì đang đứng đó chờ đợi chỉ thị mới.

“Lấy ngựa vòng xuống khúc cuối của con đường mòn,” Elliot ra lệnh. “Với vận may chết tiệt của ả, thì chiếc xe sẽ chạy xuống hết con dốc một cách thần kì mà không rơi xuống vực. Chạy hết tốc độ đuổi theo nó đi, chặn nó lại nếu cần, nhưng phải chắc chắn là không một người nào còn lại sống sót trong xe. Không một ai.”

5. Chương 5

“Vansessa? Vanessa, chị có sao không?”

“Em hỏi chị câu đó sau đi. Bây giờ chị thật sự không nói được.”

Joclyn đang nằm trên sàn xe, hoặc chính xác hơn, là trên cánh cửa. Sau cú trượt kinh hoàng tưởng chừng không bao giờ kết thúc đó, không biết làm cách nào mà xe ngựa lại bị nghiêng sang một bên. Jocelyn bị ngã vào cửa khi xe bắt đầu nghiêng, và chẳng mấy chốc lưng nàng nằm bẹp dí vào đấy, với đôi chân dài duỗi thẳng ra trên sàn xe, mà giờ đây đang chống thẳng lên trời. Tư thế của Vanessa cũng không khá hơn mấy, mặc dù cô ta vẫn còn ngồi trên ghế của mình mà giờ đã ngã hoàn toàn vào vách xe trên đầu Jocelyn.

Cả hai ngồi dậy cùng một lúc, Vanessa rên rỉ, còn Jocelyn thì cầu nhàu. “Em đoán là chúng mình sẽ có vài vết bầm tím trên người với trải nghiệm này.”

“Chỉ có vậy thôi sao?” Vanessa đáp lại, nghe như chính cô chẳng hề hấn gì. “Có cảm giác —“

“Chị bị đau kìa.” Jocelyn nói với vẻ tố cáo, khi nhìn thấy cách Nữ bá tước ấn tay mình vào chỗ trên đầu.

“Chị nghĩ chỉ bị u thôi. Chị cố bám chắc để ngồi vững, thế mà lại trượt tay.”

“Quay người lại và tựa lưng vào ghế đi. Nó êm hơn cái vách này đây.”

Jocelyn giúp cô ta cho đến khi cô đã yên vị trên ghế, rồi quỳ dậy. Cả hai người họ trông thật lộn xộn, áo quần xốc xếch, tóc tai rũ rượi. Jocelyn tháo mấy cây kẹp vẫn còn vướng trên tóc xuống, rồi vuốt hết tóc ra sau. Hẳn nàng sẽ nhe răng cười toe toét khi biết mình tai qua nạn khỏi một cách nguyên vẹn, nếu Vanessa không nhăn mặt đau ở chỗ sưng trên đầu.

“Chị nghĩ chuyện gì đã xảy ra, Vana?”

“Gã John Mũi Dài lại giở trò cũ nữa, đó là điều chị đang nghĩ.”

“Chị nghĩ vậy thật sao?” Jocelyn cắn môi khi nàng suy xét về khả năng đó. “Nhưng làm sao hắn có thể ở phía trước chúng ta được? Làm sao hắn có thể biết được chúng ta sẽ đi đường nào?”

Vanessa vẫn nhắm mắt mà trả lời. “Chúng ta đâu có thực sự vội vã khi băng qua Mê-hi-cô, em gái. Vì vậy, hắn đã có nhiều thời gian để vượt lên trước mình. Còn về chuyện làm sao hắn biết được nơi chúng ta sẽ đi, thì chị nghĩ là có liên quan đến chuyện mất tích đột ngột của tên chỉ đường kia, thật đấy. Dĩ nhiên là thuận lợi, đúng không, khi dẫn ta vào ngay chỗ xuất phát của con đường mòn ven núi?”

“Tại sao cơ chứ, đồ phản bội!”

“Đúng hơn là tên ấy đã nhận tiền của gã Mũi Dài trước rồi, em à. Hắn tự động tìm đến mình, chị nhắc cho em nhớ là tụi mình đâu có đi tìm hắn. Chị nhận ra được giọng Anh khi nghe thấy nó - tiếng quát “Bây giờ,” mà mình nghe được chỉ trước khi có tiếng va chạm, dứt khoát là giọng người Anh mà. Nhưng còn về tiếng động, đó là gì thế?”

“Em hoàn toàn không biết. Có câu hỏi hay hơn là chuyện gì đã xảy ra với người đánh xe của chúng ta vậy?”

Đến đây thì Vanessa thở dài. “Thực ra chị không nghĩ anh ta đã ở cùng với hai chị em mình lúc xe ngựa chạy điên cuồng vừa rồi đâu, nếu không hắn sẽ nghe tiếng anh ta quát tháo đám ngựa, ngay cả khi anh không thể ngừng chúng lại. Phát bắn kia đúng là quá gần –”

“Đừng có suy nghĩ chuyện đó nữa!” Jocelyn đột ngột cắt ngang. “Nếu chúng mình lạc mất anh ta, thì không còn nghi ngờ là anh ta bị té khỏi ghế – giống như hai chị em mình bị như vậy không biết bao nhiêu lần đấy thôi.”

“Không nghi ngờ gì nữa.” Vanessa đồng ý để giữ hòa khí. Họ sẽ sớm biết được chuyện gì đã thật sự xảy ra. “Nhưng chị nghĩ mình cũng mất ngựa luôn rồi.”

Jocelyn cũng cảm nhận được sự khác biệt về sức kéo của chiếc xe chỉ trước lúc họ ngã nhào, nên nàng chẳng tranh cãi gì. “Chúng sẽ được tìm thấy,” nàng nói với sự quả quyết. “Và chị em mình cũng vậy, không lâu nữa đâu. Trong khi ấy ...”

Vanessa mở một mắt nhìn Nữ công tước đang đứng lên. “Em đang làm cái quái gì thế?”

Đứng trên một bên cánh cửa, Jocelyn nhận ra đầu nàng hoàn toàn không với tới cánh cửa bên kia. “Em định xem chị em mình có thể ra khỏi đây như thế nào, nhưng ngay cả khi em bật tung cửa ra –”

“Em đừng lo, Jocelyn. Từ giờ cho đến lúc người của chúng ta đến đây sẽ không lâu như thế đâu –” Cô không nói hết câu, bởi vì họ nghe được tiếng ngựa phi nước đại đến gần chỗ họ. “Em thấy không? Chẳng lâu chút nào cả.”

Tai vểnh lên, họ nghe được tiếng chú ngựa đầu tiên thảng gấp rất gần, có thể là một trong những người cận vệ đi trước những người khác, có thể chính là ngài Parker Grahame. Ông ấy lúc nào cũng siêng năng, hơn nữa, ông ấy lại còn cưng chiều Jocelyn, nên có chiều hướng lo ngại nhiều hơn những người khác cứ mỗi lần gã Mũi Dài cố thực hiện âm mưu của mình.

Một thoáng sau, chiếc xe kêu lên rin rít khi người giải cứu của họ trèo lên đầu xe, cánh cửa bị nhấc lên, và bị bật tung ra sau rớt cái rầm. Ánh mặt trời đã tràn qua khung cửa sổ suốt cuộc hành trình, nhưng không thể so sánh được với độ chói chang của ánh nắng rọi qua ô cửa đang mở phía trên. Jocelyn ngay tức khắc bị lóa mắt khi nàng ngước nhìn lên, nhưng ngay khi bóng của một người đàn ông xuất hiện che đi một ít ánh sáng, thì nàng nhìn dễ hơn, mặc dù lúc đầu chẳng nhận ra được anh ta là ai.

“Parker hả ?”

“Không phải, thưa bà.” Một giọng trầm, uể oải vang lên.

Nếu anh ta nói nhiều hơn vào lúc ấy, thì Jocelyn có lẽ sẽ không bắt đầu liếc nhìn tới xấp tay của mình, nơi nàng giấu khẩu súng lục nhỏ mà nàng mua được ở New Orleans. Nàng có thể bị bắn khi mất thời gian xác định vị trí bị che khuất của nó, vì nó nằm dưới mấy cái nón và áo choàng được cởi ra vào sáng sớm nay.

Khi anh ta lên tiếng lần nữa, giọng nói đã có chút thiếu kiên nhẫn. “Cô muốn ra khỏi chỗ đó hay là không đây?”

“Tôi không chắc lắm,” Jocelyn nói một cách thành thật, nhìn lên lần nữa, và cầu mong mình có thể thấy được nhiều hơn cái bóng đen in trên khung cửa.

Làm thế nào bạn nhờ vả một người đàn ông nếu như anh ta ở đó để giết bạn? Nhưng lẽ nào anh ta lại đề nghị giúp họ ra ngoài nếu anh ta có ý muốn bắt họ? Anh ta có thể giết quách đi là xong. Nhưng, anh ta có thể là tay sai do John Mũi Dài phái đến bắt họ về cho hắn ta. Thật quá viễn vông để hy vọng rằng anh ta chỉ là một người lạ tình cờ đi ngang qua đây.

“Điều này có thể giúp ích cho chúng tôi, thưa ông,” Vanessa bật nói, cắt ngang sự im lặng kéo dài, “nếu ông nói cho chúng tôi biết ông là ai – và đang làm gì ở đây.”

“Tôi trông thấy đám ngựa của các cô chạy nhanh về phía sông và đoán chúng đã bỏ cỗ xe lại đằng sau, mặc dù tôi chưa bao giờ nhìn thấy mấy con ngựa như thế lại bị buộc phải kéo xe.”

“Và ông chỉ muốn đi kiểm tra thôi? Ông không có cấu kết với – cái gã người Anh đó chứ?”

“Tôi không hề có cấu kết, như cô nói, với bất cứ ai cả, thưa cô. Lạy Chúa, mà có chuyện gì liên quan với toàn bộ mấy câu hỏi này chứ? Hoặc là cô muốn ra khỏi chỗ đó hoặc là không ra. Bây giờ, tôi có thể hiểu nếu cô cho rằng việc đưa tay cho tôi kéo lên làm bẩn tay cô” – giờ đây sự thiếu kiên nhẫn rõ ràng đã biến thành sự chua cay – “nhưng tôi lại chẳng thấy có ai thay thế cả – trừ phi cô muốn chờ một gã qua đường tiếp theo.”

“Không phải thế đâu,” Jocelyn nói với sự nhẹ nhõm, giờ đã nắm chắc rằng anh không có ý muốn hại họ. “Một chút bụi bẩn có thể dễ dàng rửa sạch ngay,” nàng mỉm cười nói thêm, vô tình hiểu nhầm ý anh.

Nàng làm anh ngạc nhiên với câu trả lời đó, đủ khiến anh không nắm lấy tay nàng ngay khi nàng giơ lên. Và ánh nắng lại dần lộ ra phía trên anh khiến nàng không tài nào nhìn rõ anh được. Nàng thay đổi thái độ của mình còn nhanh hơn cả lời nói vừa thốt ra. Anh sẽ may mắn nếu ngay cả chỉ nhận được một lời cảm ơn về sự giúp đỡ của mình.

Jocelyn há miệng kinh ngạc, nàng được nắm chặt tay và kéo lên quá nhanh. Và rồi nàng thấy mình đang ngồi trên thùng xe, chân đung đưa dưới ô cửa. Nàng cười khi nghĩ đến chuyện anh ta nhắc nàng lên mới dễ dàng làm sao, và liếc vào trong nhìn Vanessa vẫn còn chưa chịu nhúc nhích.

“Chị có lên đây không, Vana? Việc này rất dễ chị à.”

“Chị sẽ ở lại đây, nếu em không phiền, em gái yêu. Chị thà ngồi đợi cho đến khi xe ngựa được dựng lại ngay ngắn – nếu người ta nhẹ nhàng với nó. Lúc đó, có lẽ chứng nhức đầu của chị sẽ giảm đi đôi chút.”

“Được thôi,” Jocelyn đồng ý. “Chắc cũng không lâu nữa đâu ngài Parker tìm thấy chúng ta.” Nàng nhìn xung quanh, nhưng vị cứu tinh lại đang đứng ngay sau lưng nàng. Nàng bắt đầu đứng lên, quay lại và nói với anh, “Chị ấy không cần kéo lên. Chị bị va trúng vào đầu, anh thấy đó, và cảm thấy không ... hoàn toàn ...”

Đơn giản là nàng quên bằng từ ngữ, nó cứ trôi tuột đi. Jocelyn đã chưa hề kinh ngạc như thế từ lúc nhìn thấy kim tự tháp Ai Cập lần đầu tiên. Nhưng lần này lại hoàn toàn khác biệt, cảm giác bị tác động hơn là thị giác. Toàn bộ cơ thể nàng dường như trở nên rồ dại đi một lúc, đánh đi những tín hiệu mà nàng hoàn toàn chưa biết đến – ngạt thở, nhịp tim đập nhanh, chất kích thích adrenaline tăng lên đột ngột, cảm giác sợ hãi trong khi nàng không thấy hoảng sợ tý nào.

Anh bước lùi ra sau, nàng không hiểu tại sao, nhưng nó giúp nàng có thể quan sát anh rõ hơn, bởi vì anh quá cao. Lại còn quá đẹp trai, đó là ấn tượng đầu tiên của nàng về anh, kể đến là sức mạnh mà nàng đã cảm nhận trực tiếp, rồi sắc da, và sự xa lạ, theo thứ tự. Tóc thì đen như màu dầu hắc, hoàn toàn thẳng, và xõa dài qua bờ vai rộng trông hợp đến không ngờ. Làn da nâu đồng với những đường nét thon gầy, chiếc mũi thẳng như được điêu khắc, đôi mắt sâu thẳm bên dưới hàng lông mày vạch ngang như vết chém, đường viền môi nổi rõ và còn cái cằm vuông vức.

Thân hình cao to, gân guốc tạo nên sự hoàn chỉnh cho bức chân dung. Anh khoác trên mình áo choàng lông thú khá lạ với mấy cái rua dài, mang một đôi boot gót bằng cao đến đầu gối, làm bằng thứ da mềm màu nâu và cũng có rua. Jocelyn đã quen nhìn thấy súng đeo ngang hông qua chuyến hành trình băng qua Mê-hi-cô, nên cũng không ngạc nhiên khi nhìn anh. Cái mũ rộng vành đã che khuất mắt anh nên nàng chỉ biết nó không đen như màu tóc anh nhưng không xác định được nó màu gì.

Chiếc quần màu xanh sẫm ôm sát đôi chân săn chắc. Không có gì bất thường cả. Nhưng anh không mặc áo sơ mi. Áo choàng gần như cài kín, nhưng chẳng có gì bên dưới, chỉ có làn da mượt mà màu đồng như lớp da trên gương mặt anh –trơn láng, không có lông. Anh quả thật không có đến một sợi lông nào trên chút da bụng và ngực lộ ra bên ngoài mà nàng có thể thấy, nhất định là không bình thường theo như mức độ hiểu biết của nàng, tất nhiên là mặc dù nàng thật sự hiểu bao nhiêu về người Mỹ, và bao nhiêu về cơ thể đàn ông chứ?

Thật sự mà nói thì nàng chưa bao giờ thấy bất cứ cái gì giống như anh cả. Về ngoài xa lạ của anh làm nàng mất bình tĩnh, nhưng không nhiều bằng vẻ đẹp trai ngăm ngăm của anh.

“Bộ anh lúc nào đi ra ngoài cũng – không mặc áo vậy hả?”

“Tất cả những gì cô phải nói với tôi là cái đó thôi hả, thưa quý cô?”

Nàng có thể cảm nhận được hai bên má mình nóng bừng. “Ôi, trời, xin đừng bực mình. Tôi không biết ở đâu ra câu hỏi đó ... Tôi không thường xuyên bất lịch sự như thế.” Có tiếng “À, há!” phát ra từ bên trong chiếc xe, và Jocelyn nhướn miệng cười. “Tôi cho rằng Nữ bá tước không đồng ý với tôi, và điều đó cũng đúng thôi. Tôi nghĩ là cái tính nói thẳng của mình gần giống khiếm nhã nhiều hơn là không phải.”

“Hỏi câu thật ngớ ngẩn ...” chàng trai nói lầm bầm khi anh quay lưng và nhảy xuống đất.

Jocelyn cau mày, quan sát anh di chuyển đến ngựa của mình, một con vật ngoại cỡ thật đẹp, giống ngựa mà nàng chưa bao giờ nhìn thấy trước đây, với những chấm bi trắng đen ở dưới mõng và thất lưng của nó. Nàng sẽ thích thú được ngắm kỹ con ngựa, thậm chí là cưỡi nó nữa, nhưng lúc này, mối quan tâm duy nhất của nàng là ý định của chàng trai.

“Anh không định bỏ đi đấy chứ?”

Anh không buồn nhìn ra sau. “Cô đã nói không lâu nữa sẽ có người đến đây mà. Không phải chuyện của tôi –”

“Nhưng anh không thể đi!” nàng hét lên hoảng hốt, nàng không chắc vì sao mình lại có cảm giác như thế, nhưng quả thật là thế. “Anh chưa để tôi cảm ơn anh mà, và – và làm sao tôi xuống được từ chỗ này nếu anh không giúp tôi chứ?”

“Khỉ thật,” nàng nghe, và cảm nhận được má mình đang nóng lên lần nữa. Nhưng anh quay trở lại “Được rồi, cô nhảy đi.”

Nàng nhìn xuống bàn tay anh đang giơ lên và không hề do dự nhảy ngay, chẳng một chút cân nhắc rằng anh có thể chụp hụt nếu nàng lao thẳng người xuống anh như vậy. Anh đón được nàng, nhưng nàng đã rơi phịch vào lòng anh. Chỉ có điều chuyện này chẳng làm nàng giật mình bằng việc bị đỡ dậy và bị đặt xa ra khỏi anh hầu như trong cùng một lúc. Và lần nữa anh lại ngoảnh mặt đi.

“Khoan, chờ đã.” Nàng với tay ra, nhưng anh đã không đứng lại nhìn, vì vậy nàng kéo váy lên chạy theo anh. “Anh có cần vội vàng đến nỗi phải đi gấp như thế không?”

Lần này nàng va vào lưng anh khi anh dừng lại, và nghe tiếng anh chửi thề lần nữa trước khi anh quay lại trừng mắt nhìn nàng. “Nghe đây, thưa quý cô, tôi đã để đồ đạc và áo sơ mi của mình lại chỗ sống, nơi tôi

dừng lại để tắm trước khi vào thị trấn. Ở đất nước này, cô không thể để đồ bừa bãi ở đâu đó rồi lại hy vọng chúng vẫn còn ở đó khi cô quay về được.”

“Tôi sẽ đền cho anh bất cứ thứ gì anh có thể bị mất, nhưng làm ơn đừng bỏ rơi chúng tôi. Bởi vì người của tôi sẽ không đến đây kịp ngay lúc này, có lẽ họ vẫn còn bị kẹt ở dãy núi phía sau. Thật tình chúng tôi rất cần anh –“

“Thưa quý cô, với dấu vết mà cô để lại thì bất kỳ ai cũng có thể lần theo để tìm ra cô cả.”

“Vâng, nhưng chúng tôi bị tách ra vì một số người đàn ông đã phục kích chúng tôi, những người ấy cố ý muốn hại tôi. Họ cũng sẽ đuổi đến đây như người của tôi.”

“Người của cô ư?”

“Những người tùy tùng của tôi.” Khi không loại bỏ được mối nghi ngờ thể hiện qua nét cau mày trên mặt anh, nàng nói thêm, “Những người cận vệ và người hầu - họ đồng hành cùng tôi.”

Vào lúc này anh bắt đầu quan sát nàng, dừng mắt ở chiếc váy nhung và áo choàng lụa viền xấp ly ở cổ và tay áo, loại trang phục mà anh chỉ thấy xuất hiện ở khu miền Đông. Và rồi anh đưa mắt nhìn cỗ xe ngựa màu xanh kết sáng ngời mà lúc này chỉ thoáng nhìn nội thất đã khiến anh không tin vào mắt mình. Mấy cái toa xe lửa dành riêng cho những hành khách nhiều tiền cũng không thể nào xa hoa bằng.

Khi nhìn thấy chiếc xe bị đổ nghiêng, anh không ngờ lại là có phụ nữ bên trong, đặc biệt là phụ nữ như thế này, một nữ công tước đại loại giống như vậy. Chẳng phải thuộc dạng hoàng tộc hay mấy thứ tương tự thế hay sao? Mặc kệ nó là thứ gì đi nữa thì nó cũng không thuộc về đất nước này. Và cả cô nàng với mái tóc rực rỡ và, Chúa ơi, đôi mắt còn sáng hơn cả màu lá non. Khi anh thấy nàng lần đầu tiên, nỗi đau ngày xưa lại quay trở về. Nhưng nó không ngăn được cơn sóng ngầm ham muốn xác thịt trong anh. Nó làm anh sợ chết khiếp, bởi vì anh đã không bị hấp dẫn bởi loại người như nàng trong nhiều năm qua.

“Vậy thật sự cô là ai, thưa quý cô?”

“Ồ, xin lỗi. Lẽ ra tôi phải tự giới thiệu về mình trước. Tôi là Jocelyn Fleming,” nàng nói, quyết định rằng lần này chẳng việc gì phải dùng tên giả khi gã Mũi Dài đang ở quá gần.

Anh nhìn chăm chăm vào bàn tay nàng chìa ra trước mặt mình, chỉ nhìn như thế, cho đến khi nàng thấy ngưỡng mà hạ tay xuống.

“Có lẽ tôi phải hỏi là: cô là cái gì?”

“Xin lỗi, anh nói gì thế?”

“Cô là vợ của một trong những người chủ mỏ than giàu có ở Tombstone đúng không?”

“Không, hoàn toàn không phải vậy. Tôi bây giờ là góa phụ đã nhiều năm rồi. Và chúng tôi chỉ mới từ Mê-hi-cô tới đây thôi, mặc dù chuyến đi của chúng tôi khởi hành ở tận nước Anh.”

“Vậy có nghĩa cô là người Anh?”

“Vâng.” Nàng cười cái kiểu nói ngắt quãng tiếng mẹ đẻ của anh, mặc dù nàng hoàn toàn hiểu được ý anh, hay đúng hơn là nàng thích cái giọng lè nhè kéo dài từng từ của anh. “Còn tôi thì cho rằng anh là người Mỹ, đúng không?”

Anh biết từ ấy, nhưng chưa bao giờ anh nghe ai nói từ ấy trước đây. Những người địa phương thường gắn bản thân mình với tiểu bang hoặc khu vực mà họ xuất thân, chứ không phải là đất nước. Và giờ anh cũng nhận ra được giọng phát âm của nàng. Tuy anh chưa bao giờ gặp người phụ nữ nào nói giọng này trước đó, nhưng anh đã gặp gỡ nhiều người Anh đi du lịch đến các vùng miền Tây. Quốc tịch của nàng có thể giải thích tại sao nàng đã không e ngại khi chạm vào người anh. Nàng không ở vùng miền Tây này đủ lâu để nhận ra anh là người vùng nào. Thế nên đó không phải là lý do tại sao nàng nhìn anh chăm chăm quá lâu lúc ở trên cỗ xe kia, như anh cho là vậy. Một lần nữa cơ thể anh lại cứng lên một cách quen thuộc. (Hê hê, ai cũng biết là cái gì đó)

Chỉ trong tích tắc nữa giây anh đã cân nhắc không nên nói cho nàng biết. Dù thế nào đi nữa có lẽ anh sẽ không bao giờ gặp lại nàng nữa, vậy tại sao anh lại tạo ra khoảng cách mà mình đã quen thuộc ở giữa họ

chứ? Bởi vì anh cần cái khoảng cách đó. Nàng thuộc dạng bất khả xâm phạm, và sự hấp dẫn chết tiệt mà anh cảm nhận được nơi nàng thật nguy hiểm. Nhưng anh không quen với việc nói ra nó. Anh ăn mặc đúng như cách của mình nên chẳng cần phải nói ra, do đó sẽ không có sự nhầm lẫn nào hết.

“Tôi sinh ra ở nước này, nhưng những người địa phương gọi tôi bằng cái tên khác, thưa quý cô. Tôi là ‘người nửa giống.’” (nguyên văn là half-breed, nghĩa là lai da đỏ)

“Thật là thú vị,” nàng nói, nhận thấy trong giọng anh có chút cay đắng, nhưng cố tình lơ đi. “Có vẻ như anh làm việc liên quan đến việc lai giống. Mà chuyện đó thì có liên quan gì đến người nhĩ?”

Anh nhìn nàng chăm chăm một lúc y như thể nàng bị điên; rồi anh chửi thề trong miệng trước khi cầu nhàu, “Cô nghĩ cái quái gì về chuyện đó có liên quan đến người thể? Có nghĩa tôi chỉ có một nửa là người da trắng.”

Anh ngừng lại để nàng suy nghĩ, nhưng nàng vẫn cứ hỏi, “Và còn nữa kia?”

Lại một lần nữa anh trao nàng cái nhìn như muốn nói nàng phải được cách ly vì an toàn của người khác. “Da đỏ,” anh thốt ra. “Người tộc Cheyenne, trong trường hợp của tôi. Và nếu những lời lúc này chưa làm cô quay trở lại mặt đất thì sự thật này có lẽ làm được đấy.”

“Tại sao thế?”

“Chúa ơi, cô em, trước khi đến nước nào thì cô cũng nên tìm hiểu để biết một chút về đất nước người ta chứ!”

“Nhưng tôi luôn tìm hiểu mà,” nàng đáp trả, chỉ hơi cảnh giác khi nghe anh nạt mình. “Tôi biết khá nhiều thứ về đất nước này đấy.”

“Vậy chắc có lẽ cô đã bỏ sót cái phần nói về chuyện người da đỏ và người da trắng thù là kẻ thù của nhau rồi đó,” anh cười chế nhạo. “Hãy hỏi bất cứ người nào trong thị trấn kế tiếp cô đến, cô sẽ nghe đủ lý do tại sao cô lại không nên đứng đây nói chuyện với tôi.”

“Nếu anh có điều gì chống lại người da trắng – như cách anh gọi họ, thì nó chẳng hề liên quan gì đến tôi cả, đúng không? Nàng đáp, không hề bị khuất phục. “Tôi không phải kẻ thù của anh, thưa ngài. Chúa ơi, sao anh lại có thể ám chỉ tôi là người như thế kia chứ, trong khi tôi không cảm thấy gì ngoài lòng biết ơn về sự giúp đỡ đúng lúc của anh cả?”

Anh lắc đầu với nàng, rồi sau đó cười khùng khục. “Tôi đầu hàng rồi, thưa quý cô. Nhưng cô sẽ biết nhiều hơn nếu cô ở lại đây đủ lâu.”

“Có nghĩa là chúng ta bây giờ có thể là bạn của nhau?” Khi anh cầu nhàu cô lại nói thêm, “Anh chưa cho tôi biết tên.”

“Colt Thunder.”

“Colt, một loại súng lục phải không? Cái tên đặt theo loại súng nghe thật không bình thường.”

“À, Jessie có tính hài hước lạ lùng mà.”

“Jessie là cha của anh à?”

“Là con gái của cha tôi, mặc dù không nào người trong chúng tôi lại biết chuyện đó cho đến vài năm gần đây. Trước đó chị ấy là bạn thân của tôi.”

“Thật là thú vị, tôi hiểu ra rồi, vậy thì, cái tên Colt Thunder kia không phải là tên thật của anh? Tôi đã phải dùng tên giả cho mình rất thường xuyên, nhưng giờ thì không cần nữa vì kẻ thù của tôi đã tìm thấy tôi rồi. ”

Anh không định hỏi nàng. Có chết anh cũng không hỏi. Càng biết ít về nàng bao nhiêu thì anh càng quên được nàng sớm bấy nhiêu – Ôi trời, nếu anh có thể. Mái tóc đỏ, xõa xuống qua thắt lưng, giống như ngọn lửa nóng bỏng đang liếm vào eo nàng. Anh sắp sửa sẽ nhìn thấy mái tóc đỏ trong giấc mơ của mình trong thời gian dài sắp tới cho xem, chết tiệt, anh biết quá rõ mình sẽ như thế. Và còn cả đôi mắt kia nữa chứ.

Khốn khiếp thật, tại sao nàng cứ mãi nhìn anh như thế, y như thể nàng cũng bị hấp dẫn bởi anh như anh đối với nàng vậy?

Nàng nói thêm điều gì nữa với anh, nhưng anh chẳng nghe lọt một từ nào, bởi vì nàng bước đến gần hơn khi nàng nói và chạm vào cánh tay anh. Sự đụng chạm có chủ ý và không cần thiết của nàng đã làm trái tim anh đập thình thịch dội vào lồng ngực. Nó khiến anh có những ý tưởng mà anh đã không dám nghĩ tới. Cái ý tưởng khốn khiếp đáng chết, nàng thậm chí còn không biết là mình đang đùa với lửa nữa mà.

Phát đạn đã bắn rớt mũ anh, đưa anh thoát ra khỏi vòng quyền rũ mê hoặc mà nàng đang tỏa ra. Anh quay phắt người lại và nổ súng không suy nghĩ, cả hai phát đều bắn trúng đích. Một trong hai tên đang thúc ngựa chạy thực mạng về phía họ đã bị té xuống đất nhưng lại không nằm ở đấy, chân hấn bị vướng vào bàn đạp. Còn tên kia đã làm rớt súng khi viên đạn ghim thẳng vào vai phải của gã, và bây giờ gã đang thúc ngựa quay trở lại hướng con đường mà gã đã đến. Colt thả cho gã đi. Anh không bắn người ở phía sau, cũng không giết ai cả - trong hầu hết trường hợp.

Con ngựa không người cưỡi vẫn chạy tới trước. Cách dễ nhất để chặn ngựa là leo lên nó khi nó chạy qua trước mặt, đó là cách Colt đã thực hiện.

Jocelyn nhìn thấy hết, nhưng nàng vẫn không tin được, nhất là động tác nhanh nhẹn của Colt Thunder lúc rút súng và bắn. Mà từ trước đến giờ nàng cũng chưa từng chứng kiến bất cứ cái gì phi thường bằng chuyện nhảy lên lưng một con ngựa đang phi thật nhanh. Không té đập mặt là đã một nỗ lực phi thường rồi, còn anh thực hiện động tác đơn giản chỉ bằng cái xoắn tay vào bờm ngựa và nhảy lên lưng nó.

Dù bị anh làm kinh ngạc nhưng nàng vẫn trả lời câu hỏi lo lắng của Vanessa là không sao hết, rồi vội vã chạy đến chỗ con ngựa đã được kiểm lại chỉ cách đây vài mét. Nàng đến đúng lúc Colt thả sợi dây cương xuống đất và đến gỡ bàn chân người đàn ông ra khỏi bàn đạp. Sau đó, anh cúi xuống kiểm tra tình trạng của hấn, và nàng lại nghe thêm một trong những câu chữ rửa da dạng của anh. Chính nàng còn thấy người đàn ông chết vì bị gãy cổ mặc dù viên đạn của Colt chỉ trượt qua thái dương của hấn thôi, nên có thể hấn đã bất tỉnh khi sự việc xảy ra.

“Gã khốn khiếp đã cúi người tránh,” Colt nói giọng bực bội khi đứng lên.

“Anh nhắm bắn vào chỗ đặc biệt nào đó phải không?”

“Xương bả vai phải. Đó là cách dễ nhất để tước vũ khí một người khi họ đang xông thẳng vào cô. Cô biết hấn à?”

Rồi anh nhìn thẳng vào nàng với cặp mắt chăm chú. Không bị che khuất bởi chiếc mũ trên đầu, nên nàng có thể nhìn thấy màu mắt anh không nhạt mà cũng chẳng đậm, đó là màu xanh trong và tinh khiết nhất, rất nổi bật trên làn da màu đồng thau ấy. Chúng khiến nàng như ngừng thở theo đúng nghĩa đen của nó, làm nàng phải nhìn thấp hơn trước khi vận dụng sự hiểu biết ở mức bình thường của mình để trả lời anh.

“Không, tôi chưa bao giờ thấy người đàn ông này trước đây, và cả người kia nữa. Nhưng tôi gần như chắc chắn họ đều là tay sai của gã John Mũi Dài. Hấn có thói quen đi thuê những dân địa phương ở bất kỳ nước nào mà chúng tôi đến để thực hiện công việc dơ bẩn của mình. Có vẻ sự giúp đỡ của anh bây giờ còn bao gồm luôn cả việc cứu mạng tôi đây.”

“Cô nương, không có người đàn ông nào đầu óc tỉnh táo mà lại muốn giết cô cả. Có nhiều thứ tôi có thể nghĩ ra được người đàn ông muốn làm với cô, nhưng việc giết cô không nằm trong số đó.”

Anh quay mặt đi khi nói những từ cuối lúc anh rời đi nhặt cái mũ của mình, nhưng dù sao nàng cũng đã nghe được và đỏ mặt vì thích thú. Không nhiều người nhận thấy nàng có sức hấp dẫn với mái tóc đỏ hoang dại này, nhưng nàng có thể nhận ra khi người ta để ý đến nàng. Không phải như thế đối với người đàn ông này. Anh trừng mắt với nàng, quát tháo nàng, không thể kiên nhẫn với nàng mà chỉ muốn phi đi ngay và không bao giờ gặp lại nàng nữa. Vì vậy, đây rõ ràng là sự bất ngờ khi biết anh có thể, chỉ có thể thôi, đã nhận thấy được sự hấp dẫn ở nàng cũng như nàng thấy được ở anh, nếu nàng có thể hiểu đúng ý nghĩa câu nói vừa rồi là một lời khen tặng.

Nàng nhanh chóng theo sau anh lần nữa để cố giải thích. “Chỉ đến cuối năm ngoái hấn mới cố giết tôi thôi, anh biết không. Trước đó, mục đích của hấn chỉ muốn bắt tôi về lại nước Anh. Còn mục đích của tôi thì

tránh chuyện đó xảy ra bằng mọi giá. Chuyện dài dòng lắm, nhưng thực chất là tôi đã chạy trốn hắn ta ba năm nay, và hết sức thành thật mà nói tôi chán ngấy cái việc này rồi.”

Anh đập đập chiếc mũ vào chân để phủi bụi, rồi đội lên đầu với vành nón che xuống phía trước với vẻ khá ngang tàng. “Đó không phải chuyện của tôi, thưa cô.”

“Không, tất nhiên là không rồi. Thật sự là không. Và tôi không hề nghĩ sẽ lôi kéo anh vào những vấn đề của tôi, nhất là sau tất cả những gì anh đã làm cho tôi.”

Anh nhìn nàng với ánh mắt điềm đạm sau khi nghe nàng nói quá nhiều, mà lẽ ra chỉ một cái gật đầu đồng ý là đủ. Anh trả lời cộc lốc “Rất vui được nghe điều đó.”

“Tôi chưa hẳn nói xong, ông Thunder.”

“Nghe này cô, đừng có mà ghép từ “ông” chung với tên tôi. Gọi tôi là Colt hay Thunder thì tôi đều trả lời tất.”

“Được thôi, như anh muốn. Đúng như những gì tôi đang nói, tôi không thể nào không nhận ra tài năng siêu đẳng của anh trong việc sử dụng khẩu súng đang đeo bên người.”

“Siêu đẳng hả ?” Anh cười tươi. “Cô nương, chắc là cô cũng có những kiểu nói hết sức đẹp để để gọi một cái nồi lọ nghe.”

“Xin lỗi, anh nói gì thế?”

“Thôi, cô đừng để ý. Vậy về chuyện đó thì sao nào?”

“Về chuyện – à, phải rồi. Vậy tôi có thể thuê anh được không?”

“Cô muốn gã Mũi Dài bị giết hả?”

Câu nói đó làm nàng bối rối, anh nói câu ấy nghe sao dễ quá, mà lại chẳng có tí cảm xúc nào, nhưng nàng dần lòng lại. “Không, chỉ là tóm lấy hắn và giao nộp cho bất cứ cơ quan chính quyền nào trong lãnh thổ này thôi. Hắn đã bị truy nã ở New York vì tội ám sát người tư vấn pháp luật của tôi.”

“Cái gì của cô?”

“Luật sư của tôi.”

“Tại sao hắn lại giết luật sư của cô?”

“Chúng tôi chỉ có thể đoán rằng người đàn ông xấu số đó đã phát hiện ra hắn trong văn phòng ông ấy, khi hắn đang lấy trộm bản di chúc mà tôi đã lập ra cùng ngày. Theo lời cộng sự của ông ấy thì bản di chúc là thứ duy nhất bị thất lạc trong văn phòng ông ta. Và có nhiều nhân chứng đã chứng thực rằng hắn đã hỏi đường đến văn phòng luật sư. Tất cả họ đều cam đoan là gã đàn ông đã hỏi họ là người Anh. Và hơn nữa, đó không phải là tờ di chúc đầu tiên mà tôi lập tự nhiên biến mất.”

“Tôi nghe có vẻ như tất cả những gì cô cần ở một tên sẵn tiền thưởng, thưa cô, tôi không phải hạng người đó. Hay tốt hơn, cô nên trường trình về việc xảy ra ở đây cho ngài cảnh sát trưởng trong thị trấn tuốt ở Tombstone biết khi cô giao nộp cái xác. Chỉ cần tên và thông tin của gã đó là đủ thôi.”

“Nhưng tôi đâu có biết tên hắn hay diện mạo hắn như thế nào chứ.” Khi thấy anh cau mày, nàng nhanh nhẩu nói thêm, “John Mũi Dài chỉ là cái tên chúng tôi đặt cho hắn thôi. Tất cả những gì tôi biết là hắn cũng người Anh như tôi.”

“Thôi được, có khả năng chẳng có thêm gã người Anh nào xuất hiện trong phạm vi một trăm mét ở đây đâu, nhưng cô đâu biết được. Tôi có thấy những người khác đi qua, thế nên sẽ rất dễ lẫn lộn. Cách tốt nhất của cô, lúc đó là cố thủ và chờ hắn đến. Cô có nói là cô có cận vệ phải không?”

“Phải, nhưng mà –“

“Vậy thì cô đâu cần tay súng khác.”

Trước khi anh tỏ ý là sẽ từ chối lời đề nghị của nàng, thì súng của anh lại được rút ra và bắn ngay tức thì. Jocelyn quay lại nhìn thấy con rắn dài giờ đây không còn đầu, mặc dù xác nó vẫn còn ngo ngoe, và nàng

rừng mình vì nó quá gần. Nàng đã không nghe thấy nó hay không cảm nhận được sự nguy hiểm. Nàng không cần một tay súng khác ư? Anh vừa mới chứng minh lời phát biểu đó là sai đấy.

Colt liếc nhìn nàng sau khi ném con rắn ra khỏi chỗ họ. Anh phải đưa nó cho nàng. Nàng bị bắn, sém chút nữa còn bị rắn cắn, mà cái đó lại xảy ra sau khi xe ngựa của nàng bị lật. Không kể đến chuyện xảy ra trước đó. Vậy mà nàng không làm ầm lên về bất cứ chuyện nào cả. Đương nhiên, con rắn kia có thể khiến nàng im miệng lại. Nàng là người phụ nữ nói nhiều nhất mà anh từng gặp. Không phải là anh thấy phiền. Giọng nàng thực sự nghe rất êm tai.

Anh quay người nhìn chăm chăm vào đám bụi đang tung mù mịt về hướng họ. Người của nàng, anh hy vọng như thế, xem ra cũng có không ít người với đám bụi lớn thế này. Anh lấp đạn mới vào súng chỉ để phòng khi cần thiết.

Anh liếc nhìn qua nàng một lần nữa và thấy nàng lấy đầu ra một chiếc khăn vuông nhỏ bằng vải thô để chạm mồ hôi trên trán. Mùi hương ngọt ngào của chiếc khăn tay bay phảng phất về hướng anh mỗi lúc một nồng hơn, lần nữa kích thích sự ham muốn trong anh. Chết tiệt thật, nhưng nàng rất nguy hiểm. Cứ mỗi lần anh nhìn nàng, không biết làm sao anh thấy nàng lại đẹp hơn và rõ ràng khiêu gợi hơn. Và mỗi lần nàng nhìn anh với đôi mắt xanh kì diệu kia, anh phải kềm nén bản năng ngày xưa của mình. Nếu anh tình cờ gặp nàng sáu năm về trước thì chắc có lẽ anh đã bỏ đi cùng nàng và biến nàng thành người phụ nữ của anh. Nhưng anh giờ đây đã được “văn minh hóa”, thế nên anh không thể cứ làm theo bản năng vốn có của mình được.

Chỉ là những bản năng ấy thật mạnh, quá vững chắc, đó là lý do tại sao anh không dám lãng vãng ở gần để giúp nàng giải quyết mớ rắc rối. Điều đó sẽ khác đi nếu nàng không có sự giúp đỡ, nhưng nàng có thừa sự trợ giúp. Lúc ấy anh không còn sự lựa chọn nào khác, bởi vì rõ ràng anh chẳng ưa nổi cái ý tưởng chết tiệt về một ai đó muốn làm hại nàng. Có lẽ nàng không thuộc về nơi này, nhưng nàng đã ở đây, và đã băng qua đường đi của anh. Anh sẽ lo lắng cho nàng đến khi nàng được an toàn. Điều anh cần chỉ có thể thôi.

“Mấy người đang đến là người của cô phải không?”

Jocelyn giật mình bởi câu hỏi của anh, vừa nghe được khi tai còn ù bởi dư âm của phát bắn. Nàng đang cố nghĩ ra cách nào đó khiến anh thay đổi ý định về chuyện làm việc cho nàng. Nàng không muốn anh chỉ quay ngựa bỏ đi đến nơi mà nàng không bao giờ có thể gặp lại anh. Điều này rất cấp bách, mặc dù nàng vẫn còn băn khoăn tại sao mình lại làm thế.

Giờ thì nàng đã thấy những người cưỡi ngựa, và nhận ra ngài Parker Grahame hiện ra phía trước. “Đúng thế, theo như tôi thấy thì đó là người bảo vệ của tôi, và thêm vài người hầu nữa.”

“Thế thì tôi đi đây. Người của cô có thể tìm thấy đám ngựa được buộc vào cọc ở chỗ sông, không quá một dặm về hướng đông từ chỗ này, nếu không có người nào đi ngang qua và ăn trộm chúng.”

Những lời không nói ra đã ẩn bên trong giọng anh. Nếu mấy con ngựa của nàng biến mất, thì đồ đạc của anh cũng thế thôi.

“Cám ơn anh. Tôi chắc sẽ dễ tìm lại được chúng thôi. Nhưng anh có chắc sẽ không thay đổi suy nghĩ và –”

“Quý cô, đoàn người của cô có thể đánh gục được cả hai chúng ta đấy. Cô chẳng cần tôi đâu.”

“Tuy là vậy, nhưng chúng tôi sẽ cần một người dẫn đường.”

“Cô có thể tìm được tại Tombstone.”

Jocelyn nghiêng rằng khi đi theo anh đến chỗ ngựa của anh và nhìn anh leo lên. Rõ ràng anh không phải để làm thuê, vì bất cứ lý do nào.

“Thị trấn mà anh đề cập đến ở đâu?”

“Khoảng chừng sáu dặm hoặc là cô cứ đi thẳng qua San Pedro là được. Nó đủ lớn để cô có thể nhìn thấy mà.”

“Có lẽ là anh đang sống ở đó à?”

“Không, thưa cô.”

“Nhưng tôi sẽ được gặp anh ở đó chứ, anh có nghĩ vậy không?”

“Tôi không biết nữa.”

Anh đã không nhìn nàng ngay từ lúc anh đi về phía ngựa của mình, nhưng giờ anh đã nhìn – và phải nắm chặt lấy dây yên trong tay. Sự thất vọng hiện rõ trên nét mặt của nàng, như đang thắt ruột anh bởi một sợi dây vô hình. Nàng muốn cái chết tiệt gì ở anh chứ? Bộ nàng không biết được mình sẽ chuốc lấy rắc rối với vẻ mặt đó sao?

“Tôi thật sự mong anh sẽ cân nhắc lại chuyện này,” nàng nói bằng một giọng dịu dàng, van nài, nó bao bọc lấy anh, khiến anh rên rỉ.

Điều này vượt xa tất cả mọi cảm xúc khác của anh đối với nàng. Anh phải thoát khỏi cái nơi chết tiệt này.

“Hãy quên nó đi, cô à. Tôi không cần cái thứ rắc rối ấy.”

Nàng không hề hay biết thứ rắc rối mà anh đang ám chỉ đến chính là bản thân nàng chứ không phải các vấn đề của nàng. Nàng đứng đó và nhìn anh cưỡi ngựa đi xa, mặc cảm tội lỗi vì đã cố lôi kéo anh vào trong tình cảnh hết sức nguy hiểm. Anh đã đứng khi từ chối nàng. Anh đã giúp nàng đủ rồi. Nhưng mặc kệ tất cả, nàng không muốn đây là lần cuối cùng nhìn thấy anh.

6. Chương 6

Ed Schieffelin đã được cảnh sát trưởng tại Fort Huachuca cảnh báo rằng một khi ông lên đường tiến vào vùng đất hoang sơ đã bị người Apache chiếm đóng ở phía đông nam vùng Arizona thì chỉ có tấm “bia mộ” đang chờ ông thôi. Là người đi tìm vàng lâu năm nên ông đã phớt lờ lời cảnh báo, và khi ông ấy tìm được “mỏ vàng” trong mơ của mình, ngay lập tức ông đặt tên cho nó là Bia Mộ (Tombstone). Lại thêm nhiều mỏ vàng khác được tìm thấy trong khu vực, nhưng Ed’s Tombstone đã được dùng để đặt cho thị trấn ra đời xung quanh đó vào năm 1877. Bốn năm sau, thị trấn lấy làm kiêu hãnh khi có khoảng năm trăm khu nhà mọc lên, với ít nhất một trăm khu đã được cấp giấy phép chính thức buôn bán rượu mạnh, và có lẽ một nửa số ấy đang hoạt động kinh doanh dưới hình thức những nhà thổ và nhà trọ ở địa phận cuối của thành phố về hướng đông vượt qua Đường số Sáu, thật ra nó chỉ là một con số nhỏ, khi bạn so sánh với dân số của thành phố đã tăng lên đến hơn mười ngàn người.

Colt đã tập cho mình có thói quen tìm hiểu đôi chút về thành phố trước khi anh đến và anh đã tìm thấy tất cả những gì mình cần biết về nó khi anh đi qua Benson, cũng giống như anh đã biết đủ thông tin về Benson trong lúc anh qua Tucson. Bây giờ khi tận mắt trông thấy thành phố, anh có thể hiểu được tại sao một cậu bé mười-bảy-tuổi đời đang trên đường đến Mê-hi-cô có thể sẽ nán nã ở đây lâu một chút. Đó là nơi anh trông đợi cuối cùng cũng sẽ tìm được Billy Ewing. Và đó cũng là nơi mà anh sẽ tìm thẳng bé nhanh hơn. Sau khi lần được dấu vết của Billy ở St. Louis cách đây bốn tháng và lại mất dấu một lần nữa, Colt gần như hoàn toàn mất hết kiên nhẫn và bình tĩnh. Những điều anh làm cho Jessie ...

Tuy nhiên, sẽ chẳng dễ gì cho việc xác định nơi ở của cậu bé mười-bảy-tuổi trong một thành phố lớn cỡ này. Anh được biết ở đây có những năm khách sạn lớn và sáu nhà trọ, nhưng ai chắc được là Billy sẽ dùng tên thật của mình chứ? Anh cũng đã được cho biết bây giờ không phải là thời điểm tốt để đến du lịch, rằng thành phố đang đương đầu với sự bùng phát bạo lực do xung đột và thù hằn giữa các phần tử sống ngoài vòng pháp luật đang hoành hành trong khu vực với ngài thị trưởng và anh em của ông ta.

Colt đứng sững lại ngay giữa đường Toughnut khi vừa nhớ ra một chuyện. Anh đã quên bèn đi mất mấy tin tức này khi nói chuyện với cô nàng tóc đỏ. Anh đang chạy đến Tombstone với ý định lôi bằng được Billy ra khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt, thế mà anh lại chỉ cho cô nàng đi về cùng hướng này. Có phải nàng khiến anh lay động đến mức ấy, hay trong tiềm thức, anh đã muốn nàng đi về cùng phía với anh? Ngu ngốc thiệt, rõ ràng là quá ngu mà. Giờ đây anh sẽ phải gặp lại nàng để nói cho nàng biết tốt hơn là nàng không nên nán lại lâu trong thị trấn. Không, việc gặp lại nàng thậm chí còn ngu ngốc hơn nữa. Anh sẽ nhờ Billy đến nhắn cho nàng - một khi anh tìm được thẳng bé.

Anh thúc ngựa chạy tiếp, về mặt anh tối sầm lại với cảm giác ghê tởm chính bản thân mình, và chẳng nhìn thấy gì trong vài phút cho đến khi anh định thần lại và nhận ra rằng mình đã vượt qua đường số Ba, nơi anh lẽ ra phải quẹo trái. Nhà trọ Fly nơi anh được giới thiệu để thuê, nằm ngay trên đường Fremont chính giữa đường số Ba và số Bốn, vì thế anh quyết định chạy thẳng đến đường số Bốn hơn là vòng lại.

Thành phố được quy hoạch thành những khu vuông vức, các đường phố lớn như Toughnut, Allen, Fremont, và Safford chạy dọc từ nam ra bắc giao với các đường từ số Một đến số Bảy chạy từ tây sang đông. Bằng ngang đường Allen, anh tiếp tục đi lên phía bắc tới đường số Bốn, vượt qua quán rượu Hafford ở góc phố, nhà hàng Can-Can ở kế bên, và bên kia đường là quán cà phê. Sự đa dạng các quán ăn uống là điểm nổi bật đáng được hoan nghênh ở đây. Ở một vài thị trấn nhỏ hơn mà anh đã đi qua thì may mắn lắm mới có một quán.

Hầu hết các hàng quán nằm dọc suốt con đường đều cách nhau khoảng trống, anh liếc thấy có một tàu ngựa có thể sử dụng sau này. Nhưng anh sẽ chưa cần dùng cho đến sau khi anh đặt phòng trọ trước đã, và sau đó anh sẽ kiểm tra hết toàn bộ những chỗ trọ trong thị trấn để tìm kiếm Billy. Vì vậy anh lại tiếp tục đi, ngang qua một lò rèn đồ thiếc, một văn phòng giám định vàng, một cửa hàng đồ gỗ. Cửa hàng bán súng của thị trấn-Spangen gần như nằm cuối khu nhà, rồi quán rượu Capital ở ngay góc đường, nơi anh rẽ trái để đi lên Fremont, quay lại hướng đường số Ba. Kế bên quán rượu là Tombstone Nugget, một trong hai tờ báo của thị trấn đang cạnh tranh nhau, và tờ báo kia tên là Tombstone Epitaph, nằm phía bên kia đường.

Anh cuối cùng đã thấy nhà trọ Fly's gần cuối khu phố và thúc ngựa phi nhanh hơn một chút. Thật chẳng hy vọng gì là Billy sẽ thuê một phòng ở đó, vì vậy anh chắc là công việc tìm kiếm của mình sẽ chiếm hết khoảng thời gian còn lại trong ngày. Và với cái đà xui xẻo này, chắc anh phải lần qua không ít quán rượu, và có khả năng rắc rối sẽ ngáng chân anh bất cứ lúc nào. Với tâm trạng hiện nay, anh cũng chẳng quan tâm đến.

Billy Ewing vò cái đầu nâu-vàng của mình một cách bực dọc trước khi trót thêm một ly Bốn-mươi-dòn-roi (Forty-rod) mà quán bar Phương Đông và quán rượu Cờ Bạc phục vụ như loại rượu whiskey. Cái tên này thật thích hợp vì người ta chẳng mong chờ gì bạn sẽ uống hơn bốn mươi ly trước khi tê liệt. Billy đang gặp rắc rối to và cậu biết điều đó, nhưng lại không thể nghĩ ra bất cứ cách nào để thoát khỏi tình trạng này mà không bị mất đầu. Cậu đã nghĩ bar Phương Đông sẽ là nơi cuối cùng mà “người bạn” mới sẽ xuất hiện, bởi vì Wyatt Earp đồng sở hữu quán này, và một trong những chuyện cậu vừa phát hiện ra là mối thù hận giữa các anh em nhà Earp và băng đảng Clanton. Nhưng chẳng có bất cứ người nào của nhà Earp xung quanh bây giờ cả, và Billy Clanton, người em út của nhà Clanton và người bạn mới của mình, chẳng lẽ cũng đã tìm thấy cậu.

Về bề ngoài mới dễ đánh lừa người khác làm sao. Nhưng làm sao một người chưa biết rõ có thể đoán được thằng nhóc Clanton kia, thậm chí trông chẳng già dặn hơn tuổi mười sáu nếu đó là tuổi thật của nó, đã là một kẻ giết người máu lạnh? Lạy Chúa.

Billy đã gặp Clanton tại Beson, và khi nhận ra cả hai đều đi Tombstone vào ngày hôm sau, họ quyết định cưỡi ngựa đi cùng nhau. Billy thậm chí biết ơn sự đồng hành của một ai đó có hiểu biết về khu vực này, lại còn biết ơn hơn nữa về công việc được giao cho ở trại chăn nuôi Clanton gần Galeville. Cậu biết quản lý trại chăn nuôi là nhờ vào những mùa hè ở Wyoming với chị gái cậu, và cậu rất cần một công việc, bởi vì tiền trong túi cũng đã gần hết. Nhưng sự thiếu hiểu biết đã hại cậu. Cậu đã cố giả vờ là loại người mà cậu không phải, không hỏi những câu lẽ ra mình nên hỏi, và nhận ra được chính mình được thuê làm việc, không phải cho một trại chăn nuôi, mà là cho một lũ ăn trộm gia súc, xe cộ và đánh cướp hàng trên xe lửa. Trại chăn nuôi gần Galeville chỉ đơn thuần là căn cứ của chúng.

Một vài công nhân mỏ làm việc tại núi Thiếu Nữ Của Tôi (Mountain Maid Mine) khi nhìn thấy cậu cưỡi ngựa đi vào cùng với Clanton, đã làm cho cậu sáng mắt ra ngay trong đêm đầu tiên tại thị trấn. Cậu đã không sẵn sàng tiếp thu ngay lời nói của họ về chuyện đó. Nhưng bất kỳ người nào mà cậu hỏi sau đó đều nói như vậy. Băng đảng Clanton đã hoạt động trong nhiều năm rồi và còn xung đột với các cơ quan chính quyền tại Tombstone bởi vì chuyện đó. Chúng vẫn được biết đến với cái tên đó mặc dù Lão Già Clanton, người sáng lập ra tổ chức, đã bị giết chết cách đây vài tháng, và giao lại cho Bill Brocius Tóc Quăn tiếp quản.

Ngoài Bill Brocius và ba anh em, Bee, Finn, và Billy Clanton ra, còn có thêm mấy thành viên tai tiếng khác

cũng được biết đến nhiều với biệt danh là kẻ phá rối tại Tombstone. John Ringo là một, hẳn được biết là đã tham gia vào tổ chức Cuộc chiến Nhân Dân tỉnh Mason dưới khu Texas trước khi nhập bang, và hẳn cũng là kẻ đã giết Louis Hancock trong quán rượu ở đường Allen không lâu trước đây. Frank và Tom McLaury cũng là những thành viên được nêu tên một cách thường xuyên. Và Billy Claiborne, một kẻ săn lùng-danh tiếng trẻ tuổi, cứ khẳng khẳng muốn được gọi là Nhóc Billy, mà “thằng Nhóc” thật sự bây giờ đã chết rồi. Claiborne đã giết chết ba người chỉ vì dám cười nhạo sự phô trương của hắn, sau đó thì Ike và anh em nhà McLaury đã giúp hắn vượt ngục San Pedro ngay đêm sau sau hôm bị bắt giữ vì tội giết người lần thứ ba.

Thằng nhóc Billy Clanton đã bị dính líu vào vụ gọi là Cuộc tàn sát tại hẻm núi Guadalupe, mà chuyện đó đã dẫn đến cái chết của cha nó. Ewing thật ra cũng đã nghe rất nhiều về hành vi cá biệt đó của bọn Clanton. Bọn này đã tấn công một đoàn xe lửa chở bạc đang băng qua dãy núi Chiricahua vào tháng bảy năm nay, và tàn sát hết thảy mười chín người Mê-hi-cô dẫn đầu đoàn. Lão Già Clanton chết vài tuần sau đó khi những người bạn của mấy tên dẫn lừa đã phục kích lão cùng một số đồng bọn của lão trong lúc bọn lão đang dẫn lũ Mê-hi-cô ăn trộm lủi ra phía sau cùng một dãy núi. Thằng nhóc Clanton đã không có mặt trong cuộc chạm trán chết người ấy, tuy theo một vài báo cáo, nó đã ăn trộm ngựa từ khi mới mười hai tuổi.

Đây có phải là người mà Billy Ewing đang dính líu vào không? Cậu vẫn không thể nào tin được. Rồi rõ ràng và đơn giản là cậu không biết làm thế nào để tự giải thoát chính mình ra khỏi tình cảnh trên. Cậu đã cố. Cậu đã nói với thằng nhỏ Clanton rằng cậu đã thay đổi ý định. Nhưng những lời ám chỉ về tính hèn nhát và cái cách thằng bé vẫn đặt tay mình trên khẩu súng-lục mà nó đang đeo đã khiến cho Billy phải suy tính lại quyết định ấy. Tiếp đó cậu đã cố tránh Clanton. Nhưng cậu đã được bảo phải lên đường để đến trại chăn nuôi với thằng nhóc vào ngày mai. Nếu cậu không xuất hiện, thì liệu Clanton có đến tìm cậu không? Nếu cậu bỏ đi ngay tối nay, liệu cả bọn chết tiệt ấy có truy tìm cậu không?

“Chỗ này thật chết chóc, mày ơi. Sao tụi mình không thử đến chỗ Al-hambra, hay Hatch đi?”

Billy liếc nhìn xung quanh mấy dãy bàn đông đúc và quầy rượu, còn ở khu sòng bạc thì có hơn một nửa là mấy tên công nhân mỏ làm ca sớm. Chết chóc hả? Cậu sợ rằng “người bạn” của mình đang muốn kiếm rắc rối vào cái đêm cuối cùng của nó tại thị trấn.

“Còn sớm mà, thậm chí chưa đến xế chiều nữa,” Billy trả lời. “Tao chỉ muốn ở đây uống chút đỉnh trước khi thử bữa tối ở nhà hàng New Orleans thôi. Muốn đi với tao không?”

Cậu chỉ mời cho có lệ, vì vậy mà cậu rất mừng khi nghe được câu trả lời, “Thôi, tao không đói, và mày chắc chả phải là tay bợm nhậu, đúng không? Mày nói chuyện cũng vui, như mấy thằng miền Đông vậy. Không biết sao từ đó đến giờ tao không nhận ra ta. Mày nói mày từ đâu đến hả?”

“Không phải đâu,” Billy lảng tránh không trả lời. “Bộ cái đó quan trọng à?”

“Không đâu, nhưng ... thôi, nhìn này.” Clanton thẳng lưng lên, tay phải của nó tự động di chuyển xuống rờ cẳng súng khi nó nhìn chăm chăm vào người lạ mặt cao ráo vừa lách người qua cửa. “Không phải là người Pache hay là Comanche, nhưng tao có thể đánh hơi được người da đỏ trong vòng một dặm, và tao còn chắc mẩm kẻ nào là người lai da đỏ khi chạm mặt. Có lẽ phải hâm nóng chỗ này lên một chút –”

“Ôi, chết thật,” Billy rên rỉ, và sau đó lại rên rỉ lần nữa khi cậu kéo chiếc mũ xuống và lún sâu người vào ghế. “Ôi, chết thật.”

Clanton nhìn cậu với vẻ kinh tởm. “Mày biết hắn à, hay mày sợ mấy tên con lai?”

Và người ta cho là anh của nó, Ike là một tên khoác lác to mồm sao? Billy đã lãnh đủ với thằng Clanton này rồi, dù hẳn là kẻ giết người hay không.

“Đừng có ngu như thế, nhóc,” cậu quay sang nói rít lên đứa nhỏ tuổi và thấp hơn cậu nhiều. “Anh ta không phải là tên con lai bình thường cùng lớn lên với người da trắng mà mày hay gặp đâu. Anh ấy đã là một chiến binh Cheyenne thực thụ một vài năm rồi. Từ khi anh ta rời bỏ bộ lạc của mình, thì đã chú tâm vào việc học cách sử dụng cái khẩu súng bên hông đó. Tao chưa bao giờ gặp ai ra tay nhanh hơn anh ấy cả.”

Lời cảnh báo đi thẳng vào đầu tên nhóc, vì Clanton tự cho mình khá là nhanh tay. “Vậy là mày có biết hắn. Có lẽ là hắn đến tìm mày, phải không?”

Khi thấy kiểu cười hết cỡ đầy hy vọng của thằng nhóc, Billy lại rên rỉ. “Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đó.”

“Nhưng hắn đang đi thẳng tới chỗ mình kia.”

Billy đánh liều nhìn lên và giật thót tim khi chợt bắt gặp đôi mắt màu xanh kia, sáng hơn rất nhiều so với mắt của cậu. Nếu có thể núp dưới bàn, thì cậu sẽ chui xuống ngay.

“Anh Colt,” Nó nói một cách khỏ sở khi chào anh.

Cậu không nhận được nhiều hơn ngoài cái gật đầu thay cho lời đáp, và Colt không còn nhìn cậu nữa, mà lại đưa mắt quan sát Clanton đang đứng dậy khỏi ghế. Trước khi thàng nhóc đứng thẳng hoàn toàn, thì súng của Colt đã nằm gọn trong tay anh và ra lệnh bằng mắt cho nó ngồi xuống trở lại. Clanton làm theo với cặp mắt mở lớn và sắc mặt hồng hào trên gương mặt non choẹt của nó cũng biến mất.

Billy từ từ đứng lên, thật chậm rãi, nhưng thả lỏng được một chút khi Colt đưa khẩu súng ra xa. Colt vẫn không nói một lời nào, và Billy không nghĩ anh sẽ nói, dù sao thì cũng không phải ở đây. Nhưng sẽ nói sau.

Màu đỏ trở lại trên da mặt Clanton cho thấy nó giận dữ thế nào khi bị thua quá dễ dàng, nhưng nó chẳng hề nhúc nhích đứng lên lần nữa. Nhưng nó cũng không chịu ngồi im, khi có biết bao người chứng kiến, bao gồm cả người phục vụ ở quầy rượu quán Earp, Buckskin Frank Leslie. Không nói một lời nào, nhưng người lai da đỏ đã gây được sự chú ý khi anh bước vào, và vẫn là trung tâm của sự chú ý khi anh âm thầm buộc nhóc Clanton ngồi xuống.

“Mày không phải đi với hắn, Ewing, vì bất cứ chuyện gì mày đã làm. Mày bây giờ có người chống lưng rồi mà. Khi tao kể với mấy anh trai của tao –“

“Quên chuyện đó đi, nhóc,” Billy thở dài nói, thật sự cảm thấy nhẹ nhõm hơn là không, bây giờ cậu đã nhận ra rằng sự xuất hiện của Colt đã cứu cậu thoát khỏi tình trạng gay go của mình. Cậu thậm chí còn nhe răng cười với người bạn vài-ngày của mình. “Tao thật sự phải đi với anh ấy thôi.”

“Chết tiệt ...”

“Ồ, phải công nhận là chết tiệt thật đó.” Billy ngắt lời, ngoác mồm cười to hơn, trước khi nó thêm vào, “Anh ấy là anh trai tao, mày thấy đó.”

7. Chương 7

Billy đã rất vui vẻ. Nhưng nụ cười tắt ngấm khi cậu bước ra ngoài đứng trên lối đi lát ván ngay trước quán Phương Đông để chờ Colt. Vừa bước ra khỏi cửa, Colt đã nhanh nhẹn lách qua một bên rồi mới thả lỏng bàn tay đang cầm súng. Bây giờ cậu cảm giác khó chịu trong người như buồn nôn vậy. Colt Thunder đang ở đây sao? Cậu thậm chí chẳng hy vọng gì đây là sự trùng hợp ngẫu nhiên cả.

“Ngựa của mày đâu?” Colt hỏi cộc lốc.

Billy nhăn mặt, để ý đến con Appaloosa cao lớn đang đứng dưới đường ngay trước một quán rượu khác. “Em đi bộ từ khách sạn Noble, em đang ở đó.”

“Vậy thì đi thôi.”

Họ gần như có cùng chiều cao, nhưng Billy lại cảm thấy chân mình như tréo đi khi cố đuổi kịp Colt lúc anh bước xuống khỏi lối đi lát ván. “Em không nghĩ bà ấy nhờ anh đuổi theo em đấy anh Colt, em thì là em không biết.”

“Mày nghĩ chính bà ấy sẽ đi lòng bắt mày chứ gì?”

“Tất nhiên là không rồi! Em biết bà ấy sẽ viết thư cho Jessie, và em đoán bà ấy sẽ nhờ anh Chase đi tìm em. Bà ấy vẫn luôn dựa dẫm vào anh ấy như vậy.”

“Cái đó là trước khi anh ta cưới Jessie kìa. Nhưng anh ta có lẽ sẽ được cử đi nếu anh ta có ở nhà vào lúc đó, nhưng anh ta không có. Và cũng không phải mẹ mày nhờ tao đi, mà là Jessie đấy. Chị ấy có ý nghĩ thật ngớ ngẩn rằng tao có thể tìm ra mày mà không vấn đề gì cả.”

“Em xin lỗi,” Billy nói lí nhí trong miệng.

“Chờ cho đến lúc tao quyết định có nên đập cho mày một trận tơi bời không đã nhóc, trước khi mày xin lỗi.”

Billy chùn bước lại. Cậu ước gì mình có thể thấy được nét mặt của Colt khi anh nói ra câu đó, nhưng anh vẫn soải bước nhanh về phía trước và không ngoái lại phía sau khi nói. Tuy nhiên, cậu gần như chắc chắn là anh đang nói thật và nó tùy thuộc anh giận đến cỡ nào thôi. Nếu vậy thì có lẽ việc thấy được nét mặt của anh cũng không làm Billy biết được câu trả lời. Chẳng ai có cách gì nhìn ra Colt được cả, nhất là với khả năng che giấu cảm xúc của anh khi anh muốn.

Những năm vừa qua đem lại sự bất ngờ từ lần này đến lần khác cho Billy. Cậu lớn lên ở Chicago với mẹ mình, Rachel, và người cha dượng, mặc dù cậu đã không biết Jonathon Ewing chỉ là cha dượng của mình. Cậu cũng chẳng hề biết mình có một người chị, cho đến lúc cha của Jessie qua đời và Rachel đã đến Wyoming để trở thành người giám hộ cho chị ấy. Lúc ấy cậu mới được chín tuổi và việc gặp một người như Jessie thì quả là một ấn tượng khó phai. Cha chị ấy đã nuôi lớn chị ấy như một đứa con trai, và chị ấy điều hành trang trại mà ông ấy để lại cho chị cũng như bao người đàn ông khác. Chị ấy mặc quần dài, mang súng, và biết tất cả mọi thứ cần cho việc chăn nuôi gia súc. Billy thần tượng chị ấy và rất vui mừng khi cậu biết được chị ấy không phải là chị cùng cha khác mẹ của mình mà là chị ruột thật sự, còn Thomas Blair cũng chính là cha đẻ của cậu.

Nhưng Rachel đã quay lại Chicago, dẫn Billy theo cùng, rồi phải một vài năm sau Billy mới có dịp trở lại thăm trại chăn nuôi Thung Lũng Đá lần nữa. Thật ra, cậu đã ở đó vào cái ngày Colt xuất hiện, tuy nhiên hồi ấy anh được gọi là Tia Sét Bạc.

Billy đã nghe kể về anh, tất nhiên rồi. Một chiến binh Cheyenne quả cảm là bạn thân của Jessie trong nhiều năm, mặc dù anh chưa bao giờ đến trang trại của chị ấy trước đó. Nhưng Billy không hề biết anh là ai trong lần gặp đầu tiên, và sau khi nghe kể về những rắc rối mà người Sioux và người Cheyenne đã gây ra vào thời gian đó, thì thật sợ hãi khi nhìn thấy một người da đỏ hiên ngang cưỡi ngựa đi vào, nhất là khi anh ấy rõ ràng không phải là một loại người được thuần hóa.

Với tám lưng trần, tóc xỏa dài đến nửa lưng, thì không, không có nét gì thuần hóa ở Tia Sét Bạc cả- cho đến khi người ta nhìn thấy anh với Jessie và nghe anh nói tiếng Anh. Và không phải là thứ tiếng Anh rõ ràng, chính xác như bạn cho rằng một người da đỏ sẽ được dạy như vậy, mà là thứ tiếng Anh lè nhè của anh chàng người miền Tây, giống hệt của Jessie, mà xét cho cùng thì cũng không ngạc nhiên mấy, vì anh đã học tiếng Anh từ chị ấy.

Billy, năm ấy mười một tuổi, đã bị Thunder mê hoặc như với Jessie vậy. Cậu không ở lại để thấy được sự thay đổi thành “người da trắng” của anh, vì thế cậu hầu như không nhận ra anh khi gần một năm sau, Colt đến miền đông với Jessie và Chase để tham dự lễ cưới của Rachel với cha của Chase, Carlos Silvela. Nhưng vẫn có một cái gì đó ở anh làm Billy không thể thoải mái hoàn toàn khi ở cùng anh, mặc dù anh đã cởi mở và dễ gần hơn sau đó. Và Billy không nghĩ điều đó sẽ thay đổi, vì Colt không còn dễ chịu nữa, đặc biệt là từ cái rắc rối xảy ra năm 1978 khiến anh suýt mất mạng.

Đó cũng là lúc Billy phát hiện ra Colt không chỉ là bạn thân của Jessie, mà còn là em trai cùng cha khác mẹ với chị ấy, và của cả Billy nữa chứ; rằng Thomas Blair đều là cha đẻ của cả ba người. Thật không may, điều đó lại không làm cậu cảm giác có thể gần gũi được với Colt, không như cái cách của Jessie. Cho dù là anh trai, thì Colt vẫn có thể làm cậu sợ hãi còn hơn cả mười tên Bill Clantons, mà thậm chí không cần cố gắng.

Y như thể đọc được suy nghĩ của cậu, Colt hỏi, “Người bạn nhỏ nóng tính của mày là ai vậy?” Billy trả lời mà không hề suy nghĩ và rồi nhận ra mình đang bị ép vào tường của cửa hàng bán yên ngựa mà họ đang đi ngang qua, còn Colt thì đang túm chặt lấy áo của cậu. “Mày để quên mất mũi của mày ở miền Đông rồi hả, nhóc? Nửa đường tới đây, tao đã nghe đồn về cái bọn đó, đủ biết là phải tránh xa bọn chúng.”

“Nhưng mà em có biết gì đâu,” Billy chống chế. “Ít nhất không phải cho đến lúc quá trễ.” Cậu không dám

chạm vào ánh mắt của Colt khi nói thêm, “Em đại loại là muốn có việc làm, và nghĩ là mình sẽ làm công ở trang trại.”

“Mày đúng là thằng đàn đ –“

“Vì Chúa, anh Colt, em đã không biết mình dính vào chuyện gì! Lúc đó em đang thiếu tiền.”

“Thì tất cả những gì mày phải làm là đánh điện báo về nhà chứ.”

“Nếu thế thì em sẽ phải về nhà, và em không tin là mẹ em sẽ sẵn lòng chấp nhận chuyện của em.”

“Dù có hay không – khỉ thật, thì cũng chẳng sao.” Anh thả Billy xuống, liếc nhìn lại quán Phương Đông, nhưng không có ai khác ra khỏi quán từ lúc họ bỏ đi. Anh tiếp tục đi đến bên con ngựa của mình, quàng dây cương qua vai, anh hỏi, “Mày đã nghĩ việc?”

“Em đã cố, nhưng chính miệng anh còn nói thằng nhóc Clanton nóng tính mà. Nó không muốn bị từ chối.”

“Được rồi, bỏ đi. Nếu có ai muốn phản đối mày rời khỏi thị trấn, thì bọn chúng phải bước qua tao. Tụi mình sẽ trả phòng ở khách sạn Noble, và ...”

Colt quên hết những gì mình định nói khi anh nhìn thấy chiếc xe ngựa màu xanh-két với cả tá người ngựa được trang bị kĩ, đang đi dọc con đường về phía họ. Một chiếc xe khác không lớn bằng nối đuôi phía sau, rồi thêm một chiếc nữa. Sau cùng là ba chiếc xe lớn chắt cao với đồng hành lý và đồ dùng dự trữ, và bốn chú ngựa đang rảo bước bên cạnh là trong số những con ngựa thuần chủng đẹp nhất từng xuất hiện ở miền tây Mississippi.

“Lạy Chúa, cái quái gì đây ...?”

Colt chỉ loáng thoáng nghe được câu hỏi của Billy. Đó cũng là câu hỏi mà mọi người đang tự hỏi, ngoại trừ anh. Dọc theo con đường, người ta đứng lại trở mắt nhìn, hoặc nhào ra khỏi cửa hàng hay chồm người ra ngoài cửa sổ để nhìn rõ hơn. Và phải đến một nửa số trẻ con trong thị trấn đang chạy theo đoàn người, cứ y như đó là gánh xiếc tới thị trấn và chúng không muốn bỏ lỡ giây phút nào nhiệt nào.

“Mình nghĩ lẽ ra cô ta phải đến trước lâu rồi chứ,” Colt thốt nhẹ, mắt vẫn dán vào chiếc xe dẫn đầu kia.

Billy nhìn qua phía anh, y như thể anh đang nói mặt trắng thì màu xanh vậy. “Anh biết mấy người này hả?”

Colt bỗng nhớ ra và bước xuống khỏi lối đi để tháo dây buộc ngựa, anh quay lưng lại với con đường – và nàng nữa. “Tao đã gặp mấy quý cô đang ngồi trong chiếc xe dẫn đầu kia khi băng qua San Pedro. Họ bị tách rời khỏi mọi người trong đoàn mà xe lại bị lật, thế nên họ cần một chút giúp đỡ.”

Billy không hề bỏ sót cái cách Colt cố tình phớt lờ cảnh tượng đang diễn ra trên đường như thế nào. “Ở phía bên kia sông, hả? Anh làm gì ở phía tây xa kia chứ?”

“Tao lúc nào cũng đi dọc theo sông hết, còn hơn là bám theo đường đất. Mày sẽ gặp ít rắc rối hơn bằng cách đó.”

Billy nhăn mặt, hỏi thẳng luôn. “Thế họ là ai vậy?”

“Các quý cô là người Anh. Tao không gặp đội hộ tống của họ, nhưng theo dáng vẻ thì chắc đều là người nước ngoài hết.”

“Em thấy rồi,” Billy chú ý.

Cậu đang nhìn chăm chăm vào một trong những người đánh xe mặc trên người một áo choàng màu trắng rũ xuống ở bên ngoài, và đội trên đầu một thứ đại loại như khăn vuông lớn thay vì mũ. Mười hai người cận vệ cũng ăn mặc thật kỳ lạ, áo khoác màu đỏ bên ngoài kèm thêm áo choàng không tay ngắn cùng màu, quần màu xanh dương đậm với nẹp xa tanh màu đen được viền chỉ nổi ở phía bên ngoài, cùng với chiếc mũ cao, giống như kiểu của quân đội.

“Ồ, họ ngừng lại kia,” Billy ngạc nhiên kêu lên.

Colt quay phắt người lại và chửi rửa. "Lạy Chúa, cô ta sẽ không dừng lại ... ngay trước cái quán rượu chết tiệt này chứ?" Nàng đã ở đó dừng lại, và một trong số các cận vệ của nàng nhanh nhẩu chạy lên mở cửa cho nàng. Anh liếc thoáng qua mái tóc đỏ rực rỡ kia trước khi nhanh chóng trèo lên ngựa. "Người đàn bà đó không khôn ngoan hơn mày mấy đâu, Billy à."

"Tại sao thế? Cô ta chỉ bước xuống thôi mà và ... và em nghĩ là cô ta đang đi tới nói chuyện với anh đó."

Colt từ chối quay lại nhìn nàng lần nữa. Máu anh đã nóng lên, chỉ bởi anh nhận thức được nàng chỉ cách xa anh vài bước chân thôi.

"Cô ta sẽ không nếu tao không hợp tác. Tao sẽ gặp mày ngay trước khách sạn."

Mắt Billy mở to hơn. "Anh không định đợi và ..."

"Mày biết mấy người này sẽ phản ứng thế nào nếu họ thấy cô ta nói chuyện với người như tao mà."

Billy bức tức, thấy ghét cái cách Colt tự hạ thấp bản thân mình như thế. "Có lẽ cô ta sẽ dạy cho mấy người ở đây một hay hai điều về cách đánh giá một người bằng giá trị thực sự của anh ta."

Colt thậm chí không buồn trả lời. Anh thỉnh thoảng thúc mạnh ngựa qua một bên và phi xuống đường. Billy ở lại, nhìn như dán mắt vào người phụ nữ có mái tóc đỏ đẹp nhất mà cậu từng gặp. Nàng đứng lại giữa đường, và nổi thất vọng hiện rõ trên mặt nàng lúc nhìn Colt cười ngựa bỏ đi khiến Billy muốn đá gã anh trai cùng cha khác mẹ một cái quá – không dám làm thật, nhưng cậu chắc chắn là rất muốn.

Và dù sao đi nữa thì Colt đã làm chuyện gì chứ, khi mà mọi người đang để ý đến nàng- rồi toàn bộ người dân trên cả con đường đang quan sát nàng- cũng có thể thấy được người nàng đang dõi theo là ai, và người nàng định nói chuyện là ai? Chắc chắn không phải là Billy rồi, bởi vì sau khi Colt cười ngựa đi xa, thì cô gái tóc đỏ cũng quay người đi và sau khi nói vài lời với cận vệ, nàng trở lại xe và tiếp tục cuộc hành trình.

8. Chương 8

Vanessa mở cửa khu buồng của họ trong khách sạn Grand thì thấy cô Babette đang cười khúc khích ở đại sảnh với anh Sidney. Anh này là một trong hai anh hầu vẫn luôn tranh giành sự chú ý của cô Babette. "Thôi, đi với tôi nào, cô gái," Vanessa sốt ruột giục và nhìn Sidney bằng ánh mắt nghiêm khắc không bằng lòng, khiến anh ta phải nhanh chóng rời đi. "Tôi đã cho cô ấy đi nằm và đặt một miếng gạc lạnh trên trán, nhưng cô ấy sẽ không nghỉ ngơi được cho tới khi nghe được tin tức từ Alonzo. Cô có bản báo cáo của anh ta không?"

"Vâng, tất nhiên là có rồi." Babette cười tươi, mái tóc vàng được chải chuốt khéo léo lúc lắc khi cô vội vã bước vào phòng. "Alonzo, anh ấy đã tìm thấy chỗ ở của anh chàng người Mỹ đó, nhưng anh ta sẽ ở lại bao lâu thì ..." Nàng hầu người Pháp nhún vai.

"Ừm, miễn là anh ấy ở đó, cứ sắp đặt bất cứ chuyện gì mà cô ấy muốn, mặc dù tôi không thể đoán được chuyện đó là gì. Cô ấy nói anh ta đã từ chối việc làm." Rồi Vanessa cau mày, chăm chú nhìn vào cánh cửa đóng kín của phòng Jocelyn. "Nghĩ kỹ lại thì có lẽ sẽ tốt hơn nếu cô ấy không gặp lại anh ta. Tôi chưa thấy cô ấy khóc òa lên như thế bao giờ, trừ mấy tháng đầu tiên sau khi ngài Công Tước qua đời."

"Cũng phải thôi, sau bao nhiêu chuyện đã xảy ra ngày hôm nay—"

"Ồ, tôi biết, tôi biết," Vanessa đáp, vẫn còn cảm thấy kinh ngạc khi không ai trong số họ bị thương nghiêm trọng sau cuộc phục kích. Tuy vậy, vẫn có hai người đã bị thương và đang được bác sĩ trông nom. Họ vẫn có thể tiếp tục chuyến hành trình nếu cần thiết. "Nhưng không phải vì vậy mà cô ấy khóc. Sự trơ tráo của thằng đầu kia đã làm cô ấy mất mặt như thế đấy."

"Có thể anh ta không nhìn thấy cô ấy, phải không?"

"Cũng có thể."

Nhưng Vanessa đã không tin điều đó dù chỉ một chút. Và dấu cho cô có ngạc nhiên đến thế nào về sự quan tâm của Jocelyn dành cho người đàn ông này, cô cũng không chắc có khôn ngoan hay không khi theo đuổi nó, nhất là sau khi nghe mọi chuyện về buổi gặp gỡ của Jocelyn với anh ta. Nghe có vẻ như anh ta thật quá ... không bình thường.

“Alonzo cũng phát hiện ra anh chàng lai da đỏ là người như thế nào phải không?”

Đôi mắt màu xanh nhạt của Babette mở to, cô nhớ lại phần đó trong bản báo cáo. “Ồ, vâng, nhưng bà sẽ không thích nó đâu, em nghĩ thế.”

“Tôi cũng không cho rằng mình sẽ thích,” Vanessa nhận xét một cách lạnh lùng. “Đi thôi.”

Nữ bá tước gõ nhẹ cửa trước khi cùng cô hầu gái bước vào căn phòng ngủ tối mờ. Mặt trời vừa lặn, nhưng màu trời ngoài cửa sổ vẫn còn chút tím biếc vừa đủ để thấy Jocelyn không phải đang ngủ; mà, thực ra là đang ngồi dậy, nhìn cô hầu gái trẻ của nàng một cách mong đợi.

Vanessa ra hiệu cho Babette thấp đèn lên trước khi nói, “Chị đã tự tiện kêu một bữa ăn nhẹ cho em, không lâu nữa người ta sẽ được mang tới đây. Chị không biết em thế nào, nhưng chị chắc là không có tâm trạng thay đồ cho bữa ăn tối nay rồi.”

Jocelyn nhăn mặt với người bạn thân của nàng. “Có lẽ chị nên nằm nghỉ đi, Vana, nhất là sau chứng nhức đầu khủng khiếp mà chị chịu đựng sáng nay. Tất nhiên là chẳng có gì không ổn với em cả—”

—nhưng ăn một chút rồi đi nghỉ thì hơn đây,” Vanessa kết thúc giục, với giọng điệu không cho phép tranh cãi.

Jocelyn thở dài. Từ lúc tâm tình của Jocelyn vỡ òa sau khi được dẫn tới khu buồng của họ, Nữ bá tước đã chăm sóc nàng như đứa trẻ, và tốt hơn là nàng nên nhượng bộ cô ấy trong lúc này. Nàng lại nhìn Babette lần nữa, cô ta vẫn đang đi thấp từ cây đèn này sang cây đèn khác. Chỉ riêng phòng này đã có sáu cây.

Khu buồng rất tiện nghi, nếu so với những gì mà có thể mong đợi: rằng hầu hết các thị trấn miền tây đều nhỏ và khách sạn thậm chí còn nhỏ hơn. Đây là thị trấn miền tây đầu tiên mà họ đặt chân đến, độ rộng lớn của nó là một sự ngạc nhiên ngoài mong đợi, việc lựa chọn khách sạn cũng vậy. Khách sạn Grand thì không thể sánh được với những khách sạn sang trọng ở Bờ biển miền Đông rồi, nhưng nó chắc chắn là đang cố gắng vươn tới mức đó. Và ở đây họ có thể thuê bao cả tầng hai, rất lý tưởng cho việc bảo đảm an toàn.

“Thôi đủ rồi, Babette,” Jocelyn ra lệnh khi nàng mắt hết kiên nhẫn. “Phải chừng nào ánh sáng mới đủ để đọc bản báo cáo của Alonzo đây?”

Cô hầu người Pháp cười toe khi thấy mảnh khoe của mình đã bị nhìn thấu. “Nó đâu tệ như thế. Ít nhất thì Alonzo có nói chỉ là vấn đề thành kiến thôi. Là một đứa con lai, anh ta được xem như là người da đỏ. Là một người da đỏ, anh ấy chịu sự coi thường và kinh tởm.”

“Bị coi thường à?”

“Để che giấu nỗi sợ hãi, bà hiểu mà. Là một người da đỏ, anh ta vẫn là nỗi đe dọa ở đây. Anh ta vẫn gây gỗ và giết người và—”

“Người da đỏ nào thế – à, là người da đỏ Bắc Mỹ phải không?”

“Là người da đỏ A-pa-sơ (Apaches) đấy. Chúng ta có nghe chuyện về họ ở Mê-hi-cô, không phải sao?”

“Chúng ta có nghe, nhưng tôi không nhớ đã nghe nói là họ vẫn còn thái độ chống đối.”

“Chỉ có mỗi Geronimo bị như vậy thôi. Alonzo nói ông ta là kẻ cầm đầu một nhóm nhỏ đang ẩn núp ở Mê-hi-cô, nhưng bọn họ cũng cướp bóc ở phía bên này biên giới.”

“Được rồi, nhưng Colt Thunder không phải là người lai Apaches, anh ta là người Cheyenne mà,” Jocelyn chỉ ra. “Alonzo đã biết gì về người da đỏ Cheyenne nào?”

“Họ không được biết đến ở vùng này.”

“Vậy tại sao ông Thunder lại nghĩ rằng tôi có lẽ đang lừa anh ta chứ?”

“Chị nghĩ rằng em đã bỏ sót một điểm, em yêu của chị,” Vanessa bỗng nói xen vào. “Thành kiến thì không riêng biệt ai cả. Nghe có vẻ như tất cả người lai đều bị đối xử giống nhau ở những lãnh thổ miền Tây này, bất kể là họ xuất thân từ bộ lạc da đỏ nào.”

“Nhưng nó thật phi lý,” Jocelyn nhấn mạnh. “Nếu không muốn nói là bất công. Vả lại, em thấy không có một chút nào đáng khinh ở Colt Thunder cả. Em nhận thấy anh ta rất lịch sự – ừm, hầu hết là lịch sự. Và anh ta lại cực kỳ tháo vát. Chúa ơi, trong khoảng thời gian không tới một tiếng mà người đàn ông đó đã cứu mạng em hai lần đấy.” Anh cũng thiếu kiên nhẫn, hay cáu gắt, lại thích tranh cãi và ngoan cố từ chối bất cứ chuyện gì có liên quan đến nàng nữa, nhưng mấy cái đó chẳng đáng để đề cập đến.

“Jocelyn, em yêu à, cả hai chị em mình đều biết ơn về sự giúp đỡ kịp thời của anh ấy. Quả thật là vậy. Nhưng thái độ của anh ta vào buổi chiều nay đã quá rõ ràng. Anh ta thậm chí sẽ chẳng nói chuyện với em đâu.”

“Giờ thì em hiểu chuyện đó rồi. Anh ta cư xử y như lúc sáng này vậy, như thể em đang phạm phải lỗi lầm nghiêm trọng nào đó chỉ bởi vì em cũng đến gần anh ta. Đúng là ngốc quá mà.”

“Anh ta hiển nhiên đâu có nghĩ vậy.”

“Em biết, và anh ta đã nghĩ mình đang bảo vệ em bằng cách tránh xa em trong thị trấn, điều đó thật đáng khen nhưng hầu như không cần thiết. Em sẽ không để thành kiến của người khác ảnh hưởng đến mình đâu. Nếu em muốn kết giao với ai đó, thì em sẽ làm. Không một ai có thể bảo với em rằng em không thể.”

Vanessa nhướn mày khi thấy Jocelyn hất cằm lên một cách ngoan cố. Trước kia Ngài công tước đã bảo với cô một lần, trong suốt buổi nói chuyện đầu tiên của họ, rằng nữ công tước của ông ta là người dịu dàng, biết nghe lời và linh hoạt. Vanessa ở vị trí của mình thì lại nghĩ khác.

“Vậy em muốn kết giao kiểu gì nào?” Vanessa miễn cưỡng hỏi, e rằng mình cũng đoán được rồi.

Jocelyn nhún vai, tuy nhiên rõ ràng là có tia sáng lấp lánh trong đôi mắt xanh lục nhạt của nàng. “Ồ, em không biết nữa. Có lẽ là chuyện mà chị em mình đã bàn với nhau lúc sáng.”

“Chị sợ em sẽ nói ra câu đấy.”

9. Chương 9

“Để em mở cho,” Billy la to và nhảy ra khỏi giường. Nãy giờ cậu nằm duỗi dài, xem Colt cạo mấy sợi lông mũi mọc lộn xộn, bứt rứt như muốn nhổ chúng đi, như anh vẫn thường làm.

Nhưng Billy đã nghe được tiếng kéo cò đặc biệt từ phía khóa súng lục của Colt trước khi chạm tay vào nắm cửa, và biết mình một lần nữa lại phạm sai lầm. Người ta không đơn giản chỉ mở cửa phòng ở cái thị trấn mà rắc rối có thể lường trước được này, mà chẳng rõ ai đang gõ cửa; hoặc ít nhất cũng phải hành động như Colt, sẵn sàng cho bất cứ khả năng nào có thể xảy ra. Và Billy Clanton vẫn chưa rời khỏi thị trấn. Mặc dù có vẻ như thẳng nhóc không lần theo dấu vết của Billy đến quán trọ này, nhưng chuyện đó chẳng phải là không thể xảy ra.

Billy nghĩ Colt sẽ lại mắng chửi cậu như tối qua khi cậu quên khóa cửa phòng, nhưng rõ ràng là anh đang trong tâm trạng khá hơn vào sáng nay. “Mở cửa đi,” anh nói một cách ngắn gọn, khi thấy Billy còn lừng khừng đứng ở chỗ cửa. “Nhớ là tránh làn đạn đấy.”

Billy nuốt nước miếng lúc nghe được lời khuyên đó. Cậu mở khóa và kéo cửa rộng ra, giấu mình đằng sau cánh cửa. Khi ở một mình, cậu không hề lo lắng về những chuyện như thế này, cũng chẳng đề phòng gì khắp nơi. Hành động như thế này đúng là một bài học.

Jessie đã dạy cậu, nhưng chỉ một lần là cậu đã quên băng đi trong chuyến du lịch về phía tây này. Thật đáng ngạc nhiên là cậu còn sống sót cho tới tận lúc này.

Nhưng lần này sự đề phòng hình như là không cần thiết. Có hai gã ở ngoài cửa, chẳng ai là nhóc Clanton cả, và cả hai đều đứng bất động khi nhìn thấy rõ mồn một cảnh Colt đang chĩa thẳng súng vào họ từ bên kia phòng không mặc gì ngoài quần dài và đôi boots da cao đến đầu gối. Billy thắc mắc không hiểu sao Colt lại ngay lập tức trút khẩu súng trở lại bao, cho đến khi cậu nhận ra cái áo vét đỏ. Tuy vậy, hai người đàn ông vẫn không lên tiếng, cho dù họ không còn nhìn vào nòng súng Colt 45 nữa. Nhưng cũng phải thôi, có lẽ khẩu súng đã khiến họ hoảng hốt, nhưng thoáng thấy lưng Colt khi anh quay đi cất súng đã làm họ đứng chết trân không nói được một lời.

Nhưng không thể để cho Colt biết chuyện này được. Nếu có bất cứ cái gì có thể khiến anh giận điên cuồng, thì đó là chuyện những vết sẹo của anh bị nhìn dưới con mắt kính sợ. Jessie đã nói điều này liên quan tới niềm kiêu hãnh bởi vì anh không muốn bất cứ ai biết những gì mà anh đã phải chịu đựng. Dù có sao đi nữa, Billy cũng biết anh sẽ co mình lại như thế nào nếu anh nhận thấy bất kì sự thương hại nào dành cho mình. Anh thà bị ghét còn hơn là được tội nghiệp.

Billy bước ra khỏi cánh cửa, buộc hai người đàn ông phải nhìn mình thay vì nhìn Colt. Chỉnh lại thái độ, cậu vui vẻ hỏi, “Các ông cần gì, thưa các quý ông?”

Người đàn ông cao hơn trong số họ có cùng chiều cao với Billy nhưng lại trông nhiều tuổi hơn Colt, với mái tóc nâu hạt dẻ được cắt ngắn và đôi mắt cùng màu. Ông ta vẫn lúng túng bởi quanh cảnh vừa nhìn thấy khi đáp lời, “Tôi đoán, cậu không phải là Colt Thunder, đúng không?”

Cậu được hỏi thật quá nhiều hy vọng, khiến Billy không thể nhịn được cười. “Tôi e là không phải.”

Hai người mặc áo vét đỏ liếc nhìn nhau, rõ ràng là không thoải mái, nhưng sau đó người đàn ông cao hơn nói, “Tôi cũng không nghĩ như vậy, nhưng-ừm, thôi đừng bận tâm.” Ông ta nghiêng người để nhìn Colt rồi thẳng người lại và nói rành mạch hơn, “Chúng tôi có một lời nhắn cho bạn của cậu, nếu anh ta là ông Thunder.”

Billy cười tươi hơn. Cậu không thể nhịn được lặp lại kiểu gọi mà cậu biết Colt rất ghét. “Ông Thunder, họ đến tìm ông.”

“Tôi có nghe, nhưng tôi không quan tâm.”

Billy quay phắt người lại, không còn thấy buồn cười nữa, và thấy Colt xỏ tay vào áo. Colt có lẽ không thích thú gì, nhưng Billy lại tò mò chết đi được, khi mà cậu biết rõ rằng lời nhắn là do ai gửi đến.

“Thôi nào, anh Colt, chỉ là một lời nhắn thôi mà. Nghe một chút thì có hại gì đâu”

Colt tiến đến phía trước, vẻ mặt kín bưng, nhưng Billy vẫn nhận ra một chút dấu hiệu mất kiên nhẫn khi anh nhìn họ. Colt không buồn cài khuy áo lại, chỉ nhét đại vào quần. Cả bộ quần áo màu đen có thể khiến hai người Anh kia thận trọng bước lùi lại khi Colt bước đến choáng hết lối đi, nhưng có lẽ chiều cao và dáng người đáng sợ của anh mới khiến họ cảm thấy bị đe dọa.

“Nghe thử xem nào,” anh đề nghị cộc lốc.

Anh chàng cao hơn hắng giọng, hình như anh ta là người phát ngôn thay cho cả hai. “Quý bà, quả phụ Công tước của dòng họ Eaton, thỉnh cầu vinh dự được có sự-

“Có cái gì?” Colt ngắt lời đúng ngay lúc Billy chửi thề, “Lạy Chúa, một nữ Công tước người Anh!”

Colt đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn Billy. “Nữ công tước thì sao nào?”

“Ý anh là anh không ... không, tất nhiên là anh sẽ không ... sao anh lại có thể-?”

“Thử nói toạc ra xem, nhóc, trước khi mày bị mắc nghẹn.”

Billy xúc động, nhưng cậu quá phấn kích để dịu lại. “Nữ Công tước là một tước hiệu quý tộc của người Anh, là vợ của ngài Công tước. Quý tộc nước Anh có nhiều địa vị quyền lực khác nhau – như Nam tước, Bá tước và đại loại như vậy. Có thể so sánh với những thủ lĩnh phụ và những vị lãnh tụ kháng chiến. Nhưng anh không thể có quyền lực hơn một ngài Công tước hay nữ Công tước được, trừ phi anh là một thành viên của hoàng gia.”

Colt cau trán nhìn hai gã đưa tin. “Mấy thứ nó nói có đúng không?”

“Gần đúng,” người phát ngôn trả lời, quyết định rằng không cần đề cập đến quy mô của điền sản và mức độ ảnh hưởng khi tất cả những gì anh ta muốn là thoát khỏi đây. “Nhưng như tôi vừa nói, ông Thunder, Quý bà thỉnh cầu vinh dự có được sự hiện diện của ông vào trưa nay tại Mais—Maisy—”

“Maison Doree,” người đồng hành thăm thì bổ sung thêm.

“Đúng rồi, là nhà hàng Maison Doree.”

Người đưa tin cười khi nói xong. Colt nhìn Billy, cậu đang ngoác miệng cười lần nữa. “Cô ấy muốn gặp anh vào giờ ăn trưa,” cậu giải thích.

“Không,” Colt đáp gọn lỏn và bắt đầu quay người đi.

“Khoan đã, ông Thunder! Trong trường hợp ông từ chối lời mời đầu tiên, thì tôi đã được chỉ thị đưa ra một lời mời khác. Quý bà sẽ rất vui lòng được đón tiếp ông tại phòng của bà ấy ở khách sạn Grand, tất nhiên, vào lúc thuận tiện cho ông.”

“Không.”

“Không ư?”

“Tôi không gặp ả đàn bà đó ở bất cứ nơi đâu, vào bất cứ lúc nào. Câu đó có đủ rõ ràng cho các ông chưa?”

Cả hai người đàn ông đều tỏ vẻ sững sốt, nhưng không phải bởi lời cự tuyệt. Anh phát hiện ra điều này khi người phát ngôn nói, “Có nhiều cách xưng hô đúng đắn cho một Nữ công tước, thưa ông. Ông có thể gọi là Quý Công tước, hay thưa Bà, hay thậm chí là Quý bà Fleming cũng được, nhưng không thể gọi là ‘ả đàn bà’ được. Tôi chưa nói xong, thưa ông.”

“Tôi không tin nổi những gì mình đang nghe,” Colt lầm bầm và lần này quay lưng đi thật. “Tổng khứ họ đi đi, Billy.”

Billy không biết cậu thất vọng với ai nhiều hơn, Colt bởi sự thờ ơ của anh đối với một nữ Công tước chính cống—một nữ Công tước chính cống tuyệt đẹp—hay người của cô ta bởi tính màu mè. “Làm thế là không khôn ngoan, ông ...”

“Ngài Dudley Leland, thưa ông.” Người áo đỏ bổ sung một cách trịnh trọng. “Con trai thứ hai của bá tước—”

“Lạy Chúa, ông anh, ông đã quên mất một điều, đúng không? Các ông bây giờ đang ở nước Mỹ, và nếu ông nhớ, thì chúng tôi đã đấu tranh với tổ tiên của các ông khoảng một trăm năm trước để thoát khỏi nạn phân biệt giai cấp. Mấy tước hiệu của ông có thể gây được ấn tượng đối với tầng lớp thượng lưu ở tận miền Đông kia, nhưng chúng không có nghĩa lý gì cả với một chiến binh Cheyenne.”

“Àh, cậu nói đúng, thưa cậu. Cho phép chúng tôi xin lỗi. Nhưng tôi vẫn có thêm một lời nhắn nữa cho bạn của cậu.” Billy liếc nhìn lại thì thấy Colt đang đứng cạnh cửa sổ, nhìn xuống mảnh đất trống kể bên Nhà trọ Fly. Không có gì bên dưới ngoại trừ văn phòng kiểm định đá quý, chẳng có gì thú vị để quan sát cả, vì thế cậu biết Colt đã nghe những gì Ngài Dudley nói. Anh chỉ đang làm ngơ thôi.

“Có lẽ tốt hơn là ông để lời nhắn lại, tôi sẽ chuyển lời giùm cho,” Billy đề nghị.

Ngài Dudley có thể thấy rõ rằng Colt đã hoàn toàn tự tách mình khỏi cuộc nói chuyện, thế nên ông gật đầu. Ông cũng nhận thấy rằng Colt có thể nghe ông khá rõ, nhưng ông vẫn để lại lời nhắn cho Billy.

“Quý bà đã đoán trước được cả hai lời mời đều có thể bị từ chối. Trong trường hợp này, chỉ thị cuối cùng của tôi là truyền lại cho ông Thunder biết rằng Quý bà đã hỏi, như ông ấy đã đề nghị, và đã nhận được một bản tường trình đầy đủ về những thành kiến có liên quan đến huyết thống của ông ấy. Bà ấy hy vọng ông ấy hiểu rằng những thành kiến đó không phải là của bà ấy và chẳng có ý nghĩa gì cả với bà. Bà ấy hy vọng ông Thunder sẽ lưu tâm và xem xét lại một trong những lời mời của bà.”

Colt không quay người lại sau khi người đưa tin nói một tràng là bằng chứng việc anh sẽ không xem xét lại bất cứ chuyện gì. Tuy nhiên, Billy để ý thấy anh giờ đây đang nắm chặt chần song cửa sổ, đến nỗi toàn thân anh căng lên.

“Tôi nghĩ các ông đã có được câu trả lời của tôi, thưa các quý ông,” cậu thấp giọng. “Các ông có thể nhấn lại với nữ Công tước—”

“Đừng có thay lời tao, nhóc,” Colt gầm gừ phía sau Billy. “Không có câu trả lời. Bây giờ thì đóng cánh cửa chết tiệt lại đi!”

Billy nhún vai với hai người đưa tin, như thể muốn nói là tại cách cư xử thiếu lịch sự của Colt, chứ không phải tại cậu. Nhưng cậu vẫn đóng sầm cửa lại trước mặt họ. Rồi cậu thầm đếm số một cách bình tĩnh, cố gắng đếm cho đến năm mươi nhưng chưa đến mười cậu đã bốc hỏa, “Đó là cách cư xử thô lỗ nhất, thấp hèn nhất, quá đáng nhất mà từ trước tới giờ em được chứng kiến. Và em cá là anh cố ý làm như vậy. Nhưng tại sao lại thế, Chúa ơi? Anh biết là họ sẽ báo cáo lại với cô ấy, và ...và vì thế nên ..., phải vậy không?”

“Mày nói nhiều quá đi,” Colt cắn nhàn khi anh quay người với lấy dây đai đeo súng.

Billy lắc đầu. “Anh biết đấy, hôm qua em không hiểu chuyện gì cả, và bây giờ em chắc chắn cũng chẳng hiểu cái chuyện chết tiệt gì đang xảy ra luôn. Cô ta thật đẹp—”

“Và là người da trắng,” Colt cắt ngang. Anh thắt dây đai xong rồi đi đến lấy mấy cái túi ở dưới chân giường.

Billy lặng người đi, bỗng nhiên hiểu rõ toàn bộ thái độ của Colt. Và cậu ghét điều này. Cậu chưa bao giờ có thể đương đầu tốt với những cảm giác cay đắng sinh ra trong khoảng thời gian đau đớn mà anh đã suýt bỏ mạng. Billy yêu anh trai của mình, và cho rằng chẳng có người đàn ông nào tốt hơn, dũng cảm hơn, và tận tụy hơn anh. Nên cậu cảm thấy như đau đớn như bị ai đâm khi thấy Colt tự ti, mặc cảm khi những kẻ da trắng ngu dốt có thành kiến kia đặt anh ngang hàng với những hạng người cận bã của xã hội.

“Em có nghe sót điều gì không? Em có thể thề là em đã nghe được quý bà kia chẳng hề quan tâm chút nào về dòng máu đang chảy trong huyết quản của anh cả.”

“Cô ta đang chịu cảm giác mang ơn, Billy à,” Colt trả lời với giọng bình thản. “Tất cả chỉ thế thôi.”

“Phải vậy không? Đó là lý do tại sao anh đã cư xử quá dữ dằn thô lỗ với mấy người hầu của cô ta hả? Anh chỉ không muốn lòng biết ơn của cô ta thôi sao? Và đó cũng là lý do tại sao cô ta quá háo hức để gặp lại anh, chỉ để bày tỏ lòng biết ơn thôi sao? Thành thật một chút đi, anh Colt —”

“Tao đang nghiêm túc đây. Tao đang để mày giữ lại mấy cái răng của mày đấy. Giờ thì vác thân mày xuống O.K Livery và lấy ngựa đi. Tao sẽ gặp mày ở ngoài đường trong vòng mười lăm phút. Nếu chúng ta đi nhanh, thì chúng ta có thể đến được Benson lúc quá trưa.”

Ừ, rồi vắt kiệt sức ngựa luôn đi, Billy thầm lầu bầu. Bởi vì bây giờ đã gần trưa rồi, và Benson ở cách đây đúng hai mươi dặm về hướng bắc, và có thể họ sẽ khiến ngựa chết gục mất. Không, anh ấy không công bằng. Colt sẽ không bao giờ trút tâm trạng tồi tệ lên ngựa của mình. Nhưng chết tiệt thật, anh kiên quyết rời xa Tombstone thật nhanh. Trước khi nữ Công tước nghĩ ra cách nào khác để gặp được anh?

Colt đã rời khỏi phòng để thanh toán tiền, vì thế Billy thu xếp đồ đạc và đi ra phía sau lấy ngựa như cậu được bảo. Chuồng ngựa không quá xa. Camillus S. Fly có một phòng trưng bày hình ảnh nằm sau nhà nghỉ của ông ấy, còn O.K. Livery và Corral ở sau nữa, ngay chính giữa quảng trường. Người ta có thể đến đó từ bất cứ khu đất trống nào dọc theo con đường số Ba và số Bốn, hay đường Fremont và Allen.

Billy trở lại đường Fremont sớm hơn giờ hẹn, nhưng lại không có ngựa, như Colt đã để ý khi anh bước ra khỏi Nhà trọ Fly. “Này, anh đừng có nhìn em như thế,” Billy nhanh nhẩu bào chữa. “Ngựa của em bị sút móng sắt ngay lúc em dẫn nó ra. Chỉ sẽ mất hai tiếng —”

“Hai tiếng?”

“Quán thợ rèn đông mà,” Billy giải thích. “Cái đó là ước lượng của ông ta, chứ không phải em. Vậy anh thấy sao nếu chúng ta dùng bữa sớm thay vào đó, và em thách anh đấu với em vài ván bi da ở tiệm Bob Hatch bên kia đường Allen đấy.”

“Mày đang tự chuốc lấy rắc rối đấy, đúng không, nhóc?” Colt đáp trả, nhưng vẻ mặt của anh không u ám quá như lúc sáng sớm.

“Em không nghĩ chúng ta sẽ gặp phải thằng nhóc Claton, nếu anh ám chỉ điều đó.” Billy nhe răng cười. “Thật ra, em vừa mới nghe được anh trai Dee của nó bị anh em nhà Earp hăm dọa sáng nay, sau đó bị lôi ra tòa và nộp phạt. Chắc có lẽ là Wyatt rồi. Người ta nói hắn có cái thú chĩa nòng súng của mình vào những đứa cứng đầu. Billy chắc là đang đưa anh mình trở về trại chăn nuôi gia súc của họ. Thế anh muốn ăn ở đâu? Nhà hàng Maison Doree hả?”

Câu trả lời của Colt là một cú đá nhẹ vào hông Billy.

10. Chương 10

Cửa hàng chuyên bán trang phục phụ nữ của bà Addie Bourland bị kẹp ở giữa một dãy văn phòng và phòng mạch bác sĩ trên đường Fremont. Jocelyn chẳng cần một cái mũ mới, nhưng nàng đã đến đây để đặt một cái, hai cái, hoặc là cả tá, bao nhiêu cũng được cho đến khi bắt gặp Colt đi vào hay đi ra từ nhà trọ bên kia đường của anh. Vanessa đã đề nghị đơn giản là nàng xuất hiện trước cửa phòng anh, nhưng nàng do dự. Người hầu mà nàng cử đến vào sáng hôm đó đã không được hoan nghênh, và nàng không có lý do gì nghĩ rằng mình sẽ được hoan nghênh hơn. Không, tình cờ gặp nhau trên đường thì khả quan hơn, và mặc dù có ít “cơ hội” trong chuyện này, thì ông Thunder cũng sẽ không biết đâu. Nàng sẽ không để anh phớt lờ mình lần nữa.

Nàng đi tới bằng xe ngựa của mình ngay trước khi kim đồng hồ chỉ số hai, nhưng vì nàng đã phái nó tránh xa, nên sự tò mò mà nó thu hút dân địa phương cũng không còn nữa, vì vậy chẳng có dấu hiệu gì cho biết là nàng đang nấu bên trong cửa hàng trang phục phụ nữ cả. Những người cận vệ là thứ cần thiết mà nàng không thể tổng khứ đi được, do vậy, vẫn có sáu người hộ tống nàng. Họ đứng canh ở ngay cửa trước và sau, mấy người đứng trước tiệm đã cố kín đáo nhưng thất bại. Họ đứng là đã khiến bà Bourland bối rối. Bà ta không quen có quá nhiều người đàn ông trong cửa hiệu nhỏ của bà. Một lần thôi cũng hiếm hoi rồi. Nhưng giờ đây bà không còn để ý đến họ nữa khi một loạt yêu cầu đặt hàng đưa ra thu hút toàn bộ sự chú ý của bà.

Vanessa đứng ở chỗ cửa sổ để rình Colt, còn Jocelyn lại làm bà Bourland luôn bận rộn với sự lựa chọn cầu kỳ về lông cài mũ, hoa, màu sắc và những chất liệu thích hợp. Chưa bao giờ nàng lại quá rắc rối khi chọn đồ như vậy, nhưng nàng không biết mình sẽ cần ở lại đây bao nhiêu lâu nữa. Việc miêu tả các thứ trang trí cầu kỳ trên mũ theo phong cách Châu u kéo dài thêm chút thời gian nhưng không đủ. Việc giả vờ không thể quyết định để mua món nào khiến bà chủ tiệm sốt ruột, và Jocelyn cũng vậy, nhưng nó lại cần thiết. Nếu Colt không xuất hiện trước giờ đóng cửa, tuy nhiên ...

“Jocelyn, em yêu, chị nghĩ em nên lại đây xem cái này nè,” Vanessa gọi to từ chỗ cửa sổ. “Hình như có chuyện gì ... bất thường sắp xảy ra.”

Jocelyn đến đứng cùng cô ở chỗ cửa sổ, Addie Bourland cũng bước theo. Nàng ngay lập tức nhìn thấy điều Vanessa muốn nói. Đang bước chậm rãi nhưng có chủ đích vào ngay giữa con đường đầy bụi là bốn quý ông mặc đồ đen trông thật đồng bộ với mũ đen (Stetsons), cà vạt nơ, và râu mép quặp, đó là chưa kể đến sự tương xứng với các vũ khí có kiểu dáng-chết người. Ăn mặc không đẹp để cho lắm, năm gã đàn ông đứng ở khu đất trống phía bên kia đường, có vẻ như đang chờ họ.

“Chúa ơi, đúng là chuyện lớn rồi!” Addie Bourland nói một cách hứng khởi.

“Cái gì lớn?” Jocelyn hỏi.

“Cuộc đấu súng,” Addie nói, không rời mắt khỏi con đường. “Mãi rồi cũng xảy ra thôi.”

“Mà đấu súng là cái gì thế?” Vanessa hỏi bà chủ.

Bà ta nhìn Vanessa một cách lạ lùng một chốc, nhưng sau đó lại cười khúc khích. “Tôi thấy hai quý cô nói chuyện khá hài hước đấy. Các cô không phải người ở mấy vùng lân cận này, đúng không?” Nhưng bà ta không chờ câu trả lời. “Đấu súng là bắn nhau đó. Đó là Virgil Earp, cảnh sát trưởng của thị trấn chúng tôi,

Wyatt và Morgan, anh em ông ấy đang cùng bước xuống đường đó. Gã đàn ông đang mang shotgun là bác sĩ Holiday, bạn thân của Wyatt.”

“Bác sĩ mà lại tham gia vào một cuộc vui đấu súng sao?” Vanessa chưa bao giờ nghe chuyện gì trái lẽ thường như vậy.

“Ông ấy từng là một nha sĩ ở tận miền Đông, thưa bà. Ông ta bây giờ kiếm sống bằng nghề cờ bạc. Thật ngạc nhiên khi thấy ông ta vào giờ sớm thế này. Ông ta là như con cú đêm ấy.”

“Còn mấy quý ông kia có vẻ như đang chờ phải không?”

“Bọn chúng chẳng đáng để mất tới đâu.” Addie cười to. “Chúng toàn là những thằng du côn chuyên phá rối. Rất lủ trộm cướp sống ngoài vòng pháp luật cả. Bọn chúng là thành viên của băng đảng Clanton đấy.” Khi bắt gặp cái nhìn ngơ ngơ của Vanessa, Addie nói cặn kẽ hơn, “Ike và Billy Clanton, Frank và Tom McLaury, và một người trông giống như thằng nhóc Billy Claiborne đang đứng chung với bọn chúng hôm nay. Có lẽ cô không phải ở thị trấn lâu nên mới không nghe nói về bọn Clanton. Chúng là kẻ thù của nhà Earps.”

“Thật ra, chúng tôi chỉ mới tới đây chiều hôm qua thôi. Nhưng nếu, theo lời bà nói, có ông cảnh sát chính quyền ở ngoài đây, vậy tại sao phải có một cuộc đấu súng, như bà gọi nó chứ? Ông cảnh sát trưởng chỉ cần bắt giam những người đó không phải hợp lý hơn sao?”

“Ồ, ông ta có thể, chắc có lẽ sẽ làm thế, nhưng nó chẳng hề hấn gì đâu. Mấy thằng ở bên kia đường sẽ không buông tay để bị bắt đâu. Chúng chờ đợi ở đó có nghĩa là chúng dự định nổ súng công khai rồi. Tôi có thể đặt cược cả tiệm của tôi vào đó, bởi vì như tôi đã nói, chuyện này đã tích tụ lâu rồi.”

Vanessa liếc mắt trao đổi với Jocelyn. Họ chẳng biết có nên tin lời người phụ nữ này không. Sự thật là trước đó, họ chưa bao giờ nhìn thấy quá nhiều người đàn ông đeo vũ khí trên người trong bộ dạng rõ ràng như vậy như ở đây tại Tombstone. Khắp mọi nơi mà người ta nhìn thấy trong thị trấn đều giống như nhau. Nhưng phải có một lý do cho chuyện này, hơn là sẵn sàng cho một “cuộc đấu súng” có thể xảy ra.

Bốn quý ông mặc đồ đen đã tiến gần đến khu đất trống. Jocelyn mãi mê quan sát khi họ bước vào, đứng giang rộng ra trước khu đất, quay lưng về phía cửa hàng trang phục phụ nữ. Năm gã đứng trên khu đất cũng đứng trải ra thành hình vòng cung, đối diện với các quý ông kia. Có người hét lên yêu cầu cái gì đó, hình như là bỏ tay xuống. Nó bị lơ đi, và trước khi Jocelyn nhận ra chuyện gì xảy ra tiếp theo, thì súng đã nổ.

Nàng thấy mình bị kéo mạnh ra khỏi chỗ cửa sổ và ép người gần sát xuống mặt sàn bởi một cận vệ của nàng, Vanessa và Addie Bourland đang cự nự cũng bị như thế. Jocelyn đã không có ý kháng cự, nhất là sau khi nghe được một viên đạn bay lạc vào vách tường trước tiệm. Tiếng súng nổ dường như không bao giờ kết thúc, dần tiếng ồn khủng khiếp thực sự chỉ kéo dài vồn vện ba mươi giây hoặc khoảng chừng ấy thôi. Nàng không được phép đứng lên, cho đến khi một cận vệ của nàng biết chắc rằng nó đã thực sự kết thúc.

Trước đó, Addie đã vùng dậy và quay lại chỗ cửa sổ, say sưa đếm xác người chết. “Có vẻ như cả hai người nhà McLaury đã trúng đạn, và thằng nhóc Clanton nữa. Tôi thấy thương hại thằng nhóc đó. Nó còn chưa qua tuổi mười sáu. Nhưng cha nó là một gã xấu xa và cũng nuôi dưỡng nó theo cách đó, cho nên có thể trông mong gì vào nó được nữa.”

Jocelyn không thích thú nghe những chi tiết máu me đó. Chúa ơi, có thật một thằng-bé-mười-sáu-tuổi đã chết ngoài đây không?

“Tôi—tôi nghĩ chúng ta nên trở về khách sạn,” nàng đề nghị với giọng run rẩy.

“Tốt nhất là chờ thêm chút xíu nữa,” Addie khuyên. “Ike và thằng nhóc Claiborne đã bỏ đi rồi, nhưng cô đâu thể biết được. Ít nhất là chờ cho đến lúc mấy gã người nhà Earps rời khỏi chỗ đó đã. Bọn họ giờ đang giúp Morgan đứng lên. Có thể là hắn đã bị một phát ngay vai. Có vẻ như ông cảnh sát trưởng và bác sĩ cũng bị thương, nhưng họ vẫn còn đứng được, vì thế cũng không nghiêm trọng lắm.” Rồi bà ta cười khúc khích. “Không, vết thương của họ không nặng. Họ đang rời đi và đường phố đang đông nghẹt những kẻ tò mò. Tôi nghĩ mình sẽ hỏi chuyện ông Fly. Có vẻ như ông ta đã trông thấy toàn cảnh rất gần.”

Bà ta đã quên băng đi đơn đặt hàng của mình, nhưng lại không quên trao cho ngài Dudley tội nghiệp cái nhìn tóe lửa về sự can thiệp không được hoan nghênh, rồi bà ta ngoe nguẩy bước ra khỏi cửa hàng, cửa vẫn

mở toang hoác. Mùi thuốc súng xông vào, khiến Jocelyn thấy buồn nôn. Còn Vanessa thì trắng bệch và đang bịt mũi bằng chiếc khăn tay có tấm mùi thơm.

“Em không biết ý chị thế nào, Vana, nhưng em không muốn ở đây thêm chút nào nữa. Chị có ngại đi bộ không? Sẽ mất rất nhiều thời gian để đem xe ngựa lại.”

Xe chở họ đã được gọi đi, chờ đợi một cách kín đáo ở gần khu phố trên đường Safford, nhưng Vanessa đã nhanh chóng đồng ý rời khỏi mà không cần đến nó. Chỉ một giây thôi cũng đã là quá lâu đối với cô ấy. Và người cận vệ của Jocelyn, luôn ân cần và hiểu ý nàng mà không cần phải ra lệnh, đã bước ra khỏi cửa hàng trang phục của bà Addie Bourland để thông lối đi bây giờ đã quá đông đúc.

Những chiếc áo choàng đỏ thu hút sự chú ý của Billy Ewing từ bên kia đường. Cậu ta bị xô đẩy ra khỏi chỗ mình đứng, nhìn chằm chằm vào cái xác người bạn vài-ngày của cậu, Billy Clanton, vấy đầy máu từ những vết thương ở ngực và bụng, và tất cả những gì cậu có thể làm là cố không nôn hết bữa ăn trưa mới dùng lúc này ra. Cậu cần cái gì đó quên đi, rất cần, và hình ảnh bên kia đường là cái mà cậu mong đợi nhất, vì vậy không phí thời gian, cậu lập tức băng qua đường, vào ngay lúc hai quý bà đang bước xuống lối đi theo cận vệ.

Nhìn bề ngoài cũng biết họ không quen nhìn thấy xác chết nằm rải rác xung quanh hơn Billy là mấy. Cả hai đều tái nhợt đi, và người phụ nữ lớn tuổi hơn trông gần như sắp ngất xỉu. Không một ai liếc nhìn sang bên kia đường, mặc dù công nhận là bây giờ có cái gì khác ngoài đám đông đang vây quanh mấy xác chết. Rõ ràng là họ biết chuyện gì đã xảy ra, nếu họ không chứng kiến tận mắt.

Billy nhảy lên lối đi lát ván ngay khi cậu ta thấy được hướng mà họ đang đi, và không để bị đẩy dạt sang một bên bởi hai cận vệ dẫn đường. Hai gã đó và thêm bốn người khác đã tạo thành một vòng tròn bao quanh hai quý bà, và không một ai trong số họ lúc này lại trông thật dễ chịu, khiến Billy ước gì cậu ta có Colt bên cạnh. Nhưng Colt bây giờ chỉ mới ở phía ngoài rìa đám đông trên khu đất trống, dẫn mấy con ngựa của họ ra đường. Cho dù anh có thấy chỗ Billy đến đi nữa, thì chắc có lẽ anh cũng không nhập bọn với cậu.

Khi một trong những người cận vệ dùng sức mạnh túm cổ áo, nhắc Billy lên sang một bên trước khi cậu kịp mở miệng, thì ngài Dudley ở phía sau đã can hấn lại. “Thả cậu ta ra, Robbie. Cậu ta là người đi chung với cái gã Thunder đó lúc sáng nay đấy.”

Thật may cho Billy, gã tóc-đỏ Robbie đã nghe theo và ngay lập tức thả Billy xuống. Hấn lại còn dùng bàn tay to lớn vuốt thẳng mép áo mà hấn làm nhàu và nhe răng cười xin lỗi. Gã to con nhất trong số những người cận vệ lúc này, cao gần 1m82 và còn rắn chắc nữa, một gã như vậy thì không cậu bé gầy còm mười bảy tuổi nào muốn vướng vào. Nhưng Billy có vẻ như không muốn gây rắc rối. Đơn giản là cậu muốn gặp nữ Công tước, hy vọng việc nói đôi câu với nàng sẽ giúp cậu xóa sạch đi cái hình ảnh chết chóc còn lưu lại trong tâm trí. Thật không may, cậu ta đã không để ý tới tình trạng lộn xộn của chính nàng, và rằng đây không phải lúc đứng lại cho một cuộc tán chuyện, ngay cả khi nàng muốn nói chuyện với cậu.

Nàng đã nói chuyện với cậu, dù sao nàng cũng không quá xao lãng đến nỗi không nghe được mấy lời của Dudley. “Vậy cậu là bạn của ông Thunder à?”

Hai người cận vệ lách người ngay sang một bên, để nàng có thể bước lên chỗ Billy. Khi nhìn gần, nàng thậm chí còn đẹp hơn là cậu tưởng tượng. Đôi mắt kia thật đặc biệt, màu xanh nhạt đến mức khiến nó bừng sáng. In sâu vào trong tâm trí cậu là lớp lụa màu xanh đậm hơn nhiều bao bọc những đường cong thanh tú trên thân hình mềm mại, nhưng cậu không thể rời mắt khỏi nàng. Phải một lúc lâu cậu mới nhớ ra nàng đã hỏi cậu một điều gì đó.

“Tôi không nghĩ rằng ‘bạn’ là từ thích hợp đâu, thưa quý bà Fleming. Tôi là em trai của Colt.”

“Em trai!” nàng ngạc nhiên thốt lên. “Nhưng trông cậu không có bất cứ cái gì giống anh ấy cả. Có phải cậu cũng là người lai không?”

Billy suýt phì cười. Người dân vùng miền Tây sẽ không hỏi câu đó. Họ cho đó là điều tất nhiên khi biết một người lai nếu họ nhìn thấy anh ta, và dù anh ta có là người lai hay không, nếu anh ta được cho là người lai, thì anh ta cũng có thể là người như vậy.

“Không phải, thưa cô,” Billy trả lời nàng, ngạc nhiên khi nhận ra mình đã bỏ được lỗi nói vắn tắt mà cậu bắt chước mỗi khi đến miền tây, cách ăn nói của người miền Đông có giáo dục đã đáp lại giọng điệu có văn hóa của nàng. “Colt và tôi có cùng cha, nhưng không cùng mẹ.”

“Vậy có nghĩa mẹ anh ấy là người da đỏ Cheyenne,” nàng nói cho chính mình nghe nhiều hơn. “Đúng vậy rồi, anh ấy hẳn thừa hưởng từ mẹ. Nhưng cả hai người đều có đôi mắt xanh, tuy cũng không hẳn giống nhau ... Thứ lỗi cho tôi. Tôi không có ý nói như thế.”

Billy cười khi thấy nét ửng hồng phớt nhẹ lên gò má của nàng khi nàng nhận ra rằng mình đang nói huyền thuyên. “Không có gì đâu, thưa bà. Và Colt được thừa hưởng màu mắt từ một trong những tổ tiên bên nội, vì Thomas Blair cũng có màu mắt ngọc lam, tôi được nghe kể thế. Jessie là người duy nhất giống ông ta về màu sắc, ở cả tóc lẫn mắt.”

“Jessie ... đúng rồi, anh trai của cậu có nói đến chị ấy với tôi khi chúng tôi gặp nhau hôm qua. Nhưng nếu cậu không phiền thì cho tôi hỏi, cậu bảo là được kể về màu mắt của cha mình là sao? Làm sao cậu không thể biết được chứ?”

“Mẹ tôi đã rời bỏ ông ấy trước khi tôi được sinh ra, vì thế tôi được nuôi lớn ở tận miền Đông lặn. Tôi đã khá lớn rồi mới biết về ông ta, và chuyện tôi có một chị gái. Và vài năm sau tôi phát hiện ra mình cũng có một anh trai. Không ai trong chúng tôi được nuôi lớn cùng nhau, như bà thấy đó. Jessie được cha chúng tôi nuôi lớn nơi trại chăn nuôi gia súc ở Wyoming, Colt thì lớn lên cùng với bộ lạc mẹ anh ấy ở vùng đồng bằng phía Bắc, còn tôi lại sống trong một khu nhà lớn ở Chicago. Những lý do về tất cả chuyện đó thì khá phức tạp.”

“Tất cả đều rất hấp dẫn, anh bạn trẻ à,” Vanessa nhận xét, “và tôi không có ý thô lỗ, nhưng chúng tôi hơi vội để rời khỏi khu ... khu này. Tôi chắc chắn, nữ Công tước sẽ rất vui được tiếp tục cuộc trò chuyện này, nhưng trong một không gian yên tĩnh hơn. Cậu có thể đi cùng chúng tôi, nếu cậu thích, về lại khách sạn của chúng tôi—”

“Tôi cũng rất thích được như thế, thưa bà, nhưng tôi sợ là mình không thể. Anh Colt đang chờ tôi”—cái liếc qua phía bên kia đường chỉ chỗ Colt đang chờ— “và, ừm, tôi chỉ muốn giải thích về thái độ của anh ấy sáng nay và để bà biết nó chẳng liên quan gì tới cá nhân bà cả, thưa quý bà Fleming. Anh ấy hay có những quan niệm nhất định, và ...”

Lời của Billy cứ trôi tuột đi mất, vì cô gái đã không còn lắng nghe cậu nữa. Nàng đang dõi theo cái nhìn của cậu sang phía bên kia đường và vẫn thế, chăm chú nhìn Colt, và anh cũng đang nhìn lại nàng. Nhưng hiển nhiên là anh sẽ không làm bất cứ cái gì hơn thế. Anh không gật đầu tỏ ra đã nhìn thấy nàng, cũng chẳng hề nhúc nhích, chỉ đứng ở đó cầm dây cương ngựa, kiên nhẫn chờ Billy kết thúc câu chuyện xã giao của cậu và quay trở lại cùng anh. Kiên nhẫn ư? Không hẳn là thế. Colt có lẽ đang điên tiết lên. Người ta không thể đoán được khi chỉ nhìn vẻ ngoài của anh.

“Anh ấy sẽ không rời khỏi thị trấn, phải không?”

Thật không khó khăn gì để đi đến kết luận đó, khi mà cả hai con ngựa mà Colt đang dẫn đã được đóng gói sẵn sàng cho hành trình. Tuy nhiên, sự hoảng hốt trong giọng nói và nét mặt của nàng khiến Billy thật bất ngờ. Cậu ta không thể tưởng tượng sao một người phụ nữ như vậy lại có thể có hứng thú với một người như Colt chứ. Nàng hầu như không biết anh, chắc chắn chưa đủ để nảy sinh sự quan tâm như vậy.

Billy trở nên không thoải mái, biết là mình phải trả lời ra sao, và đoán được phản ứng của nàng. “Anh Colt không thích thị trấn lắm, thưa bà, đặc biệt là những cái mà anh ấy không quen thuộc. Anh ấy chỉ đến chỗ này để tìm tôi thôi, và giờ thì tìm được rồi, nên anh ấy muốn lên đường. Chúng tôi hẳn đã đi rồi nếu ngựa của tôi không bị long móng.”

“Ông Thunder đúng đấy,” Vanessa nhận xét. “Chính tôi còn muốn rời khỏi thị trấn này nữa mà—ngay lập tức.”

“Chúng ta vẫn chưa có người dẫn đường,” nữ Công tước lơ đãng đáp lại lời bạn.

“Bà đang đi về hướng nào, thưa bà, nếu bà không phiền cho tôi hỏi?”

Jocely chỉ do dự một chút trước khi nói, “Wyoming,” và Billy không phải là người duy nhất ngạc nhiên bởi câu trả lời đó. Nhưng chỉ có mỗi cậu đưa ra lời nhận xét về nó mà chẳng mấy may nghi ngờ một tý nào.

“Tưởng tượng đi,” Billy nói với niềm sung sướng. “Đó là cũng là điểm đến của chúng tôi, hay ít nhất là của anh Colt, bởi vì anh ấy vẫn chưa nói anh ấy có trả tôi về nhà ở đâu đó dọc đường hay không. Thật tệ, chúng ta không thể cùng ...”

Cậu ta chưa nói hết suy nghĩ, thì đã kịp thời nhận ra rằng mình chẳng có quyền hạn gì để mời bất cứ ai đi cùng, nhất là cô gái mà Colt đã làm mọi thứ có thể để tránh xa ra. Nhưng cậu ta đã nói quá nhiều, và nàng ngay lập tức chớp lấy ý tưởng đó, mà không cho cậu một cơ hội để sửa chữa lại sai lầm.

“Nhưng đó là một ý kiến hay, cậu—Blair, phải vậy không?”

“Ewing,” cậu đáp trả với cảm giác khó chịu rõ rệt đang cuộn cuộn trong lòng. “Tôi lấy họ của cha dượng mình.”

“Vậy thì, cậu Ewing, cậu đúng thật là một vị cứu tinh,” nàng vồn vã nói tiếp. “Tôi đồng ý với nữ Bá tước là chúng tôi không thể nào nán lại một nơi bạo lực như thế này. Và cũng không tốn thời gian mấy để chúng tôi chuẩn bị lên đường.”

“Nhưng—”

“Ồ, cậu không cần nghĩ là chúng tôi có ý lợi dụng lòng tốt của cậu đâu, cậu thân mến. Hoàn toàn không phải vậy. Bởi vì chúng tôi thật sự rất cần một người dẫn đường, cậu phải cho phép tôi được thuê cậu và anh trai cậu cho mục đích đó. Tôi có thể trả lương cực kỳ hậu hĩnh cho cậu để xứng đáng với công của cậu bỏ ra chịu khó đi chung với chúng tôi trong khoảng thời gian dài đến khi nào tôi được Wyoming thôi.”

“Nhưng—”

“Không, không được, cậu không thể từ chối nhận tiền công được. Tôi thật sự phải nhấn mạnh. Nếu không tôi sẽ thấy như là mình đang lợi dụng cậu. Thế nên nếu cậu gặp chúng tôi ngay trước khách sạn Grand trong vòng một giờ tới, thì chúng tôi sẽ không làm chậm trễ việc khởi hành của cậu lâu hơn thế. Thế nhé, cậu Ewing.”

Nàng vượt qua cậu với cái gật đầu chào tạm biệt và bỏ đi trước khi cậu có thể thốt ra thêm từ “nhưng” khác, nhưng nói thêm một từ nữa cũng không tác dụng gì hơn. Cậu bị bỏ lại một mình trên lối đi—và đối mặt với Colt ở bên kia đường. Lạy Chúa! Cái quái gì vừa mới xảy ra thế này? Sự thật là cậu đã không bằng lòng hộ tống nữ Công tước và đoàn người của nàng đến Wyoming, đúng không? Nhưng cậu cũng đâu có từ chối.

Đầu óc cậu quay mòng mòng, Billy không rời khỏi chỗ. Nhưng bây giờ khi cậu chỉ còn một mình, Colt băng qua đường đi đến chỗ cậu, tay vẫn dắt theo mấy con ngựa của họ.

“Trèo lên đi, nhóc.”

Chỉ vậy thôi. Thậm chí anh còn không tò mò về cuộc trò chuyện của Billy với nữ Công tước, mà nếu có đi nữa, anh cũng sẽ không để lộ ra ngoài. Có lẽ Billy sẽ thấy dễ chịu hơn nếu Colt chỉ mắng cậu và gọi cậu bằng đủ thứ từ ngu ngốc cho việc đến gần nàng ta. Cậu tất nhiên cảm thấy mình như một thằng ngốc. Nàng ta đã nói vòng quanh để cho cậu vào tròng, và bây giờ cậu lại đang cố thực hiện chiêu ấy với Colt.

“Chúng ta, à ... chúng ta chưa thể đi ngay được, anh Colt.”

“Lại muốn đánh cược nữa hả?”

Billy thầm rên rỉ nhưng đánh liều nói đại. “Em đại khái là đã đồng ý đưa nàng ta đến Wyoming với chúng ta.”

Sự im lặng căng thẳng kéo dài khi cậu chờ đợi cơn giận bùng nổ. Khi Colt thốt, giọng anh rõ ràng như lời thề. “Cũng giống như là, may đại khái đồng ý làm việc với tụi Clanton sao?”

“À, thực ra, cô ấy không bao giờ cho em cơ hội để nói đồng ý hay không. Cô ấy đại loại cứ cho là em chấp nhận rồi.”

“Leo lên ngựa đi, Billy,” đó là tất cả những gì Colt nói.

“Nhưng chuyện này thì khác! Cô ấy đã về khách sạn dọn hành lý rồi. Cô ấy mong chúng ta gặp cô ấy ở trước khách sạn sau một tiếng nữa.”

Colt bình tĩnh trèo lên ngựa của mình rồi mới trả lời, “Vậy thì cô ta sẽ nhận ra mình đã phạm sai lầm khi chúng ta không xuất hiện, đúng không?”

Điều đó khá đúng, và là cách dễ dàng nhất để thoát ra khỏi chuyện này, nhưng mà ...

“Anh không hiểu, Colt à. Các quý cô đó rất sợ nấn ná lại đây sau những gì họ đã chứng kiến. Họ có ý muốn rời khỏi thị trấn vào hôm nay, cho dù có người dẫn đường hay không. Anh thật sự sẽ để họ làm cuộc hành trình trên đất nước này mà không biết bất cứ cái gì về nó, không biết những mối nguy hiểm đang rình rập họ, không biết cách nhận ra được những dấu hiệu của người da đỏ và những chuyện khác sao? Họ sẽ đi lạc đường, hoặc bị chết đuối khi băng qua một con sông mà họ không nên đi, hay là bị trộm cướp nữa. Anh biết là chỉ riêng khu vực này đã có hàng trăm những kẻ xấu xa sống ngoài vòng pháp luật đang hoạt động. Chỉ cần hỏi thăm đường với nhầm người thôi thì tất cả họ đều bị rơi vào bẫy hết. Họ là những người non nớt, anh Colt à, còn tệ hơn em một trăm lần đấy.”

Một điều gì đó hẫng xảy ra với Colt, vì anh đột ngột nổi giận. “Mẹ kiếp, tao đã nói cho cô ta biết là tao không phải làm thuê rồi mà!”

“Nhưng anh có biết được cô ấy sẽ đến Wyoming không? Và cô ấy nói sẽ trả công rất hậu hĩnh. Anh cũng có thể có được thứ gì đó trong chuyến đi này cho cái rắc rối mà em gây ra cho anh.”

Nhắc Colt nhớ tới lý do cho sự có mặt của anh ở đây có thể không phải là điều khôn ngoan nhất để làm. Billy cảm thấy nghẹt thở khi gặp cái nhìn của anh, nhưng sau đó Colt thúc mạnh ngựa—phi thẳng đến khách sạn Grand.

11. Chương 11

Billy lẽ ra nên biết rằng Colt không phải là người dễ bị thuyết phục. Anh không hề có ý định đưa nữ Công tước và đoàn tùy tùng của nàng đi lên phía bắc. Theo lời anh nói trong khi họ đợi nàng bên ngoài khách sạn, thì nàng đã chu du ba năm rồi và vẫn còn nguyên vẹn. Nàng có sự bảo vệ chu đáo từ đội quân nhỏ của riêng mình, và có thể theo sau các xe hàng để tránh bị lạc đường. Nếu nàng muốn có người dẫn đường, thì có thể thuê ngay được chỉ trong vài giờ và vẫn lên đường được trong vòng ngày hôm nay. Thứ nàng không cần, và cũng không có được, chính là anh, và anh ở đây để cho nàng biết rằng đừng hy vọng gì vào chuyện này nữa.

Anh định làm như thế nào thì Billy không hề biết. Colt đã nêu ra quan điểm và không phí thêm lời nào nữa. Nhưng khi họ dừng ngựa trước khách sạn Grand, quan sát hành lý và rượu hòm đang được chất lên mấy chiếc xe hàng ở trước tòa nhà, thì Billy sợ rằng Colt sẽ không cảm thấy dễ chịu gì. Và Colt có thể trở nên rất khó chịu một khi anh cố tình muốn thế. Nhưng anh cũng không cư xử như bình thường. Trong khi họ chờ đợi, quai hàm anh vẫn luôn hoạt động như thể anh đang nghiền răng trèo trẹo vậy, anh còn đưa tay lên chỉnh mũ đến sáu lần, và dường như rất căng thẳng khi mỗi lần cửa khách sạn mở ra.

Nếu Billy không biết rõ hơn, thì cậu sẽ nghĩ là Colt đang bối rối, nhưng điều đó là không thể. Chẳng có vật thể sống nào có thể đe dọa được Colt cả, theo những gì Billy biết. Anh chỉ không phản ứng giống như những người khác thôi.

Bên trong khách sạn, không còn nghi ngờ gì nữa về chuyện Jocelyn đang gần như hồi hộp đến phát run khi nàng tiến gần đến cửa khách sạn. Nàng đã được thông báo rằng Colt Thunder đang đứng đợi bên ngoài cùng với em trai anh. Chính nàng còn không tin được anh sẽ xuất hiện, vì anh không có ý để nàng có được thứ nàng muốn. Hơn nữa, anh hoàn toàn có quyền giận dữ về cái cách nàng lôi kéo cậu em trai anh. Anh

sẽ không bỏ qua cho nàng chuyện này, và có thể chỉ ở đó để nói cho nàng biết anh nghĩ gì về sự độc đoán của nàng.

“Dừng lại và hít sâu vào nếu không em sẽ tự làm mình mệt đấy,” Vanessa nói giọng khiêm khắc, đặt tay lên cánh tay Jocelyn để kéo nàng dừng bước, và ra hiệu cho cận vệ lùi lại. “Chuyện đã làm thì cũng làm rồi. Tất cả những gì em có thể làm bây giờ là nói xin lỗi thôi.”

“Em có thể cầu xin.”

“Em sẽ không làm như vậy!” Vanessa tức giận ngắt lời. “Chúng ta không quá cần sự giúp đỡ của anh ta, và em cũng không quá tha thiết với thể xác của anh ta, dù sao thì cũng chưa đến nỗi như vậy. Em đã quá bị hấp dẫn, một cách mù quáng, điên rồ. Em sẽ quên anh ta sớm hơn là em nghĩ đấy.”

“Và mãi mãi vẫn còn trinh,” Jocelyn thở dài.

Vanessa không nhìn được, phải bật cười vì vẻ mặt đau khổ ấy. “Điều đó có lẽ không xảy ra đâu, em yêu, và em biết thế mà. Em quên rằng mình chỉ định tìm người tình thôi à. Trước đó, em đâu có hăng hái đi tìm kiếm đối tượng, nhưng bây giờ khi em tích cực, em sẽ ngạc nhiên khi thấy còn bao nhiêu người đàn ông hấp dẫn khác mà em chưa để ý tới.”

“Nhưng em đã chọn rồi.”

“Đối tượng của em không hợp tác, em thân yêu, hay là em không nhận ra?” Vanessa lạnh lùng nhắc nhở, rồi thấy ân hận vì lời nói của mình khi Jocelyn tiu ngưu. “Bây giờ, quên hết mọi thứ đi. Có thể có lý do tại sao người da đỏ Bắc Mỹ lại được gọi là kẻ hoang dã, em biết đấy. Chắc gì em sẽ thích kiểu làm tình của anh ta, thế nên vui lên vì nó không tiến triển được.”

“Anh ấy không phải là người hoang dã, chị Vana.”

“Giữ lại quan điểm đó đến sau khi em đối mặt với anh ta đi. Và chúng ta tốt nhất nên nói chuyện này sau, giờ thì đi nào.”

Khi họ đi tiếp, bốn cận vệ mà Vanessa ra hiệu lui lại lúc này lại di chuyển lên đằng sau họ lần nữa, và hai cận vệ đang ở hành lang bước theo bên cạnh họ. Sáu cận vệ còn lại đã chờ ở ngoài. Họ có lẽ đã kiểm tra toàn bộ khu vực bên ngoài, cả những tòa nhà bên kia đường. Nếu có thậm chí chỉ một người thuộc dạng khả nghi ở bất cứ nơi nào xung quanh mà không thể đuổi đi, thì Jocelyn sẽ không được phép rời khỏi khách sạn. Việc đề phòng như vậy làm mất rất nhiều thời gian, và chuyện này cũng thường xuyên xảy ra. Nếu gã Mũi Dài thuê một tay súng kha khá, thì có đề phòng cũng vô ích, nhưng may thay, chưa tay súng nào hẳn từng thuê bắn tốt cả, nhất là từ đằng xa.

Ngài Parker đã ở đấy để mở cửa cho họ với nụ cười trên môi. Ông ta yêu mến Jocelyn, nhưng chỉ dám nhìn nàng từ xa. Nàng như mẫu người lý tưởng đối với ông, để tôn thờ, nhưng ông sẽ chẳng đời nào cả gan bày tỏ tình cảm. Và chẳng ai biết cả, bao gồm luôn cả Jocelyn. Nàng như tiên nữ trong mơ, trong khi người trần tục như Babette mới có thực, nên Parker và nửa số cận vệ đều chạy theo cái bằng da bằng thịt đó. Nhưng thật buồn cười khi quan sát cả Parker và Jocelyn đều đặc biệt cố gắng giả vờ không biết những tình cảm của ông đối với nàng.

Thật tồi tệ là ông ta cảm thấy Jocelyn ở ngoài tầm với của mình, Vanessa nghĩ, với độ tuổi ba mươi hoàn hảo, ông sở hữu lượng lớn tài sản ở Kent, và ông rõ ràng là điển trai nhất trong những cận vệ với mái tóc đen và đôi mắt xanh đậm. Rắc rối là, ông ta sẽ không bao giờ chịu làm người tình của nàng, ngay cả khi nàng xem ông là ứng cử viên. Ông ta chưa sẵn sàng ổn định cuộc sống—cho nên ông rất hứng thú với công việc mà ngài Công tước giao cho—nhưng nếu ông nghĩ Jocelyn muốn mình, thì ông sẽ đề nghị ngay với nàng.

Không, Jocelyn sẽ không đời nào cân nhắc bất kỳ ai trong đoàn cho những thử nghiệm đầu tiên của nàng với chuyện ân ái, bởi vì điều này sẽ làm hỏng mục đích muốn bảo vệ ký ức về ngài Công tước của nàng. Nhưng sự khó chịu của Vanessa với ông Thunder của nàng đã tăng lên đáng kể hôm nay, và giờ đây cô càng chắc chắn rằng anh ta cũng chẳng hợp với nàng.

Một cô gái còn trinh cần sự nhẹ nhàng và nhạy cảm cho lần quan hệ đầu tiên, và ông Thunder chắc chắn hề có những đức tính đó. Ngoại hình và lời nói của anh ta dễ dàng để hiểu hơn hầu hết những người miền Tây ở đây, bất kể đến xuất thân, anh ta đã được nuôi lớn tại nơi được xem là văn minh miền Tây này.

Nhưng thật ngạc nhiên khi nghe được em trai của anh lại sống ở một nơi khác. Nếu một người được những người hoang dã nuôi lớn, thì chẳng phải anh ta cũng là người hoang dã sao? Về bề ngoài văn minh của Colt Thunder chỉ là lớp bỏ bọc mỏng manh, và thật may là anh ta không đáp lại sự yêu thích của Jocelyn.

Vanessa lúc này buộc phải thay đổi quan điểm của mình lần nữa khi họ bước ra ngoài khách sạn và trông thấy người đàn ông đó, vẫn ngồi yên trên lưng ngựa. Văn minh bên ngoài ư? Thậm chí còn không phải thế. Chẳng có gì văn minh trong cách anh ta nhìn thẳng vào Jocelyn cả. Nó diễn đạt còn rõ ràng hơn cả lời nói rằng nàng sẽ gặp rắc rối nếu hai người họ chỉ ở một mình. Nàng ta có nhận ra không, hay vẫn bị mù quáng trước vẻ đẹp trai rắn rỏi của anh ta? Và quả thật anh ta rất đẹp trai. Vanessa không có dịp nhìn rõ trước kia, nhưng bây giờ cũng không khó hiểu tại sao anh ta lại tác động đến Jocelyn mạnh như vậy.

Jocelyn biết rõ ẩn ý đằng sau cái nhìn của Colt, nhưng nàng cũng không mong chờ hơn thế. Anh chàng đang nổi giận với nàng và muốn nàng biết điều đó. Nhưng, anh không quát tháo nàng, chưa thì đúng hơn, trong khi nàng tiên liệu là sẽ như thế. Tất nhiên là nàng đâu ở riêng một mình với anh ngay lúc này. Nàng có cận vệ đang đứng bao quanh mình. Nhưng không hiểu sao nàng lại nghĩ điều đó sẽ chẳng cản trở anh nếu anh muốn quát tháo nàng.

Sự căng thẳng càng kéo dài khi anh tiếp tục nhìn nàng chằm chằm, xé tan ý chí của nàng ra thành từng mảnh một. Nàng nên nói lời xin lỗi thôi. Có thể đó là điều mà anh đang chờ đợi. Nhưng nàng chưa kịp thốt, thì anh đã mở lời trước.

“Giá năm mươi ngàn đô la đây, nữ Công tước. Có chấp nhận hay không là tùy ở cô.”

May thay, Jocelyn không thể thấy vẻ mặt các cận vệ phía sau nàng khi đó, nếu không nàng đã cho rằng một trận đổ máu sẽ sắp xảy ra. Nàng nghe được tiếng thở gấp của Vanessa và biết nữ Bá tước đang đặt tay lên cánh tay của Parker để ngăn ông ta không phản ứng lại với lời sỉ nhục mà Jocelyn đã hứng chịu. Và nàng cũng biết mình bị xúc phạm, không chỉ bởi lời nói, ám chỉ rằng chỉ có số tiền kék sù mới có thể khiến anh đồng ý làm việc cho nàng và rằng anh chẳng quan tâm cách này hay cách khác, mà còn bởi giọng điệu khi anh thốt ra những lời này.

Ồ, Colt thật khôn ngoan, quả thật là vậy. Anh mong đợi rằng nàng sẽ tức giận với mức tiền thù lao đó. Anh tin như vậy. Anh cũng khẳng định là nàng sẽ từ chối; nên đã hô giá cao như vậy để nàng buộc phải từ chối; nếu không thì anh sẽ không đưa ra lời đề nghị. Nàng phải cố nín cười. Nàng có thể thuê được cả trăm người dẫn đường với giá đó và cả hai đều biết thế, nhưng anh không biết là đó không phải là thứ nàng muốn ở anh. Anh có lẽ sẽ là người tình đắt giá nhất từ trước tới giờ, nhưng nàng biết dùng tiền của mình vào việc nào khác nữa đây?

“Được thôi, ông Thunder,” Jocelyn vui thích đáp, “Bây giờ anh sẽ làm việc cho tôi.” Nàng phải quay nhanh người đi không thì sẽ phì cười trước cái vẻ mặt không thể tin được của anh.

12. Chương 12

“Anh ta làm vậy là để trêu tức đó, em biết đấy,” Vanessa tức giận phàn nàn khi đang lau bụi trên mặt bằng khăn ướt. “Chúng ta đã đi qua thị trấn đó chưa tới ba hay bốn dặm, mà trời thì gần tối rồi. Chẳng có lý do gì để đi tiếp và cuối cùng phải cắm trại qua đêm ngoài trời, ngoại trừ anh ta muốn trả thù em vì chuyện hôm nay. Để ý lời chị nói xem, Jocelyn, anh chàng đó cố ý làm em phải hối hận vì ngáng trở anh ta đấy.”

“Em không chơi khăm anh ấy. Em chấp nhận những điều kiện của anh ấy thôi. ”

“Đừng chậm hiểu như thế, em yêu. Anh ta muốn những điều kiện đó sẽ không được chấp nhận và em biết mà. Em lẽ ra nên thấy mặt anh ta—”.

“Em thấy rồi.” Jocelyn khoái chí cười tươi khiến Vanessa bắt giác cười theo. “Trước đây em không nghĩ tiền của Edward lại cho em quá nhiều sự thoải mái như vậy. Anh ấy muốn có mặt trăng, và em có thể đáp ứng. Lạy Chúa, thật là vui.”

“Chị mong em vẫn nghĩ như vậy khi chúng ta cuối cùng sẽ phải ngủ trong cái lều này trong vài tuần tới nữa.”

“Ồ, đừng phàn nàn vậy chứ, chị Vana. Cái này không hẳn là lều mà.” Nó khá to, có khoảng trống rộng, mặt đất được phủ lên bởi một tấm thảm Ba Tư mềm mại, có mấy cái gối lụa để dựa lưng và nệm lông thú để ngủ.

“Chúng mình có đầy đủ tiện nghi cần thiết mà.”

“Ngoại trừ một cái bồn tắm,” nữ Bá tước đốp lại, thể hiện sự bực dọc trong người.

“Chị biết là mình có thể tắm mà.”

“Sidney và Pearson đã vất vả xếp đồ lên xe chỉ cách đây vài giờ, chị không tính sẽ yêu cầu họ vác nước từ dưới sông lên tận đây. Chị nghĩ là chị biết điều hơn thế nhiều.”

“Đâu chỉ có những người hầu là có thể mang nước về, chị Vana. Chị đang gây khó khăn đó, và em muốn biết lý do tại sao chị lại thế.”

“Chị đâu có gây khó khăn. Đơn giản là không có lý do gì chúng ta phải sống thiếu thốn trong khi thị trấn chỉ cách đây có vài dặm. Tên dẫn đường kỳ quặc đắt giá của em mới chính là người gây ra khó khăn đấy.”

“Và nếu anh ấy có lý do chính đáng để tránh xa cái thị trấn kia thì sao?”

“Thì chị sẽ thiết tha muốn được nghe nó. Vậy, sao em không đi hỏi anh ta đi? Em còn chờ gì nữa chứ?”

“Anh ấy không có ở đây,” Jocelyn phải thừa nhận. “Em trai anh ấy nói anh ấy đang đi do thám khu vực xung quanh.”

“Hừm! Đúng hơn là anh ta đã trở lại Benson để nằm trên cái giường êm ái rồi và em sẽ thấy hân vào buổi sáng, tươi khỏe và sẵn sàng đây ả chúng ta. Những cách trả thù đại loại như thế hợp với người như anh ta.”

“Chị nhầm rồi đó, Vana. Nếu anh ấy muốn trả thù, thì cái này quá lộ liễu, và việc trả thù là chống đối em, chứ không phải với mọi người.”

“Em cũng nhìn thấy điều đó trong mắt anh ta, phải không?” Vanessa nói nhỏ nhẹ hơn nhiều và đến quỳ giữa đồng gối mà Jocelyn đang ngồi. Khi thấy cái gật đầu không vui của Jocelyn, cô ta nhẹ nhàng áp tay lên má nàng. “Cuối cùng thì em có nhận ra rằng anh ta không giống như bất cứ người đàn ông nào mà em đã từng gặp trước đây chưa? Anh ta cứng rắn và nguy hiểm và—”

“Em vẫn muốn anh ấy,” Jocelyn thì thầm ngắt lời. “Thậm chí khi anh ấy nhìn như muốn thiêu đốt em đi nữa, thì em vẫn chỉ cảm giác là lạ bên trong, như cảm giác lần đầu tiên em nhìn anh ấy.”

Vanessa thở dài. “Anh ta sẽ không dịu dàng với em đâu, em yêu của chị; em biết mà, đúng không? Và nếu em quyến rũ anh ta trong khi anh ta vẫn còn tức giận em, thì anh ta có thể làm em đau—cổ tình đó.”

“Chị đâu biết được điều đó chứ,” Jocelyn phản đối, dù trong mắt nàng chứa đầy sự hoang mang. “Anh ấy không phải là người tàn bạo. Em sẽ cảm giác được nếu anh ấy là như vậy— đúng không nào?”

“Có thể,” Vanessa thừa nhận. “Nhưng chị không nghĩ trong con người anh ấy lại ẩn chứa sự dịu dàng. Anh ấy là người thuộc về cuộc sống và văn hóa mà chúng ta thậm chí không thể tưởng tượng ra được. Ít ra em sẽ ghi nhớ điều đó phải không?”

Jocelyn gật đầu, rồi thở dài khi ngã lưng vào mấy cái gối. “Em không biết chị lo lắng về cái gì nữa. Anh ấy rõ ràng là không tha thứ cho em vì tội đủ giàu để có thể đáp ứng được anh ấy.”

Vanessa mỉm cười. “Điều đó mới chứng tỏ anh ta khác biệt làm sao. Có người đàn ông nào lại đi điên tiết lên vì biết rằng bản thân mình rơi vào hũ gạo như thế đâu chứ? Và tội mình thậm chí còn chẳng bắt anh ta đi ngược đường. Để thuận tiện cho anh ta, chúng ta sẽ tới nơi mà anh ta tới. À này em, Wyoming là ở cái chỗ quái quỷ nào vậy?”

“Cái quái gì thế?”

Billy cười khúc khích khi thấy cái Colt đang nhìn chăm chăm vào. “Chỗ ở của các quý cô đó. Họ có nó từ ông tộc trưởng trên sa mạc khi họ đi qua vùng Ả Rập bên Châu Phi. Anh sẽ không tin được là họ đã đến những đâu đâu, anh Colt. Chuyện mà họ đã trải qua có thể kể suốt cả chặng đường tới Wyoming đó.”

Colt trao cho Billy cái nhìn khó chịu trước khi tuột xuống ngựa. “Đầu óc mày lúc này đi đâu rồi, nhóc? Tao mong khi cưỡi ngựa về sẽ thấy bãi cắm trại, chứ không phải thứ chết tiệt trông như cái làng này. Mày có biết phải cần bao nhiêu người để bảo vệ khu vực rộng cỡ này không?”

Ngoài lều chính ra còn có những lều khác, không rộng bằng nhưng cũng đủ to, và nằm tràn lan khắp nơi, chiếc xe chở hàng cũng thế. Điều duy nhất được thực hiện hợp lý là mấy con thú được buộc chung một chỗ nơi xuôi theo chiều gió của bãi cắm trại.

“Sao anh không nghỉ ngơi đi, anh Colt, và ăn chút đồ ăn tối mà em đã chữa cho anh kia? Họ có đầu bếp người Pháp, anh biết đấy, và em có thể nói chắc chắn rằng mình chưa bao giờ được ăn bất cứ thứ gì ... quá ...”

Lời của cậu trôi đi khi Colt quay phắt người đi để tháo yên ngựa, ánh mắt đầy nguy hiểm. “Mày thích thú chuyện này lắm, đúng không, nhóc?”

Billy nuốt khan. Cậu thà bị quất tháo còn hơn là bị mĩa cái giọng kiêu chế nhỏ nhẹ đó. Chết tiệt thật, không thể đoán được anh ấy sẽ xử sự như thế nào khi dòng máu da đỏ chiếm ưu thế. Billy cần nhanh chóng làm anh hạ hỏa.

“Họ biết mình đang làm gì mà, anh Colt. Họ có kinh nghiệm trong chuyện dựng trại ngoài trời đấy. Họ gỡ đồ và dựng trại trong vòng chưa đến hai mươi phút. Và anh quên là họ thực sự có bao nhiêu người rồi à. Họ đã cho người trông chừng xung quanh...”

Một lần nữa những từ ngữ của Billy lại trôi tuột đi. Colt đã quay người lại làm cho xong việc tháo yên ngựa, nhưng hành động quá cứng nhắc của anh đã minh chứng một cách hùng hồn. Anh quấn chặt dây hơn cần thiết, và cuối cùng Billy nhận ra rằng chuyện lều trại chẳng liên quan gì nhiều đến tâm trạng của anh cả, nó chỉ là cái để anh trút giận vào thay cho cái nguồn cơn thực sự. May thay “nguồn cơn” đó đã đi nghỉ rồi.

Billy có thể vẫn không tin được rằng Colt bây giờ đang làm việc cho nữ Công tước. Chỉ với năm từ ít ỏi đó, “có chấp nhận hay không”, đã khiến anh bị trói chân nhưng lại hay. Có thể phần lớn là anh nổi giận với mình vì đã đưa cho cô gái sự lựa chọn đó trong khi chuyện đó hoàn toàn không phải ý định của anh. Năm mươi ngàn đô la. Billy suýt nữa thì té ngựa khi nghe con số đó, nhưng chẳng có gì so sánh được với cú sốc của cậu và cả Colt nữa, khi nghe nữ Công tước đồng ý.

Bây giờ chuyện đó thật buồn cười, sau tất cả mọi việc; ít ra thì cậu cũng nghĩ vậy. Nhưng cậu biết Colt có lẽ không thấy chuyện này khôi hài tí nào—không đời nào.

Colt có lẽ có một tài sản nho nhỏ từ số vàng thô mà mẹ anh đưa cho, nhưng Billy gần như chắc rằng anh chẳng dùng tí nào. Giàu có không có nghĩa lý gì đối với người như Colt. Anh vẫn sống lai vãng đâu đó như trước. Jessie đã thất bại trong việc văn minh hóa anh ở chuyện này. Anh đôi lúc ngủ ngay tại chuồng gia súc lớn mà Chase đã dựng lại cho Jessie sau khi cái chuồng cũ đã bị cháy trụi, và thỉnh thoảng tại căn nhà gỗ nhỏ mà anh đã dựng trên đồi, nơi có thể ngắm toàn cảnh trang trại. Nhưng hầu hết mọi đêm có thể tìm thấy Colt nằm ngủ ở một nơi nào đó bên ngoài dưới vòm trời đầy sao, nhất là khi tiết trời ẩm áp. Và anh chưa bao giờ làm việc cho ai trước đó cả, thậm chí cho Jessie.

Chị ấy đã cố gắng dạy cho anh cách quản lý trại chăn nuôi gia súc, nhưng nó lại không phải là thứ mà anh muốn làm, thế nên anh không để tâm vào việc học nó. Việc cuối cùng mà anh muốn làm và luôn có kỹ năng tốt nhất, đó chính là huấn luyện ngựa. Bây giờ anh đang cung cấp ngựa cho Thung Lũng Đá, và các trại chăn nuôi khác trong vùng. Trước đây họ phải nhập chúng từ Colorado hay những vùng xa hơn. Chú ngựa giống mà anh tặng cho Chase đã thắng giải đua ngựa hằng năm tại Cheyenne hai năm vừa rồi, vì thế những chú ngựa đua của anh bây giờ cũng được đặt hàng nhiều.

Nhưng tiền bạc vẫn không là gì đối với anh. Anh bắt và huấn luyện ngựa hoang bởi đó là thứ mà anh thích được làm, không phải vì những đồng tiền lời mà nó mang lại. Dù có thế, anh vẫn hiểu được tiền bạc và giá trị của mọi thứ. Jessie đã giúp anh hiểu biết nhiều hơn về mặt đó. Anh đã đi cùng cô ấy và Chase trong chuyến mua hàng tới Denver và St. Louis. Và trong suốt khoảng thời gian ở Chicago, anh đã ở những nơi

tốt nhất, được đưa tới những cửa hàng xa hoa hơn, thấy tận mắt cách mà dân giàu có sống, ăn chơi và tiêu tiền vào những thứ gì. Anh hoàn toàn chắc rằng số tiền thù lao mà anh đưa ra thật không chấp nhận nổi, chẳng ai có đầu óc bình thường lại xem nó là nghiêm túc cả, và đó là sai lầm của anh.

Ồ, anh đã biết nữ Công tước giàu có. Điều đó là rõ ràng. Những đồ dùng xung quanh, mấy con ngựa chiến, trang phục của nàng, và số lượng người phục vụ nàng, tất cả đều toát lên mùi giàu có. Cái khó hiểu, ngay cả đối với Billy, là cái loại giàu có xem năm mươi ngàn đô la như số tiền cỏn con không đáng chớp mắt. Billy thậm chí còn không biết người nào lại giàu đến thế.

Nhưng ngay cả người giàu cũng không bốc đồng phung phí tiền bạc của họ, và đó chính xác là cách mà nữ Công tước đang làm. Tại sao? Có thể nàng là người lập dị, nhưng nàng chẳng để lại ấn tượng gì cho Billy là ngu ngốc hay điên khùng cả. Hay có phải nàng quá được nuông chiều đến nỗi không thể chịu được khi bị từ chối thứ nàng muốn?

Điều đó thật vô lý. Cái nàng ta muốn là người dẫn đường—hay phải vậy không? Hình như nàng đặc biệt muốn Colt làm người dẫn đường cho nàng, mặc dù anh đã nói rõ mình không làm thuê. Anh có lẽ là sự lựa chọn tuyệt hảo để đưa nàng đến nơi an toàn, nhưng còn rất nhiều người khác cũng có thể làm được mà người ta lại muốn có việc làm. Colt không muốn nó và đã nói thẳng ra, nhưng chuyện đó dường như chẳng hề hấn gì với nữ Công tước cả. Như vậy thì phải có một lý do đặc biệt tại sao nàng phải buộc Colt làm việc cho mình, bất kể giá nào, chỉ là Billy không biết được thôi.

Colt cũng không thể hiểu được, và anh đã suy nghĩ về chuyện đó còn kỹ hơn Billy nhiều, và anh có nhiều dữ liệu hơn. Anh biết rằng đầu tiên nàng muốn anh theo sau kẻ thù của nàng. Làm người dẫn đường chỉ là đề nghị thứ hai của nàng mà thôi. Anh tự hỏi liệu nàng có lời đề nghị thứ ba hay không nếu anh đồng ý gặp nàng sớm hơn vào hôm nay. Có thể lắm. Có phải nàng cho rằng anh là cách giải quyết cho những vấn đề của nàng? Nàng không biết là người ta không thể ép buộc người khác phải giúp đỡ mình sao? Nàng tự mua một người dẫn đường cho mình và đó là tất cả những gì nàng có.

Vậy tại sao chuyện chỗ cắm trại của nàng sơ hở, dễ bị tấn công lại khiến anh tức điên lên? Ắt hẳn bà chết tiệt sẽ bắt anh bảo vệ mình cho dù anh có muốn hay không. Nhưng anh sẽ không theo sau kẻ thù của nàng. Nếu nàng nghĩ mình có thể nói quanh để bắt anh làm, thì nàng quá sai lầm.

Và đó thực sự không thể là lý do cho cái tính cố chấp muốn có anh đi cùng trong chuyến hành trình. Nàng có thể thuê cả tá kẻ săn tiền thưởng với cái giá mà nàng sẵn sàng trả cho anh. Hoặc có thể nàng thật sự không sẵn sàng quăng đi cả đồng tiền như thế. Có thể nàng dùng nó như là mánh lới để đập lại anh mà thực chất chẳng có ý định trả tiền. Và có lẽ anh có thể thoát khỏi đồng lôn xộn này bằng cách yêu cầu trả tiền trước một cách thẳng thừng—rồi trông giống một thằng ngu một lần nữa nếu nàng có sẵn số tiền đó đâu đây? Thật khốn kiếp nếu định làm thế. Một lần là quá nhiều cho hôm nay.

Colt thả yên ngựa của anh xuống đất, gần sát đồng lửa mà Billy đang cời. Tàn lửa bay lên khiến cậu bé phải nhanh tay phui khỏi quần áo mình. Colt không để ý. Anh đang nhìn chăm chăm vào cái vật kỳ quái khổng lồ có sọc-kem-trắng đang ở cách anh không tới bảy mét rưỡi, và thậm chí cái lều như vô hình với anh, khi tưởng tượng nàng đang ở bên trong. Không biết tóc nàng có xoắn dài trên vai như lần đầu tiên anh gặp nàng? Không biết nàng có cởi hết những thứ quần áo đắt tiền kia và mặc lên người một cái gì đó—cái gì nhỉ? Nàng trông thế nào khi ngủ?

Colt nghiêng rặng và quay lại ngựa của mình. Anh sẽ thoải mái hơn nhiều nếu Billy không nhóm lửa gần ngay lều của nàng, nhưng mọi việc đã xong rồi. Dù sao đi nữa thì anh không nghĩ rằng mình ngủ được nhiều đêm nay, vì vậy chuyện anh ở gần nàng đến mức nào thực sự không quan trọng.

“Lát nữa tao sẽ quay lại, nhóc. Bỏ mấy thứ đồ ăn nước ngoài đi. Tao sẽ tự nấu.”

Billy định phản đối, nhưng lại khôn ngoan nghĩ kỹ hơn. Colt đã có quá nhiều căng thẳng hôm nay rồi. Thức ăn nàng để dành cho anh có lẽ sẽ khiến anh không thể nuốt trôi được, bất kể là nó ngon như thế nào.

Billy thở dài khi nhìn Colt dẫn con Appaloosa ra phía mấy con ngựa khác. Cậu không phải là người duy nhất đang quan sát anh. Suốt từ khi anh cưỡi ngựa vào, thì mọi cặp mắt trong trại đều đổ dồn về phía anh với nhiều mức độ tò mò, nghi ngờ, và thù địch. Những người này không biết anh là loại người gì, và họ chắc chắn không biết cư xử với anh như thế nào. Tất cả những gì họ biết là quý bà của họ đã muốn anh tham

gia cùng đoàn với họ. Billy đã tiếp cận, cư xử thân mật, thậm chí còn thân thiện, đúng mực nữa, nhưng thái độ của Colt thì không như thế. Ngay cả khi anh không xúc phạm nữ Công tước trong phạm vi nghe ngóng được của mấy người trong đoàn, vốn đã đủ cho họ ghét anh thì cách xử xử của anh ta rõ ràng giống như la lên, “Đừng có đến gần tôi.” Và người phải ở cách xa nhất đó chính là nữ Công tước, nhưng ngay cả khi Billy nghĩ thế, thì nàng đã rời khỏi lều bước về đám ngựa theo sau Colt.

13. Chương 13

Anh biết nàng ở đó. Anh nghe tiếng nàng tới gần, mặc dù nàng đã cố đi thật nhẹ. Và anh cũng không cần phải quay người lại để biết đó là nàng. Mùi hương của nàng bây giờ lại càng nồng hơn, nhưng trước khi anh ngửi được mùi nàng, thì anh đã linh tính được nàng đang ở gần, giống như động vật đánh hơi được mùi bạn tình của nó.

Nàng đứng đó ngay sau lưng anh, chờ anh nhận ra được sự hiện diện của mình. Anh không nên. Nói càng ít với nàng bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu. Nhưng anh không nghĩ nàng sẽ bỏ đi mà không nghe anh nói lời nào. Người đàn bà này, nàng ta quá cứng đầu. Mặc dù vậy, sự im lặng của nàng đã chứng tỏ nàng đang hồi hộp, nàng vẫn tiến lại gần anh, sự quyết tâm của nàng còn mạnh hơn cả sự hoang mang.

“Cô thật khôn ngoan khi giữ họ ở gần đây.”

Phải mất một lúc Jocelyn mới hết giật mình bởi sự lên tiếng đột ngột của anh, và thêm một lúc nữa để hiểu lời anh nói. Nàng quay lại để nhìn người theo sau mình và thấy có ít nhất bốn người cận vệ đứng gần sát chỗ nàng, và thậm chí chẳng cố gắng kín đáo gì cả. Họ cho nàng một chút riêng tư bằng cách lùi ra sau, giữ một khoảng cách thích hợp, nhưng rõ ràng là họ hoàn toàn không yên tâm khi để nàng ở một mình cùng với người dẫn đường mới.

“Họ chưa biết anh thôi. Một khi mà họ biết rồi, thì họ sẽ bớt thận trọng hơn.”

“Cô cũng đâu biết gì về tôi chứ.”

Nàng rung mình với cách anh nói câu đấy, y như thể nó ám chỉ một lời đe dọa. Có lẽ là thế và nàng nên thông minh mà bỏ chạy thật xa. Chẳng cần anh nói ra mấy câu như thế thì nàng cũng đủ hoảng sợ rồi. Nhưng nàng không muốn mình sợ anh. Và nàng càng không muốn anh cứ giữ thái độ tức giận với nàng mãi. Và nàng sẽ chẳng ở cùng anh được nếu nàng cứ để anh làm nàng hoảng sợ tránh xa.

“Chúng ta có thể thay đổi chuyện đó,” nàng chần chừ nói, hy vọng anh sẽ quay người lại nhìn mình. “Tôi muốn biết về anh nhiều hơn.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi thấy anh ... hấp dẫn.” Và lý thú, và hết sức khêu gợi, và anh là đồ trời đánh, Colt, hãy quay lại và nhìn tôi này!

Anh không quay lại. Vẫn tiếp tục chải lông ngựa một cách chậm rãi và nhẹ nhàng như thể nàng không có mặt ở đây. Nàng không quen với việc bị lừa đi một cách cố tình. Nó khiến người phụ nữ bớt tự tin, trong khi sự tự tin của nàng đã ở mức rất thấp rồi.

Trong một chốc, nàng đứng yên quan sát bàn tay anh di chuyển dọc bên hông nữa, và gần như bị thôi miên, tưởng tượng ... (haha ..bà này mê trai phát sợ)

Jocelyn lắc đầu để nhanh chóng xua đi những ý nghĩ đó và bước lên phía trước vuốt ve mõm ngựa, thán phục con vật một lúc thay vì người chủ của nó—kẻ vẫn không hề nhìn về hướng nàng.

Nàng thử lần nữa. “Chúng ta không thể nói chuyện với nhau sao?”

“Không.”

Vì lý do nào đó, sự từ chối thẳng thừng kia đã khiến nàng bực mình, đủ để phát cáu lên. Anh chàng đúng thật quá quắt, không thể chịu thêm được nữa.

“Này, tôi biết là anh vẫn còn tức giận tôi, nhưng—”

“Từ tức giận thậm chí còn chưa diễn tả gần đúng với những gì tôi cảm thấy nữa, thưa cô.”

Anh thẳng người lên và cuối cùng đã nhìn nàng, và bây giờ nàng lại ước anh không làm thế. Đôi mắt xanh biếc ấy đang biểu lộ những cảm xúc mãnh liệt khiến nàng như ngạt thở. Giận dữ à? Nàng hoàn toàn không chắc.

Colt cũng thế. Anh đã cố giữ cho mình điềm tĩnh lên, nhưng có thứ khác cứ chập chờn trong tâm trí anh, mùi hương, giọng nói của nàng—những kí ức. Cứ mỗi lần anh tới gần phụ nữ da trắng thì anh hầu như chỉ cảm giác được cây roi da đỏ đang giật mạnh từng miếng thịt ra khỏi lưng mình. Đối với nàng thì thậm chí còn tệ hơn, bởi vì bất kể biết mình không thể có được nàng, anh vẫn thèm muốn nàng. Chuyện này không nên xảy ra tí nào. Nó đã không xảy ra trong ba năm rồi. Trong suốt thời gian đó, người da trắng đã biến anh thành kẻ khắc nghiệt bởi sự thay đổi đột ngột và ký ức về những gì mà anh đã chịu đựng chỉ bởi vì một cá nhân trong số họ. Anh là người chỉ phạm sai lầm một lần duy nhất. Vậy thì tại sao anh lại bị nàng đánh gục chứ? Tại sao cơ thể anh lại rục rịch cháy với sự đòi hỏi muốn nắm lấy tay nàng và kéo nàng lại gần hơn nữa? Và chết tiệt thật, tại sao nàng ta không bỏ đi trước khi anh mất đi sự tự chủ ít ỏi còn sót lại chứ?

“Chuyện gì nữa?” anh hỏi với giọng điệu gay gắt rõ ràng. “Bộ chưa có người nào từng nói ‘không’ với cô trước đây sao?”

“Không—không một ai cả.”

“Vậy thì tại sao lại là tôi, thưa nữ Công tước?”

Sự khinh thường mà anh ám chỉ khi đề cập đến tước hiệu của nàng là giọt nước cuối cùng làm tràn ly. Sự đe dọa mà nàng đang cảm nhận đã bị thay thế bằng cơn phẫn nộ đang bùng phát.

“Tại sao không phải là anh chứ? Anh đã ra giá cho mình nếu không thì anh đâu có ở đây chứ.” Nàng biết mình đúng thật là ngu ngốc, nhưng lại muốn nói thêm trước khi anh quay lại nói điều đó với nàng. “Tôi sẽ không buông tha anh đâu, anh biết đấy, ngay cả khi anh cứ tiếp tục cáu kỉnh như thế này.”

“Này cô, nếu tôi biết có thứ gì khiến cho tôi bị đuổi việc, thì tôi sẽ làm đấy,” anh cam đoan với nàng cùng với sự khiêu khích khá hiệu quả. Nhưng sau đó mắt anh vô tình nhìn xuống đôi môi nàng và dừng lại ở đó, trong khoảnh khắc ấy tim anh như ngừng đập, và anh nói thêm, giọng dịu dàng hẳn, “Mà—có lẽ có cái gì đó...”

Nàng biết chuyện đó sẽ xảy ra thậm chí trước khi tay anh với tới nàng. Nàng thậm chí còn biết sẽ không dễ chịu gì, rằng chuyện anh định làm là xúc phạm nàng, hay làm đau nàng, hoặc việc gì đó tương tự như vậy để khiến anh bị đuổi việc. Nhưng anh đã cho nàng mọi cơ hội để ngăn anh lại. Anh chậm rãi giơ tay chạm vào cổ nàng. Và sự đụng chạm đầu tiên của những ngón tay anh áp vào gáy nàng thật nhẹ nhàng, không hề cường ép.

Vào lúc đó, nàng vẫn có thể tránh kịp, nhưng sau một vài nhịp đập bức bối của con tim, mọi thứ đã quá trễ. Anh trượt tay lên, xiết lấy mớ tóc dày và kéo nàng về phía anh. Lúc này, anh di chuyển chậm đến nỗi nàng vẫn có thể làm điều gì đó, như bắt đầu vùng vẫy, rồi thét lên—nhưng nàng không làm gì cả.

Có thể anh nghĩ mình đang dọa nàng sợ phát khiếp đến nỗi nàng không thể nào nói hay cử động được, nhưng sự thật đơn giản là nàng không muốn ngăn anh lại. Nàng muốn cái hôn của anh đến nỗi nàng sẵn sàng chấp nhận đau đớn. Nàng biết điều đó, ngay cả khi Vanessa đã cảnh báo nàng rằng anh sẽ không nhẹ nhàng đâu. Nếu nàng sợ cái gì đó bây giờ, thì đó là chuyện anh sẽ không hôn nàng.

Nhưng anh hung hãn hơn là nàng nghĩ. Anh thật lòng muốn đánh bại nàng, thậm chí còn muốn làm nàng ghét anh, ít nhất cũng khiến nàng buông tha anh. Cái anh không biết là nụ hôn chỉ nói lên một nửa những gì nàng đang cảm nhận. Nửa còn lại là sự phẫn nộ và thường bao phủ cả cơ thể nàng, tiếp sức và cho phép nàng chấp nhận những gì mình được cho mà không hề kháng cự.

“Cô sẵn sàng đuổi việc tôi rồi chứ?”

Anh rít lên khi xiết chặt tóc nàng hơn khiến nàng đau. Nhưng nàng lại không nghĩ anh nhận ra hành động đó làm đau nàng. Đôi môi nàng mất cảm giác và sưng lên, hơi thở không đều, đầu gối nàng quá yếu đến nỗi khiến nàng hầu như không thể đứng vững được, trong lúc toàn bộ sự tập trung của anh dường như chỉ nhắm vào đôi môi nàng, chờ đợi câu trả lời của nàng, như thể chỉ mình nó sẽ quyết định bước tiếp theo anh sẽ làm gì.

“Không,” nàng hờn hển đáp, khiến anh thật kinh ngạc giống như chính nàng vậy. Nàng không muốn bị anh làm đau thêm chút nào nữa, nhưng nàng cũng chưa muốn từ bỏ anh.

Mắt anh tìm đến mắt nàng, có thể đang cố hiểu xem nàng chỉ ngoạn cổ, hay là điên khùng thật sự. Và sau đó người anh căng ra khi hiện thực chen vào, và anh nói với giọng nhỏ nhẹ đáng ngại, “Bảo hấn bỏ tay ra khỏi người tôi. Nếu tôi xử lý nó, thì hấn sẽ không làm được nhiều việc cho cô trong một khoảng thời gian đầu đấy.”

Nàng chớp mắt thấy Robbie đang đứng ngay sau anh, bàn tay to lớn của anh ta đang đặt trên vai Colt. Colt không nhìn anh ta, mà vẫn nhìn vào nàng, nhưng nàng chắc rằng cơ thể to lớn của Robbie chẳng khiến anh thay đổi chút nào lời mình nói. Hơn nữa, anh lại đang quá khích, cố ý muốn dùng bạo lực. Và nàng biết điều đó ngay cả khi gã Ê_cốt to con không biết gì cả.

“Không sao đâu, Robbie. Ông Thunder chỉ ... đang chứng minh một vấn đề cho tôi thấy thôi. Anh không việc gì phải lo.”

Gã người Ái Nhĩ Lan rần chắc do dự. Tuy nhiên, càng chứng kiến nụ hôn trừng phạt đó trong ánh sáng mờ hắt ra từ mấy đồng lửa trại đằng sau họ, càng khiến anh ta đoán chắc nàng cần được bảo vệ. Làm sao nàng lại có thể quên rằng người của nàng đang ở gần chứ? Tất nhiên rồi, nàng không phải thanh minh với họ, nhưng ...

Và rồi nàng nhận ra rằng ngón tay Colt vẫn còn xoắn vào tóc mình, giữ chặt nàng lại, và đó có thể là lý do tại sao Robbie vẫn lo lắng. Nàng chẳng hề để ý đến nó, và có thể Colt cũng thế, khi Robbie xuất hiện chen ngang vào. Nhưng khi nàng huých huých vai, chỗ mà cổ tay Colt đang chạm vào, để nhắc khéo Colt, thì anh vẫn không buông tay. Và cái nhìn của Colt chứng tỏ là anh không quên mình đang ôm nàng. Anh sẽ không bỏ cuộc, không vì bất cứ lý do nào cả.

Nàng không hiểu động cơ nào đã khiến anh làm thế bây giờ. Có phải anh muốn gây chiến với người của nàng, hy vọng chuyện đó sẽ khiến anh bị sa thải? Hay cố ý muốn làm nàng hoảng sợ, để cho nàng thấy rằng người của nàng chẳng bảo vệ nàng được, nhất là đối với anh? Cho dù với bất cứ lý do gì đi nữa, nàng cũng không thích thú gì.

Nếu nàng phản kháng và anh vẫn phớt lờ, thì sẽ gây ra một cuộc ẩu đả. Nếu nàng buộc Robbie rời đi trong lúc Colt vẫn còn ôm chặt nàng trong tay, thì nàng lại để anh tự do bắt đầu lại lần nữa ở chỗ anh ngừng lại. Nhưng nếu nàng chẳng làm gì, thì Colt sẽ hành động, và Vanessa sẽ không đời nào tha thứ cho nàng nếu nàng để anh làm người cận vệ ưa thích của cô ta bị thương. Và nàng cũng không chắc là ai sẽ bị thương. Robbie có thể là kẻ rắn chắc, to con trong đội cận vệ hoàng gia của Đức Bà, nhưng anh ta lại chẳng có gì là tàn nhẫn, lạnh lùng cả, trái lại tất cả mọi thứ về Colt đều tỏa ra sự nguy hiểm.

Chẳng có cách nào cả. “Tôi rất cảm kích sự quan tâm của anh, Robbie, nhưng tôi tuyệt đối an toàn khi ở cùng ông Thunder. Giờ thì anh có thể đi được rồi—và kéo mấy người kia đi luôn. Chút nữa tôi sẽ trở vào.”

Mệnh lệnh được ban ra, tuy nhiên, anh ta không còn cách nào khác ngoài việc tuân theo một cách miễn cưỡng. “Vâng, thưa quý bà.”

Ngay lúc Robbie bỏ tay khỏi Colt và quay lưng đi, thì Colt cũng thả nàng ra. Thì ra đó là tất cả những gì anh ta muốn. Đúng là đồ đáng ghét chết được, làm nàng cứ lo lắng về những ý định của anh.

“Anh đúng là đồ dê tiện,” nàng nói rít lên khi với tay ra sau, xoa chỗ da đầu bị đau. “Và ý tôi không phải nói về chuyện anh đã làm với tôi, tuy nó cũng thật đáng khinh. Tôi chẳng nghi ngờ gì việc anh có thể đánh người cận vệ của tôi như tử, nhưng việc cố ý làm tôi tức điên lên để sa thải anh thì đúng là hèn nhát, và bất cứ thứ gì tôi nghĩ về anh, thưa anh, thì cũng không có hai từ hèn nhát.”

“Vậy giờ cô đang nghĩ gì về tôi?” Anh hỏi với giọng trầm và cứng rắn.

Nàng lùi ra sau một bước, nhận thức rõ là anh đang ám chỉ đến việc mình vừa làm với nàng. Nàng nghĩ gì ư, ngoài việc anh có thể trở nên tàn nhẫn để đạt được thứ mình muốn?

“Tôi nghĩ anh là người rất kiên quyết, Colt Thunder, nhưng rồi chính tôi cũng đã nhận ra đức tính đó. Và tôi ghét phải làm anh thất vọng, cuộc trình diễn nhỏ của anh chẳng có tác dụng gì cả. Tôi vẫn cần anh.”

Sau đó nàng bỏ đi, nhưng những lời cuối cùng là để trả thù anh về nụ hôn đó. Câu nói cần anh của nàng và cái cần mà cơ thể anh lên tiếng không giống nhau, nhưng nó đã khiến anh phải trằn trọc cả đêm, phần lớn thời gian là đau đốn bức bối.

14. Chương 14

“Ferme la!”

“Hein? Espece de salaud, je vais te casser la gueule!”

“Moncul!”

“Lạy Chúa, tội mình bị đánh thức vì mấy tiếng chửi thề này sao?”

Jocelyn cau kính nói khi trở mình trên tấm nệm lông thú. “Lần này thì họ cãi nhau về cái gì thế?”

Vanessa đang đứng nơi cửa lều quan sát sự rối loạn bên ngoài, nhún vai. “Chị nghĩ Babette lại xúc phạm đến cách nấu ăn của ông ấy. Em biết Phillppe rất hay tự ái khi bị nói về tay nghề của mình như thế nào rồi đấy.”

“Cô ta thật sẽ không đập vỡ mặt ông ấy ra như vừa đe dọa, đúng không?”

“Cô ta có cầm cái chảo chiên của ông ấy, nhưng ông ấy cũng thế. Ngay bây giờ hai người họ đang giận dữ nhìn nhau trừng trừng.”

“Bảo cô ta thôi ngay đi, chị Vana. Em đã cảnh cáo cô ta không được cãi nhau với Philippe hết lần này đến lần khác rồi mà. Cô ta có biết chỗ nào để thuê người thay thế nếu ông ấy thôi việc chỉ bởi vì cô ta chứ? Người em phải thay thế chính là cô ta mới đúng. Rắc rối mà cô ta gây ra—”

“Em phải công nhận là cô ấy làm mọi thứ sinh động hẳn lên, và khiến đàn ông vui vẻ nữa, chị có thể bổ sung thêm. Còn em sao sáng này lại hay bực dọc thế?”

Jocelyn lờ đi câu hỏi đó. “Thì cứ bảo cô ta dừng ngay đi trước khi bữa sáng của em bị làm hỏng. Sao mấy cây đèn lại còn thấp vậy? Mà mấy giờ rồi nhỉ?”

Vanessa lại cười khúc khích. “Chị nghĩ là khoảng sáu giờ sáng. Ông Thunder dễ thương của em đã đánh thức cả trại dậy cách đây khoảng ba mươi phút rồi. Anh ta nói gì đó về chuyện chúng ta khởi hành đi ngay khi bình minh vừa ló, để không bỏ phí ánh nắng mặt trời.”

“Bình minh! Anh ấy có bị điên không?” Jocelyn hét toáng lên.

“Chị dám cá là anh ấy chỉ muốn đi hết tốc lực để sớm kết thúc nghĩa vụ của mình. Với cái đà như này, chúng ta sẽ nhanh tới được Wyoming thôi.”

“Em sẽ nói chuyện với anh ấy.”

“VẬY CHÚC EM MAY MẮN.”

“Chị thấy mắc cười về chuyện này lắm sao, hả Vana?”

“Chị đã cảnh báo em rồi, em yêu, đúng không? Anh chàng sẽ làm hết sức để chắc chắn em phải hối hận vì đã thuê anh ta. Anh ta dẫn đường đấy, thực sự. Hẳn bẩm sinh ra là kẻ nô lệ đánh xe, con người hẳn thế đấy.”

Sau đó, Vanessa rời đi để kiểm tra xem gã đầu bếp người Pháp có đánh nhau hay không. Nhưng lát sau cô ta trở lại cùng Jane, mang theo thau nước ấm và khăn sạch. Babette vắng mặt, rõ ràng là đã được cảnh báo về thái độ không hài lòng của Jocelyn, vì vậy Jane sắp đặt trang phục cho Jocelyn mặc trong ngày trước khi khởi hành.

Jocelyn vẫn còn nằm trong chăn, đấu tranh với sự bức dọc mà chẳng hề liên quan gì đến cuộc nói chuyện lúc nãy. Nàng cảm giác môi mình bị phồng lên và đau nhức, và chắc chắn khi nhìn vào gương sẽ thấy chúng đang sưng phồng. Làm sao nàng giấu được đây? Và nếu như Colt nhìn thấy, anh ta sẽ biết mình thực sự đã làm nàng đau. Rồi thì anh sẽ chẳng đời nào biết tại sao nàng đã không sa thải anh ngay lập tức. Và nàng biết nói gì với anh nếu anh yêu cầu lời giải thích đây? Hay nói sự thật, rằng nàng thiết tha muốn anh là người tình đầu tiên của mình, nàng có thể bỏ qua cách cư xử thô bạo tối qua?

“Thế nào? Anh ta sẽ đập ầm ầm lên lều, nếu em không ngồi dậy và sửa soạn rời đi vào giờ quy định của anh ta. Hay đó là thứ em định làm? Hay chị nên rời khỏi để hai người tự nhiên nhỉ?”

Vanessa rõ ràng chẳng có ý định giúp đỡ với thái độ mỉa mai sáng nay. Cô ta thích “châm thêm dầu vào lửa” khi chứng minh được rằng mình đúng, và Jocelyn nghĩ rằng cô ta cảm thấy việc phải dậy sớm là mình chứng cho việc Colt vẫn đang trả thù cái cách nàng trối chân anh.

“Nếu anh ấy đến gõ cửa, thì thật quá tệ,” Jocelyn cầu nhàu. “Em sẽ không lên đường cho đến khi em khỏe và sẵn sàng.”

“Chuyện gì nữa đây? Chúng ta đang chuẩn bị cho trận cãi nhau đầu tiên với thằng cha đấy rồi sao? Có phải chị nghe đúng vậy không?”

“Chị Vana!”

“Thôi được rồi,” nữ Bá tước chịu thua khi đến ngồi xuống cuối tấm nệm lông thú của Jocelyn. “Chị đã nói ra ý mình rồi, chị nghĩ thế. Nhưng sao sáng nay em hay bức dọc quá vậy?”

Jocelyn thở dài. “Em ngủ không ngon.”

“Muốn nói về chuyện đó không?”

“Chẳng có gì đặc biệt đâu chị,” Jocelyn nói khi trở người qua, và rồi nàng chững lại khi nghe tiếng thở gấp của Vanessa khi cô ta thấy mặt nàng.

“Lạy Chúa tôi, chuyện đã xảy ra rồi! Lúc nào thế? Tại sao em không kể với chị? Cám ơn Chúa, em vẫn còn nguyên vẹn. Vậy thì, ít nhất chúng mình giờ có thể không cần sự giúp đỡ của tên côn đồ đó nữa.”

“Chẳng có chuyện gì xảy ra hết.”

“Vớ vẩn,” Vanessa khịch mũi. “Chị có thể nhìn là biết đôi môi được hôn tử tế là thế nào.”

“Anh ấy chỉ hôn thôi, và anh ấy hành động như thế để bị đuổi việc.”

“Vậy em có đuổi không? Không, tất nhiên là em không đuổi rồi, nếu không thì anh ta đâu có ở lại đây nữa chứ. Nhưng ... vậy, ít nhất là em có chủ động không?”

“Chủ động?” Jocelyn thấy mắc cười. “Chị Vana à, anh ấy hôn em không phải vì anh ấy muốn vậy. Anh ấy đang cố gắng—”

“Đúng rồi, chị biết rồi. Để em sa thải anh ta. Nhưng có phải ... đó là điều em mong đợi không?”

“Mong đợi? thì có. Còn ham muốn? thì không. Anh ấy làm thật thô bạo hết mức có thể, và em hy vọng cái môi đáng chết của anh ấy cũng đau như thế sáng nay!”

Vanessa chớp mắt khi nghe được câu trả lời nóng nảy đó. “Thôi nào, chị đoán chúng ta có thể xem là không có tiến triển gì hết,” cô ta thừa nhận, “Trừ phi, tất nhiên nếu em nghĩ anh ta có lẽ đã mất tự chủ và đó là lý do tại sao anh ta lại quá thô bạo như vậy.”

Tự chủ ư? Riêng giọng nói của anh thôi cũng chẳng bình tĩnh khi hỏi nàng có sẵn sàng đuổi việc anh không. Và bây giờ nàng nhớ lại, hơi thở anh cũng phần nào không đều. Và ngón tay anh nắm chặt lấy tóc nàng

khi anh hôn xong, không phải trước đó. Có thể nào anh cảm thấy đam mê trong nụ hôn đó ngoài ý định? Trời ơi, nàng muốn nghĩ như vậy, nhưng nàng lại quá thiếu kinh nghiệm để chắc chắn về điều đó.

“Em không biết nữa, chị Vana, nhưng thật ra đầu quan trọng. Em lần nữa đã phá hỏng kế hoạch của anh ấy, vì thế có lẽ khi anh ấy đi ngủ sẽ liên tục chửi rửa em đến chết thôi, chứ không héo hon gầy mòn vì thèm khát đâu. Và đó là điều em nghĩ bây giờ.” Nàng nói thêm, tung chăn ngồi dậy, “Có lẽ sẽ khôn ngoan dừng đến gần anh ấy trong vài ngày. Lẽ ra em không nên chủ động đến gần anh ấy tối qua, biết rằng anh ấy vẫn chưa kịp nguôi giận. Em không quan tâm sẽ phạm sai lầm đó lần nữa đâu.”

15. Chương 15

“Pete đang đến đây.”

“Vừa kịp lúc,” Dewane lầm bầm.

“Nó có đem theo bác sĩ không?” Clay hỏi với ra từ chỗ nằm ở trong góc.

“Mày đừng rên la nữa đi,” Dewane đáp lại lời của gã bị thương. “Tao đã lấy đạn ra rồi, không phải sao?”

“Pete đi một mình, Clay ơi,” Clydell nói vọng lại từ chỗ ô cửa đang mở, nơi hắn ta quan sát người cưỡi ngựa đang tới. “Dù sao đi nữa thì bác sĩ chẳng thể làm gì hơn, và chúng ta sẽ phải giết hắn để bịt miệng. Mày muốn chút uyết-ky không?”

Elliot im lặng quan sát cái chai chứa thứ chất lỏng bóng hòng được gọi là uyết-ky đó, đưa sang cho một tên được gọi là Clay. Thằng đó sắp chết rồi mà lại không biết. Nó mất quá nhiều máu trước khi tìm được đường trở về. Thay vì bắt nó chịu đựng đau đớn để lấy đạn ra, thì Elliot có thể giúp nó thoát khỏi khổ sở một cách rất đơn giản, nhưng hắn không hỏi ý kiến nó mà tự ý quyết định luôn. Dù sao thì hắn cũng muốn giết quách nó đi cho rồi vì cái tội không làm tròn nhiệm vụ được giao, nhưng lại giấu kín ý muốn đó trong lòng. Sẽ chẳng có tên nào biết thật sự hắn điên tiết đến mức nào.

Hắn biết lần thất bại mới đây, người đáng trách nhất phải là mình, vì đã thuê đúng mấy tên bắt tài vô dụng, vì không nghĩ ra được kế hoạch nào tốt hơn, vì không cử nhiều hơn hai thằng bám theo sau ả Công tước. Vận may lại mỉm cười với ả lần nữa, cái vận may đáng chết của ả, lần này là tìm được sự giúp đỡ ở giữa một nơi hoang vắng, mà gã này lại lão luyện nữa chứ. Làm thế nào mà ả ta lại thoát nạn trong những lúc nguy kịch như vậy được?

Clay lại rơi vào tình trạng nửa tỉnh nửa mê, khiến nó bớt rên rỉ được một lúc. Cái tiếng rên rỉ lại nhai đó khiến Elliot điên tiết. Nhưng hắn chẳng hó hé một lời. Hắn để cho nó rên rỉ để làm những tên khác phải phát cáu theo, vì vậy sẽ không ai quá phản đối khi hắn đề nghị mặc xác thằng đấy chết trong yên lặng.

Dewane đặt bình cà phê xuống bàn, nhưng Elliot không thèm rót thêm cái thứ nước kinh khủng đó. Tiện nghi của họ thật tồi tệ, nhưng ít nhất còn có chỗ che mưa che nắng.

Clydell đã tìm được căn nhà tồi tàn trống vắng này, mà hắn ta gọi là lều hoang, một chỗ mà những tên chăn bò của mấy trại chăn nuôi gần đây dùng đến khi bọn họ ở ngoài trang trại làm bất cứ chuyện gì để tự kiếm sống. Căn nhà có một cái bàn và hai cái ghế, một cái bếp nấu ăn cũ kỹ, một vài đồ dùng bị rỉ ở trong tủ, và một cái nệm mốc meo bị cột lại bằng dây thừng. Có thể mái nhà sẽ bị dột nếu trời mưa, nhưng nó cho chúng chỗ ở để chờ trong lúc Pete Saunders đi do thám thông tin về nơi đến của nữ Công tước.

Sau hai ngày chờ đợi, tuy nhiên, Elliot bắt đầu nghĩ thành viên nhỏ tuổi nhất trong bọn đã bỏ rơi chúng. Đáng lý ra hắn không quá ngạc nhiên. Sau một thời gian dài xui tận mạng, chẳng có gì diễn ra theo đúng ý hắn cả thì hắn đã bắt đầu chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất. Nhưng Pete đã trở lại, và bây giờ hắn cuối cùng cũng bình tĩnh lại, vạch ra kế hoạch cho bước tiếp theo.

Pete rề rà bước vào lều, cười toe toét và đập đập chiếc mũ vào người để phủ bụi, chiếc mũ này có lẽ còn nhiều tuổi hơn cả nó nữa. Elliot bị lừa khi thuê thằng bé này hôm đầu tiên gặp nó, dù bộ râu rậm che giấu

đi tuổi đời non nớt của nó một chút. Nhưng sau khi có được một loạt danh sách những việc nó đã làm, bao gồm đánh cướp có vũ khí, ăn trộm gia súc, và trở nên nổi tiếng trong một cuộc đấu súng, thì Elliot đã xem xét lại. Tuy vậy, hắn vẫn không thích thái độ vui vẻ và sự nhiệt tình của một thằng bé mười tám tuổi, như thể đây chỉ là một trò chơi mà nó đang tham gia vào.

“Tuồng mày bị lạc rồi chứ, Pete,” Clydell lên tiếng thay cho lời chào.

“Hay là say quá cần câu không tìm được đường ra khỏi chỗ đi tiểu,” Dewane thêm vào với nụ cười chế nhạo.

“Không uống một giọt nào nhé,” Pete phản đối, vẫn nhe răng cười khi ngồi phịch xuống cái ghế duy nhất còn lại, đối diện với Elliot. “Nhưng giờ tao chắc có thể làm một ly được. Clay thế nào rồi?”

“Vẫn vậy,” Clydell nói và đặt chai chứa chất lỏng gần như còn xuống bàn.

Elliot chỉ để cho thằng bé tu vài hớp từ chai rượu sắp cạn trước khi yêu cầu, “Nếu mày có chuyện cần báo cáo, Saunders, thì bây giờ tao rất muốn được nghe.”

Nó vẫn cười toe toét kiểu đó khi hạ chai rượu xuống. Nếu như hôm Clay lê lét trở về, toàn thân dính đầy máu, Elliot thấy nó vẫn cười thế thì có lẽ đã nghĩ miệng thằng bé bị tật nên mới cười suốt.

“Chắc chắn rồi, ông chủ,” Pete đáp trả. “Khi tôi đến Tombstone, thì không khó để tìm ra ả. ả đã gây náo động khi đi trên đường với mấy vật dụng đắt tiền kia và những tên cận vệ của ả nữa. Chỉ toàn nghe mọi người nói về ả, đoán mò này nọ ả là ai và đang làm gì—”

“Đúng, đúng, chuyện đấy xảy ra ở bất cứ nơi đâu mà ả tới,” Elliot nôn nóng ngắt lời. “Nói tiếp đi.”

“Ừm, ả đăng ký phòng cho ả và cả đám ở khách sạn Grand, nên tôi đoán ả sẽ ở lại đó trong ít ngày. Sáng hôm sau, tôi quyết định cưỡi ngựa ra khỏi thị trấn sau khi đã tìm hiểu xem chúng ta có phải lo lắng về đội cảnh sát bám theo sau hay không—”

“Thế kết quả thế nào?” Dewane nôn nóng.

“Không. Gã quét dọn trại giam mà tao hỏi nói rằng chúng ta nằm trong danh sách như ‘những kẻ vô danh’ khi họ lật cái xác lại. Họ không đưa ra bất cứ mô tả gì về hình dạng, nên cảnh sát trưởng chẳng có gì để điều tra tiếp tục. Nhưng như tao nói, may mà tao đã ngủ lơ mơ vào sáng hôm sau và không rời đi trước.”

“Vui chơi đã rồi chứ? Trong khi tụi tao ngồi không ở đây, đêch làm gì ngoài mỗi việc chờ mày.” Dewane hỏi với giọng cáu kỉnh.

“Ê, thôi nào, Dewane, tao phải làm gì để giết thời gian đây? Cho nên tao mới thức muộn tý vào đêm đầu tiên. Nếu tao không hưởng thụ một chút, thì tao sẽ không còn ở đó khi con ả lại rời khỏi thị trấn lần nữa đâu.”

“Ả đi rồi sao?” Elliot hơi bất ngờ hỏi.

“Chắc chắc mà. ả bỏ đi ngay sau khi cuộc đấu súng— mà này, Dewane, mày sẽ chẳng bao giờ đoán được ai chết đâu!” Pete phấn khích nói thêm. “Tụi anh em nhà Mc Laury và thằng nhóc nhà Clanton đó.”

“Tụi Earps hả?”

“Là thằng nào nữa?”

“Mày chứng kiến chuyện đó àh?” Clydell hỏi.

“Không. Nó xảy ra trong lúc tao đang tìm hiểu mấy thứ ở nhà tù. Nhưng mày có thể nghe được một loạt tiếng súng ở khắp nơi. Đúng lúc tao tới đó thì mọi chuyện xong xuôi hết rồi.”

“Nếu cậu vui lòng, cậu Saunders,” Elliot nói xen vào. “Tao chỉ hứng thú với chuyện của ả Công tước thôi, chứ chẳng phải với mấy cuộc đấu súng chẳng ai biết đến ở thị trấn vùng biên của tụi bây.”

“Vâng, ông chủ, nhưng ông thấy đấy, ả đã có mặt ở đó. Và ngay sau đó ả bỏ đi ngay. Không cần đoán cũng biết rằng cảnh giết người đó đủ khiến ả buồn nôn đến mức chỉ muốn thoát nhanh khỏi nơi đó. Dù sao đi nữa, tôi đoán tôi đến trễ thế này thì cũng nên tạt ngang qua khách sạn của ả thêm lần nữa, và đó là lúc tôi nhìn thấy mấy xe chở hàng của ả đậu nối đuôi nhau ở ngoài để chất đồ lên.”

“Tao nghĩ mày đủ thông minh để đi theo ả, phải không?”

Pete gật đầu. “Tôi theo họ cho đến lúc họ cắm trại tối qua cách Benson vài dặm. Họ cứ bám miết vào mấy con đường mòn ngay cả khiếm được gã dẫn đường trước khi rời khỏi thị trấn. Hẳn buộc họ khởi hành trước bình minh sáng này nhắm hướng Tuscon. Đó cũng là lúc tôi trở về đây.”

“Bây giờ ả sẽ đi đâu?” Elliot hỏi.

“Nghe có vẻ như là Tuscon,” Clydell góp ý kiến.

Elliot thở dài. Đúng là mấy thằng đàn. Chẳng làm được gì, chỉ toàn một lũ ăn hại.

“Tao đảm bảo với mày là ả Công tước không có ý nấn ná lại vùng này đâu, Owen à. Cái tao quan tâm tới là điểm đến cuối cùng của ả kia.”

“Bây giờ ả đang đi về phía bắc, nhưng tao chắc là ả sẽ không đi thẳng lên Utah đâu,” Dewane nói, người duy nhất hiểu thấu được ý muốn của Elliot. “Chẳng có gì ngoài mấy cái sa mạc trên đó. Bọn họ có thể rẽ lên phía California hay hướng qua chỗ New Mexico bất cứ lúc nào, hoặc có thể đi lên Colorado. Trên đó có tuyến đường sắt để ông có thể đưa ả trở về miền Đông nếu có ả trong tay.”

“Rất tốt.” Elliot cuối cùng đã mỉm cười, tuy nó thật lạnh lùng và không báo trước điều gì tốt lành. “Và miễn là ả vẫn đi trên đường cùng với mấy chiếc xe cồng kềnh đó của ả, thì chúng ta có thể dễ dàng tới nơi trước ả bằng cách phi ngựa nhanh một chút. Tuscon cách đây bao xa?”

“Quá xa để chúng tôi được đó vào hôm nay với mấy cái thứ xe cộ bảnh chọe đó, nhưng mình sẽ đến đó trước nếu rời đi ngay bây giờ và cưỡi ngựa suốt đêm.”

“Tuyệt, nhưng chúng ta sẽ cần thêm người. Mày có quen ai ở Tucson không?”

“Tôi có,” Dewane trả lời. “Ông lại nghĩ đến chuyện tấn công bằng vũ lực nữa phải không?”

“Mày quên là ả có bao nhiêu người trang bị vũ khí rồi đấy Owen, và bây giờ ả lại tăng thêm một tên nữa vào con số đó. Thật tệ là đã có tên dẫn đường rồi. Một thằng trong bọn mày đã có thể xin làm công việc đó, và khi vào ổ của ả thì cửa cổ ả là chuyện quá đơn giản, rồi trốn đi ngay trong đêm không trăng đầu tiên. À này, tên da đỏ chính xác là người thế nào?”

“Một tên con lai. Ông biết đấy, một nửa da đỏ. Hẳn ta là người gì, Pete? Người A-pa-sơ hả?”

“Không phải, hẳn quá cao. Và tao chưa bao giờ thấy người da đỏ A-pa-sơ nào lại mang súng lục giống như hẳn thật sự biết cách sử dụng nó vậy. Tụi A-pa-sơ thiện súng trường hơn.”

“Cao hả?” Dewane khó chịu nói. “Mày biết tên hẳn, phải không?”

“Sự thật là, tao tới đủ gần để nghe được hai tên cận vệ của ả bàn tán về hẳn trước khi chúng buộc tao phải ra khỏi khu vực đó. Bọn chúng gọi hẳn là ông Thunder.”

“A, chết tiệt thật!” Dewane chửi thề, rồi lựa lời thêm vào. “Ả đó đã kiếm được cho mình một tay súng nhanh, thật sự rất nhanh!”

“Vậy theo tao hiểu là mày có biết thằng Thunder này phải không?”

Dewane đã quên bằng mình đang nhìn trừng trừng vào gã đàn ông người Anh khi vẻ lo lắng của gã lộ rõ trên mặt. Colt Thuder, tên khốn khiếp duy nhất đã từng khiến hẳn phải rút lui khỏi trận đấu. Chết tiệt! Hẳn ta làm cái quái gì ở tận phía nam này chứ?

“Đúng vậy, ông có thể nói thế. Tôi thấy hẳn hạ một gã mấy năm về trước mà không có bất cứ giằng co gì nhiều.”

“Nhưng, Dewane, đó là—”

“Câm mồm đi, Clydel!” Dewane cầu nhàu với em trai mình. “Tao biết thứ tao đã thấy.” Và sau đó hẳn nói với giọng bình tĩnh hơn: “Tên da đỏ ấy không phải là loại người dễ dây vào đâu, ông chủ. Hẳn không để ai xỉ nhục mình cả. Giống như hẳn thì cũng chẳng cần phải chịu nhục làm gì. Và ông có thể đánh cược cả cuộc

đời tươi đẹp của ông rằng hẳn chính là kẻ đã bắn chết người của chúng ta. Cái này có thể giải thích tại sao ả lại có thể thuê hẳn nhanh như vậy. Ắ chắc là đã gặp hẳn trước rồi.”

“Vậy vấn đề là ở chỗ nào? Mà đơn giản chỉ việc khứ hẳn đi là xong.”

“Làm sao chúng tôi làm chuyện quái quỷ đó được chứ? Tôi đã nói với ông rồi—”

“Đừng lo, anh bạn yêu quý,” Elliot trả lời một cách mỉa mai. “Tao không bảo mày đấu súng tay đôi với hẳn đâu. Một phát đạn bắn từ đằng sau sẽ thú vị đấy, và rồi ả Công tước sẽ cần một tên dẫn đường khác, đúng không?”

“Tôi đoán là thế.” Dewane cười toe toét. Miễn là hẳn không phải ở bất cứ nơi nào gần Colt Thunder ...

“Nếu mày không còn chuyện gì báo cáo nữa, Saunders, thì tao đề nghị chúng ta lên đường thôi,” Elliot nói khi đứng dậy đi. “Tao sẽ cần thời gian để nghiên cứu thị trấn kế tiếp, tìm địa thế thuận lợi để bố trí, nếu có.”

“Vậy còn Clay thì sao?” Pete muốn biết.

“Nếu mày nghĩ nó có thể sống sót qua chuyến đi, thì mang nó theo luôn.”

Pete liếc nhìn Dewane khi gã đàn ông người Anh bước ra ngoài, nhưng chúng cũng không lưỡng lự lâu để theo sau. Tên thứ năm trong nhóm, kẻ không tham gia vào cuộc nói chuyện, cũng đi theo. Hẳn chỉ mới biết Clay vài tháng, và sẽ không rủ lòng thương cho một kẻ bất cẩn để bị bắn, bởi vì tất cả bọn họ đều có thể bị rủi ro như thế. Clydell là người duy nhất liếc nhìn lần cuối người đang hấp hối, và chợt nảy ra ý nghĩ muộn màng, hẳn ta để chai rượu ứt ky của mình trên sàn gần chỗ nệm rơm của Clay, rồi cũng bỏ đi, theo sau những tên khác.

16. Chương 16

Thật là một cảnh tượng đẹp, người phụ nữ và con ngựa lộng lẫy. Trong một thoáng, Colt bị mê hoặc bởi kĩ năng cưỡi ngựa điêu luyện của nàng, như thể nàng là một phần không thể tách rời của con vật, lướt bay qua vùng đồng trũng phủ đầy xương rồng rải rác. Anh không thể tin rằng nàng có thể cưỡi ngựa được như thế, không thể khi nàng là người phụ nữ tự nuông chiều mình trong những cỗ xe ngựa xa xỉ kia. Và nàng thậm chí còn không ngồi trên lưng ngựa theo cách thông thường mà ngồi lệch sang một bên. Ôi vì Chúa! Tất cả làm cho anh phải băn khoăn tự hỏi, anh còn nghĩ sai về nàng những gì nữa đây.

Nhưng anh chẳng băn khoăn lâu. Máu nóng của anh đã bắt đầu tăng lên, còn thiếu chút nữa là sôi lên sùng sục lúc nàng tới chỗ anh. Anh thậm chí không để nàng kịp thở, mà còn nói lớn tiếng đến nỗi khiến con ngựa đực của nàng hoảng sợ, phải mất một lúc lâu sau trước khi nàng kiểm lại được nó để nghe được những gì Colt đang quát tháo.

“—toàn là ngớ ngẩn, ngu ngốc ... cô mất trí rồi, đúng không? Đáng lý ra tôi nên biết như thế! Lý do nào khiến cô trả tiền cho cả tá cận vệ, rồi bỏ đi mà chẳng có lấy một tên bên cạnh cô vậy hả?”

“Anh đang nói về chuyện gì thế?” Jocelyn hỏi lại khi cuối cùng cũng đem được chú ngựa Sir Geroge đến bên cạnh anh. “Nhìn thấy anh từ xa, tôi đã phi ngựa thẳng một mạch đến đây. Nếu anh để ý, thì chẳng có đòi cỏ, hay cây, hay thậm chí là mấy bụi rậm để người ta ẩn núp. Tôi hoàn toàn an toàn khi đi một mình ở khoảng cách như thế này.”

“Có thật thế không? Vậy thì, hãy nhìn lại đi, nữ Công tước. Con sư tử núi ở trên đó đó, còn cách xa một chút nữa thì mới đến vùng đi săn của nó, nhưng nó vẫn còn ở đấy. Việc kiếm ăn tối có khiến nó đi ra tận ngoài đồng như thế này hay không thì chẳng ai đoán được cả, nhưng chắc chắn không có nghĩa là nó sẽ bỏ qua con mồi dễ xơi như cô đâu nếu chúng ngửi được mùi thịt cô.”

Anh đợi một lúc để nàng thất kinh hồn vía, nhìn chăm chăm vào con sư tử đang di chuyển chậm rãi, chỉ cách khoảng hai trăm bảy mươi bốn mét ở phía nam chỗ họ đứng. May thay, nó có vẻ chẳng hứng thú gì, nhưng nàng không biết, và anh vẫn chưa nói xong với nàng.

“Và mấy con rắn làm con vật nhát gan của cô kinh sợ hất cô rớt xuống đất, sẽ vẫn ở đấy để cho cô một nhát trong lúc con ngựa đang phi nước đại để thoát thân an toàn. Cô nghĩ sẽ có người đến kịp thời cứu cô, lấy nọc độc ra trước khi cô chết sao? Suy nghĩ lại đi. Con người không phải là thứ nguy hiểm duy nhất ở đây đâu.”

“Tôi tin là anh nói có lý,” Jocelyn nói nhỏ như biết lỗi.

“Tốt,” anh đáp lại với vẻ hài lòng ra mặt, chỉ nói thêm, “Vây chứ cô đang làm cái quái gì ngoài đây thế?”

“Cả Sir George và tôi đều cần tập luyện,” nàng vội vã giải thích. “Nó đã không được vận động nhiều từ khi chúng tôi rời Mê-hi-cô, và ngoài ra, cưỡi nó mỗi ngày một chút là thói quen của tôi. Trong trường hợp này, tôi...tôi muốn nói chuyện với anh, và bởi vì anh không có vẻ là sẽ trở về trước khi trời tối. Tôi cũng không thấy được mấy thứ nguy hiểm này ... à, giờ thì biết rồi, nhưng tôi đã không biết khi tôi quyết định đến gặp anh.”

“Leo xuống đi.”

“Xin lỗi, anh nói gì thế?”

“Cô đã cho nó chạy, nữ Công tước, khoảng ba dặm. Bây giờ phải cho nó được xả hơi chứ. Lạy Chúa, bộ cô không biết—”

“Đừng cả gan bảo tôi phải chăm sóc ngựa của mình như thế nào!” nàng ngắt lời, nhưng ngay lập tức leo xuống và bắt đầu dẫn Sir George đi bộ một vòng quanh Colt. “Anh có thể chỉ dạy tôi bất cứ thứ gì khác mà anh muốn, nhưng không phải về ngựa, tôi đã chăm sóc và nuôi lớn chúng trong suốt cuộc đời mình, và không ai, không người nào, có khả năng nói cho tôi biết những điều mà tôi không biết về chúng, và thậm chí tôi còn biết khá hơn.”

Colt chẳng nói gì về chuyện đó. Sự thật là cơn giận dữ của nàng khiến anh đủ ngạc nhiên để làm nguôi cơn giận của chính mình. Anh không nghi ngờ chuyện nàng biết về ngựa. Bất cứ người nào cưỡi ngựa như nàng đều phải làm quen tốt với chúng. Nhưng phải chăm sóc và nuôi lớn chúng ư? Đó không chính xác là công việc điển hình cho phụ nữ, ít nhất cũng không phải với người phụ nữ da trắng.

Dù sao đi nữa thì nàng thật sự đang chứng minh mình là một người khác hơn những gì anh đã nghĩ, về một số chuyện. Nhưng anh không thấy phiền về những điều đặc biệt này, vì chúng giúp anh giải thích được vài chuyện. Nếu có ai đuổi bắt nàng khi bắt gặp nàng chỉ có một mình bên ngoài, thì làm sao chúng có thể tóm được nàng khi đang ở trên lưng con ngựa ấy chứ? Và nàng chắc chắn biết điều đó. Anh băn khoăn tự hỏi tại sao nàng lại không đề cập đến điều này khi anh mắng nhiếc nàng thậm tệ.

“Cô đã nuôi nó à?”

Nàng vẫn hằm hằm im lặng, rồi thận trọng liếc nhìn lên trả lời câu hỏi. “Vâng.”

Sau đó, anh leo xuống ngựa và bước đến ngay phía trước nàng khiến nàng phải dừng lại. Con ngựa giống màu hồng co chân lui lại một cách lo lắng, cho đến khi Colt vươn tay ra và nói điều gì đó với con vật bằng thứ ngôn ngữ mà Jocelyn chưa bao giờ nghe trước đây. Nàng nhìn chăm chăm, lộ vẻ không tin được khi Sir George dụi dụi mũi vào bàn tay đang xòe rộng kia và rồi đẩy Jocelyn sang một bên để tiến gần hơn đến anh chàng.

“Thật tuyệt vời!” nàng há mồm kinh ngạc. “Nó thường bồn chồn khi gần người quen, nhưng nó chưa bao giờ để người lạ nào ở gần nó được cả. Anh đã làm quen với nó rồi, đúng không?” nàng nghi ngờ thêm vào.

“Không có.”

“Vây chứ làm sao anh—Lạy chúa! Thế anh có xúc cảm đặc biệt, phải vậy không?”

“Xúc cảm đặc biệt ư?”

“Khả năng làm cho động vật tin tưởng ở anh. Tôi cũng có nữa đấy, nhưng lại chưa bao giờ thấy nó hiệu quả quá nhanh như thế này trước đây.”

Anh cảm thấy khó chịu chuyện nàng đã phát hiện họ lại có điểm chung khi anh muốn giữ lấy những điểm khác biệt giữa họ. “Cô muốn nói với tôi về chuyện gì vậy, nữ Công tước?”

“Ồ, thì, anh đã rời khỏi sáng nay trước khi người khác có thể hỏi anh lý do tại sao lại bắt chúng tôi rời khỏi con đường đã đi hôm qua để đột ngột quẹo về hướng đông.”

“Cô đã bị theo dõi ngày hôm qua,” là tất cả những gì anh nói.

“Chúng ta ... như thế nào ... lạ thật! Bọn họ chắc hẳn không ở quá gần nên chẳng ai chú ý đến, nhưng tất nhiên anh đi lang thang xa hơn—”

“Chỉ có một người thôi,” anh cắt ngang trước khi nàng nói một lời không ngời ngời. “Hắn ta nghỉ lại cách chúng ta khoảng một dặm, và quay trở lại đường cũ ngay sau khi cô trở lại con đường tới Tucson.”

“Vậy là hẳn sẽ báo cáo lại chúng ta đi đường đó, trong lúc chúng ta gần như quay vòng về hướng ngược lại,” nàng cười kết luận. “Ồ, tôi biết anh sẽ chứng minh bản thân anh là vô giá đối với tôi mà, Thunder. Tôi chỉ là chưa nhận ra nó trị giá đến cỡ nào thôi. Này, đừng nhìn tôi như thế chứ. Tôi đã nói gì đâu?”

“Tôi không phải người dẫn đường, nữ Công tước, và chưa bao giờ tự nhận mình như vậy. Giống như con sư tử núi kia, tôi trôi dạt ra quá xa vùng săn bắn của mình. Tôi thậm chí còn không biết khi nào chúng ta sẽ gặp hồ nước kế tiếp đây. Tất cả những gì tôi biết là vượt qua những ngọn núi phía trước kia là đến được New Mê-hi-cô và đường mòn Santa Fe sẽ dẫn chúng ta tới vùng đồng bằng. Những vùng đó thì tôi biết. Ở giữa chỗ này và chỗ đó ...” anh kết thúc với cái nhún vai.

“Ôi trời, tôi nghĩ ... anh đang nói chúng ta có thể bị lạc đường?”

“Không phải lạc đường, nhưng chỗ đấy sẽ chẳng có con đường nào để đi cả, và tôi không đảm bảo mấy chiếc xe của cô sẽ đi lọt qua con đường nằm giữa mấy ngọn núi.”

“Vậy chứ làm thế nào mà anh đến được đây từ Wyoming hả? Anh đến từ chỗ đó, đúng không?”

“Đường mà tôi đi xuống, chiếc xe của cô nhất định không qua lọt đâu. Nhưng sau đó, tôi đã lần theo Billy, và lúc đó nó còn không biết nó sắp đi đến chỗ chết tiệt nào nữa.”

“Anh không có vẻ gì quá lo về chuyện ấy,” nàng chỉ ra.

“Luôn có cách mà. Muốn có đường đi xuống thì phải nói đến chuyện tốn bao nhiêu thời gian để tìm ra nó. Địa phận của người da đỏ A-pa-sơ ngay đằng trước kia kia. Biên giới là những con đường mòn.”

“Người A-pa-sơ ư?”

“Cô chắc đã gặp họ ở Mê-hi-cô rồi. Hầu hết họ đều định cư sinh sống trong những vùng đất dành riêng cho người da đỏ, giống như mọi bộ tộc khác trên đất nước. Thời điểm mà cô phải lo lắng về người da đỏ Bắc Mỹ, thưa nữ Công tước, là lúc cô gặp tôi kìa, chứ không phải bây giờ.”

Nàng quay người đi để lảng tránh nỗi cay đắng đã thấm sâu trong giọng nói của Colt và di chuyển đến phía trước ngựa của anh. “Anh làm ơn đừng nêu ra vấn đề đó nữa đi,” nàng nói mà không hề nhìn anh, sự chú ý của nàng đang tập trung vào con vật ngoại cỡ đang ngoan ngoãn đứng im trong lúc nàng lướt bàn tay mình lên cổ nó. “Anh sẽ chẳng thể làm được gì để cố thuyết phục tôi tin anh thật sự là người hoang dã man rợ đâu.”

Thật không nên nói như vậy, đưa ra thử thách đại loại như thế và không mong đợi anh chấp nhận. Nhưng nàng không quen đối phó với những người đàn ông như anh. Không hề có lời cảnh báo nào, nàng thấy mình đã nằm trên mặt đất và anh đang đè trên người nàng, cả hai con ngựa đều bèn lên tránh sang một bên, và tay anh đã hất mạnh váy nàng lên.

“Chẳng có gì, hả nữ Công tước?” Anh nói giọng lạnh lùng, kiên quyết. “Hãy xem cô sẽ cảm thấy thế nào về chuyện này sau khi xong nhé.”

Nàng quá choáng váng để có thể nghe rõ những lời anh thốt ra, nhưng nàng rõ ràng đã cảm giác được quần lót của mình bị kéo mạnh khiến chúng bị xé toạc ra, sau đó ngón tay anh đã thọc sâu và mạnh vào bên trong nàng. “Colt, không được, tôi sẽ không để anh—”

“Cô không thể cản tôi được, cô em à. Cô vẫn chưa thấm à? Cô đã chắc chắn là chỉ có hai ta ở một nơi mà sự bảo vệ duy nhất mà cô có là tôi thôi. Vậy thì có kẻ nào bảo vệ cô khỏi tôi kia chứ?”

Nàng đẩy vai anh một cách khó nhọc để bật anh ra, nhưng anh đã đứng, nàng không thể ngăn anh lại. “Anh chỉ làm chuyện này để dọa tôi khiếp sợ thôi!” Và anh đang thành công.

“Cô nghĩ đã bao nhiêu năm kể từ khi tôi bỏ đi lối sống làm bất cứ chuyện gì tôi muốn và giết người để có được cái quyền làm vậy hả? Cô có biết chuyện gì sẽ xảy ra với mình nếu tôi thấy cô vào thời đó không? Cái này—và còn tầm tối hơn địa ngục nữa kìa. Chúng tôi không những cưỡng hiếp phụ nữ da trắng, mà còn bắt họ làm nô lệ cho mình nữa.”

Nàng e sợ lần này anh không chỉ làm rõ ý mình, mà thật sự sắp làm với nàng ngay dưới bãi đất, với sức nóng của mặt trời buổi chiều muộn rơi xuống như đang thiêu đốt chính họ. Nàng không muốn chuyện đó lại xảy ra như thế, và những giọt nước mắt tuôn rơi từ khóe mắt nàng đã nói lên tất cả, nhưng anh đã không nhận ra.

Xuôi theo bản năng mình, nàng ôm choàng lấy cổ anh như van nài, “Xin đừng làm tôi đau, Colt.”

Anh lập tức lặn ra khỏi người nàng và tuôn ra câu chữ thê độc địa. Lại một lần nữa nàng thấy bàng hoàng. Nàng đã không nghĩ có thể dễ dàng làm anh dừng lại như vậy, nhưng rõ ràng là sự nguy hiểm đã trôi qua. Vậy là anh chỉ cố hù dọa để khiến nàng kinh hãi lần nữa thôi!

“Tôi phải lấy roi quất anh mới được!” Máu nàng đang sôi lên sùng sục khi nàng kéo mạnh váy mình xuống và lồm cồm ngồi dậy. “Anh không thể cứ làm vậy hoài với tôi, Colt Thunder! Tôi sẽ không chấp nhận được chuyện này!”

Anh liếc nhìn nàng qua vai mình từ chỗ anh đang ngồi, cố gắng lấy lại tự chủ để kiểm soát sự khuấy động đang lan tỏa trong cơ thể. “Còn thốt thêm một từ chết tiệt nào nữa thì cô sẽ thấy mình lại nằm dẹp bí xuống đất lần nữa đấy!”

Thực ra là anh nói câu đấy là để cản nàng thôi, nhưng nàng đã quá tức giận để chú ý đến. “Chỉ vậy thôi hả, anh là đồ con—con—hoang dã đồ dê tiện!”

Anh quan sát nàng bước đến bên ngựa anh, kéo váy lên cao và leo lên nó—theo kiểu thông thường, khiến váy nàng bị kéo lên đến tận đầu gối. Anh cũng thấy nàng rút súng của anh ra khỏi bao, nhưng anh vẫn chẳng nhúc nhích. Anh không biết nàng nghĩ mình đang làm cái quái gì thế, nhưng miễn là nàng ta đừng có chìa vũ khí vào anh ...

“Tôi không có ý muốn biến anh thành bữa tối cho con sư tử kia, nhưng tôi thật hy vọng anh sẽ bớt nóng trước khi đến ăn tối cùng chúng tôi.”

Với hai phát bắn vào lớp bụi dưới chân con sư tử, nàng đã khiến nó bỏ chạy thục mạng ra xa. Tiếng ồn ào làm cho khoảng nửa tá hổ lớn, gà rừng, và thậm chí là gà tây rừng mà trước đó đang vô tư đi lại, chạy tán loạn cả lên. Thêm ba phát bắn liên tiếp nổ ra khiến hai con hổ và một con gà tây không bỏ chạy được nữa.

Colt vẫn còn nhìn chòng chọc vào cái xác thứ ba của con vật trong khi giọng nàng cất ngang vẻ kinh ngạc của anh. “Chỉ khi nào sự nguy hiểm được nguy trang bởi môi trường xung quanh thì nó mới đúng là nguy hiểm đấy, ông Thunder. Anh có lẽ muốn gom chúng lại trước khi chúng tới tới chỗ anh. Đầu bếp của chúng tôi, Philippe, sẽ biết ơn về chuyện này.”

Anh còn không hiểu được một nửa ý nghĩa của mấy câu nói cuối cùng kia cho đến lúc nàng bỏ đi, để lại đám bụi cát mù mịt, và sau đó nàng huýt sáo lạnh lạnh kêu con ngựa giống màu hồng quay đầu lại và phi nước đại theo sau nàng. Nhưng Colt vẫn còn chưa đứng dậy. Anh vẫn ngờ vực về tài thiện xạ của nàng, khôn kiếp thật, nó lại gần như ngang với cả anh—một kỹ năng khác mà có lẽ anh không bao giờ nghĩ nàng có—và cũng như anh chưa hẳn chấp nhận chuyện nàng cả gan bỏ mặc anh lại đằng sau với mấy cái xác.

Ít nhất nàng cũng cho rằng nàng làm tốt chuyện đó. Anh đã có thể gọi ngựa mình về, dễ y như là nàng đã huýt sáo gọi ngựa nàng theo sau. Nhưng điều đó hẳn sẽ đưa nàng quay về trong khoảng cách anh có thể với tới được, và sự thật đã chứng minh một cách mạnh mẽ rằng anh không thể nào giữ nổi bàn tay mình khỏi người nàng một khi nàng ở gần như thế. Ôi trời, anh vin vào bất cứ cơ nào để đụng chạm nàng, cho dù chỉ là để dọa dẫm khiến nàng sẽ không dám tới gần anh nữa để anh chẳng có cơ gì chạm vào nàng.

Khi mặt trời cuối cùng cũng khuất dạng mà anh vẫn còn ngồi đó với ba cái xác con vật ở gần bên, hầu như đảm bảo sẽ sớm thu hút được bầy chim ó đến ăn xác. Anh tuôn ra một tràng chửi thề mà có thể làm điếc cả tai của cô nàng tóc đỏ hay thù oán. Anh cần thời gian để nguôi giận, nếu không anh sẽ trút nó lên đoàn xe ở cách đây chỉ khoảng 2km. Con giận của anh, mặt khác, lại bùng phát một lần nữa.

17. Chương 17

“Em sẽ làm gì nếu anh ta bắt đầu đánh em?”

Jocelyn phẩy tay như muốn gạt bỏ khái niệm đó. “Đừng ngớ ngẩn vậy, chị Vana. Anh ấy sẽ không dám làm thế đâu.” Nhưng nàng đứng khựng lại một chút khi đang đi về phía lều của mình, và ngay cả nàng cũng nhận ra sự hoang mang trong giọng nói của mình. “Đúng vậy không?”

“Đừng nhìn chị, em yêu. Người cứ đùa với lửa chính là em. Chị chưa từng nói chuyện với gã đó. Nhưng em cũng nên cân nhắc vài điều trước khi lấy trộm ngựa của anh ta chứ?”

“Em không lấy trộm, mà em chỉ mượn nó thôi. Nhưng nếu em có làm như thế đi nữa thì cũng đáng đời anh ta.”

Nàng đã gây bàn tán xôn xao khi cưỡi con ngựa ngoại cỡ Appaloosa quay trở về, nhưng khi nhìn vào nét mặt cau bần của nàng thì chẳng có ai dám hó hé nhận xét gì, ngay cả đến cậu em trai của Colt, ít nhất cũng không nói gì với nàng. Nhưng chuyện đó xảy ra cách đây vài giờ kia.

Một đoàn người được cử tới chỗ mà nàng đã bỏ rơi Colt, nhưng không thấy dấu hiệu nào của anh. Họ cũng đã dựng lều ở lại thêm một đêm nhưng Colt vẫn bất vô âm tín. Người của nàng có lẽ bắt đầu tự hỏi không biết nàng có tiễn anh đi vĩnh viễn không. Dù sao đi nữa, hẳn họ đã nghe được mấy phát súng nàng bắn. Nàng bắt đầu thấy bất an trong lòng. Có mấy con rắn mà anh đã nói đến, và còn con sư tử núi kia vẫn đang ở nơi nào đó ngoài kia. Tất nhiên là nàng không bỏ rơi anh lại mà không có thứ gì phòng thân. Anh vẫn còn khẩu súng lục của mình. Anh chắc chắn chỉ muốn làm nàng lo lắng cho mình mà thôi.

“Chị khá thích tắm thắm này, nhưng nó chắc sẽ không bền được lâu hơn nếu em cứ đi đi lại lại như thế” Vanessa nói giọng cộc cằn nhất. “Sao em không lại đây, uống chút rượu sherry (một loại rượu trắng ở miền Nam Tây Ban Nha) trước khi ăn tối chứ?”

“Em xin lỗi,” Jocelyn nói, nhưng nàng không ngừng bước. “Em biết mình không dễ chịu gì trong mấy ngày vừa qua.”

“Em hẳn là đang nói đùa,” Vanessa cười to. “Chuyện bất hòa của em với ông Thunder có lẽ là trò giải trí vui nhất đối với chúng ta từ sau khi hai tên hầu to con của tụi mình cố giết nhau để giành lấy Ba-bette. Em không nói hôm nay đã xảy ra chuyện gì nhưng khi em đi với tâm trạng cực kỳ tốt rồi lại mang tâm trạng hoàn toàn trái ngược lúc trở về, thì nó chẳng khó đoán mấy. Chị thật sự rất mong chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.”

Nữ Bá tước nhận được cái quắc mắt giận dữ vì mấy lời này, nhưng ngay sau đó Jocelyn nhắm mắt lại khép nép sợ sệt vì cả hai người đều nghe được sự rối loạn bất ngờ xảy ra bên ngoài lều. Chàng Thunder đã tới.

“Nghe này, anh bạn,” một cận vệ nói với giọng khó chịu. “Anh không thể vào đó mà không được mời.”

Câu trả lời duy nhất là âm thanh tiếng da thịt va vào nhau, giống như có ai đang dấn vào mặt người kia. Sau đó, giọng của một người cận vệ khác lại vang lên, và thêm vài cuộc ẩu đả nữa, kèm theo thêm hai cú

thụ mạnh.

“Tốt hơn là em nên thử sẵn súng lục đi, em thân yêu, cho đến khi anh ta đủ bình tĩnh.”

Nhưng Jocelyn chẳng làm theo lời nhắc nhở của Vanessa, và thật sự cũng không đủ thời gian. Mĩa mai thay, không một ai trong hai người nghĩ rằng cận vệ của họ có thể chiếm ưu thế trong cuộc ẩu đả, và quả nhiên cả hai đều đúng. Vật lều bị giật tung lên khi Colt xông vào mà chân không hề chậm lại, anh giậm dứ bước thẳng tới chỗ Jocelyn. Nàng căng người lên, nhưng vẫn không nhúc nhích chút nào. Có lẽ hành động đó khiến tay anh không đụng vào nàng khi anh bước tới. Anh chẳng làm gì hơn ngoài việc quăng mũ xuống khoảng đất giữa họ— và quát.

“Đáng ra tôi phải ... cô đừng bao giờ ...”

Anh chẳng nói hết cả hai câu. Về đêm tĩnh trên khuôn mặt nàng trước cơn giận dữ của anh đã đánh bại được anh. Và thật hấp dẫn khi quan sát anh vật lộn với cơn thịnh nộ trong đầu để tự kiềm chế cảm xúc của mình. Anh đứng đó với đôi mắt nhắm nghiền lại, và nàng hầu như có thể cảm nhận cơn cuồng nộ trong người anh, ngọn lửa và sức mạnh của nó đang lan tỏa gần như bùng nổ, song nàng không còn thấy được nó nữa.

Jocelyn có cảm giác việc mất tự chủ trong bất cứ chuyện gì đều xa lạ với anh, rằng anh là người lấy làm kiêu hãnh về khả năng có thể che giấu cảm xúc ở cả thể xác lẫn suy nghĩ, không bao giờ biểu lộ bất kỳ dấu hiệu nào về sự giằng xé trong lòng mà anh đang chịu đựng. Nàng đã chứng kiến sự kiềm chế đó trước đây. Nhưng sau đó, nàng cũng đã bị anh quát tháo.

Đó có phải là dấu hiệu tốt, nàng tự hỏi, rằng anh chàng có vẻ như mất bình tĩnh chỉ khi nào anh ở gần quanh nàng? Hay là anh biết mình đang ở trong hoàn cảnh không thể xoay sở được? Nàng ước mình biết được nó là cái gì, nhưng nàng đi tới kết luận là mình đã kích động anh quá đủ trong một ngày. Vanessa vẫn đúng như thường. Nàng không việc gì phải đùa với lửa nếu không biết được hậu quả của nó.

Trước khi anh mở mắt ra, thì cái lều lại bị xâm nhập bởi sáu người cận vệ. “Họ trễ rồi,” Colt bình thản nói với Jocelyn trong lúc Vanessa nhanh chóng đảm bảo với mấy người kia là chẳng cần phải báo động làm gì. “Thật quá dễ để tóm được cô, cô em.”

“Không hẳn vậy,” nàng nói giọng bình thản y hệt anh. “Lý do duy nhất mà anh hành động được đến mức này là bởi vì họ biết anh. Nếu một người lạ mà cố hành động y như thế, thì có lẽ anh ta đã bị bắn rồi chứ không chỉ đơn thuần là cảnh cáo suông đâu. Anh có gây ra nhiều tổn hại ngoài đó không?”

“Không.”

“Thế thì tốt.”

Nàng mỉm cười rồi quay đầu về phía người của mình và hứa với Vanessa đảm bảo rằng tất cả chỉ là sự hiểu lầm. Thậm chí nàng còn nhận hết lỗi về mình, mặc dù không nói chi tiết cụ thể, mà chỉ đơn thuần thừa nhận rằng mình vô tình đã khiêu khích Colt. Mọi người ở đây đều biết nàng quay trở về cùng với con ngựa của Colt, mà không có anh đi cùng, đã khiến hành động quá khích của anh trở nên dễ cảm thông và tha thứ hơn. Anh không phải thốt ra lời nào để tự biện hộ cho bản thân mình, mà anh cũng chẳng định làm vậy.

Ngài Parker là người duy nhất miễn cưỡng rời đi trong khi Colt vẫn còn đó, nhưng giờ đây khi Colt đã bình tĩnh lại, thì cả hai quý bà đều khẳng định rằng không có thêm rắc rối nào nữa sẽ xảy ra, ông ta cũng không còn nhiều lựa chọn. Ngay khi người cận vệ cuối cùng cũng rời đi, dù vậy, thật lúng túng khi nghe lời nhận xét của Colt, nhẹ nhàng nhưng rất nghiêm túc.

“Tôi cố rời đi, thậm chí bỏ chạy, nhưng đều không có tác dụng. Chẳng có cách nào ngoại trừ việc bẻ cổ cô ra.”

Vanessa, phát hoảng khi nghe những lời này, định mở miệng gọi cận vệ quay lại, nhưng Jocelyn kịp ngăn cô ta. “Vậy thì, cổ tôi biết ơn đã được anh để mất tới. Có lẽ, tôi nợ anh một lời xin lỗi—”

“Quá đúng.” Không hiểu sao ngay cả hai từ ấy cũng được thốt ra bằng một giọng ôn hòa.

“—nhưng anh cũng nợ tôi lời xin lỗi, vậy tại sao chúng ta không làm hòa nhau lần này?”

Anh không nói một lời hay gật đầu đồng ý với lời đề nghị của nàng, và Jocelyn trở nên lúng túng bởi tia nhìn soi mói của anh. Đôi mắt anh thực sự khiến nàng có cảm giác như anh muốn ăn tươi nuốt sống mình, và nhìn trừng lại anh chỉ làm nó càng tồi tệ hơn thôi. Sâu thẳm trong đôi mắt xanh ấy, nàng cảm giác được sự thân thuộc nơi cơ thể mình. Sức nặng của anh đã bao trùm lên nàng chỉ cách đây vài tiếng. Bàn tay anh đã đóng dấu trên da thịt ở chân nàng khi anh kéo mạnh váy nàng lên. Giờ đây, đầu gối nàng muốn khụy xuống khi nhớ lại rằng anh đã đặt ngón tay vào bên trong nàng. Và nàng có linh cảm rằng anh cũng đang hồi tưởng lại chuyện đó khi nhìn nàng như thế. Cầu mong không phải vậy.

Nàng quay đi, bắt gặp cái nhìn soi mói của Vanessa, suýt bật cười vì nhẹ nhõm. Là vì Vanessa đưa ra tất cả những lời cảnh báo và nhận xét ác cảm chỉ dựa vào suy đoán của bản thân, nhưng lúc này thấy rõ anh bằng xương bằng thịt, cô ta dường như không biết phải nên nghĩ thế nào. Tất nhiên anh chẳng phải là người dễ bị nhìn thấu, đặc biệt lúc anh như thế này. Cơ giận có thể vẫn còn đấy, nhưng bây giờ đã bị chôn sâu đến nỗi nó trở nên vô hại—ít nhất trong lúc này.

“Nữ Bá tước sớm nhắc tôi nhớ rằng mình thật sơ sót khi chưa kịp giới thiệu. Colt Thunder, cho phép tôi được giới thiệu với anh người bạn thân nhất và cũng là người đồng hành của tôi, Vanessa Britten.”

“Xin chào bà,” Colt gật đầu chào.

Vanessa hiển nhiên được khích lệ thêm, đủ để trả lời, “Rất vui khi biết anh, ông Thunder.”

“Ồ, anh ấy không thích được gọi là ông đâu, chị Vana. Anh ấy chỉ muốn gọi tên thôi.”

“Thế ư? Thật kỳ lạ.”

“Nhưng em thấy nó lại hay hơn, không nghi thức rườm rà, không phải sao? Nó làm chị có cảm giác biết người đó rõ hơn mức chị có thể.”

“Tôi xin phép cáo từ, các quý cô.”

Anh nói khi đã bước về phía lối ra, khiến Jocelyn phải chặn anh lại. “Nhưng anh chưa thể đi. Anh phải ở lại ăn tối với chúng tôi chứ.”

“Phải à?”

Nàng nhìn xuống rồi sửa lại lời mình, “Anh sẽ ăn tối cùng chúng tôi chứ?”

“Tôi không—”

“Ít nhất cũng ở lại và uống chút rượu chứ,” nàng một mực nói. “Anh chắc là ...” Không hẳn, mà anh có lẽ đang khát thật. “Chúng tôi có rượu sherry ... không, anh có lẽ không thích nó. Chị Vana, sao chị không đi xem thử Jane có thể tìm trong xe chở đồ có loại rượu nào mạnh hơn không?”

“Bộ cô chưa hiểu rằng ở một mình với tôi là không an toàn sao?”

Jocelyn xoay người thì thấy Vanessa đã rời khỏi mà chẳng đáp lời, tấm lều vẫn rung rinh. Giờ đây, họ đúng là đang ở một mình cùng nhau—trong một lúc.

“Chị ấy sẽ quay lại ngay, và ...” nàng đưa mắt lên nhìn anh. Chúa ơi, lại là đôi mắt ấy. Cảm giác rùng mình phấn khích lan tỏa trên da thịt nàng mà nàng thậm chí không hiểu vì sao. “Và bộ anh vẫn chưa hiểu là tôi không dễ bị bắt nạt như thế à?”

“Cô đúng là mất trí thật rồi, cô em ... tự chuốc lấy phiền phức,” anh độp lại.

Nàng đang tự chuốc lấy phiền phức đấy, nhưng không phải như ý anh nói. Sao anh ta lại không thấy được kia chứ? Sao anh ta lại cố hết sức để tỏ ra mình là người dữ tợn và hèn hạ? Bởi vì bản chất anh ta thật sự như vậy, một giọng nói nhỏ cảnh tỉnh trong đầu nàng. Không, nàng sẽ không tin điều đó, không một chút nào. Hơn nữa, Sir George hẳn sẽ không mền một người vốn hung ác.

“Cái mà tôi cảm thấy, Colt Thunder,” nàng dịu dàng thì thầm khi mắt nàng lần tìm mắt anh lần nữa, “rất hấp—”

“Jane lát nữa sẽ đến. Chị bảo cô ta kiếm chai rượu brandy cũ mà em mua ở—ơ, ý chị nói, chị không làm gián đoạn chuyện gì cả, phải không?” Vanessa hỏi.

Hai má Jocelyn đỏ ửng lên vì thẹn, nhưng nàng cố gắng lắc đầu khi dợm bước xa khỏi Colt. “Không, không có gì cả,” nàng gần như nói cà lăm.

Nàng không thể tin được là mình lại sắp thú nhận với anh về sự thu hút của anh đối với mình. Đó đơn giản không phải là cách giải quyết vấn đề, nhất là khi cảm giác ở tầng thứ hai vẫn còn rất mơ hồ. Trời ơi, thật xấu hổ chết mất thôi nếu nàng đã nói vậy và anh không đáp lại, hay tệ hơn, là nói thẳng ra đó là vấn đề của nàng, chứ không phải của anh. Đó đúng là chuyện của nàng mà, nhưng nàng cũng chẳng cả gan đứng ra giải quyết nó.

“Thì cũng như chị quay lại quá sớm, Vana, từ lúc em hỏi này nọ Colt tại sao hôm qua anh ấy muốn chúng ta tránh vào thị trấn kia. Câu trả lời đặc biệt gây hứng thú cho chị, đúng không?”

“Ừm, tất nhiên rồi,” Vanessa đáp lại, mặc dù có vẻ miễn cưỡng.

Hoàn toàn hợp lý khi phân nản với Jocelyn về cái tính thù hằn rõ mồn một của tên dẫn đường của họ, Vanessa nghĩ, nhưng chẳng dễ chịu chút nào khi đề cập chuyện này thẳng với anh, đặc biệt là khi anh trông chẳng có vẻ gì là thân thiện. Thực ra, cách mà anh ta nhìn Jocelyn trong lúc nàng không chú tâm vào anh ta ... Ôi Chúa ơi, chuyện gì đã xảy ra trong khi cô đi vắng đây? Rõ ràng là mắt anh đang bùng cháy đam mê, nhưng là loại đam mê nào nhỉ?

Anh có vẻ như không theo dõi cuộc nói chuyện, vì quá mải mê chú ý đến Jocelyn, nên Vanessa nhắc nhở, “Có lý do chính đáng phải không, σ—Colt?”

Tia nhìn chăm chú của anh chuyển hướng sang cô mà chỉ có thể diễn tả bằng từ mất kiên nhẫn, nhưng ngọn lửa trong đó đã biến mất, và sau đó anh lại nhìn Jocelyn, như thể anh chẳng ngần nổi mình thôi nhìn nàng. “Tôi không để các cô vào Benson bởi vì ở ngoài trời đảm bảo an toàn nhất, khi mà cô có thể thấy được kẻ thù của mình. Ở trong thị trấn, các cô chẳng biết nên đề phòng tên quỷ quái nào, vì các cô thậm chí còn không biết gã người Anh này hay người của hắn trông như thế nào. Còn ở ngoài này, bất cứ người nào lại gần thì đều khả nghi hết. Đó là cách đề phòng đơn giản nhất, nữ Công tước, cô hãy ghi nhớ đi.”

Câu trả lời có hai nghĩa. Ngay cả Vanessa còn hiểu được ý nó muốn ám chỉ chuyện gì. Nhưng Jocelyn chọn cách phớt lờ nó hoàn toàn.

“Đấy, chị thấy không, Vana, một lý do chính đáng thật hoàn hảo. Và hơn thế, tạm thời gã Mũi Dài đã bị đánh lạc hướng, nhờ Colt đã một mực bảo chúng ta rẽ vào sáng nay. Chúng ta chẳng thể kiếm được ai giỏi hơn thế, chị đồng ý không?”

Vanessa gật đầu, nhưng vẫn chú ý nhìn Colt, quan sát phản ứng của anh. Cô chẳng lạ gì cái chiêu cũ rích của Jocelyn. Nàng để cho anh chàng biết rằng đối phương rất khao khát mình, rồi e thẹn lảng tránh tia nhìn chăm chăm của anh như thể nàng không dám nhìn vì sợ cảm xúc của mình bị phơi bày quá lộ liễu, và giờ lại đang dùng lời tăng bốc. Nhưng chẳng ăn thua gì với chàng ta, ít nhất cũng không phải như người ta mong đợi. Có lẽ, Jocelyn càng tỏ ra tán thành ý kiến của anh bao nhiêu, thì anh có vẻ càng khó chịu bấy nhiêu.

Anh có hiểu thấu được vấn đề hay là không muốn hiểu đây? Hay có phải anh hành động như thế đã quyết định rằng mình không thể có được thứ mình muốn? Giờ đây, Vanessa đang có một suy nghĩ, nhưng lại không chắc chắn về nó. Cô ta tự hỏi liệu có nên nói ra cho Jocelyn biết không. Không được, tốt nhất cứ để cô nàng tiếp tục cư xử theo cách riêng của mình. Vả lại, chẳng thể có câu trả lời nếu không hỏi trực tiếp, và Jocely luôn chủ động trong hầu hết các vấn đề, nhưng Vanessa lại hy vọng nàng ta đủ khôn ngoan không đề cập đến chuyện này. Chỉ nghĩ thôi cũng đủ quá xấu hổ rồi.

Có lẽ cả hai người phụ nữ đều không biết rằng Colt sẽ hoan nghênh sự cởi mở một chút về điểm này, bởi vì anh vẫn không hiểu tý gì về động cơ của nữ Công tước. Anh chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện nàng muốn anh ngay cả khi biết anh là ai.

Nhưng điều anh muốn ở nàng là tránh xa anh ra, và ở gần nàng như thế này lần nữa chỉ khiến mọi chuyện càng tồi tệ hơn thôi. Sai lầm tệ hại nhất là đã xông vào đây, ngay cả khi cơn giận có làm mờ lý trí đi nữa. Bây giờ khi đã nguôi ngoai, thì chết tiệt thật, anh cần chuồn khỏi đây thật nhanh.thôi.

Chỉ ngay lúc anh định làm, thì vạt lều lại mở ra với người hầu đang mang một chai brandy đặt trên cái

khay bạc. “Tạm biệt các cô,” là những lời cáo từ anh nói lúc bước về phía lối ra. Nhưng anh đã kịp chộp lấy chai rượu từ chỗ nàng hầu khiến cô ta giật bắn người. Ít ra cũng có thứ gì đó của Jocelyn anh có thể lấy mà không thấy mặc cảm tội lỗi, và đêm nay anh lại vô cùng cần đến nó.

18. Chương 18

Vào những ngày tiếp theo, Jocelyn chẳng thấy Colt đâu, mặc dù mọi người vẫn đảm bảo với nàng rằng anh không hề bỏ rơi họ. Đơn giản là anh đã bỏ đi trước khi nàng thức dậy, và trở về khi nàng đã ngủ say. Chẳng có lý do gì nàng phải lo lắng cho anh trong suốt những ngày dài anh vắng mặt khi họ đi qua vùng được xem là trung tâm của địa phận thổ dân A-pa-sơ, nhưng chuyện này lại không bình thường. Có rất nhiều chuyện cần lo lắng trong ba năm qua, nhưng không phải là vì Edward muốn nàng dành sự quan tâm đặc biệt cho một người đàn ông nào đó.

Vì vậy, khi Colt xuất hiện vào buổi chiều nọ, cưỡi ngựa lên vị trí dẫn đầu đoàn, thì Jocelyn không phải là người duy nhất cảm nhận hẳn phải có lý do đặc biệt. Chẳng có lời giải thích nào đúng là tính cách đặc trưng của anh. Để Colt tự nguyện nói ra còn khó hơn việc đi tìm nước ở vùng đất khô cằn này. Nếu nàng còn chưa biết việc cả đoàn chẳng ưa gì anh thì chuyện không ai trong đoàn hỏi thăm anh để thỏa mãn trí tò mò đã chứng tỏ điều đó.

Nàng có thể tự mình hỏi anh, và nó chỉ là chuyện cất giọng cao lên một chút vì nàng đang cưỡi ngựa ở phía trước cùng người đánh xe khi Vanessa đang chớp mắt nghỉ trưa. Nàng mất hai giây để suy nghĩ. Nhưng khi nhìn thoáng qua gương mặt anh lúc ngang qua, nàng đã bỏ ý định đó đi vì thành thật mà nói, trông anh chưa bao giờ khó gần hơn thế.

Giờ đây, nàng không thể không cảm thấy nổi bất an trong lòng, điềm báo về một chuyện gì đó sắp xảy ra, nhất là khi nàng ngăm nhìn đáng cưỡi ngựa cứng nhắc của Colt khi anh tiếp tục dẫn đầu đoàn tiến lên phía trước. Tuy vậy vẫn còn nửa giờ nữa mới đe dọa đã tiềm tàng bao lâu nay mới hiện thân.

Và chỉ có thể miêu tả về nó một cách rất đơn giản bằng sáu gã cưỡi ngựa đang đợi trên ngọn đồi nhỏ gần đó. Các cận vệ dẫn đầu đã dừng lại ngay lúc nhóm người đó lọt vào tầm mắt, nhưng khi Colt vẫn tiếp tục đi nên nàng ra hiệu mọi người theo sau anh. Chưa thể nhận dạng mấy người lạ này vì bọn họ cũng chẳng có bất kỳ hành động nào ngoại trừ mỗi việc ngồi đó quan sát đoàn người tới gần. Nếu đó là gã Mũi Dài ... ừm, Jocelyn gần như mong thế, thì đây sẽ là một cuộc “chạm trán” để giải thoát khỏi mối đe dọa thường trực, nói theo cách nói màu mè của người địa phương.

Nhưng xui xẻo là không phải vậy. Khi họ đến gần ngọn đồi hơn, thì rõ ràng đây có thể là lần đầu tiên họ nhìn thấy những người da đỏ Bắc Mỹ, nhưng càng tới gần càng dễ nhận ra mấy người này chẳng phải hiền lành gì, bằng chứng là họ dùng rất nhiều băng đạn chỉ để làm thất lưng, có người còn đeo chéo vai như đeo súng. Nhưng vẫn chưa có gì đáng báo động cả, không phải với từng này người vì chỉ riêng đội cận vệ của nàng cũng đã gấp đôi số họ. Dù vậy Jocelyn vẫn nín thở căng thẳng dõi theo những người da đỏ đi thành hàng xuống đồi một cách chậm rãi, nhắm thẳng tới trước con đường mà đoàn người đang đi.

Lần này, Colt gò cương cho ngựa đi chậm lại, và mọi người ở phía sau đồng loạt làm theo anh ngay lập tức. Một lúc sau, ngài Parker di chuyển lên cạnh anh và họ trao đổi với nhau vài lời; rồi Colt phi ngựa tới trước để nói chuyện với những người da đỏ.

Người đánh chiếc xe dẫn đầu hôm nay, Pearson, ngả người về phía trước thì thầm với Jocelyn, “Tôi cứ tưởng mấy gã này thiện món cung nỏ chứ.”

Nàng có thể thấy tại sao anh ta có lời nhận xét như thế vì chẳng thấy cung và tên đâu cả. “Đây là thời buổi hiện đại rồi, anh Pearson à. Chẳng việc gì phải bắt ngờ về chuyện họ nhận ra súng trường là thứ vũ khí tiện dụng hơn trong trò chơi ... săn bắn.”

“Săn bắn chỉ là một phần nhỏ ở đây thôi. Bà có nghĩ là họ muốn một ít thức ăn hay mấy thứ đại loại như vậy không?”

“Cái đó, có thể là lệ phí cho việc đi bằng qua phần đất của họ,” nàng trả lời mà cảm thấy nhẹ nhõm phần nào. “Đúng rồi, cái đó nghe có vẻ hợp lý phải không? Còn lý do nào khác mà họ có ... thể ...?”

Sự chú ý của nàng ngay lập tức tập trung vào Colt khi anh tới chỗ mấy người da đỏ đang xếp hàng dài chắn ngang trước mặt anh. Họ trao đổi với nhau vài lời, nhưng khoảng cách quá xa để nàng nghe được những gì họ nói, và nàng chỉ có thể thắc mắc về việc sử dụng quá nhiều ngôn ngữ cử chỉ giữa Colt và người da đỏ đứng đầu để nhấn mạnh cái mà họ đang nói đến.

May là nó không kéo dài lâu. Colt giật mạnh ngựa về, và Jocelyn yêu cầu giúp đỡ để bước xuống xe khi anh tới chỗ nàng. Không may, về mặt anh rất dữ tợn khiến nàng lại nín thở lần nữa, cho đến lúc anh leo xuống ngựa, nắm lấy cánh tay nàng, và kéo nàng ra xa, cách những người khác vài bước.

“Họ muốn con ngựa giống của cô,” anh vô đề ngay.

Không thua kém gì anh, Jocelyn đáp lại, “Sir George không phải để bán, với bất cứ giá nào.”

“Tôi đâu có nói họ muốn mua nó, nữ Công tước.”

“Nhưng ... không phải anh có ý rằng họ đòi Sir George để làm lộ phí đi qua quãng đường này đấy chứ?”

“Không, tôi không có ý đó. Họ chẳng có quyền gì trong khu vực này. Bọn họ là những tên A-pa-sơ phản bội.”

“Như cái kiểu c-cướp bóc ở phía bên kia, hay b-bên đây biên giới đó hả?”

Cách nói ngập ngừng của cô suýt làm anh bật cười. “Giờ thì cô hình dung được rồi đấy.”

Nàng cảm nhận được sự dễ chịu của anh và cảm nàng hát lên. “Vậy nếu tôi không chịu đưa Sir George cho họ thì sao?”

“Thường thì họ không hỏi trước khi lấy đâu,” anh trả lời một cách kiên nhẫn. “Họ đã chấm chúng ta hôm qua, đến tối qua thì có thể thử ăn cắp con ngựa. Tôi nghĩ bọn họ cho rằng các cô là dân miền Đông mới hành động tráo tráo như vậy. Họ khá tự tin rằng cô bây giờ có lẽ đang sợ phát khiếp và sẽ nộp con ngựa mà không hề có chút phản kháng.”

“Họ nghĩ vậy thật ư?” nàng cười thú vị.

Lần này thì anh cười thành tiếng. “Vậy thế nào đây?”

“Thì nó thật lố bịch chứ sao,” nàng nói, giận dữ liếc nhìn đám người da đỏ qua vai anh. “Họ có thể làm gì chứ? Bên ta đông gấp ba họ. Và có cần phải nhắc anh nhớ rằng tôi cũng là một tay súng cừ khôi không?”

Anh khâm phục sự can đảm của nàng, nhưng nàng thật sự không biết mình đang đối phó với cái gì. “Trước đây cô chưa từng giết người phải không?”

“Tất nhiên là không rồi,” nàng đáp. “Cũng như chẳng việc gì tôi phải giết người để vô hiệu hóa họ.”

Nàng nói với giọng đầy tự tin đến nỗi anh cũng chẳng nghi ngờ gì, nên anh không nói thêm về điểm này nữa. “Vậy để tôi chỉ cho cô thấy, nữ Công tước. Cô có thể buộc họ đi với tay không, và họ sẽ đi đấy, nhưng cô có thể đánh cược rằng ... họ sẽ quay lại cùng quân tiếp viện. Một vài ngày tới, hay có thể một tuần, cô chẳng biết được lúc nào, và cũng chẳng có dấu hiệu gì báo trước, bởi vì lợi thế của họ là tấn công vào ban đêm, khi hầu hết mọi người đều ngủ say. Lúc đó họ không chỉ muốn con ngựa giống thôi đâu, mà tất cả những gì cô có, đặc biệt là mạng sống.”

“Tôi không giao nộp ngựa của mình, vì bất cứ lý do nào cả,” nàng cương quyết nói. “Nó là tương lai trại ngựa giống của tôi.”

“Này cô, không phải là cô cần kinh doanh để kiếm ăn chứ? Hay là tôi sai khi cho rằng cô quá giàu đến mức tiền chẳng có ý nghĩa gì với cô?”

Họ đang đề cập đến vấn đề nhạy cảm, nếu giọng anh biểu hiện bất kỳ dấu hiệu nào. “Sử dụng tùy ý bất cứ của cải nào là quyền của tôi, cuộc sống vẫn cần có ý nghĩa, Colt, và việc tạo ra những con ngựa thuần chủng tốt nhất mang lại cho tôi điều đó.” Đó là lý do tại sao cuối cùng nàng cũng để cho Sir George gây

giống với ba con ngựa cái sau khi nàng bước sang tuổi hai mươi mốt, bởi vì nàng nghĩ những tháng ngày lang bạt đây đó của mình rồi cũng kết thúc thôi. Thật là ngốc quá.

Đột nhiên, một giải pháp khác xuất hiện trong đầu nàng. “Nếu tôi trao cho họ một trong những con ngựa cái của tôi thì sao?”

Chân mày anh nhướn lên vì bất ngờ. “Cô sẽ làm điều đó sao?”

“Tôi chẳng muốn đâu, nhưng nếu có thể ngăn họ không tấn công chúng ta sau này, thì vâng, tất nhiên tôi sẽ làm. Tôi sẽ không mạo hiểm người của mình một cách vô ích.”

Anh chậm rãi lắc đầu. “Sẽ không có kết quả đâu. Gã dẫn đầu nhóm tấn công này đã nhắm con ngựa giống rồi. Một con ngựa như thế sẽ làm tăng thêm thanh thế cho hắn trong bọn, hắn sẵn sàng chết để chiếm được nó. Nhưng tôi sẽ có một thỏa thuận với cô. Nếu tôi có thể xoay sở đuổi được bọn họ đi, còn cô vẫn giữ được tất cả số ngựa của mình—”

“Có phải ý anh là vẫn còn giải pháp khác cho vấn đề nan giải này nhưng anh đã không hề nói cho tôi biết ư?”

“Cứ cho là như vậy đi. Nhưng tôi sẽ không làm miễn phí đâu, nữ Công tước. Cô sẽ phải trả cho tôi—”

“Anh không đùa đấy chứ!” Nàng thở hắt. “Những gì tôi đã trả cho anh—”

—một con ngựa cái non ... nếu đúng là Sir George đã gây giống cho mấy con ngựa cái đang có mang của cô.”

Nàng chỉ chăm chăm nhìn anh một lúc lâu. Thật có chút bất ngờ về chuyện anh biết được mấy con ngựa cái của nàng đang có mang khi mà phải đến mùa xuân mới là thời kỳ sinh nở của chúng. Nhưng nàng lại hết sức ngạc nhiên về sự trơ tráo của anh. Anh không thể tổng khứ tụi da đỏ kia đi như là trách nhiệm của mình sao? Không đâu, nếu làm vậy thì anh quá cao thượng rồi còn gì, đúng là đồ dê tiện trời đánh.

“Đó là thỏa thuận của anh ư?” nàng cao giọng hỏi. “Bọn A-pa-sơ sẽ bỏ đi và không còn quấy rầy chúng ta nữa, còn anh lấy một con ngựa cái non của Sir George?” Khi nhìn thấy cái gật đầu gọn lỏn của anh, nàng hỏi thêm, “Vậy anh định đuổi họ đi bằng cách nào?”

“Đấy là chuyện của tôi, nữ Công tước. Ta thỏa thuận chứ?”

“Chỉ bởi vì anh có cho tôi được lựa chọn đâu—”

“Tốt,” anh cắt ngang lời nàng một cách thiếu kiên nhẫn. “Giữ người của cô ở đây, và tôi đề nghị cô và những người phụ nữ khác ở yên trong xe và đừng có nhìn.”

Không được nhìn sao? “Đừng nhìn cái gì?” nàng hỏi, nhưng anh đã quay người đi về phía ngựa của mình và không nghe tiếng nàng hỏi, hay là chọn cách không trả lời. Bất kể là thế nào đi nữa, thì nàng cũng đủ bực mình đến mức không muốn hỏi lại lần nữa.

Nàng đi chậm chậm về lại cỗ xe của mình, và sắp ngồi vào xe cùng Vanessa, người hằn vẫn còn ngủ vì cô ấy chẳng hỏi gì về lý do tại sao họ ngừng xe lại. Và rồi Jocelyn dừng lại, thậm chí còn thấy bực bội hơi khi nhận ra mình chính xác đang làm theo những gì Colt bảo.

Nàng đi vòng quanh cỗ xe, và đứng ngay chỗ khuất của nó, xem Colt phải mất bao nhiêu lâu để thuyết phục mấy người da đỏ rời đi. Chắc phải mất cả buổi chiều mới xong đây. Nhưng chẳng đến hai phút sau là Colt đã quay người lại.

Jocelyn cứng người lại. Dễ dàng như thế sao? Đúng là tên cơ hội đáng ghét xấu xa! Nhưng không, anh chỉ cưỡi ngựa đến nửa đường. Và một tên da đỏ bám theo anh, trèo xuống ngựa khi anh trèo xuống, cách cả hai nhóm đang chăm chú theo dõi khoảng mười tám mét.

Thế họ sẽ nói chuyện riêng với nhau. Rất tốt. Nàng có thể thấy điều này thuận lợi hơn cho Colt. Anh chắc chắn sẽ dùng những lời lẽ đe dọa cứng rắn để nói chuyện. Xét cho cùng, anh cao hơn gã A-pa-sơ nhiều, và thân hình cũng to hơn. Thực ra thì gã da đỏ thuần chủng đó vừa lùn vừa gầy, trông giống như người bị suy dinh dưỡng vậy.

Nhưng họ chẳng nói gì với nhau cả. Tên A-pa-sơ với cái đầu gối xương xẩu lòi ra giữa đôi bốt da hươu và chiếc khố màu vàng ngắn đến ngang đùi, đã bỏ súng săn của mình xuống. Áo sơ mi vải cotton, tay dài rộng thùng thình của hắn được mua ở tiệm hoặc là đồ trao đổi, và hắn chỉ đeo một dây dạn đơn ngay thắt lưng, dắt một con dao lưỡi dài. Giờ thì hắn đứng gần hơn nên Jocelyn cũng để ý rằng hắn đen hơn Colt nhiều, tóc cũng ngắn hơn nhiều, vừa chấm vai, được buộc lại bằng sợi dây màu đỏ. Tưởng người nhỏ con, nhưng hắn lại trông thật đáng sợ khi chờ Colt đi tới đối mặt với mình.

Trong lúc ấy, Colt cởi áo khoác da nai của mình. Trước đó Jocelyn không để ý, nhưng hôm nay áo sơ mi của anh cũng làm bằng da nai, dài, và được bỏ ngoài quần, với một dây thắt lưng bản to được làm rất tinh xảo. Khi anh quay người mặc áo khoác lên yên ngựa, thì nàng thấy phía trước áo có một số kiểu của ... Cái khoảng cách chết tiệt. Nó giống như một chuỗi hạt màu trắng xanh chạy dài lên phía vai, nhưng nàng không chắc lắm. Mấy cái rua dài viền quanh phía trên tay áo và chạy dọc xuống tận cổ tay, và mỗi bên dường như đều có hạt đính kèm.

Sau đó anh bỏ mũ ra, và Jocelyn chỉ biết há mồm đứng nhìn anh rẽ tóc ra làm hai ở đằng sau và tết chúng lại. Khi dây đeo súng được cởi ra tiếp, thì nàng bắt đầu cảm nhận được sự sợ hãi đang dấy lên trong người. Nàng tiến lên phía trước một bước, chỉ dừng lại khi thấy Colt xé một dải tua dài hơn ra trao cho tên A-pa-sơ rồi quay lưng về phía hắn. Cái quái gì đây ...?

Một lúc sau, nàng thở nấc lên khi Colt quay lại, đối mặt với tên A-pa-sơ lần nữa và nàng không phải là người duy nhất thốt lên vì kinh hoàng. Những người cận vệ của nàng cũng xầm xì bàn tán, tự hỏi tại sao Colt lại để cho tên A-pa-sơ kia cột tay phải của mình ra sau thắt lưng, khiến anh không dùng được nó nữa, nhưng anh đúng là đã để hắn làm như vậy. Chỉ mất một giây sau đó, họ đã có câu trả lời của mình.

Hai người đàn ông rút dao ra chuẩn bị cho trận quyết chiến mang màu sắc nguyên thủy này. Colt để cho đối phương trói tay mình, rất bất lợi bởi vì Jocelyn biết anh thuận tay phải. Cả hai đều nắm dao trong tay, với lưỡi dao hướng ra ngoài trong tư thế đâm, hơn là cầm để chém, nhưng họ lại chém trong tư thế ngược ngạo đó, gã A-pa-sơ ra tay trước.

Hắn ta nhanh nhẹn và lanh lợi, và rõ ràng là muốn đổ máu, nhưng rồi Colt cũng vậy. Nhìn bên ngoài, thì mục đích của trận đấu là chém xé nhau. Colt có lợi thế tầm với dài hơn, nhưng chỉ có vậy thôi. Bất lợi của anh là không có cánh tay kia để giữ thăng bằng, hoặc để che chắn. Nếu anh bị ngã thì... Hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.

Hiển nhiên là gã A-pa-sơ cũng dần nhận ra điều đó, sau khi bị nhiều nhất chém lên thân trên, mà vẫn không đánh trả lại được miếng nào, hắn ta thay đổi chiến thuật của mình. Hắn bắt đầu sấp vào Colt, thay vì tránh xa, và cố nhảy ra phía sau anh. Khi kế đó không hiệu quả, thì hắn lại cố ngáng chân anh.

Jocelyn cuối cùng đã thoát khỏi tình trạng choáng váng đến khiếp sợ của mình và bắt đầu chạy tới phía trước, nhưng ngay lập tức bị Ngài Parker chặn lại. “Không được, thưa quý bà. Anh ta nói nếu chúng ta can thiệp bằng bất cứ hành động nào thì sẽ khiến họ nổi giận mà thôi.”

“Nhưng chúng ta phải ngăn trận đấu lại chứ!”

“Đã quá trễ rồi. Tốt nhất là nên hy vọng những tên da đỏ kia hiểu được tiếng Anh khi chúng ta phải đối phó với họ sau—”

Mặt nàng hoàn toàn biến sắc đã khiến ông ta phải im miệng lại. Sau khi Colt chết ư? Tất cả bọn họ đều nghĩ anh sẽ không có cơ hội sao? Không được, Colt không thể chết. Nàng sẽ trao Sir George cho họ ...

Nhưng nó đã quá trễ. Khi nàng nhìn về phía trận đấu, thì thấy Colt đã nằm dưới đất, với gã A-pa-sơ đang ngồi trên người anh. Nàng gần như ngất xỉu khi nhận ra rằng mình sẽ chẳng kịp ngăn nó lại. Nàng chỉ có thể đứng quan sát, cũng giống như những người khác, khi tên A-pa-sơ đang kìm chặt sự chống đỡ duy nhất của Colt bằng cách ghim bàn tay cầm dao của anh xuống đất với tay trái và chuẩn bị đâm anh bằng tay phải.

Jocelyn xoay đi, không thể chịu đựng nổi khi chứng kiến việc đã rồi, nhưng nàng lại xoay một vòng 360 độ, bởi vì nàng cũng không chịu được nếu không biết việc gì đang diễn ra. Và chỉ trong mấy giây, Colt đã làm nên kỳ tích. Anh bây giờ đang ở phía trên, và con dao đang kề ngay họng tên A-pa-sơ.

“Cái gì? Sao lại vậy?”

Ngài Parker có vẻ như rất phấn nộ bởi kết quả trên. “Tên da đỏ không đủ mạnh để ghì chặt cánh tay anh ta. Thunder xoay sở đưa dao qua để chặn nhất đảm. Tên da đỏ đã rút dao và mất thăng bằng bởi vì khi đó hắn vẫn đang nắm cổ tay Thunder mà.”

Jocelyn bắt đầu mỉm cười, nhưng trên đầu vẫn chưa kết thúc. Hay là kết thúc rồi? Colt từ từ đứng dậy, với ra sau để cắt dây và giải phóng cánh tay phải, rồi chìa tay trái ra để giúp đối thủ của mình đứng lên. Vậy là anh đã không giết gã A-pa-sơ, mặc dù chuyện hắn không cử động trong một lúc đã làm nàng có suy nghĩ khác. Nhưng tên thua cuộc đã từ chối bàn tay Colt, tự mình đứng dậy một cách chậm rãi, và đi thẳng đến con ngựa của hắn ta.

Colt đứng đó chờ cho đến lúc tên ấy đã nhập bọn cùng với đồng bọn của mình và cưỡi ngựa bỏ đi. Sau đó, anh leo lên ngựa và quay về chỗ xe ngựa, bức bối khi thấy nữ Công tước vẫn còn đứng bên ngoài. Khi anh đi ngang qua nàng, mắt nàng có vẻ lo lắng khi nhìn khắp cơ thể anh, tìm dấu máu. Nàng cũng có vẻ như an lòng khi không thấy gì, và chuyện đó thậm chí còn làm anh bức mình hơn. Anh không muốn người phụ nữ này lo lắng cho mình. Sự lo lắng của nàng như những móng vuốt cắm sâu vào trong tim anh, khiến anh có cảm giác ... Chúa ơi, chỉ càng thất vọng thêm bởi vì anh chẳng bao giờ có thể có được nàng.

“Tôi mừng là anh không giết hắn.” Nàng ngước lên mỉm cười với anh.

Nụ cười của nàng khiến anh cau mày nhiều hơn. “Thật không? Nếu hắn là người Cheyenne, thì tôi sẽ phải giết bởi vì bộ lạc tôi thà chết còn hơn là đối mặt với sự nhục nhã vì bại trận. Nhưng phong tục của người A-pa-sơ có nhiều thứ khác hơn. Họ thà sống để còn chiến đấu lần khác, vì vậy tôi đã để hắn giữ mạng mình.”

Những lời anh vừa nói đã dập tắt đi nụ cười của nàng. “Vậy liệu hắn có quay lại vào ngày khác để cố lấy Sir Goerge lần nữa không?”

“Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu. Tôi đã nói hắn biết con ngựa giống là của tôi. Trong trường hợp đó, hắn biết là cơ hội duy nhất để chiếm được con ngựa là giết được tôi, và hắn đã thất bại.”

“Ý anh là anh ... nó ... Sir Goerge sẽ ...” Nàng nghiêng chặt răng trong cơn kích động dữ dội, hoàn toàn quên bẵng đi sự nhẹ nhõm bay bổng trong một chốc trước đó rằng anh vẫn còn sống và bình an vô sự. “Lạy Chúa, chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh thua cuộc chứ?”

Colt thậm chí còn khiến nàng tức điên lên bởi nụ cười tươi của mình, trước khi nói lẽ nhẹ, “Đó đâu phải là vấn đề của tôi, đúng không, nữ Công tước?”

19. Chương 19

Vanessa buông ra tiếng thở dài mệt mỏi khi quan sát Jocelyn qua ô cửa xe, đang tung bụi mịt mù khi nàng tập luyện cho Sir George. Nàng không còn cưỡi ngựa đi xa nữa, từ cuộc chạm trán với mấy người A-pa-sơ. Và Vanessa vẫn còn biết ơn Chúa vì mình chỉ được nghe về nó thôi thay vì phải tận mắt chứng kiến. Trên nền trời xanh rực rỡ, nữ Công tước và Sir George tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp, bất kể quang cảnh buồn tẻ xung quanh.

Khung cảnh đơn điệu dần trở nên tẻ nhạt, nhưng Jocelyn dường như chẳng bận tâm. Tại đây, những dải núi xanh xanh vẫn ở xung quanh họ ở mọi hướng nhưng lại quá xa đến mức dường như không thể với tới. Trên hết là một vùng đất khô cằn, bằng phẳng trải dài như bất tận, những vùng bị khô nẻ chiếm đa số, màu xanh duy nhất ở đây là mấy cây xương rồng thỉnh thoảng mới xuất hiện, còn lại những thứ khác, từ bụi cây cho đến đám cỏ dại, tất cả đều bị khô trắng bởi ánh mặt trời dữ dội.

Chẳng lẽ vùng này chưa bao giờ có mưa sao? Từ lúc họ rời khỏi thị trấn Tombstone đầy bạo lực—một cái tên quá thích hợp, chưa có bất cứ giọt mưa nào. Và chỉ gặp duy nhất một con lạch nhỏ trong suốt quãng đường dài, San Simon, mà giờ đây đã trở thành mạch nước nhỏ, đục ngầu, thậm chí tấp tểnh cũng là chuyện không thể. Nếu không có những thùng nước đem theo thì họ cũng lâm vào cảnh khốn đốn rồi.

Tuy vậy Vanessa không phàn nàn gì, nhất là từ cái đêm mà cô ta cố ý chỉ ra sự xấu xa của Colt. Và thành thật mà nói, cô không muốn bỏ lỡ cơ hội nhìn thấy vùng đất này của nước Mỹ, vì nó có thể buồn tẻ, đơn điệu và thường xuyên bụi bặm suốt vào ban ngày, nhưng những sắc màu lộng lẫy nhất lại xuất hiện mỗi ngày hai lần, lúc bình minh và hoàng hôn. Đôi khi bầu trời dường như cuộn cuộn sắc lửa, với những dải màu đỏ, vàng chói lọi. Và sau đó từ đường chân trời, mặt trăng to lớn sẽ nhô cao, bạn sẽ có cảm giác như mình có thể với tay chạm vào nó. Với một quả cầu sáng rỡ treo lơ lửng ở cuối chân trời như thế, bầu trời đã từ chối nhường chỗ cho bóng đêm lên ngôi, lửa trại chỉ để nấu ăn và sưởi ấm mà thôi.

Jocelyn không bao giờ bỏ lỡ bất cứ dịp nào để ra ngoài ngắm nhìn sự chuyển biến đẹp đẽ ở trên cao vào khoảnh khắc cuối mỗi ngày như thế, nhưng đồng thời nàng cũng lên nhìn lướt qua chỗ trại, hy vọng rằng Colt Thunder sẽ xuất hiện. Anh chưa bao giờ có ở đó. Anh vẫn xa lánh mọi người ngoại trừ em trai anh, người sẽ thay anh thông báo những hướng dẫn tổng quát về chuyến đi cho mỗi ngày.

Vanessa chẳng thôi bực dọc khi thấy Jocelyn cứ thất vọng về chuyện không được thấy bóng dáng của người dẫn đường, thậm chí từ đằng xa. Nhưng điều khiến cô bắt đầu lo ngại thực sự là từ lúc cô nghe được Jocelyn miêu tả lại cuộc chạm trán giữa anh và người A-pa-sơ, và cảm nhận được những cảm xúc bên trong mà nàng đã trải qua trong lúc theo dõi cuộc chiến, nhất là khi nàng thuật lại rằng Colt đã cận kề cái chết như thế nào. Cô gái đã trải qua những cung bậc xúc cảm khác nhau, từ chuyện bối rối khi đối mặt với tình thế khó xử phải nhờ vả Colt, kinh hoàng với cái cách mà anh giải quyết nó, đau đớn khi nghĩ rằng anh có thể chết, thở phào nhẹ nhõm khi biết anh vẫn còn sống, và cuối cùng là bực tức khi anh chẳng ở lại lâu.

Mối bận tâm lo lắng của nàng đối với gã người Mỹ nửa-hoang dã đã báo động Vanessa. Những cảm xúc đó rất dễ dẫn đến tình yêu, và dù Jocelyn vẫn chưa nhận ra, nhưng Vanessa thì có. Chuyện đó chỉ là vấn đề thời gian. Nhưng nó vẫn chưa xảy ra; ít nhất Vanessa cầu nguyện như vậy. Và bởi vì Jocelyn vẫn một mực phải có được anh, thì cách duy nhất để tình cảm không thể chen vào là để chuyện quan hệ xảy ra càng sớm càng tốt, và rồi Colt sẽ quay về con đường riêng của mình.

Nhưng ngoài việc Colt hiếm khi có mặt ra, thì để hoàn thành chuyện này còn có một trở ngại rất lớn. Đơn giản vì anh là người dẫn đường duy nhất của họ, và cho đến khi tới được nơi tạm gọi là văn minh để tìm người thay thế, thì họ vẫn phải mắc kẹt với anh.

Tuy nhiên, địa hình ghồ ghề và tốc độ băng qua, đã tàn phá những chiếc xe, cũng như những con ngựa, và công tác sửa sang là rất cần thiết. Nó khiến họ phải nán lại ít nhất vài ngày. Người dẫn đường không còn có thể lái họ đi xa các thành phố được nữa, nếu thực sự có thành phố để mà tránh.

“Chị sẽ nói với anh ta một chuyện,” Vanessa bảo khi họ tới thị trấn Silver vào sáng hôm sau “Ít nhất thì nó cũng không phải là thị trấn chỉ có một con đường với khách sạn bốn-phòng mà anh ta đã dẫn mình tới để tiện cho việc sửa chữa ... một cách bất đắc dĩ, nói đúng hơn.”

Jocelyn không quay đầu lại, vẫn thích thú ngắm nhìn thị trấn miền Tây này qua cửa sổ. “Chị biết là anh ấy có lý trong việc tránh xa những thị trấn mà, Vana.”

“Chị công nhận,” nữ Bá tước nói, nhưng cô ta vẫn còn thất vọng về việc là họ đã tới New Mexico cách đây vài ngày mà không hề hay biết. “Sẽ hay hơn nếu anh ta đoán hoài đến việc thông báo cho chúng ta biết về lộ trình của chúng ta đã băng qua một địa phận mới. Em có nghĩ anh ta sẽ thông báo cho mình biết khi ta tới Wyoming không?”

Jocelyn quay lại bật cười khi nghe Vanessa nói giọng quá cộc cằn. “Anh ấy đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của người dẫn đường, đúng không, nhất là khi anh ấy chưa bao giờ tự cho mình là người dẫn đường cả? Chúng ta đi xa được như này mà không hề xảy ra rủi ro gì. Và em có cần nói thêm rằng anh ấy không phải được thuê để dẫn chúng ta đi một vòng về miền quê không?”

“Nói về lý do tại sao anh ta được thuê, chị nghĩ em nên lợi dụng lúc mình nán ở đây để kết thúc mọi chuyện đi. Một phòng riêng cho em, rồi em có thể mượn có nào đó để anh ta ở một mình với em. Rồi thì, mọi chuyện sẽ tự nhiên phát triển thôi, và—”

“Chị quên mất một điểm rồi,” Jocelyn ngắt lời, thôi cười. “Anh ấy không thích em.”

“Chị sẽ không nói nhiều hơn về điều đó được, em yêu.”

“Nhưng em thì có. Anh ấy làm mọi cách để chứng minh điều đó. Cũng như việc anh ấy thậm chí thấy em chẳng có lấy một tý hấp dẫn nào.”

Vanessa suýt bật cười. Cô nói để làm nàng yên tâm, “Nói vậy không à. Bộ em không nghĩ đến chuyện này sao, em gái? Rằng anh ta có thể bị em quyến rũ nhưng lại cảm thấy mình không xứng với một người cao quý như em.”

“Anh ấy không phải là người Anh, cũng không phải là người Châu u để chú ý đến sự chênh lệch giai cấp, chị Vana. Không phải em trai của anh ấy đã thuyết cho Ngài Dudley một bài về sự quan trọng của việc bình đẳng giai cấp ở Mỹ sao?”

“Đúng là cậu ta có, nhưng chị em mình đang nói về anh chàng người Mỹ ở chủng tộc khác mà, người đã làm em mất mặt ở nơi công cộng để bảo vệ thanh danh của em, hay em đã quên chuyện đó rồi chẳng? Và ‘tầm quan trọng’, chị thừa nhận, không phải từ thích hợp để dùng. Ý chị muốn nói về ... màu da như em kìa.”

“Vì em là người mà anh ấy gọi là phụ nữ da trắng sao?” Jocelyn la lên khi đã hiểu ra quá muộn màng. “Ôi Chúa ơi, chị nghĩ tất cả chỉ là vì thế thôi, đúng không?”

“Chị không bắt ngờ. Ít ra, nó cũng giải thích vì sao anh ta lại đi quá xa như thế để làm cho em hoảng sợ mà phải tránh xa anh ta, có thể nói vậy.”

“Nhưng ... làm sao em ở gần anh ấy được chứ?”

“Hỏi hay đấy. Anh ta đã biết rằng thân phận con lai của mình chẳng có ý nghĩa gì với em cả, hoặc chính anh ta tự thành kiến với mình, nhưng trái lại, chuyện mà chị thực sự nghi ngờ, hay là anh ta đã hiểu sai tất cả biểu hiện của em vì đơn giản là anh ta không tin em thực sự có thể muốn một người như anh ta.”

“Em không thích giả thuyết nào của chị cả, Vana,” Jocelyn bảo vệ Colt.

“Nhưng suy nghĩ thì lại thấy nó có lý lắm chứ.”

“Em không thể tin được là anh ấy lại không coi trọng bản thân mình như thế.”

“Này em, em không hình dung được cuộc sống của anh ta như thế nào, hay hoàn cảnh nào đã khiến anh ta trở thành con người như hôm nay. Thì cứ cho là chị nói đúng đi. Nếu anh ta vẫn không nhận thấy được em thích mình, thì việc mà em phải làm là khiến anh ta nhận ra nó.”

“Em đơn giản sẽ nói cho anh ấy biết.”

“Không—em—sẽ—không—làm—thế!” Vanessa phản đối kịch liệt. “Em lấy đâu ra cái ý nghĩ rằng giả thuyết của chị đúng hoàn toàn vậy chứ? Chị sẽ không để em phải bị ê chề xấu hổ nếu chị sai đâu. Mặt khác... nó sẽ không đau nếu em biết chút ít về chuyện quyến rũ.”

“Một chút à?”

Vanessa mỉm cười một cách bí ẩn. “Em sẽ mặc một trong những áo ngủ khi đón tiếp anh ta một mình trong phòng. Có thể chứ? Nó sẽ khiến mọi việc trôi chảy hơn.”

“Và tự khiến mình bị cưỡng đoạt một cách tàn bạo nhất,” Jocelyn bắt bẻ lại.

“Vậy nếu em làm thế—”

“Thôi chị đừng giận lây mà.” Jocelyn cười. “Đó là ý kiến hay. Em chỉ không chắc nó sẽ dẫn đến kết quả tốt đẹp không thôi. Anh ấy đã cảnh báo em không được ở một mình với anh ấy lần nữa, và anh ấy quả thật rất tồi tệ đó khi em lờ đi lời cảnh báo của anh ấy.”

“Nhưng tình yêu là thế mà. Nếu không vì bản thân mình thì tại sao anh ta lại cảnh cáo em chứ, chỉ vì sự cảm dỗ quá lớn khiến anh ta khó lòng cưỡng lại? Với chị thì dường như anh chàng cũng muốn em nhiều như là em muốn anh ta vậy, nếu không muốn nói là hơn. Hãy vượt qua rào chắn của anh ta.”

Một cảm giác náo nức đang rộn lên trong lòng Jocelyn khi nghe được những lời động viên đó “Ôi trời, chị Vana, em hy vọng là chị nói đúng.”

Chị cũng thế, em yêu quý à, Vanessa nói thầm trong lòng.

20. Chương 20

Jocelyn không thể ngồi yên được khi nàng đợi tiếng gõ cửa của Colt tối hôm đó. Lần này anh chẳng thể từ chối không đến được. Dù sao thì anh cũng đang làm việc cho nàng. Và nàng cũng đã viện một cái cớ rất chính đáng để gọi anh đến: hỏi xem thử còn bao lâu nữa thì tới Wyoming. Khi quyết định lên đường, nàng đã không một chút băn khoăn xem nó ở đâu cũng như phải tốn bao nhiêu thời gian mới tới được.

Vanessa cứ cần nhằn rằng họ có thể phải mất hàng tuần nhưng chị ấy chỉ đùa thôi. Thật ra cả hai đều chưa bao giờ nghe đến cái tên Wyoming trước khi Billy Ewing đề cập đến, và tất cả những gì họ biết là phải “đi lên hướng Bắc.” Theo nhân viên khách sạn thì Silver City ở nửa phía nam của New Mexico, và mùa đông đang đến gần nên thời gian và khoảng cách họ phải đi còn phụ thuộc vào một vài yếu tố khác nữa, nhưng Jocelyn lại cần phải ổn định ở một nơi nào đó để chuẩn bị cho thời kỳ sinh nở vào mùa xuân của mấy con ngựa cái.

Do vậy nàng có đầy đủ lý do để yêu cầu sự có mặt của Colt. Và nếu anh thô lỗ đến mức bình phẩm về lối ăn mặc của nàng, thì nàng cũng đã chuẩn bị sẵn một cái cớ cho nó rồi. Đại loại như: mệt mỏi qua một ngày dài, đêm cũng đã về khuya và cho rằng anh không đến, vì nàng đã cho người đi gọi anh vài giờ trước.

Thật ra, Pearson và Sidney chỉ được cử đi tìm anh và bảo anh đến phòng nàng. Vanessa đã chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng cho nàng, trong trường hợp họ tìm thấy Colt ngay.

Lý do cũng như không gian mà Vanessa tạo ra chẳng có gì để có thể chê trách được cả. Giường chiếu xộc xệch, như thể là Jocelyn đã lên giường rồi; chỉ trừ một ngọn đèn lờ mờ ra thì tất cả đều được tắt hết. Nhưng điểm quan trọng nhất là nàng, đã được tắm gội, xúc nước hoa và khoác lên người một tấm sa-tanh mềm, mỏng, gợi cảm.

Nàng sẽ không chọn chiếc áo ngủ mỏng manh này nếu tự mình quyết định, nhưng nàng nhượng bộ trước Vanessa vì chị ấy có kinh nghiệm trong chuyện này hơn nàng nhiều. Chiếc váy vẫn còn mới, được may bởi một nhà thiết kế người Pháp họ gặp ở New York. Họ tình cờ nảy ra ý định mua nó sau khi Jocelyn gặp Charles Abington và hai chữ hôn nhân lần đầu tiên len lỏi vào đầu nàng. Màu xanh ngọc của chiếc váy tiếp với màu mắt nàng, và kiểu dáng của nó cũng đơn giản, dây treo ở vai, hơi nhún ở eo và hông, không có nơ bướm rườm rà, và cổ áo rũ khoét sâu đến nỗi nó chỉ che được khuôn ngực nàng khi nàng đứng thẳng người. Cái áo khoác mỏng cùng bộ bên ngoài được viền bởi lụa trắng, nhưng không hề có dây, nút buộc, hay thắt lưng, vì mục đích của nó không phải để che đi cái váy bên trong và là để nhấn thêm một cách khiêu khích.

Cuối cùng là mái tóc nàng, đã được gội sạch và chải đến khi mượt mà như sa-tanh. Nó được để buông rơi một cách tự nhiên, rũ xuống lưng hay vai tùy vào chuyển động của nàng.

“Tốt, anh ta đã thấy nó thế này khi hai người gặp nhau, nhưng em phải nhớ lời chị đấy,” Vanessa nói sau khi tự mình chải xong những lọn tóc đồ rục cho Jocelyn. “Tối nay anh ta sẽ không thể nào cưỡng lại ham muốn xem thử nó có rục cháy như ngọn đuốc hay không.”

Chỉ có Jocelyn là không mấy tin tưởng, thay vào đó nàng nhớ lại cảm giác đau nhói khi Colt xiết lấy tóc nàng, và cùng với sự hồi hộp phấn khích, nàng còn mang nặng nỗi lo âu trong lòng. Nhưng nàng không thể phủ nhận rằng mình muốn Colt Thunder, đến nỗi nàng sẵn sàng đặt mọi hy vọng vào đêm nay, mong rằng nó sẽ khác những lần trước khi nàng ở một mình cùng anh. Đêm nay anh sẽ là người yêu dịu dàng như nàng vẫn hằng ao ước. Chỉ sau khi gặp anh vài giờ, nàng đã quyết định rằng anh sẽ phải là người đưa nàng đến đỉnh đam mê. Nếu nàng cứ để cho nỗi băn khoăn xen vào thì nàng sẽ không bao giờ có đủ can đảm mở cửa khi anh đến.

Chờ đợi tiếng gõ cửa của anh, khiến nàng giật mình bởi cả những tiếng động nhỏ, nhất là khi đêm đã về khuya và cả thành phố bên ngoài đã yên giấc. Mấy người hầu có lẽ đã không tìm được anh. Nàng lẽ ra phải liệu trước điều này. Nhưng nếu ai đó tìm được anh thì anh sẽ đến ngay, và chắc chỉ còn vài giây nữa.

Thế nên nàng cứ tự an ủi mình, và càng thêm rối loạn đến nỗi không thể đi bình thường mà cứ chạy vọt từ ô cửa sổ nhìn ra ngoài sân lên chiếc giường được trải bằng lụa của mình. Nàng có thể ngồi nghỉ ở đây,

nhưng sau một hai giây, nàng lại đứng lên, đi đi lại lại quanh chiếc gương đang phản chiếu chiếc bóng xanh xao của một cô gái trẻ, mà nàng thấy rất xa lạ với chính mình. Nàng vỗ vỗ má cho hồng, nhưng rồi lại thôi, chạy đến ghé tai vào cửa nghe xem có tiếng bước chân nào đang đến gần không. Rồi nàng quay lại cửa sổ, lặp lại tất cả mọi thứ một lần nữa.

Có điều căn phòng cũng chẳng lớn lắm, dù người ta bảo rằng nó lớn nhất ở đây. Khách sạn không có khu buồng, và phòng cho khách chỉ có hai tầng lầu, nên không đủ chỗ cho người của nàng; một số trú ở khu nhà trọ dưới phố, mấy người khác lại chọn cỗ xe làm nơi đặt lưng. Bởi vì nàng chẳng thể thuê được cả tầng nên một cận vệ được bố trí ngay ngoài cửa phòng nàng, nhưng nàng chẳng hề nghe thấy tiếng động nào phát ra từ anh ta khi nàng đứng phía bên kia cửa nghe ngóng, hết lần này đến lần khác.

Nếu Colt không xuất hiện sớm, thì nàng sẽ đổ gục thì lo lắng mất, và nếu thế thì làm sao nàng có thể làm cho anh tin được rằng nàng bất ngờ khi gặp anh, rằng nàng đang “ngủ”? Anh chàng chết tiệt, cái gì khiến anh ...?

Nàng cảm giác như tim sắp rụng khi tiếng gõ cửa cuối cùng cũng vang lên, và nàng chỉ đứng đó nhìn chằm chằm vào cánh cửa, cứng đờ vì mất hết tự tin, nếu không muốn nói là mất hết can đảm. Thế nên khi cánh cửa bất ngờ bật mở và Vanessa hiện ra thay vì Colt, nàng cảm thấy nhẹ nhõm đến nỗi gần như đổ nhào.

“Chị xin lỗi, em yêu,” Vanessa thì thào khi đóng cửa lại, rồi nói thêm với giọng hối lỗi, “Họ đã tìm kiếm khắp nơi, các nhà trọ, quán rượu, và mấy chỗ ... à, không đứng đắn lắm nữa. Anh ta thật sự đã tránh đi như suốt cả quãng đường. Ngay cả cậu em trai cũng không thấy anh ta đâu từ khi chúng ta vào thành phố.”

“Không sao đâu, chị Vana. Chúng ta sẽ ở đây vài ngày nữa. Ngày mai chúng ta có thể thử lại.”

“Em đang phải chịu đựng mấy thứ tồi tệ này. Chị đúng là đồ điên khùng khi chuẩn bị tất ...”

“Chuẩn bị gì cơ chứ?” Jocelyn cười nhẹ nhõm. “Nó chẳng phải như em phải tốn hàng giờ ăn mặc cho buổi khiêu vũ. Em chuẩn bị để đi ngủ ...”

“Em chuẩn bị để chờ đợi một người đàn ông, điều này khác hoàn toàn.” Nhưng rồi nữ Bá tước quan tâm hỏi thêm, “Nó khủng khiếp lắm phải không, sự chờ đợi ấy?”

“Hết sức đau khổ.” Jocelyn cười to. “Có thể xem nó là tự phát sinh.”

“Và càng có thể xem là sự quyến rũ được sắp đặt trước,” Vanessa vặn lại. “Em đã thử để cho nó tự phát triển, nhưng không có kết quả gì, nhớ không?”

“Đúng vậy, nên em mới thử cách của chị một lần nữa. Có lẽ nó sẽ nhẹ nhàng hơn khi đã được luyện tập.” Nàng lại cười to, mừng vì tâm trí của mình đã trở lại trạng thái bình thường, nhưng còn có chút chua xót trong đó như thể nỗi thất vọng vẫn còn đó và nàng đang cố tình lờ nó đi.

Vanessa nghĩ vậy nên cố gắng làm nàng thoải mái hơn. “Có lẽ chúng ta sẽ có một kế hoạch tốt hơn cho tối mai. Dù gì thì chiếc giường êm và căn buồng riêng vẫn là chiến lược tốt, nếu so với căn lều lúc nào cũng có hàng chục cặp mắt hướng vào, hay đồi cỏ bên ngoài.” Cô giả bộ nhăn mặt và bật ra tiếng hừ về ghê ghê. “Để chị nói cho em biết, em sẽ không muốn làm chuyện đó ngoài trời đâu, cho dù em có thấy mình được riêng tư đến đâu đi nữa.”

“Dĩ nhiên là chị đang nói về kinh nghiệm của mình đó chứ?”

“À, cũng tự nhiên thôi. Ngoài mấy con côn trùng dơ dáy thèm muốn làn da trần của em, thời tiết cũng rất quan trọng, và ở cái vùng đất này thì chỉ có bụi, cát, đá sỏi để trải tấm lót lên thôi. Và chị sẽ tiết lộ cho em một bí mật, em yêu. Cho dù tấm lót có dày đến đâu đi nữa, thì vẫn có đá, que hay cái gì đó chọc vào lưng em làm mất hết hứng. Và em còn phải đương đầu với một con quái thú hoang dã nữa.”

Tiếng cười khúc khích bật ra. “Quái thú hoang dã à?”

“Ừ thì, đã có lần một con thỏ xuất hiện, và chị cứ nghĩ đó là cái đầu của người làm vườn. Nó đã dọa chị sợ chết khiếp.”

Jocelyn cười ngặt nghẽo, “Chị đùa quá trớn rồi đó.”

“Lần này thì chị nghiêm túc đấy. Chị đã lo rằng lão già sẽ chết vì sốc mất.”

“Có phải chị đang nói đến mấy bữa tiệc cuối tuần cuồng loạn không? Chị kể một nửa số cặp biến mất trong vườn nhà chị đã kết hôn rồi, thế thì lão làm vườn đã chứng kiến đủ các cuộc hẹn hò vụng trộm nên chẳng có gì làm ông ấy sốc đâu.”

“Nhưng mà em ơi, người tình của chị vào lúc đó lại là đứa con cao to, vạm vỡ của ông ấy.”

“Ồ.”

“Đúng thế đấy.”

Họ nhìn nhau độ nửa giây rồi cả hai cùng bật cười to. Khi Jocelyn lấy lại được hơi, nàng cười âu yếm với cô bạn thân. “Cám ơn chị. Em đã xem nó rất nghiêm túc đúng không?”

“Chuyện vặt. Em yêu à, anh ta chỉ là một gã trai sẽ phục vụ em thôi ... à, nếu em vẫn chưa thay đổi ý định trước đây. Còn có những người đàn ông khác đáng để cân nhắc khi chúng ta quay về với văn minh.”

“Không ... Colt vẫn là ...”

“Đừng nói nữa.” Vanessa thềm thở dài, nhưng vẫn nói rất cương quyết. “Nếu anh ta là người em muốn, em sẽ có anh ta. Không phải là đêm nay nên em đi ngủ đi.”

“Họ không tìm anh ấy nữa à?”

“Chỉ vô ích thôi, khuya thế này rồi mà. Chị sẽ bảo mấy người hầu đi ngủ luôn. Ngủ ngon và sâu nhé. Nếu chàng lai da đỏ của em say đắm như chị nghĩ thì tối mai em sẽ không ngủ được mấy đâu.”

“Chị đang thừa nhận là em có thể quyến rũ được anh ấy đấy.”

“Với mấy thứ vũ khí được sắp đặt sẵn ư?” Vanessa đùa, ngắm nhìn Jocelyn một lần nữa. Cô cười khi đóng cửa lại đằng sau mình.

21. Chương 21

Có tiếng gót giày nện nhẹ trên mấy tấm ván lót đường vang lên qua cửa sổ, rồi tiếng rít nhỏ vang lên, “Chúa ơi, mây làm tao sợ vãi dãi đấy nhóc!” Nhưng chẳng có tiếng đáp lại, và rồi tiếng gót giày lại vắng đến với nhịp bước nhanh hơn. Có tiếng éch nhái ộp ộp đầu đó đằng xa vọng lại khi người đánh đàn piano ở một quán rượu dưới phố nghỉ tay một chút. Tiếng nhạc cũng mơ hồ xa xăm, người đánh đàn chơi khá hay, âm thanh êm ái chứ không chat chúa. Tiếng cười đùa cũng thường xuyên vang lại nhưng chẳng đủ lớn để khiến người dân thị trấn thức giấc.

Jocelyn chẳng thể đổ lỗi cho những âm thanh đó làm nàng thao thức, nếu so sánh với số lần nàng phải thức giấc nửa đêm bởi tiếng chó sói tru, hay bởi âm thanh người cận vệ vấp phải cọc lều khi đi tuần quanh chỗ nàng. Ánh trăng tạo những vệt sáng xanh mờ ảo, thị trấn vào đêm rất bình yên, nhưng chẳng thể dỗ nàng vào giấc ngủ.

Nàng đã cố ngủ nhưng mắt vẫn cứ mở thao láo, nghĩ về những chuyện có thể đã xảy ra lúc này, và tự hỏi nàng có thấy nhẹ nhõm hay không. Nàng kết luận rằng việc quyến rũ một cách có chủ ý thế này không hợp với mình. Nàng lẽ ra nên nói cho Vanessa biết và chị ấy sẽ thất vọng. Thôi, suy nghĩ về kế hoạch ngày mai có lẽ sẽ làm nàng dễ ngủ hơn.

Jocelyn đầu hàng và hắt chăn ra. Căn phòng tối om vì mặt trăng nhô lên phía sau khách sạn mà phòng của nàng lại hướng về mặt tiền. Sau một hồi quen mắt, nàng tìm thấy cây đèn và thắp nó lên. Đây nắp đèn, chỉ để chút ánh sáng lờ mờ để tìm chiếc áo khoác, nàng bước đến bên cửa sổ.

Kéo rèm ra, nàng thất vọng vì chẳng có gì để ngắm. Ánh trăng giờ đây rất sáng, tạo nên những vệt bóng tối đen. Mái vòm cổng chìm trong bóng tối và cái bảng hiệu khách sạn che đi tầm nhìn của nàng xuống phố. Ánh trăng chiếu rõ nửa trên những tòa nhà bên kia đường, nhưng chẳng có cái cửa sổ sáng đèn nào cả.

Bây giờ nàng đang cần một cuộc dạo bộ để làm mình mệt nhoài. Nàng chắc là người cận vệ ngoài cửa chính sẽ chẳng phiền hà gì đưa nàng đi. Nhưng nghĩ đến chuyện ngài Parker sẽ giận dữ vào sáng hôm sau nếu biết nàng phiêu lưu một mình ngoài đường thiếu sự bảo vệ, nàng lại thôi.

Thở dài, nàng bực mình với bản thân, với Colt và cả với cái tình trạng này nữa. Nếu không có gã Mũi Dài nàng đã có thể đi dạo. Nếu nàng biết Colt đang ở đâu thì nàng cũng chẳng cần gì phải đi dạo. Nếu nàng không bận tâm thì sẽ chẳng sao cả và giấc ngủ sẽ đến một cách dễ dàng. Chết tiệt thật!

Sao anh lại dám biến mất như vậy? Sẽ ra sao nếu họ thật sự phải vội rời đi? Mà chuyện này rất có khả năng xảy ra, nếu xem lại đã bao nhiêu lần họ phải làm vậy trước đây.

Nhưng nàng biết mình đang than phiền một cách vô lý. Với phong cách của Colt, anh sẽ biết gã Mũi Dài có ở gần hay không và sẽ thông báo. Gã người Anh đó có lẽ vẫn đang tìm kiếm dấu vết của họ ở Arizona. Và thành thật mà nói, chuyện Colt có thể đang êm ả đâu đó với người đàn bà khác mới thật sự là lý do khiến nàng thao thức đêm nay.

Thật vớ vẩn quá. Nàng sẽ đi dạo và sẽ lo lắng về chuyện ngài Parker sau. Nhưng ngay khi xoay người khỏi cửa sổ, nàng nghe thấy một tiếng thịch lớn ngoài hành lang, như thể ... như thể ai đó ngã xuống sàn. Nàng trần trụi nhìn cánh cửa, rồi liếc qua chiếc túi của nàng bên kia phòng, và chắc chắn rằng trước khi nàng chạm tay vào được khẩu súng lục trong đó, cánh cửa sẽ bật mở và nàng chẳng còn cơ hội nào. Súng lục chỉ phát huy tác dụng ở tầm gần. Đáng lẽ nàng phải có nó trong tay và đứng đằng sau cánh cửa chờ đợi, nhưng liếc nhìn cánh cửa lần nữa, nàng thấy tay cầm đang xoay.

Không hề do dự, nàng nhảy ra khỏi cửa sổ và rơi xuống mái nhà. May sao nó không dốc lắm, nhưng vận may của nàng chỉ đến đây. Nàng nhận ra quá trễ rằng bất cứ ai mò vào phòng nàng giữa đêm thế này đều sẽ nhìn ra ngoài cửa sổ khi thấy phòng trống không. Nàng chắc rằng mình sẽ bị nhìn thấy ngay cả khi núp trong bóng tối. Nhưng chúng có mạo hiểm nổ súng khiến cả thành phố thức giấc không? Hay là chúng hy vọng thấy nàng đang ngủ và dễ dàng xử lý êm đẹp bằng rất nhiều cách? Chúng có theo nàng ra ngoài này không?

Nàng đáng lẽ phải kêu lên rồi. Một tiếng hét sẽ làm chúng sợ mà rời đi. Nhưng cái váy ngủ hở hang nàng đang mặc khiến nàng phải nín lặng vào lúc này.

Nàng sẽ không ngồi đây đợi cho một cái đầu thò ra khỏi cửa sổ phòng mình. Gờ mái ngói chỉ cách đây vài chục phân vì phòng nàng chỉ cách phần còn lại của tòa nhà bởi bình nước. Nàng sẽ có cơ may không bị phát hiện nếu nhanh chóng tới được gờ ngói, hơn là cố lặn qua cửa sổ kế tiếp để thử vận may xem nó có mở hay không vì nàng không thấy rõ từ vị trí này. Thanh chắn không kéo dài cho đến gờ nên nàng chẳng có cái gì để bám vào. Nàng chỉ có thể trượt xuống dưới thấp, rồi dùng tay bám vào gờ, thả mình xuống đất. Rồi sẽ chạy thục mạng ra phía sau khách sạn nơi có chuồng ngựa, và nàng sẽ an toàn. Một vài cận vệ của nàng đang ở đó. Nếu nàng phải bị xấu hổ bắt gặp trong trang phục này thì cũng chỉ trong gia đình, có thể gọi họ là như thế.

Nhưng vận may nàng chỉ đến đây. Nàng thả chân xuống như đã dự tính nhưng chẳng với tới cái gì cả. Quá trễ để nàng nhận ra rằng mình đã tưởng rằng mọi mái nhà đều có cột chống. Thế cái quái gì khác sẽ chống đỡ cho mái nhà khỏi sụp xuống? Và cái cột chết tiệt đó ở đâu rồi? Điều quan trọng hơn bây giờ là khoảng cách rơi xuống đất sẽ bao xa? Chết tiệt thật! Sao nàng lại không để ý mấy thứ đó khi nàng bước vào khách sạn chứ? Có mấy cái bậc ở thềm trước tòa nhà, nhưng nàng chỉ nhớ được đến vậy. Nàng chẳng biết là mình đang lơ lửng ở độ cao nào, rằng bậc thềm hay nền đất đang ở bên dưới. Liếc nhanh xuống dưới cũng chẳng thấy gì ngoài bóng tối.

Nàng cho rằng mình sẽ thể lặn ra phía mặt tiền của mái nhà để tìm cái cột chống, nhưng tay nàng đã mỏi nhừ rồi. Nàng cũng có thể thả mình rơi xuống đất ngay đây trong lúc đang còn cố được, không thì lát nữa sẽ ngã ục ịch xuống bằng lưng chứ chẳng phải bằng chân. Nhưng rồi nàng vẫn không đủ can đảm để nhảy. Sự hoảng loạn đang xâm chiếm đầu óc nàng và càng lúc càng tồi tệ hơn, khoảng cách nàng phải rơi xuống dường như ngày càng xa hơn, như có một địa ngục không đáy phía dưới kia.

Phải vài giây nàng mới nhận ra bàn tay không còn là chỗ bám víu duy nhất của mình, có hai cánh tay đang ôm lấy chân nàng để nâng nàng lên. Ngay lúc đó nàng nhận ra nó, nàng nghe một giọng nói nhẹ và quen thuộc vang lên, “Được rồi,” nàng thở phào nhẹ nhõm thay vì hét lên một tiếng chói tai. Và nàng thả tay ra.

Giống như khi nàng ném mình vào người Colt ngày họ gặp nhau lần đầu, nàng tin tưởng Colt sẽ đặt nàng xuống mặt đất an toàn.

Nhưng nó không giống vậy. Lần này nàng rơi tòm vào lòng anh, và anh cũng không đẩy nàng ra ngay lập tức như trước.

Một khoảng im lặng kéo dài giữa hai người trong lúc nàng cố định hình khuôn mặt anh trong bóng tối, nhưng không được. Làm sao anh có thể luôn ở đó khi nàng cần, thì nàng cũng không hiểu nổi và cũng chưa dám hỏi anh.

Khi sự im lặng bị phá vỡ, sự chế nhạo biểu hiện rõ trong giọng anh. “Để tôi đoán nhé. Cô có ác cảm với mấy cánh cửa, phải không?”

Anh làm nàng thất vọng khi nói vậy, mặc dù anh vẫn chưa đẩy nàng ra. Thật ra, anh đang nắm chặt cánh tay nàng. Để giữ nàng khỏi ngã sao? Nàng thích nghĩ là anh chưa muốn phá đi sự liên kết hơn. Nàng tất nhiên cũng không muốn. Nhưng rồi câu hỏi của anh xuyên qua đám sương mù trong đầu nàng, nàng quên mất nó tuyệt vời đến thế nào trong vòng tay anh, và nhớ lại nguồn cơn của sự việc.

Nàng vội giải thích, “Có ai đó ... Tôi nghe tiếng động ngoài hành lang ... cái túi của tôi ở xa quá ... nên không thể với tới ... Tôi thấy nắm cửa đang xoay. Tôi có thể làm gì khác được đây?”

Bằng cách nào đó anh hiểu được cốt lõi vấn đề. “Có phải cô đang nói là ai đó đã cố đột nhập vào phòng cô không, nữ Công tước?”

“Không phải là cố gắng. Cửa không khóa. Tôi không ngồi đó đợi cho nó bật mở, nhưng tôi hầu như chắc chắn.”

“Các cận vệ của cô đâu?”

“Chỉ có một người thôi, và tôi sợ rằng anh ta có lẽ đã chết. Cái tiếng động tôi nghe ...”

Anh không đợi cho nàng nói hết câu, đã thả nàng ra và đặt khẩu súng vào tay nàng. Anh cũng chẳng tốn thời gian bảo nàng phải làm gì với nó. “Đứng ở đây,” là tất cả những gì anh nói.

“Nhưng anh đi đâu vậy?”

Câu hỏi ngớ ngẩn, vì anh đã rướn người lên, chụp lấy gờ mái ngói, và chỉ trong vòng chớp mắt đã nhảy lên trên và ... biến mất. Jocelyn nhìn ra con phố sáng trắng không một bóng người, nhìn cái thềm khách sạn đang chìm trong bóng tối, nơi nàng đang đứng và nó thật sự kéo dài đến tận đây, nhìn khẩu súng trong tay mình. Nòng dài và khẩu súng khá nặng, không như cây súng lục nhỏ của nàng. Chưa từng sử dụng loại này bao giờ, và nàng cũng không chắc mình có làm được vào lúc này không, khi mà mấy ngón tay của nàng vẫn còn tê dại vì bám vào gờ mái ngói.

Sau một lúc, khẩu súng khiến cánh tay nàng trĩu nặng nên nàng nâng nó lên trong khi nhìn lên mái ngói chờ Colt. Nàng vừa mới tìm ra được cái cọc đỡ nhọn ở góc thềm mà nàng từng nhìn thấy, nhưng không hiểu vì lý do gì đã bị gãy và cũng không được thay mới. Nàng cảm thấy đỡ hơn khi nhìn thấy nó, biết rằng mình không phải dấn độn khi đưa ra quyết định trước đó. Nhưng nàng không hề nghĩ đến chuyện y theo kế hoạch đã vạch ra: chạy lại phía chuồng ngựa để tìm kiếm sự an toàn. Colt đã bảo nàng đứng đây nên nàng sẽ đứng ngay chỗ này chờ anh.

22. Chương 22

Căn phòng không phải trống không. Có hai gã đàn ông đang lục lọi các rương hòm của nữ Công tước, vứt váy áo và đồ đạc của nàng ra sàn nhà một cách bừa bãi. Một gã tìm thấy hộp đựng nữ trang và đang cố dùng con dao nhỏ nạy nó ra, trong khi gã kia đang cúi đầu vào cái rương lớn nhất. Không ai trong hai gã thèm liếc mắt về phía cửa sổ để thấy Colt đang lặng lẽ tèo vào. Chúng chỉ đề phòng cánh cửa chính nên cứ nhìn về hướng đó một hoặc hai lần trước khi Colt tới nơi.

Mọi chuyện xong xuôi chỉ trong vài giây, nắp đậy nặng trĩu của cái rương đập xuống đầu một tên khi hắn đứng dậy với mấy thứ tìm được trong rương, và bàn chân của Colt đá vào hàm tên còn lại. Thật hơi sai lầm, chân anh giờ lại nhói nhói đau. Anh chửi thề trong miệng vì đã không dùng con dao đã cầm sẵn trong tay. Nhưng cũng không cần thiết nữa, vì cả hai tên đều đã bất tỉnh nhân sự.

Bực mình, anh cà nhắc đi về phía giường để xem chân mình có bị thương gì không, nhưng vừa ngồi xuống thì mùi hương của Jocelyn đã sộc lên mũi khiến anh nhảy dựng dậy, tuôn ra một tràng chửi thề. Anh điên tiết đến nỗi muốn rạch họng cả hai tên kia nhưng lý trí đã thắng thế. Chẳng phải là lỗi của chúng khi cả buổi tối anh đứng trong bóng tối bên kia đường, nốc rượu và nhìn về phía cửa sổ phòng nàng như một gã điên si tình, tưởng tượng cả tá điều tuyệt diệu sẽ thành hiện thực nếu anh tận dụng khung cửa sổ đang mở kia.

Anh đã phải đấu tranh quyết liệt với lương tâm mình để khỏi băng qua phố. Cuối cùng lương tâm đã thắng nhưng anh vẫn ở đây, trong phòng nàng, và lòng như bị lửa đốt khi nàng đang ở bên dưới chờ anh.

Nhưng có thể nàng không còn ở đó, mà đã bỏ đi tìm người của nàng để thông báo về mọi chuyện đã xảy ra. Trước khi quay lại và thấy nàng đang nghe lời anh đứng đó, anh đã áp chế được ham muốn của mình và tỉnh táo trở lại.

“Cô vào được rồi đó, nữ Công tước.”

Thật kỳ diệu, giọng anh nghe có vẻ dễ chịu khi anh với xuống gọi nàng. Jocelyn không thể biết là anh đã phải cố gắng.

“Ý anh là không có ai ở trong phòng tôi sao?”

“Tôi không nói vậy. Cô có hai vị khách không mời mà đến nhưng tôi đã xử lý xong. Tôi sẽ gặp cô ngoài sảnh.”

“Không, chờ đã!” nàng gọi với lên bằng một giọng thì thầm bối rối. “Tôi không thể đi qua lối cửa chính được. Sẽ thế nào nếu ai đó thấy tôi trong trang phục này?”

Colt nhìn xuống nàng, mừng vì bóng tối không để cho anh thấy nàng một cách rõ ràng. Vậy là nàng lo sợ bị bắt gặp trong bộ váy ngủ sao? Cô ta nên lo sợ bị anh thấy hơn là mấy người tiếp tân mắt nhắm mắt mở ngoài sảnh.

“Cô không sợ nguy hiểm hả cô em?”

Nàng hoàn toàn hiểu nhầm ý anh. “Nó không cao lắm đâu. Anh cúi xuống và kéo tôi lên được không?”

Trong một lúc lâu nàng chẳng thấy bóng anh đâu cũng như chẳng nghe anh nói gì. Khoắc khoải nhìn gờ mái ngói, nàng tự hỏi vấn đề là gì nhỉ, hay anh không nghe rõ lời khẩn cầu của nàng. Cũng chẳng phải là anh chưa làm việc này trước kia. Kéo nàng lên khỏi cỗ xe ngựa hôm đó đâu có khiến anh mệt nhọc gì, và ở đây độ cao cũng tương tự vậy thôi.

Thật may mắn là từ này giờ chẳng có ai đi qua để thấy nàng đứng đợi ở góc thềm. Cũng phải tốn vài phút Colt mới giải quyết xong mấy gã đột nhập. Nàng run lên vì lạnh, tự hỏi anh ta đang làm cái quái gì thế. Nhưng nàng không thể cứ tiếp tục đợi ở đây mãi được. Khí trời ngày càng lạnh khi họ đi dần về phương Bắc, và nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm rất cao. Đêm nay rõ ràng là lạnh, hay do áo quần của nàng mỏng manh quá. Cái lạnh ập đến với nàng ngay khi nỗi sợ hãi được xua tan. Nàng không thể cứ đứng ở đây lâu hơn nữa.

“Colt?”

Lần này nàng không thềm thềm thì nữa. Nếu anh thật sự trở lại trong sảnh đợi nàng như anh bảo thì nàng sẽ hết sức tức giận với anh, bất kể anh vừa mới ... gì? Lại cứu nàng à? Nàng không thực sự biết anh đã làm gì, và sẽ không biết cho đến khi ...

Nàng nhảy dựng lên, bàn tay anh xuất hiện quá thành linh. Thế là anh vẫn ở đó ... và nghe thấy nàng. Đây không phải lúc trách móc anh đã bắt nàng đợi trong lúc anh quyết định có nên giúp nàng một tay hay không. Nàng không thể trách móc anh bất cứ điều gì trừ phi nàng sẵn sàng cho anh một cái cớ để rút lui, điều mà nàng không bao giờ làm. Và hơn nữa, nàng đã biết anh thiếu lịch sự đến thế nào rồi. Thật hoang

đường để mong anh thay đổi thói quen chỉ bởi vì nàng đang run rẩy vì lạnh và không thích xuất hiện trong sảnh khách sạn sáng trưng với bộ dạng hờ hang thế này.

Nàng đưa trả lại anh khẩu súng trước, anh nhanh tay cất vào bao rồi gơ tay ra lại. Vấn đề bây giờ là nàng không thể với tới mấy ngón tay anh được, cho dù có nhón lên. Nàng định nói với anh, nhưng nàng có cảm giác rằng đây là cơ may lớn nhất của nàng, rằng anh sẽ không hạ tay xuống thêm một phân nào nữa ngay cả khi anh có thể. Dù với bất cứ lý do gì, anh không muốn giúp nàng trèo lên lại mái nhà, nhưng nàng còn ngoan cố hơn anh nữa.

Nàng nhảy lên và chụp mấy ngón tay anh. Nhưng chân nàng đang hổng giữa không trung, và các ngón tay bắt đầu trượt ra. Nàng suýt hét lên, lường trước việc sẽ rơi cái bịch xuống đất bằng lưng, rồi nàng rướn người lên một chút để tay kia của anh có thể chụp lấy cổ tay nàng.

Treo lơ lửng bằng một tay làm vai nàng đau buốt, nhưng rồi nàng thấy mình đang được nhấc lên vào ngời trên mái ngói rất nhanh, chẳng có thời gian để mà rên rỉ nữa. Trong hoàn cảnh này, nàng không thấy biết ơn người được xem là vị cứu tinh chút nào, nhất là khi ngay lập tức bị kéo giật mạnh đứng dậy.

Một lần nữa nàng suýt trách móc anh, nặng nề nữa là đằng khác, khi câu nói cộc cằn “Đi nào, chết tiệt thật” của anh khiến nàng nghiêng rặng vì tức giận thay vì theo anh bước về phía cửa sổ phòng nàng.

Lại thêm một vấn đề khác. Tay nàng dù có gờ hết mức cũng chỉ với tới gờ cửa sổ, và nàng biết rõ rằng với cánh tay vẫn còn đau này, chẳng có cách nào để nàng có thể nhảy lên trườn qua cửa sổ.

Nàng ghét phải nhờ anh, nhưng chẳng còn cách nào khác. “Anh có thể làm ơn giúp nâng tôi lên thêm một lần nữa không?”

Nàng không thể thấy đôi mắt anh đang di chuyển xuống dưới người nàng đến cái chỗ mà anh sẽ phải chạm vào để nâng nàng qua cửa sổ. Chỉ cần đứng gần nàng là cái đó của anh đã muốn cứng lên, bây giờ thì nó đã dựng đứng. Không có cách gì để có thể chạm tay vào nàng mà không đi xa hơn. Và anh cũng không nghĩ mình giữ được sự kiềm chế khi cúi xuống để nàng đứng trên tay anh mà lên.

“Không đời nào, nữ Công tước à,” anh trả lời sắc lạnh một cách dứt khoát.

Sự kiềm chế của Jocelyn bung ra. “Vâng, tôi xin lỗi, nhưng tôi không thể tự mình leo lên được. Tay tôi đau, tôi đang đông cứng người vì lạnh và mệt ... hay anh cho rằng tôi nhảy qua cửa sổ và trườn xuống mái ngói để vui đùa?”

“Đã nửa đêm rồi đó cô em. Kể quái nào lại còn thức vào giờ này chứ?”

“Anh đấy,” nàng bướng bỉnh đáp. “Và các quý ông ăn trộm trong phòng tôi nữa. Và ai có thể nói là không còn gã nào đang đợi dưới sảnh nữa cơ chứ?”

Điều này có lý mới chết chứ, nhưng anh vẫn sẽ không đặt tay lên tấm lưng gợn cảm đó của nàng đâu. “Được rồi, tránh ra,” anh chịu thua một cách cáu kỉnh và nhảy qua cửa sổ vào phòng.

Đây chính xác là cái mà Colt muốn tránh: ở trong phòng nàng, ở một mình cùng với nàng. Anh từng cho rằng không có cái gì là anh không thể chịu đựng được, sự đau đớn, sự cực hình, sự quyến rũ, cho đến lúc anh gặp nàng. Chúa ơi, ngay cả tên duỗi bò ác cuồng dâm đó cũng không thể làm anh gục ngã. Nhưng cô nàng tóc nhỏ bé nhỏ này đã gần như thành công mà chẳng cần cố gắng gì nhiều. Và anh cũng chẳng thể đổ lỗi cho nàng được. Không, anh biết lò lửa chính xác nằm chỗ nào-trong quần anh.

Lửa dục đang chế nhạo ý chí của anh, xé nát lòng kiêu hãnh và tự trọng của anh ra từng mảnh. Nhưng nó không phải là cái đã từng điều khiển được anh trước đây nên anh không biết phải đối phó với nó như thế nào. Tất cả những gì anh biết là anh muốn người đàn bà này hơn bất cứ thứ gì mà anh đã từng muốn trước đây. Và mỗi lần anh nhìn thấy nàng, nhu cầu của anh như càng dâng cao thêm. Nó đủ để khiến một người đàn ông muốn cắt cổ mình đi.

Với nỗi tự ghê tởm bản thân, anh nắm lấy tay nàng và kéo nàng lên gờ cửa sổ, đủ để nàng có thể tự leo vào. Rồi anh quay gót đi về phía cửa chính, quyết định sẽ ra khỏi phòng trước khi nàng leo vào được. Nhưng rõ ràng là nàng không thích bị bỏ lại trong tình trạng nửa trong nửa ngoài.

“Colt!” Nàng rên lên.

Anh không hề dừng lại. “Nêu tôi đụng vào người cô lần nữa, nữ Công tước, cô sẽ phải hối hận to đấy.”

“Anh có thể xoay trở một cách dễ dàng không có nghĩa là ... ồ, không sao!”

Jocelyn rướn nửa người phía trên vào trong để sức nặng của bản thân làm nàng chúm nhủ về phía trước, thật kinh khủng, nàng nhận ra khi cả người rớt bịch xuống. Nhưng nàng không tốn một giây để chỉnh lại tư thế chẳng đẹp mắt tí nào của mình, mà bật dậy ngay. Nàng cũng không cảm thấy bình tĩnh hơn khi thấy anh không hề nhìn. Đó cũng là lúc nàng thấy anh chạm tay vào nắm cửa.

“Anh là đồ con hoang khó chịu nhất ... ời, lạy Chúa lòng lành!” Nàng Amen khi sự lộn xộn của căn phòng đập vào mắt. “Cái quái gì đã xảy ra ở đây thế? Bọn chúng cho rằng tôi núp trong rừng sao?”

Nó dừng anh lại. Đây là chủ đề đủ an toàn, và nàng có quyền được biết. Anh đang cách nàng cả chiều dài căn phòng. Nhưng anh vẫn không muốn mạo hiểm liếc nhìn nàng vì giờ đây bóng tối không che chắn nàng nữa. Bãi chiến trường nàng đang trừng mắt nhìn cũng thu hút ánh mắt anh như thể anh chưa thấy nó vậy.

“Chúng không phải đến để tìm cô, nữ Công tước à.”

“Dĩ nhiên là phải rồi. Gã Mũi Dài là kẻ duy nhất ...”

“Lần này thì không phải. Gã Mũi Dài của cô chưa đuổi kịp chúng ta. Tôi sẽ biết nếu hắn ta đến gần.”

Nàng không nghi ngờ sự tự tin của anh, khi mà nàng biết mỗi ngày anh đều đi kiểm tra một vòng rất xa quanh lối họ đi. “Vậy chúng là ai?”

“Hai tên trộm, có vẻ như là mấy gã địa phương. Người cận vệ trước phòng cô có lẽ là mời thơm cho chúng đánh hơi. Tôi chắc đến chín phần, nếu có ai đó thấy một căn phòng cần được bảo đảm an toàn hơn cả ổ khóa thì hắn sẽ cho rằng có cái gì đó đáng giá bên trong.”

Ánh mắt nàng vụt chuyển về phía anh khi nàng nhớ ra tiếng động nàng đã nghe lúc nãy. “Robbie? Anh ta có ...?”

Nàng không thể nói hết lời, sợ rằng lý do làm Colt không dám nhìn nàng là bởi vì anh chàng người Scotland to con đã chết rồi. Nhưng anh lắc đầu, mặc dù vẫn không hề liếc về phía nàng. Anh cúi xuống nhặt một mảnh lụa dưới chân lên, nhìn nó như thể đó là vật kỳ diệu nhất mà anh đã từng thấy.

“Anh chàng của cô bị đánh từ phía sau. Anh ta sẽ có cục u để chứng tỏ với mọi sự bất cẩn của mình vào sáng hôm sau, nhưng chỉ có thể thôi. Tôi đoán một gã làm anh ta xao lãng rồi kẻ kia ra tay. Cái kẻ đó rất hiệu quả khi chỉ có một người gác.”

“Thế hai tên cướp đâu?”

“Cô muốn các chi tiết máu me sao?”

“Colt!”

Mặt nàng trắng bệch đi, nhưng anh không nhìn thấy. Chính sự im lặng của nàng sau tiếng rên đó khiến anh mỉm cười.

“Chúng nhận được quả báo mà mình đã gây ra, chỉ thế thôi. Nhưng tôi đã cắt mấy cái áo lót của cô để trói chúng lại trước khi ném ra ngoài hành lang làm bạn với Robbie của cô. Tôi không nghĩ là cô phiền lòng. Chúng không có vẻ gì là sẽ tỉnh lại trước sáng mai nhưng dù sao cô cũng cần người khác gác cửa, và thế thì anh ta sẽ có thể để mắt đến chúng luôn cho đến khi giao chúng cho cảnh sát.” Anh dừng lại một lúc lâu rồi nói thêm, “Cô nên có thêm nhiều sự bảo vệ nữa.”

Nàng vẫn thường xuyên như thế, nhưng đêm nay lại là tình huống đặc biệt, vì nàng có kế hoạch đón một vị khách mà nàng không muốn ai biết hết. Nàng đã đồng ý để Robbie đứng gác bên ngoài vì lý do đơn giản là Vanessa tin rằng anh ta sẽ giữ kín những điều mà anh ta thấy. Nhưng cả hai đều không nghĩ đến việc thêm người gác khi tình huống thay đổi.

Thật choáng váng khi nhớ lại kế hoạch trước đó và nhận ra cái gì đã thực sự xảy ra. Colt đang ở đây, trong phòng nàng. Họ chỉ có một mình. Và không hề có lời mời nào hết, nên anh chẳng thể nghi ngờ gì động cơ

bên trong. Chúa lòng lạnh, nàng vẫn còn đang mang cái váy cho vụ sắp đặt đó, nhưng tội lỗi cố ý quyến rũ không làm nàng cần rút lương tâm nữa và nỗi lo âu cũng không còn. Bất cứ cái gì xảy ra ...

Trước khi tim nàng đập mạnh với ý nghĩ đó thì Jocelyn đã nhận ra là sẽ không có chuyện gì xảy ra, bởi vì Colt chẳng nhìn lấy nàng một lần từ khi họ vào căn phòng mờ tối này. Và trong thâm tâm nàng biết anh cũng sẽ không làm thế. Nàng gần như muốn cười to lên. Nếu nàng làm điều gì để khiến anh nhìn nàng, thì nó cũng giống như cố tình quyến rũ anh lần nữa. Nàng phải đối mặt với sự thật thôi. Tối nay chẳng phải là tối định mệnh.

“Chỉ để một người gác ở cửa thật ra là do anh gián tiếp gây ra đó Colt.” Nàng mỉm cười vì anh không thể nào đoán ra hai tầng nghĩa của câu đó. Nhưng khi thấy anh cứng người lại lúc nghe thấy lời buộc tội, nàng nhanh chóng giải thích. “Tôi nói là gián tiếp thôi mà. Thật ra tôi thấy an toàn hơn nhiều sau khi anh gia nhập đoàn chúng tôi nên tôi lại sơ sót. Tôi cũng cảm thấy là họ cần phải nghỉ ngơi.”

“Đội quân xung quanh cô có gì là tốt nếu họ không coi trọng sự an toàn của cô cho dù cô có muốn gì đi nữa?”

Giờ thì đến lượt nàng cứng người lại. “Anh nói hay lắm. Thật ngu ngốc là tôi đã dựa dẫm vào khả năng giải cứu của anh chỉ đơn giản vì anh thể hiện chúng rất tốt một cách thường xuyên!”

“Từ ngu ngốc dùng thật chính xác đấy!”

Thế đấy! Anh không thể nhìn nàng ngay cả khi anh hét vào mặt nàng.

“Chúc ngủ ngon, ông Thunder.”

Giận điên lên, nàng nhìn anh với nắm cửa một lần nữa và lần này thì cánh cửa đóng sập lại.

23. Chương 23

Khi chỉ còn một mình trong phòng, Jocelyn cởi phăng áo choàng bên ngoài ra, vò nó lại và ném ngay dưới chân mình. Nàng đang dậm dẫm lên nó để xả giận, cái thứ đáng ghét, dã man ...

“Và lúc quái nào thì cô mới đóng cái cửa ... chết tiệt này?”

“Cánh cửa chết tiệt” đó đang mở ra để Colt quát nàng. Jocelyn không trả lời. Nàng há hốc mồm thấy anh lại thành linh xuất hiện và dường như quên mất khái niệm thở và nói ngay giây phút ánh mắt nàng chạm vào anh.

Hình như Colt cũng gặp phải vấn đề giống vậy, vì anh chỉ đủ hơi thốt ra từ cuối cùng và không nhúc nhích thêm tí nào. Anh đứng đó, một tay xiết chặt nắm cửa, tay kia ấn vào bức tường bên ngoài, hơi rướn người vào phòng, chỉ vừa đủ để nhìn thấy nàng. Và anh không hề di chuyển khỏi vị trí đó, ít nhất là thân hình anh. Ánh mắt anh di chuyển chậm rãi khắp từng phân người nàng, từ mái tóc rực lửa đang rối tung, đến ngón chân trần lộ ra ngoài dưới cái váy sa-tanh xanh ngọc mờ ảo lung linh đó, và phía sau đó là ... ôi lạy Chúa lòng lạnh! Hình ảnh nàng đứng đó tác động tới anh mạnh đến nỗi có thể đốt cháy anh thành tro.

“Tôi đã tự hỏi ... bình thường ... cô sẽ mặc gì khi đi ngủ.”

Jocelyn cũng không biết phải trả lời thế nào nếu nàng có thể. Nàng chỉ bắt đầu thở lại và rất khó khăn. Nói và chuyển động nằm ngoài tầm kiểm soát của nàng. Không dám nhúc nhích vì nàng sợ đầu gối sẽ khụy xuống. Và đó không phải là nỗi lo sợ duy nhất của nàng. Đôi mắt anh lúc thường vẫn mờ đục, giờ đây lại sáng rực như muốn thiêu đốt nàng, đe dọa nàng và làm nàng sợ. Nàng không ngăn được cảm giác đó khi nhớ lại anh chưa lần nào nhẹ nhàng với nàng, và bây giờ thì càng không.

Không hề rời mắt khỏi nàng, Colt bước thêm vào phòng, vừa đủ để đóng cửa lại. Dưới nắm cửa và lỗ khóa và anh cài nó lại, ánh mắt vẫn ghim chặt vào nàng.

Nếu nàng còn chưa biết là thời gian chờ đợi của mình đã hết vì nó càng khẳng định lại. Nhưng nàng biết chứ. Anh sắp cùng nàng. Nàng chẳng thể từ chối anh dù nàng có muốn đi chẳng nữa. Và nàng không từ chối. Nàng muốn anh dù là sợ hãi, dù biết rằng mình sẽ trải qua cơn đam mê hoang dã hơn là cuộc mây mưa êm ái. Nàng cũng không biết tại sao ý nghĩ đó lại không làm nàng chạy trốn qua cửa sổ một lần nữa. Nàng chỉ biết rằng anh phải là người đầu tiên, rằng nàng không thể hình dung ra ai chạm vào nàng như cách nàng sẽ để anh làm.

Sự say mê mới nhen nhóm và sự bối rối, không rõ rệt như nỗi sợ trong lòng nàng, Colt có thể cảm nhận được điều đó qua sự cứng nhắc của thân thể nàng hoặc trong đôi mắt mở to ấy. Một cách bản năng, chúng chỉ càng làm anh bốc cháy. Nhưng anh biết là nàng không chủ động cho cuộc gặp gỡ này, rằng nếu sau này anh có bị hành hình vì điều này thì anh không thể đổ tội cho ai ngoài sự yếu đuối trong lòng. Anh sẽ thật sự là đồ khốn nạn nếu anh vẫn dùng mấy cái mẹo đã từng sử dụng đó để làm nàng sợ hãi. Thua cuộc rồi, anh không còn cần chúng nữa. Nhưng anh cần sự công bằng, nhất là khi nàng không thể tự ngăn anh được nếu không cầu cứu sự giúp đỡ. Vậy nên dù cho rất cương quyết, anh buộc mình phải cho nàng một cơ hội để tránh cái điều mà anh không còn có thể kiềm chế được mình.

“Hết lên, nữ Công tước, khi mà cô còn có cơ hội.”

Jocelyn ước chi anh đừng nói vậy. Nó nghe có vẻ như báo điềm chẳng lành, như thể nàng sẽ không sống sót sau đó, hoặc những gì sắp xảy ra tất cả đều là sai lầm.

“T ... tại sao?”

Giọng nàng như nam châm hút anh qua căn phòng dù anh trả lời một cách trắng trợn thô lỗ, “Vì tôi sẽ đặt cô lên giường và lấp đầy cô bởi da thịt mình.”

Chúa ơi, nàng mong thế. Chỉ lời nói cũng đủ làm máu nàng chảy rần rật trong huyết quản và tim nàng đập thình thịch trong lồng ngực. Chẳng có gì phải hét lên cả. Rên lên thì được. Nàng đã cảm thấy sự cấp thiết phải rên lên và phải tỉnh táo kiểm lại, không muốn bất cứ âm thanh nào phát ra khiến anh có thể hiểu lầm trước khi anh chạm vào nàng.

Khi anh bước tới, cơ hội cũng vượt đi. Tay anh lập tức lùa vào tóc nàng, siết chặt lấy đầu nàng và ngửa nàng ra sau, đủ để môi anh không chệch mục tiêu khi anh cúi xuống phủ nó lên môi nàng. Như nàng đã lường trước, đó là một nụ hôn dữ dội với những cảm xúc đã bị kìm nén quá lâu, nóng bỏng, đau đớn và đầy phần nộ.

Nhưng Jocelyn hiểu những cảm xúc bên trong, hay cho rằng là nàng hiểu. Nếu Vanessa đúng, Colt giờ đây có lẽ đang giận dữ với nàng vì đã bẻ gãy sự kiềm chế của anh, nhưng lại càng giận mình hơn vì đang để nó xảy ra. Nàng phải thuần hóa nó trước khi quá trễ.

Nàng đẩy ngực anh một cách tuyệt vọng cho đến khi anh ngẩng đầu lên. Anh còn thả một tay ra để nàng có thể tạo ra khoảng trống giữa họ. Tay kia vẫn ở đó, trong tóc nàng. Trong chừng mực nàng không cố lùi xa khỏi anh thì nó không hề đau đớn. Nhưng nàng biết anh sẽ kéo nàng lại bất cứ lúc nào, rằng anh chỉ cho phép cả hai có giây phút để lấy lại hơi thở.

Nàng đang thở hổn hển, và thay vì bình tĩnh lại, nó càng gấp gáp hơn khi nàng thấy mắt anh vuốt ve khắp người nàng. Khi nàng định lên tiếng, cơ bụng nàng căng ra, anh biết dù không hề ngược lên nhìn, và ngăn nàng lại bằng cái lắc đầu.

“Không phải bây giờ, nữ Công tước.” Giọng anh run lên. “Cô vẫn còn cơ hội.”

Nàng nuốt khan, và đó chỉ vì anh vẫn không nhìn vào mắt nàng, “Thế gọi em là Jocelyn đi.”

Khoảnh khắc đó Colt biết nàng sẵn lòng. Anh ngược mắt lên nhìn nàng để khẳng định lại, và nó ở đó, không phải sợ hãi, không phải kinh hoàng, cũng không phải ghê tởm, nhưng có chút do dự và trong mắt nàng là ... sự đam mê. Nhận thức đó tác động lên anh như dầu đổ vào lửa. Anh rên lên và chạm vào nàng lần nữa, và tay anh run rẩy khi vuốt nhẹ má nàng, trượt xuống cổ nàng, rồi dừng nơi ngực nàng, nơi anh có thể cảm nhận được nhịp đập hoang dại của trái tim nàng.

Jocelyn thở ra một hơi, chắc chắn rằng bây giờ không còn gì phải sợ. Nàng dâng hiến môi mình và anh hôn nó một cách đắm thắm, đủ mạnh để nàng thêm ham muốn nhưng không khiến nàng sợ hãi. Và khi nàng

rướn người lên cổ vòng tay ôm lấy cổ anh, nàng nhận ra rằng sự bạo liệt đã không còn, cũng như sự kiên nhẫn của anh.

Colt muốn tất cả mọi thứ cùng một lúc, vuốt ve nàng, ngắm nhìn nàng, nhắm nháp nàng. Anh cũng đã muốn ở bên trong nàng. Cùng lúc đó anh lại không muốn bỏ rơi miệng nàng. Thế nên không hề gián đoạn nụ hôn đã trở thành sự khám phá của mùi vị và xúc giác, anh móc tay vào dây chiếc váy ngủ trên vai nàng. Nó trượt xuống eo khi anh vuốt xuống cánh tay nàng. Chỉ lúc đó anh mới bị cảm dỗ phải cúi xuống và nó càng khiến anh mất kiên nhẫn hơn. Ngực nàng nhỏ nhưng đẹp, núm vú đã cương cứng dù anh chưa hề chạm vào.

Anh quá bất ngờ nên khi ngược lên nhìn nàng, anh như choáng váng thêm lần nữa. Sự do dự đã biến mất. Nàng nhìn thẳng vào mắt anh, và sự ham muốn hừng hực trong ánh nhìn.

“Em muốn anh.” Anh kinh ngạc thốt, không biết là mình đã nói to lên cho đến khi nghe tiếng nàng thầm thì “Vâng” và cảm thấy tay nàng trên ngực anh, rờ rẫm cởi nút áo, hoặc là đang cố.

Tay anh trượt xuống để hoàn thành nốt cái việc mà anh đang làm dở, chỉ là không may mắn hơn Jocelyn khi nàng cố cởi áo quần anh. Cái váy vướng ở hông và nàng quá háo hức chạm tay vào da thịt anh hơn là giúp anh.

“Có mấy cái dây buộc ở sau lưng,” nàng gợi ý.

“Em có phiền không?”

“Không.”

Mấy dây buộc đứt tung khi anh giật mạnh và chiếc váy rơi xuống chân nàng. Anh để nàng ra xa một chút để có thể nhìn nàng trong khi cởi hết quần áo mình, sự hứng khởi khiến anh hoàn thành công đoạn này nhanh một cách kỳ lạ.

Nàng cũng muốn ngắm anh, và không bỏ lỡ bất cứ phần nào trên người anh mà nàng từng mơ ước đến. Nhưng khoảng không nhỏ hẹp giữa họ khiến nàng chợt xấu hổ, và cảm nhận sâu sắc sự thiếu kinh nghiệm của mình. Nàng không biết mình nên làm gì lúc này. Nhìn anh thế này có khiếm nhã quá hay không? Nàng có nên cởi áo quần cho anh không? Hay nàng có nên đi thẳng đến giường và chờ anh ở đó? Thật xấu hổ nếu anh phải nói cho nàng biết nên làm gì.

Lương lự, Jocelyn quay người về phía giường, nhưng giọng nói khàn khàn của anh cản nàng lại. “Anh muốn tự mình đặt em lên giường. Ý anh là anh sẽ.”

Nó khiến nàng nhớ lại câu nói của anh, rằng anh sẽ lấp đầy nàng bởi da thịt anh, và chỉ nhớ lại những lời đó cũng khiến nàng mềm nhũn người. Nàng háo hức với cái mong ước đầu tiên của mình, thỏa mãn trí tò mò về cơ thể anh, và nhất là cái bộ phận đàn ông bí ẩn mà nàng chưa bao giờ thấy đó.

Vanessa đã cố giải thích nhiều lần với nàng, kể cả vẽ nó ra và trông rất buồn cười, nhưng không thể so sánh với vật thật được. Thế này sao? Chỉ nghĩ đến nó cũng khiến đầu óc nàng quay cuồng, và trước khi làm bất cứ việc gì ngu ngốc như ào vào lòng anh, nàng ép suy nghĩ sang hướng khác.

Nàng đã không để ý xem anh mặc gì tối nay nhưng bây giờ thì có khi từng món đồ rơi xuống đất. Áo sơ mi và quần dài màu tối, thật ra thì với cái dây đeo súng với cái khăn quàng cổ mà anh cất đi thay vì cởi ra, anh trông giống bất cứ người da trắng nào. Chỉ thiếu đôi boots với đinh thúc ngựa, và tối nay là chiếc mũ. Nhưng rồi nàng thấy hai cái bím nhỏ phía trước. Chúng hợp với mái tóc đen để thả của anh đến nỗi không dễ gì nhận ra trong ánh sáng mờ mờ này.

Cậu em trai Billy đã nói cho nàng biết về điều này, rằng anh ăn mặc như vậy để không ai lầm anh là ai nữa. Billy không nói rõ nguyên nhân, nhưng nàng có cảm giác rằng nó liên quan đến nỗi chưa xót trong anh khi nàng gặp anh lần đầu, hơn là niềm kiêu hãnh về dòng giống. Thật bất ngờ ngay cả với nàng, rằng nàng ước chi mình biết được lý do, rằng nàng có mong muốn dữ dội là anh sẽ bỏ hết nỗi cay đắng đó đi, rằng nàng muốn thấy anh hạnh phúc.

Thêm một sự bất ngờ nữa đến với nàng khi thấy mình bị xao lãng đến nỗi bỏ qua cơ hội thấy thân hình tuyệt vời của anh. Cảm giác bị nhắc lên đưa nàng trở lại với thực tại và nàng bắt giắc kêu lên, “Đợi đã!”

“Gì thế?” anh càu nhàu.

Ngốc nghếch! Mày không thể bảo với anh ấy rằng mày muốn thấy ... “Không gì cả.”

“Tốt, vì anh không đợi được nữa.”

Anh không hề ngừng lại khi bế nàng thẳng đến giường, đặt nàng xuống và ngay lập tức phủ lấy người nàng. Trước khi nàng có cơ hội làm quen với cảm giác lạ lẫm của sức nặng, chân nàng đã bị ẩy nhẹ ra bởi đầu gối anh. Nhưng nàng càng sốc hơn khi nhận ra anh thực sự sẽ không trì hoãn thêm giây phút nào nữa. Nàng không thể thấy nó nhưng có thể cảm nhận được, cái phần da thịt mà anh muốn lấp đầy trong nàng, và nó sắp sửa xảy ra.

Nàng cố ôm lấy anh, cố khích lệ bản thân mình, nhưng anh nắm lấy tay nàng, càng khiến nàng hoang mang hơn, cho đến khi anh hôn nàng, sâu lắng để nàng cảm nhận được sự thôi thúc của anh, làm nàng ham muốn nó.

Và rồi anh nhìn nàng với sự chấy bỏng dữ dội làm nàng không nhận ra anh đang ướm thử sự xâm nhập đầu tiên. Khi anh rút ra nàng cảm nhận được, và cái đâm thứ hai chỉ nhích được vài phân.

“Chúa ơi, em chặt quá.” Anh rên lên như thể đang đau đớn. “Anh nghĩ mình có thể ở cả ngày trong em, nhưng giờ anh muốn em nhiều quá. Mở ra cho anh, nữ Công tước, không anh nổ tung mất.”

Anh nói và môi chỉ chạm nhẹ nàng, và dù anh không gọi nàng bằng tên, anh khiến cái tước vị của nàng nghe mới âu yếm làm sao. Nhưng tiếng rên khao khát của anh lúc nàng làm như anh bảo khiến nàng hét lên. Anh đã trượt vào xa hơn, nhưng vẫn chưa đủ. Nàng có thể cảm nhận được sự cố gắng của anh để làm cho cơ thể nàng chấp nhận anh hơn là thúc mạnh vào nàng. Cả thân người trên của anh căng cứng nhưng ánh mắt anh vẫn tiếp tục thôi miên nàng.

“Nó sẽ đau đớn đó, em có chịu được không?”

Jocelyn nuốt khan, nhưng gật đầu. Nàng được thưởng một nụ cười đầy vẻ nam tính thỏa mãn.

“Anh cũng nghĩ là em làm được,” anh nói thêm bằng giọng căng thẳng. “Ba năm rồi phải không?”

Nàng biết anh đang hỏi cái gì. Những người đàn ông đã bị nàng từ chối trước kia thường ám chỉ rằng, một góa phụ như nàng chắc phải thêm khát tình dục. Colt sẽ có câu trả lời sớm thôi.

“Đó không phải là việc của anh, đúng không?” Lần này anh không cho nàng cơ hội trả lời. “Không sao. Anh cũng không muốn biết.”

Nàng không để ý đến nỗi chua cay trong giọng nói anh, cũng không biết rằng ý nghĩ nàng cùng với người đàn ông khác đã cắt đứt mọi kiểm chế của anh. Nhắm mắt lại, anh đâm sâu vào và nghe tiếng kêu thét của nàng, cảm nhận được cái màn đã bị xé rách và chết cứng người.

Jocelyn cũng căng người lên, chờ đợi câu hỏi không thể né tránh. Nó không đến. Sau một khoảnh khắc dài khắc khoải, anh lại hôn nàng, lưỡi lướt trên môi nàng, dụ nàng hé ra cho anh, và trượt vào bên trong nàng, khiến nàng cuồng dại với cảm giác hoang dã đang chạy dọc trong người, với mùi vị của anh. Và tay anh ve vuốt nàng, rất dịu dàng đến nỗi nàng muốn bật khóc.

Từ má nàng đến cổ đến ngực, anh rất nhẹ nhàng, gần như là quá nhẹ nhàng, cho đến khi miệng anh trượt theo, và nàng tắm trong hơi nóng, và sự chà xát của lưỡi anh trên vùng ngực nhạy cảm. Nàng rên lên vì sung sướng. Anh mút và nàng nghĩ mình chết mất.

Nước mắt trào mi khi nàng giữ đầu anh trên ngực. Nàng thấy mình được yêu thương, nâng niu, và đầy sức quyến rũ. Nàng cảm thấy xinh đẹp trong mắt anh, cái mà nàng chưa bao giờ cảm nhận được trước đây. Và trong lúc anh nhắm nháp cơ thể nàng với sự âu yếm hiếm thấy, nàng cảm nhận được hơi nóng của anh sâu trong mình, giờ thì kiên nhẫn hơn nhưng vẫn rộn ràng bởi ham muốn mà nàng mong muốn được thỏa mãn.

Không còn sự đau đớn khi anh bắt đầu di chuyển trong nàng sau đó rất lâu. Và anh đã diu nàng từng bước lên đến đỉnh đam mê, ngập chìm trong cơn lũ cảm xúc dào dạt. Qua màn sương hoan lạc đó, nàng nghe thấy anh đạt đến đỉnh của mình, và nàng chìm vào giấc ngủ trước khi có thể cảm nhận được cơn rung mình cuối cùng của anh.

24. Chương 24

“Cô em gái Maura của anh ta rất dễ thương,” Vanessa vừa nói vừa đặt cuộn chỉ xanh sang một bên và nhặt cuộn chỉ đỏ lên. “Chị nghĩ là em sẽ thích cô ấy. Chị đoán là cô ta cũng bằng tuổi em và rất muốn xem mấy cuốn tạp chí thời trang Harper’s Bazaar chúng ta mua lúc ở New York (trời đất, HB có từ xưa vậy rồi mấy sis à). Chị đã kể em nghe họ từ đâu đến chưa? Họ còn biết cả Charles, hoặc ít nhất họ cũng nghe về nhà Abington.”

“Chị có chắc là Robbie không sao không?”

Không ngừng đầu lên, nhưng Vanessa trợn mắt lên và nhăn mày lại một cách khó hiểu. Câu hỏi đó đã được hỏi và trả lời rồi mà-hai lần chứ không ít.

“Thật sự thì cô bé hơi ngang một chút, không lịch sự như ông anh.”

“Thế thì hay quá.”

Nữ Bá tước bực tức bỏ khung thêu xuống, thở dài hỏi. “Em có để lời nào của chị vào tai không đấy? Jocelyn, em a...à, Joc-cel-lyn?” cô ngân giọng lên.

Jocelyn hơi xoay người khỏi cửa sổ nơi nàng đứng cả tiếng nay. “Chị hỏi gì hã, Vana?”

Cố gắng bình tĩnh, nữ Bá tước đáp, “Chị đang kể với em về anh em nhà Dryden.”

“Ai vậy?”

“Jocelyn Fleming! Hôm nay đáng lẽ em phải tưới bồn chứ không phải lơ đãng như vậy. Có chuyện gì rồi?”

Jocelyn lại nhìn ra ngoài cửa sổ, lơ đãng giọng khiển trách của Vanessa. Thật sự thì nàng làm sao vậy? Sao nàng cứ nghĩ về đêm qua và tự hỏi không biết Colt đâu rồi? Anh lại biến mất. Mọi người bảo với nàng rằng sáng nay anh đã ở lại đợi cho đến lúc có người tới thay thế vị trí của Robbie, thế là anh đã tự mình ngồi canh cho nàng suốt đêm qua. Nhưng ở trong phòng hay ngoài hành lang?

Nàng tỉnh dậy thấy phòng trống không, hai sợi tóc đen trên chiếc gối bên cạnh là dấu hiệu duy nhất cho thấy Colt đã ở đây đêm qua. Thật ra thì còn một dấu hiệu khác nữa: vết máu khô trên đùi nàng. Nhưng anh bỏ lại nàng lúc nào? Và tại sao anh bỏ đi mà không nói gì cả?

Vanessa đã lo lắng tới gặp nàng sáng sớm nay sau khi thấy hai tên cướp bị bắt, giải đi cho nhà cầm quyền địa phương. Cô hỏi thăm chi tiết về cuộc phiêu lưu nho nhỏ ra ngoài cửa sổ của Jocelyn, cũng như những chuyện xảy ra sau đó. Cô cũng nhẹ nhõm nhiều khi biết kế hoạch quyến rũ của họ cuối cùng cũng đã thành công.

“Thế thì chẳng cần gì phải đi tới vùng Wyoming, cũng như sự giúp đỡ của ông Thunder không còn cần thiết, phải không em?”

Nghe vậy, Jocelyn cảm thấy như mất mát một cái gì đó và nhấn mạnh rằng sự giúp đỡ của Colt vẫn là điều cần thiết bậc nhất, để giữ cho nàng an toàn. Nàng chỉ ra bao nhiêu lần anh đã cứu nàng, chỉ ra khả năng của anh đã tránh cho họ khỏi phải đụng độ với gã Mũi Dài. Và nếu còn chưa đủ, nàng tuyên bố rằng Wyoming chính là nơi nàng định xây trang trại ngựa giống của mình.

Vanessa khôn ngoan biết đây không phải lúc tranh cãi nên chẳng nói gì thêm, nhưng Jocelyn vẫn cảm nhận được sự không tán thành của cô. Nàng cũng hiểu và biết rằng đó là do Vanessa sợ nàng sẽ dính chặt lấy Colt, người hoàn toàn không phù hợp với nàng.

“Người tình đầu tiên bao giờ cũng đặc biệt,” Vanessa đã nói vậy với nàng mấy tháng trước khi họ quyết định là cần tìm một người. “Nhưng đừng quên họ chỉ là người đầu tiên, và em không được nhầm lẫn giữa sự lôi cuốn đơn thuần với tình yêu.”

Nhớ lại những lời đó, Jocelyn cố kiểm định lại cảm giác của mình, nhưng nàng chỉ thấy càng rối rắm hơn và đang lo lắng cho cuộc gặp gỡ tiếp theo với Colt, và hơn hết là quá ngạc nhiên rằng chuyện yêu thật sự rất tuyệt vời, hơn nhiều những điều mà nàng hằng tưởng tượng.

Liếc qua vai, nàng để lộ một ít cảm xúc với bạn mình. “Em xin lỗi, Vana à. Chỉ là ... là ...”

“Chị biết chứ,” Vanessa cắt ngang. “Đại loại là nó hạnh phúc quá và em không biết làm sao mà diễn tả chứ gì.”

“Ừ, đúng thế,” Jocelyn đáp một cách thủ thỉ.

“Và chúng ta nợ anh chàng dẫn đường cái kính cái ơn suốt đời, đúng không?” Vanessa trở lại cái giọng chanh chua của mình. “Nhất là khi nó quá trái ngược với con người có tính tình khó chịu như anh ta, và đặc biệt là nếu em đủ ngốc để thu hút sự chú ý của anh ta lần nữa.” Rồi giọng cô mềm đi, biểu lộ sự quan tâm thật sự. “Cái mà em đã trải qua có thể có với bất cứ người đàn ông nào, em yêu à. Nhưng nó sẽ tốt hơn cũng như an toàn hơn, và chị đỡ lo lắng hơn nếu em nếm trải cùng người mà em có thể tin tưởng sẽ không dùng bạo lực. Chị nghĩ em nên tìm một người đàn ông khác để kiểm chứng điều đó, trước khi em ảo tưởng anh ta thành một người khác với thực tế bên ngoài.”

“Chị đang kể về anh em nhà Braden phải không?” Jocelyn nói một cách nhượng bộ.

“Nhà Dryden chứ,” Vanessa chỉnh lại, cũng thấy Jocelyn muốn chuyển đề tài. “Chị kể với em là chị gặp họ sáng nay trong sảnh. Rất thú vị. Chị thề là những vận rủi họ gặp sau khi cha mẹ họ mất có thể làm chúng ta cảm thấy may mắn vì chỉ có một tên sát nhân theo đuôi.”

“Chuyện đó không đùa được đâu, Vana à.”

“Ừ, thì chị cũng nghĩ vậy, nhưng chị thấy tội nghiệp cho họ.”

“Họ kể cho chị nghe khi đứng trong sảnh à?”

“Họ ngồi chứ, và chị chắc rằng đó chỉ mới là kể vắn tắt thôi. Họ đã đầu tư sai lầm và tài sản gia đình mất hết, đại loại vậy. Họ quyết định thu vén những gì còn lại và đi lên miền Tây bắt đầu cuộc sống mới. Chị nhớ là Miles có nói về việc sẽ mua trại chăn nuôi.”

“Miles à? Ông Dryden phải không, em đoán vậy? Chà, chỉ còn là Miles sau một lần gặp, vậy mà chị vẫn kêu anh ấy là ông Thunder.”

“Đừng lái sang chuyện khác, em yêu,” Vanessa kiên quyết. “Như chị đã kể đó, họ gặp hết chuyện xui xẻo này đến chuyện nguy hiểm khác khi đến New Mexico. Cái xe khách chở họ bị tấn công bởi bọn cướp đường, mà ở đây họ gọi là kẻ sống ngoài vòng pháp luật (outlaw), và một hành khách bị giết chết. Rồi cũng ngày hôm đó, cũng chuyến xe đó, em biết không, họ gặp người da đỏ. Đáng lẽ họ bị lột da đầu rồi ...”

“Lột da đầu á?”

“Mấy cái thứ ghê rợn người da đỏ làm đó, nhưng đội kỵ binh đã đuổi kịp và cứu họ. Đội kỵ binh này đã theo dõi đám người này lâu rồi. Và có thể thông cảm được tại sao họ thay đổi ý định muốn định cư tại vùng này, nhưng họ quá kinh hoàng với chuyện đi xe khách lần nữa nên dĩ nhiên là bị mắc kẹt ở đây. Tự nhiên là chị thấy có nghĩa vụ mời họ đi cùng chúng ta.”

“Chị cho rằng thế là khôn ngoan sao? Ý em à, chị thật sự biết bao nhiêu về họ ngoài mấy điều họ kể? Ông anh có thể là ...”

“Chị biết là mình chưa đến mức lú lẫn ở tuổi này đâu,” Vanessa tức giận cắt ngang. “Ngài Parker đã kiểm tra lại câu chuyện đó. Họ ở khách sạn này cũng được ba tháng rồi. Và Miles Dryden có một em gái, em yêu à. Nếu gã Mũi Dài của chúng ta có em gái, hẳn sẽ không đem cô ta theo đâu, phải không?”

“Em không có ý bảo anh ta là Mũi Dài, chỉ là anh ta có thể được thuê, ..., ồ, không sao.” Rồi nàng nghi ngờ hỏi tiếp: “Anh ta cũng đẹp trai phải không?”

“Đừng nhìn chị thế chứ. Anh ta cũng khá hấp dẫn ở bề ngoài. Nhưng điều đó không có nghĩa là chị mong anh ta làm em mê mẩn khi mời họ đi cùng.”

“Không, dĩ nhiên là không rồi,” Jocelyn khó chịu đáp lại, vì động cơ của Vanessa đã quá rõ ràng.

Chị ấy không giỏi che giấu hơn Jocelyn bao nhiêu, ít nhất là đối với nàng. Đây là lúc phải nói cho chị ấy biết chuyện làm mai thế này là vô ích và hy vọng là chị ấy để vào tai.

“Em không định cho phép đêm qua lặp lại đâu, chị Vana.”

“Anh ta có biết không?”

“Anh ấy gần như là bị em cưỡng bức ...”

“Cái gì?”

Jocelyn vẫy mạnh tay. “Thì nguồn cơn vẫn thế thôi. Anh ấy bị ép, phải không? Bị quyến rũ chứ? Hay có thể nói là bị làm cho mất bình tĩnh đến nỗi bản năng trỗi dậy và anh ấy không thể khống chế được? Chị hình như quên rằng anh ấy không muốn bất cứ thứ gì từ em, và kẻ đeo đuổi là em chứ không phải anh ấy. Thế nên rõ ràng là anh ấy cũng không muốn chuyện đêm qua lặp lại đó chị Vana. Thật ra thì em sẽ không ngạc nhiên gì nếu anh ấy giận dữ vào ngày hôm nay, và quyết định sẽ không bao giờ đưa mình vào tình huống đó nữa.”

“Cơ may thay đổi một khi xúc xắc được ném ra, em yêu à. Một khi đã phạm tội rồi, thì con người có xu hướng buông xuôi trước khi kịp hối hận.”

“Em không chắc là nó có đúng với trường hợp của Colt không. Hơn nữa, em đã nói là em không định để nó xảy ra lần nữa. Vấn đề của em đã được giải quyết. Em không cần người tình nữa.”

Chà, đó là lời của một người đàn bà vừa mới được thỏa mãn vài giờ trước đây sao, Vanessa nghĩ thầm. Nhưng cô không chỉ ra điều Jocelyn “cần”, rằng một khi đã ném trái thì cơ thể con người có xu hướng đòi hỏi nhiều hơn.

Thay vào đó, cô nói, “Nếu anh ta muốn em nữa, em yêu, chị không nghĩ em sẽ có nhiều lựa chọn đâu.”

Lời cảnh báo đó gây ra nỗi bồn chồn mơ hồ trong lòng Jocelyn, nhưng nàng cố tình lơ đi. “Thế thì em sẽ làm sao cho anh mình không ở một mình cùng anh ấy nữa. Chị có thể thôi lo lắng được rồi đó ...”

“Thưa bà!” Babette cắt ngang, quá mừng vì mình vào phòng mà không gõ cửa trước. “Alonzo, anh ấy khẳng khẳng bảo em phải nói với bà rằng ông Thunder đang chuẩn bị đấu súng tay đôi trên phố. Anh ấy bảo rằng có lẽ là bà muốn biết việc này.”

“Cái gì?”

Vanessa thất thanh. “Chị tin là cô ta đang ám chỉ mấy cái trò bạo lực mà người ta gọi là cuộc trình diễn (showoff) ở Tombstone đó, em yêu. Em có nhớ là chúng ta đã chứng kiến ... Jocelyn, dừng em!” Nhưng nữ Công tước đã chạy ra khỏi phòng.

25. Chương 25

Đứng ở quầy bar, Colt nốc cạn ly rượu rồi chậm chạp dùng chai rượu mà anh giật lấy từ tay tên chủ quầy rót thêm vào. Đây là quán rượu thứ ba rồi, từ lúc anh rời khỏi khách sạn sáng nay. Lẽ ra thì anh phải say rồi. Nhưng không. Đầu óc anh tức giận đến nỗi anh cứ để cho whisky hành hạ mình.

Đánh nhau cũng có thể khiến một người đàn ông tỉnh rượu, và anh không phủ nhận là mình đang muốn gây sự. Khi mà hai quán rượu đầu tiên chẳng có gì ngoài vẻ ngoài bản thủ, anh thử cái này ... và ô hô, đây rồi. Chỉ có điều đó không phải là thứ mà anh cần. Anh cần có cái bao cát để xả tức, chứ không phải là cái bia hứng đạn. May mắn là tên duy nhất tỏ thái độ không vừa lòng với anh bằng những lời thô lỗ lại tự cho mình là tay súng nhanh. Có thể hay không thì Colt cũng khá chắc là hẳn ta không làm gì được anh. Mấy gã thâm trầm mới đáng lo, chứ không phải mấy tên phô trương.

Mọi chuyện đã xong rồi nếu gã chủ quầy không lấy súng ra và khẳng khái bắt họ phải ra ngoài mà tính sổ với nhau. Colt đòi phải uống hết rượu trước đã. Gã Rileys, bạn gã kêu gã vậy, tỏ ra rộng lượng một khi Colt nhận sự thách thức, đã bước ra ngoài đợi anh.

Thằng nhóc cũng có thể gọi là chuyên nghiệp. Miệng vẫn còn hơi sữa nhưng đã là tay súng bắn thuê rồi. Gã làm việc cho một chủ mỏ địa phương vốn có vài chuyện rắc rối với mấy tên đào vàng. Chỉ trong vòng hai tháng sau khi đến thị trấn này, gã đã giết hai tên, quật nhau bằng súng vài lần và khiến mọi người tránh xa hẳn ra. Người ta đồn rằng tay chủ mỏ không biết phải làm sao để đuổi hẳn đi khi giờ đây không còn cần gã nữa.

Colt phỏng đoán nhiều là từ mấy câu chuyện lặt vặt người ta thì thầm sau lưng gã. Anh cũng nghe thấy không ít những lời gièm pha về bản thân mình nhưng không có gì là lạ với anh cả. Anh đã bị gọi bằng đủ thứ tên rác rưởi, bẩn tiện, cho nên anh cũng chẳng phải tức giận gì với mấy lời lăng mạ của bọn da trắng khi một người da đỏ ở quanh đó.

Đó là cái mà hôm nay anh đang tìm kiếm, mấy lời xỉ nhục. Tâm trạng anh đã tồi tệ lắm rồi. Nhưng bọn người ở vùng này không biết cái gì đã làm nên anh. Họ cho rằng anh là đồ con lai, nhưng họ cũng chưa bao giờ thấy gã con lai nào cao lớn thế này, dữ dằn thế này, và với một khẩu Colt giắt ngang lưng. Mấy cái đó khiến người ta nghĩ kĩ hơn trước khi mở miệng, trừ phi hẳn ta là một thằng nhóc với ảo tưởng Chúa sẽ bằng cách nào đó làm viên đạn sượt qua đầu mình.

Colt đã để cho đối thủ của mình đợi mười phút rồi, đó cũng là lý do tại sao khách hàng trong quán rượu bắt đầu sự cảnh giác đối với anh. Gã Riley hét lên “Mày đang làm gì đó, thằng con hoang kia? Hay là da mày vàng bệch ra rồi?” Vài tiếng cười rúc rích vang lên, nhưng bị lấn át bởi các tràng cười hô hố từ phía đồng bọn của thằng nhóc, mấy tên cao bồi đã xúi giục gã từ đầu và cả hai đều đã theo gã ra ngoài.

Ánh mắt Colt chạm vào mắt gã chủ quầy. Hẳn ta đang chậm rãi chùi ly bằng cái giẻ dơ dáy. Có sự khinh thường pha lẫn giễu cợt trong đôi mắt vằn đỏ đó, biểu lộ quá rõ chủ kiến. Hẳn ta cho rằng mấy lời chế nhạo là thật, rằng Colt đang chuẩn bị van xin hẳn chỉ cho cửa sau của tiệm mà chạy trốn. Hẳn cũng nghĩ rằng một tên con lai sẽ không có gan đối đầu trực diện với một gã da trắng, rằng đó không phải là kiểu của người da đỏ. Phục kích và đâm sau lưng mới là kiểu của bọn mọi rợ.

Ừ thì cứ để hẳn nghĩ thế. Cái quái gì mà phải quan tâm tới ý nghĩ của một tên chủ quầy, hoặc bất cứ ai. Bọn chúng chỉ đợi thấy anh gục gã, mong thế lắm. Gã Riley to mồm có lẽ bị căm ghét và sợ hãi trong thị trấn này, nhưng hôm nay gã sẽ nhận được những tràng pháo tay nếu hạ gục được tên con lai kiêu căng.

Colt cạn ly lần nữa, rồi ném nó cho tên chủ quầy. Bất ngờ nên tên này đánh rơi cả cái ly đang cầm để chụp lấy. Hải lòng khi thấy tiếng ly vỡ và tiếng tên kia cầu nhàu, Colt xô người ra khỏi quầy và bước về phía cửa chính. Bàn ghế đồ nhàu sau lưng khi khách uống rượu ào ra theo anh, nhưng dừng lại lúc anh dừng lại bên lối vào định vị đối thủ.

Bóng Riley đổ dài bên kia phố, nơi hẳn đang dựa vào mấy thanh buộc ngựa với hai thằng bạn. Đoạn đường được lót ván hai bên phố đông nghịt người hiếu kỳ bị thu hút bởi lời chế nhạo của Riley.

Thằng bạn phải thúc cùi chỏ để nhắc Riley rằng Colt đã ra, gã cười và thẳng người lên, nói mấy câu nhận xét khiến hai thằng bạn cười hích hích. Rồi gã bước xuống lòng đường với những bước tự tin chậm rãi.

Lúc này anh mặc kệ nhưng cũng không có ý định giết chết thằng nhỏ vì đây không phải là loại đối đầu mà anh mong chờ. Ai đó khác mới là mục tiêu. Dĩ nhiên, tên to mồm kia sẽ chẳng may chết nếu tự đâm đầu vào đường đạn của anh.

Colt hắt mủ ra sau. Anh có lần đã bị gió thổi mủ sập xuống che mắt vào ngay lúc quan trọng. Anh đã chết rồi nếu đối thủ ngày hôm đó không bắn tệ vậy.

“Mày còn đợi gì nữa?” Riley thiếu kiên nhẫn hét lên.

“Mày háo hức được chết thế hả?”

Riley thấy buồn cười. Bạn gã cũng vậy. Một số lớn khán giả cũng thế.

“Thằng mọi rợ kia, mày không có cung và tên đâu, hay mày không biết?”

Lần này thì hắn cong gập người lại, cười to với câu nói đùa của mình. Khán giả hai bên đường cũng cười đến chảy nước mắt với khiếu hài hước của gã, trừ anh chàng Tây Ban Nha.

Colt để ý thấy Alonzo và anh chàng người Scotland khi anh bước xuống lòng đường. Thế là có vài người của nàng ở đây. Cũng chẳng có gì khác biệt. Họ cũng chỉ là khán giả. Và rồi mắt anh chợt lướt qua đám đông ... và thấy nàng đang chạy về phía Alonzo. Cái mái tóc đỏ rực đó chẳng trợn lẩn đi đâu được.

Chết tiệt! Giờ thì đáng đời anh! Anh tự hỏi không biết mình phải cảm ơn ai cho sự có mặt của nàng, và khi nàng dừng lại bên anh chàng Tây Ban Nha thì anh biết. Anh nhìn anh chàng ngăm ngăm đó bằng ánh mắt hãy đợi đấy, nhưng Alonzo chỉ nhún vai.

Nhìn nữ Công tước cũng không giải quyết được gì. Colt dồn sự chú ý lại vào Riley, nhưng anh không còn lạnh nhạt được nữa, cơn tức giận như chực chờ bùng nổ. Nếu cô ta cố xen vào ...

Jocelyn định làm thế thật. Nàng liếc qua cũng hiểu rằng hai người đàn ông đang đứng giữa lòng đường đó sẽ bắn nhau bất cứ lúc nào, và nàng không thể để nó xảy ra được. Nàng biết là Colt rất điệu nghệ với khẩu súng lục đó, nhưng nếu đối thủ của anh cũng ngang anh thì sao? Nàng không thể mạo hiểm được.

Nhưng khi nàng nhắc váy lên định bước xuống phố thì Alonzo giữ tay nàng lại và thầm thì, “Nếu bà làm anh ấy phân tâm thì anh ấy sẽ chết. Khoảnh khắc anh ấy quay sang nhìn bà, và chắc chắn là vậy, tên nhóc Riley sẽ chớp lấy thời cơ và rút súng. Nếu bà đến sớm hơn thì còn ngăn được, nhưng giờ thì muộn rồi.”

“Nhưng ...” Nàng cắn môi do dự, nhìn lên Colt. Làm thế nào nàng cứ đứng nhìn mà không làm gì cả, khi anh có thể bị thương hoặc tệ hơn ...

Nhưng giờ đã quá trễ để xen vào. Khi nàng nhìn về phía đối thủ của Colt, tên nhóc cũng đang với tới súng.

Mọi thứ diễn ra rất nhanh, chẳng trách gì nhiều khán giả đều hụt hơi kinh hoàng. Súng của Colt đã ở trên tay anh và nhắm vào đối thủ. Người thanh niên trẻ tuổi, tay nắm lấy súng, vẫn đang ở trong bao, trừng trừng nhìn một cách không tin nổi và không thể nhúc nhích tí nào. Trông anh chàng như sắp ồm đến nơi. Hắn ta rõ ràng là không biết nên làm gì bây giờ, nhận thua hay vẫn rút súng ra. Sự im lặng của Colt càng khiến hắn bắn khoăn.

Colt không đợi cho hắn đưa ra quyết định. Với những bước chậm rãi, dứt khoát, anh thu ngắn khoảng cách giữa họ cho đến khi nòng súng của khẩu Peacemaker chạm vào bụng Riley. Hắn ta vã mồ hôi như tắm, không dám nhìn xuống sợ thấy ngón tay kia siết cò, sợ không dám nhìn đi đâu khác ngoài đôi mắt xanh lơ lạnh lẽo kia.

Colt ngửi được mùi sợ hãi, chứng kiến nó, nhưng anh chẳng có cảm giác gì là thương xót cả. “Chúng ta thử cách của mày đây, thằng con hoang to mồm à,” anh rít nhỏ, vừa đủ để chỉ Riley nghe thấy. “Giờ thì thôi nhé.”

Rồi anh bỏ súng ra khỏi bụng hắn, lật trái và quật vào mặt hắn ta. Tên nhóc ngã nhào sang bên, khi hắn đưa tay lên sờ mặt, máu ứa cả tay. Hắn không hiểu. Hắn vẫn không hiểu ngay cả khi Colt rút súng vào bao và đứng đó đợi, ngón tay co duỗi.

Mấy thằng bạn của Riley cũng chẳng hiểu gì, nhưng chúng không bắn khoăn nên làm cái gì. Một tên sờ đến súng, ngay lập tức, Alonzo với con dao, còn Robbie bước lên trước. Tuy nhiên sự trợ giúp của cả hai chẳng cần thiết, mà cũng chẳng được Colt biết đến. Anh đã để mắt đến mấy gã này mà súng lại ra khỏi vỏ lần nữa, lần này là để bắn.

Viên đạn ghim vào thanh sắt. Tên cao bồi đánh rơi súng và hét lên, ngón tay tê đi. Gã kia giơ tay lên và lùi lại.

Một lần nữa anh cất súng đi và nhìn Riley. Hắn không dám nhúc nhích cả khi Colt tập trung sang nơi khác. “Thôi nào, nhóc, tao không rảnh cả ngày đâu.”

“Thôi ... thôi nào cái gì?”

“Mày muốn thịt tao mà. Cứ ra tay xem.”

Riley lùi lại một bước, đôi mắt đầy cảnh giác. “Ý anh là đánh nhau? Nhưng anh to con hơn tôi mà!”

“Kích cỡ người tao cũng không ngăn được mày ném lờn xỉ nhục vào tao cơ mà, phải không?”

“Tôi có lỗi rồi, thưa ngài. Hãy bỏ qua chuyện này, nhé?”

Colt chậm rãi lắc đầu. “Tao thà đánh mày cho vọt xxx ra.”

Riley lùi thêm bước nữa, mắt hắn dẹt ra. “Anh có bắn sau lưng tôi không?”

Colt kiên quyết với câu hỏi dồn dập đó. “Không.”

“Rất hay,” Riley xoay người chạy trốn chết.

Trong giây lát, Colt nhìn sau lưng hắn, kinh ngạc và bức tức trộn lẫn. Có nhiều người đã từng rút lui trước khi anh rút súng nhưng chưa có ai quay người bỏ chạy lúc anh đề nghị một cuộc đánh nhau để giữ thể diện cho họ, nhất là với số khán giả đông thế này. Đám đông thường ảnh hưởng đến hành động của người đàn ông, biến tên nhút nhát thành người dũng cảm, ngay cả khi họ biết mình sẽ kết thúc bởi cái chết.

Anh cũng có thể bắn vài viên vào đám bụi dưới đôi chân đang tháo chạy kia, nhưng vì biết rằng nó cũng chẳng làm Riley quay lại đối mặt với mình nên anh mặc kệ. Anh quay đi ghê tởm, không để ý tới tiếng xì xào của đám đông xung quanh. Họ đã trải qua một loạt phản ứng, từ sửng sốt kinh hoàng đến thất vọng cay đắng, rồi khinh bỉ nhạo báng sự đốn hèn của Riley. Nhưng hầu hết họ đều xông lên không biết Colt là ai.

Đó sẽ là sự thất vọng đối với các nguồn tin đồn trong thị trấn vì chẳng bao giờ có ai biết được tên anh. Cũng như chẳng người nào có lý trí mà lại dám đến hỏi anh ngay sau những gì đã được chứng kiến, và cũng không ai đưa ra câu trả lời cả. Jocelyn thì chắc chắn không rồi, cho dù nàng vài lần nghe câu hỏi đó trên đường về khách sạn. Người của nàng cũng chẳng xì tên anh ra, vì họ quá quen với giữ bí mật rồi.

Nhưng khi thoáng nghe một câu nói đầy sự khinh bỉ “Hắn ta là tên mọi rợ. Có gì mà phải hỏi?” trả lời cho câu hỏi trên thì Jocelyn điên lên.

Đã hoảng sợ với nỗi kinh hoàng vừa trải qua, lại kiên quyết vì Colt biến mất trong đám đông trước khi nàng kịp nói gì với anh, nàng quay sang chàng thanh niên ăn mặc lịch sự, kẻ đang xát muối vào vết thương trong lòng nàng.

“Sao ngài dám, thưa ngài!” nàng đột ngột sấn vào trong sự kinh ngạc của cả người đàn ông và đám bạn, cũng như của Robbie và Alonzo, đang ở ngay sau nàng. “Họ bước ra phố để giết nhau. Thế mà không có ai chết là biểu hiện của người đàn ông văn minh, chứ không phải mọi rợ.” (Hura Jocelyn)

Cảm thấy thoải mái hơn sau khi xả được chút tức trong lòng vào gã lạ mặt xui xẻo, cho dù Colt mới là người nàng muốn mắng vì tội coi nhẹ mạng sống, nàng bỏ đi mà không thêm để ý đến sự ngượng ngùng mình bỏ lại sau lưng.

“Được đó, Miles, hay là anh chưa nhận ra nàng bởi giọng Anh? Tôi cá là anh vừa mới chọc tức Quý bà Fleming đó.”

Lời mỉa mai cay độc khiến Miles Dryden phải phân bua. “Ôi, làm sao tôi biết được? Theo cách nói của nữ Bá tước, tôi cứ tưởng cô ấy xinh đẹp lộng lẫy.” Rồi anh ta rên lên. “Tóc đỏ, và thon thả vậy! Tôi tiêu rồi.”

Maura đang nín thở khi anh ta một cách đầy sở hữu thì lại thấy nhẹ lòng khi nghe câu đó. Theo ý kiến cá nhân thì cô ta cho rằng nữ Công tước rất đẹp, nhưng trong lúc này cô ta quên mất rằng Miles không nghĩ vậy. Cô ta biết là anh ta thích đàn bà đầy đặn, tóc vàng như cô ta hơn. Bà bá tước có lẽ là đáng lo ngại hơn với cô ta.

“Anh làm hay lắm, anh yêu, vì có vẻ như đây là cái mà chúng ta hằng mơ tưởng. Một cô công tước người Anh, du ngoạn chỉ vì thích và với phong cách xa xỉ đó. Cô ta phải giàu nứt đổ đổ vách.”

“Em cũng nói thế khi nãy rồi,” Miles lẩm bẩm.

Maura không để ý đến lời nhắc nhở đó. “Bà quả phụ Ames không nói dối rằng các con bà đã chết hết. Bà ta chỉ không nói đến việc còn có mười bảy đứa cháu đang chờ xâu xé di sản của mình. Cho nên chúng mới đẩy chúng ta đến cái chỗ đào vàng khi họ cò gậy này. Ít nhất chúng không hề hỏi về cái chết của bà già.”

“Nhưng bà ta già. Còn cô ta trẻ.”

“Chúng ta không dùng thuốc độc để biến anh thành chàng góa vợ lần nữa. Một tai nạn sẽ hay đây.”

“Và chắc là anh phải xem nó đúng không?”

Cô ta cảm thấy mệt mỏi với sự thiếu hào hứng của anh chàng. “Em đã giải quyết hai bà vợ trước của anh, anh yêu. Bây giờ đến lượt anh. Dĩ nhiên nếu anh kiếm được cho em một ông chồng thì ...”

“Đồ lẳng lơ,” anh ta cầu nhàu ghen tuông, và cô ta biết anh ta sẽ thế. “Nếu cô nhìn gã con trai nào khác thì tôi sẽ bẻ cái cổ xinh xinh kia đấy.”

“Thôi nào, anh, em chỉ đùa thôi mà.” Cô ta cười với anh chàng. “Anh biết là em trung thành với anh từ ngày chúng ta gặp nhau mà. Hơn nữa, em sẽ không bao giờ làm cái việc mà anh giỏi hơn em. Chỉ giả làm em gái anh thôi cũng đủ phiền phức rồi.”

“Đó là ý của cô, không phải của tôi. Toàn bộ cái kế hoạch hủ lậu này cũng là ý cô. ‘Cưới một bà góa giàu sụ, anh yêu, và rồi anh không cần cờ bạc nữa,’ ” anh ta giả giọng eo éo.

Mắt Maura nheo lại tức giận. “Đồ lừa đảo, đồ ích kỷ, chính anh đã bắt tôi phải bỏ chạy từ nơi này sang nơi khác. Và nếu tôi nhớ không lầm thì anh đã vồ ngay lấy ý tưởng đó.”

“Đó là trước lúc bà vợ đầu tiên không đủ giàu như ý cô và cô quyết cho bà ta chết để chúng ta có thể thử lần nữa ... nữa ... và nữa.”

“Được rồi!” Cô ta cắt ngang. “Cứ xem như bốn bà kia là sai lầm đi. Nhưng lần này thì khác, tôi biết thế.”

“Nó đã khác rồi, Maura, hay là cô quên rằng cô ta trẻ thế nào? Tôi sẽ phải cố gắng gấp đôi để lừa được cô ta, và ngay cả thế đi nữa thì cũng không đảm bảo được gì. Cái này hoàn toàn là tốn thời gian và công sức.”

“Không đâu, anh yêu. Chúng ta vẫn có lối khác để chuồn nếu cô ta không đầu hàng trước sức hấp dẫn chết người của anh. Nhưng tiền của em đều ở anh cả. Hơn nữa, em biết anh quyền rũ thế nào nếu thực sự cố gắng. Anh có được cả trái tim và tâm hồn em đấy thôi.”

26. Chương 26

“Xin chào nữ Công tước.”

Jocelyn quay lại cười với chàng thanh niên đã làm cho nàng rất ngượng tối hôm trước khi nàng lần đầu tiên được giới thiệu với anh ta. Bây giờ nghĩ lại nàng thấy buồn cười, nhưng lúc đó thật là xấu hổ khi biết hai anh em mà Vanessa che chở lại chính là cặp đôi nàng đã hét vào mặt hôm qua ngay sau cuộc đấu súng dang dở. Họ cũng đã được mời ăn tối cùng nên thật khó tránh khỏi cảm giác không thoải mái.

Nhưng Miles Dryden đã cố làm cho nàng dễ chịu với vô số lời xin lỗi, và không để cho nàng phải nói lời nào tạ lỗi cả, và thậm chí còn làm cho nàng quên khuấy mất chuyện không vui đó trong suốt buổi tối. Anh ta đúng là duyên dáng bẩm sinh. Trước đó nàng đã ngờ rằng anh ta rất đẹp trai và thật vậy, với mái tóc vàng sẫm cắt gọn gàng và đôi mắt màu rượu, anh ta có thể quyến rũ bất cứ ai. Rắn rỏi và dong dỏng cao, anh ta sở hữu đôi má lúm đồng tiền hiện ra mỗi khi cười và với khiếu hài hước sắc sảo, anh ta rất hay cười và mọi người xung quanh anh ta cũng vậy.

Maura Dryden cũng thú vị như ông anh vậy. Có rất ít điểm giống nhau giữa họ vì cô ta sở hữu mái tóc vàng sáng và đôi mắt xanh ngọc đậm. Cô ta cũng thấp hơn anh ta nhiều với nét đầy đặn, nhưng không thể phủ nhận họ đều là những người với vẻ bề ngoài đẹp hiếm thấy. Và trong khi sự duyên dáng tăng thêm phần quyến rũ cho Miles, thì tính nóng nảy làm Maura nổi bật hơn, ít nhất cũng là trong mắt mấy gã đàn ông, ví dụ như Ngài Parker chẳng hạn. Ông ta cũng ăn tối cùng họ và Jocelyn thích thú nhận ra rằng đôi mắt ông ta ít khi rời khỏi cô gái trong suốt bữa ăn.

Vanessa thì hiển nhiên là rất vui vẻ và chắc là đã lên giường với đầu óc thoải mái. Đúng như cô đã hy vọng, Miles đã vô cùng xuất sắc làm cho Jocelyn phải xao lãng mọi chuyện. Jocelyn cũng công nhận điều đó khi đi nghỉ, và còn cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, cho đến khi nàng chợt nhận ra rằng với kế hoạch này, Vanessa một phát bắn trúng hai con chim, nàng và Colt. Và ý nghĩ rằng Colt sẽ bị Maura Dryden hấp dẫn như Ngài Parker đã lấn át hết mọi cảm giác nhẹ nhõm ngấm ngấm trong lòng nàng, nó còn làm tăng thêm một cung bậc mới trong con tim rối bời của nàng. Và với nỗi phiền muộn, nàng e rằng đó có lẽ là ghen tuông. Nhưng có thể đó chỉ là sự ích kỉ vì nàng đã trả một cái giá cắt cổ cho những gì mình cảm thấy, cho nên nàng sẽ không lo lắng về nó nữa.

Nàng đã quyết định như vậy, nhưng bây giờ lúc Miles Dryden đang cười rạn rở, nàng lại tự hỏi em gái anh ta đâu rồi, và Colt sẽ phản ứng thế nào khi anh gặp cô ta. Nàng cũng băn khoăn không biết có cách nào bỏ lời hứa để họ đi cùng nàng, nhưng có lẽ là khó. Đồ đạc của họ có lẽ đã được chất lên mấy cỗ xe đang đậu trước cửa khách sạn.

“Ông Dryden đó à.” Nàng gật đầu chào lại. “Tôi mong là giờ giấc sớm sửa thế này không làm khó ông. Chúng ta phụ thuộc vào người dẫn đường, và anh ấy rất kì cục là không muốn lãng phí ánh mặt trời.”

“Tôi hiểu mà. Lão đánh xe khó tính, cục cằn trước đây cũng thúc chúng tôi mỗi khi dừng lại nghỉ rằng lão sẽ bỏ chúng tôi lại nếu mọi người không nhanh lên cho kịp ông ta.”

Nàng phải mỉm cười vì lời miêu tả này khá chính xác nếu áp dụng với Colt, ngoại trừ việc anh còn trẻ, chứ không già. Anh cũng thường xuyên cáu kỉnh, bực bội và nóng tính. Hôm nay anh sẽ sao nhỉ? Sẽ đợi trước bên ngoài hay đã bỏ đi trước rồi như thường lệ, để Billy lại chỉ đường.

Nàng chợt nhận ra rằng mình bồn chồn muốn gặp anh thế nào. Nàng vẫn không biết anh sẽ nghĩ thế nào về sự dâng hiến của nàng. Nàng cũng không thể tự lừa dối rằng anh không biết chuyện đó. Sự dục dằng đêm đó của anh đối với nàng đang chứng tỏ điều ngược lại.

“Chúng tôi cũng không bị giục già lắm đâu, ông Dryden à, chỉ là phải dậy vào cái giờ oái ăm này hàng ngày thôi.” Nàng hy vọng là vẻ mặt kiên nhẫn của mình không lộ ra ngoài, nhưng nàng muốn đi tìm Colt và có lẽ sẽ nói vài lời với anh trước khi họ khởi hành. “Anh sẽ sớm quen với chuyện này thôi, tôi đảm bảo đấy. Giờ thì nếu anh đi gọi cô Maura, ...”

“Maura đã ở bên ngoài rồi đó nữ công tước. Xin phép cô?”

Nàng do dự không biết có nên để anh ta dẫn ra không. Cận vệ ở xung quanh, nên nó cũng không cần thiết lắm. Hơn nữa, nàng không muốn Colt thấy Miles hộ tống nàng ra khỏi khách sạn, dù nàng không hiểu tại sao. Nhưng chẳng còn cách nào khác nếu không muốn từ chối thẳng thừng.

Bên ngoài, mọi thứ đều đã sẵn sàng, Jocelyn là người cuối cùng ra. Cô Dryden đang đứng cùng Vanessa và hai cô hầu trước thềm khách sạn, nhưng cô ta không tham gia vào câu chuyện, mà lại đang chú tâm vào phía trước đoàn người ngựa, đúng hơn là vào Colt.

Anh đã lên ngựa, và Billy cũng vậy. Anh đang nhìn về phía cậu ta, nhưng điều đó không có nghĩa là anh không chú ý đến cái nhìn của cô Dryden, vì anh luôn biết được những gì đang diễn ra xung quanh, thế nên ánh mắt anh quay về hướng bậc thềm chỉ vài giây sau khi Jocelyn bước ra khỏi khách sạn. Vừa thấy nàng, anh thúc ngựa đi luôn.

“Đợi đã, Colt, nếu được.”

Jocelyn lập tức đỏ mặt khi vô tình thu hút mọi ánh mắt về phía mình. Nàng đã phải kêu to lên để Colt có thể nghe thấy, và chính tại nàng cũng cảm thấy nó quá cấp bách. Nàng sẽ không trách anh nếu anh làm nhục nàng bằng cách lơ đãng, nhưng anh đã xoay ngựa lại và đợi nàng với vẻ mặt kiên nhẫn rõ rệt. Mọi người đều chú ý đến việc anh không xuống ngựa và tới chỗ nàng như mọi nhân viên phải làm, đặc biệt là các cận vệ và Miles nữa. Nàng cảm thấy cánh tay anh ta cứng lại dưới tay mình. Nhưng Jocelyn không dám mạo hiểm vận may hơn nữa. Xin lỗi Miles, nàng bước nhanh xuống thêm.

Tuy nhiên, bởi vô tình, mọi thứ càng tồi tệ hơn khi nàng nhận ra Billy đã tránh đi để dành sự riêng tư cho nàng và anh. Nhìn lên Colt, nàng biết rõ rằng mình đã phạm sai lầm nghiêm trọng. Mặc dù anh luôn che

giấu, không cho ai biết ý nghĩ trong đầu mình, nhưng những cảm xúc đó giờ lại bộc lộ ra rõ ràng và không có gì là tiềm ẩn ở đây cả. Nàng bắt giác bước lui, ánh mắt anh không hề có chút thiện cảm nào.

Jocelyn cũng cố lại quyết tâm. Thế ra nàng đã tiếp cận anh quá sớm. Nhưng mọi sự đã rồi. Nàng đã ở đây. Và dù không có bất cứ khái niệm gì về chuyện mình định nói, nàng chắc mình sẽ tìm ra được cái cớ gì đó để ít nhất cũng làm giảm cơn giận trong anh.

“Anh xuống ngựa được không ... làm ơn đi mà.” Nàng nói, “Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

“Không, cô chẳng có chuyện gì cả.”

“Có mà, tôi ...”

“Không ...chẳng có gì cả, nữ Công tước à.”

Nàng không chắc lắm ý anh là gì, rằng anh chỉ đơn giản từ chối nghe những gì nàng sẽ nói, hay anh đang cảnh cáo nàng rằng sẽ không dễ chịu gì nếu nghe những gì anh nói lại. Có lẽ là cái sau, thế nên nàng không ngăn lại khi anh quay người phóng ngựa đi.

Nàng quay lại là nhận ra tất cả mọi người đột nhiên bận rộn với những việc không cần thiết. Nó quá rõ ràng rằng người ta cho đến tận lúc đó vẫn ngấu nghiến theo dõi nàng và Colt. Lần này thì nó chẳng làm nàng xấu hổ nữa. Thay vào đó nàng chợt nổi giận, nhất là khi thấy cái vẻ kèn kiệu của cô Dryden. Cô ta không thể nghe được lời từ chối nói chuyện với nàng của Colt, nhưng cái cách xấc láo và vẻ không thiện cảm của anh không thể làm lẫn được. Jocelyn dường như có thể đọc được ý nghĩ của Maura rằng không người đàn ông nào từng đối xử thô lỗ như thế với cô ta.

“Tôi ... à, đã không biết rằng anh ta là một trong những cận vệ của cô.”

Miles Dryden đã có mặt để đỡ nàng lên xe, và điều này cũng không làm Jocelyn nguôi giận bao nhiêu. Nàng cũng không cần ai nhắc lại chuyện ngu ngốc ngày hôm qua.

Nhưng nàng sẽ không để người ngoài biết được Colt đã làm nàng đau khổ dễ dàng thế nào, nên nàng cố nở một nụ cười, cho dù môi nàng cứng đờ đến mức có thể bể gãy được. “Không phải đâu. Anh ấy là người dẫn đường.”

“Là tay đầu súng hay người dẫn đường đây?”

Miles dường như đang xì ra cho nàng một cái cớ để xả giận, nhưng nàng không muốn. Colt xứng đáng được tôn trọng.

“Tài năng của anh ấy rất thích hợp với vị trí người dẫn đường, cho dù anh ấy có chút gì đó thiếu lễ độ và khó chịu. Nhưng nếu ông không muốn một người như vậy dẫn mình vượt qua vùng hoang vu này, ông có thể ...”

“Không có gì cả đâu.” Anh ta nhanh chóng trấn an nàng.

“Thế thì tôi sẽ gặp lại ông sau, thưa ngài.”

Nàng bước vào xe và bực tức đợi Vanessa. Nếu Miles cho rằng anh ta sẽ đi cùng xe với nàng thì thái độ vừa rồi của nàng đã đánh tan ý niệm đó. Cho dù giả sử nàng đã có ý định đó đi nữa thì nàng cũng sẽ bỏ nó đi thôi. Không thể nào mà nàng có thể trò chuyện xã giao với người lạ được, nàng sẽ điên lên mất.

Vanessa biết tâm trạng của nàng nên khôn ngoan giữ im lặng trên suốt quãng đường. Nhưng sự im lặng chỉ khiến cơn giận trong lòng nàng bùng cháy thêm. Cho dù nàng đã biết trước cảm giác của Colt, giờ đây nàng căm giận cách đối xử của anh. Nàng không hối tiếc về chuyện đã xảy ra giữa họ. Nàng cũng không cảm thấy có lỗi vì đã ham muốn anh. Đúng là anh đã cự tuyệt nàng trong từng hành động nhưng nàng có cảm hứng dí vào lưng bắt anh lên giường với nàng đâu. Cho nên anh không có lý do gì để giận nàng, và nàng định sẽ nói vậy với anh ngay lần tới.

27. Chương 27

Mọi nơron đều cảnh cáo anh tránh xa khỏi khu cắm trại tối nay. Đã quen với cái tính ngang bướng của nữ công tước, anh chắc chắn rằng một khi đã quyết, nàng sẽ không thỏa mãn chừng nào chưa gặp được anh. Nhưng anh chưa sẵn sàng, nhất là cho một cuộc nói chuyện tử tế. Những định kiến của anh về nàng đã cho anh đủ lý do để tránh xa rắc rối ra, nhưng để xác nhận lại những định kiến đó thì càng tồi tệ hơn gấp mười lần. Và chỉ nghi ngờ cũng đủ làm anh cứng lên thế này, thì sự thật sẽ khiến anh ra sao đây.

Dĩ nhiên nếu anh hiểu sai về nàng thì vấn đề sẽ khác đi, và chắc là sẽ trầm trọng hơn. Đó là cái đã khiến anh nhận lấy quà tặng của nàng, dù cho đã thề rằng sẽ không bao giờ chạm vào người đàn bà da trắng nào nữa. Và nó sẽ lại xảy ra lần nữa, nếu anh hiểu sai về nàng. Nếu thế, anh sợ rằng mình sẽ dễ dàng đi đến kết cục muốn có nàng mãi mãi, mà anh biết rất rõ là không thể.

Cho nên, thà đừng biết sự thật còn hơn, ít nhất là cho đến khi anh chắc rằng mình có thể điều khiển được phản ứng của mình. Biết vậy rồi, và cũng biết cô nàng tóc đỏ sẽ ngang bướng như mọi khi, nhưng anh vẫn phóng ngựa vào khu trại tối đó.

Và đó cũng là lỗi của nàng khi để người lạ chen vào giữa họ trong lúc nhảy cẫng này, đúng lúc mà anh quá rối bời đến nỗi không chú ý xem có người lạ nào đến thị trấn sau họ không. Và ngay cả khi anh đã phòng ngừa, thì cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên nếu kẻ thù của nàng bắt kịp họ trong hai ngày ở Silver City. Với cái cách mà các mối nguy hiểm cứ treo trên đầu nàng, thì kẻ lạ kia thật sự có thể là người của gã Mũi Dài. Cho dù không có vẻ gì là thế đi nữa, chỉ một chút nghi ngờ nhỏ nhất cũng khiến Colt lo lắng. Dầu đã cam đoan rằng mình sẽ không bảo vệ nàng, nhưng anh không thể chịu được nếu có chuyện gì xảy ra và anh không ở đó để ngăn chặn nó chỉ vì anh sợ phải gặp nàng.

Nhưng khi cuộc chạm trán xảy ra, nó đến hết sức bất ngờ.

Khuya rồi Colt mới cưỡi ngựa vào nhưng hơn nửa trại vẫn còn thức, và thật xui xẻo khi nữ công tước nằm trong số đó. Anh có thể cảm thấy ánh mắt nàng dõi theo khi anh bước về phía đồng lửa của Billy sau khi cột ngựa lại. Nàng đang ngồi bên đồng lửa với cận vệ, cô hầu và ... kẻ lạ mặt đó.

Billy đã rời nhóm người đó khi thấy Colt, cậu ta đưa cho anh một đĩa thức ăn mà cậu luôn giữ nóng gần đồng lửa. Colt đã thôi không cảm râm về chuyện thức ăn luôn là thứ đầu bếp của nàng nấu. Đa số là anh quá mệt để biết mình đang ăn gì.

“Em không nghĩ là anh về nghỉ chung với mọi người tối nay đó.”

Liếc mắt thấy các đồng lửa khác vẫn còn sáng, Colt đáp, “Có vẻ như chẳng ai muốn đi ngủ cả sao.”

Billy nhún vai. “Gã đàn ông mới tới đang kể mấy câu chuyện ly kỳ. Anh ta có lẽ thu hút một số người.” Nhớ lại mấy câu chuyện đó và chắc là Colt sẽ chẳng thấy thích thú gì, Billy vội vàng nói thêm, “Anh có thấy cô nàng tóc vàng sáng nay không? Cô ta là em gái hấn ta.”

Colt lơ đãng câu hỏi, ánh mắt anh dừng lại trên kẻ lạ mặt. Nữ công tước ngồi bên cạnh hấn, quá gần hấn.

“Gã đó là ai vậy?”

“Hấn tên Dryden, Miles Dryden.”

Colt nhíu mày suy nghĩ. “Hấn ta có làm mày nhớ đến ai không nhóc?”

“Không thể nói gì cả. Sao vậy?”

“Hình như tao có thấy hấn đâu đó trước đây rồi.”

“Có thể là khi anh qua vùng miền Đông với Jessie và Chase? Hấn ta bảo là đã đến từ đó.”

Colt chậm rãi lắc đầu. “Không, tao thấy hấn gần đây cơ. Mày chắc là không nhận ra hấn hả?”

“Thế anh có chắc là đã gặp hấn không?”

Colt nhìn gã lạ mặt thêm một lần nữa rồi quay đi. “Có, tao sẽ nhớ lại thôi.” Và rồi, anh nhìn thẳng vào Billy, hỏi: “Hấn ta kể chuyện gì?”

Billy bối rối với câu hỏi này, và tính tránh đi. “Chỉ là mấy mẩu chuyện thôi.”

“Nói.”

“Hắn ta là người miền Đông, Colt à,” Billy bao che.

“Anh biết đấy, một cuộc tấn công của người da đỏ sẽ chẳng khiến người miền Tây để ý, nhưng với một kẻ mặt trắng thì đó là chuyện lớn.”

“Hắn ta bị tấn công à?”

“Cả cô em gái nữa.”

“Thế là mất cả tối để kể sao?”

Billy cười, giờ thì có vẻ như Colt không chứng tai với chủ đề mà cậu nghĩ là anh sẽ không thích. “Anh biết rồi đó. Một kẻ vào thị trấn và bảo là mình gần như bị lột da đầu, và những kẻ đã từng có trải nghiệm tương tự hay chỉ nghe kể sẽ đến nói với anh ta mọi chuyện. Dryden đã nghe đủ thứ chuyện đủ để viết thành cuốn sách khi hắn ta ở Silver City.”

“Thế là hắn ta ở đó rồi trước khi chúng ta đến?”

“Vài tháng thì phải. Tại sao thế?”

“Chỉ thắc mắc thôi.”

Tâm trí của Colt nhẹ nhõm với điểm này. Dryden không làm việc cho gã Mũi Dài. Điều này không có nghĩa là anh thấy dễ chịu với ý nghĩ nữ công tước mời người lạ đi cùng đoàn. Cô ta phải hiểu biết hơn chứ.

Sau khi ăn vài miếng, Colt hỏi, “Tao đang ăn cái thứ quái gì thế này?”

Billy cười khùng khục. “Món ăn của Phillippe đó. Ngon đúng không?”

“Mày không thể ăn thịt với nước sốt thế này được.” Colt bỏ cái đĩa sang một bên với vẻ kinh tởm. “Và chuyện gì nữa đây?”

Billy xoay lại và thấy ai đang thu hút sự chú ý của Colt. Parker Grahame đang nhìn lại và không ai có vẻ hòa nhã cả.

“Ông ta ... à ... có lẽ là đang tức giận kể từ cái đêm anh tóm hai kẻ cướp trong phòng nữ công tước.”

“Thế tao nên để chúng cướp của cô ta sao?”

Billy cười. “Em nghĩ là ông ta tức giận vì anh là người cứu cô ấy, khi đó là công việc của ông ta. Dù sao thì nó đã cũng trở thành lệ thường, mà điều này không dễ chấp nhận đối với ông ta.”

“Thế nó có đáng để bị giết không?”

Billy cứng người lại. “Anh nói gì vậy?”

“Ông ta đang quyết định sẽ qua đây, và lần này thì không cho qua đâu.”

“Chúa ơi! Đừng giết ông ta, vì Chúa lòng lành. Ông ta là đội trưởng, gần như là người phát ngôn cho tất cả họ, và họ thì không vừa ý gì với thái độ thiếu tôn trọng của anh với quý bà. Em biết là anh cố tình làm vậy, nhưng cô ấy thì không, và họ cũng vậy. Em nghĩ chuyện sáng nay chỉ là một trong quá nhiều thứ không có gì để nói.”

“Hoàn toàn chính xác, cậu Ewing à.” Giọng Parker vang lên sau lưng Billy.

Cậu không quay lại để nhìn ông ta mà nhìn chăm chăm vào Colt, e sợ sự phản ứng của anh. Nếu xét theo tính tình khó chịu của anh từ khi họ gia nhập đoàn của nữ công tước, cậu không mong gì lúc này sẽ khác đi. Và bạn không nên ép Colt khi anh đang trong tâm trạng thế này.

Colt dựa người vào yên ngựa một cách lơ đãng, mặc kệ người đàn ông đang đứng đó, xù lông lên. “Nếu có gì cần nói, Gra-hame à, nói đi.”

“Em trai anh nói rồi đó. Nếu anh không thể cư xử văn minh hơn, ...”

“Thế ông sẽ làm gì?” Colt cắt ngang với giọng điệu gần như chế giễu. “Gọi tôi ra à?”

“Chết tiệt, Colt!” Billy xen vào nhưng quá trễ.

Parker đã bước ngang qua cậu để túm lấy Colt, quá điên tiết đến nỗi không hề dừng lại để cân nhắc, cứ thế mà nhấc Colt lên. Và Colt để ông ta làm vậy, và không làm gì để ngăn nắm tay co lại để đấm anh. Điều này cũng không lạ thì Parker vẫn không nghĩ gì cả, chỉ phản ứng. Nhưng những năm tháng kinh nghiệm đã khiến ông ta do dự vào phút cuối.

Thật không may cho Parker, ngay phút đó ánh mắt họ chạm vào nhau và sự tự tin của ông ta gần như bị vỡ nát. Ông ta có cảm giác kinh hoàng rằng mình đang nhìn thấy cái chết trong đôi mắt đó. Ông ta chưa bao giờ rút lui khỏi cuộc đấu nào trong đời, và chưa bao giờ thua trận nào. Nhưng hình như ông ta đã quên rằng mình đang đối đầu với ai, kẻ cô độc, ngạo nghễ, kẻ rất gần với bọn man rợ mà Dryden kể suốt buổi tối, kẻ biết những cách giết người mà Grahame không thể tưởng tượng ra được. Và ông đang thách thức hắn?

“Ngài Parker, bỏ anh ấy ra ngay lập tức!”

Một giọng nói uy quyền vang lên, và nó như vị cứu tinh của ông. Parker nhẹ nhõm vâng theo.

Phản ứng của Colt thì hoàn toàn ngược lại. “Chết tiệt!” Anh liếc mắt qua nữ công tước, đứng không cách xa họ mấy. “Ông ta bất bình đến nỗi muốn đánh tôi. Ai bảo cô xen vào, cô em?”

Cho dù Jocelyn không nghĩ người lặng im bởi từ ngữ của anh thì nàng cũng chẳng có cơ hội nào để trả lời. Mấy lời láo xược này khiến Parker bốc hỏa lại và tung ra cú đấm.

Quả đấm chạm vào bên mặt Colt nhưng chỉ làm anh bật đầu qua một chút. Nhưng nó trúng đích khi anh không nhìn, và mọi người ở đó nín thở chờ đợi phản ứng của anh. Parker thì đặc biệt cảm thấy kinh tởm vì ông ta chưa bao giờ đánh khi đối thủ không phòng bị. Thế nên ông rất ngạc nhiên khi Colt chậm chậm quay lại, bật cười.

“Ông tốn thời gian thế là đủ rồi đó, tên người Anh,” anh nói trước khi đấm Parker ngã ra đất.

Billy cầm theo súng và dao của Colt, và tránh sang một bên. Jocelyn buộc phải bước lui khi hai người đàn ông đánh lẩn qua đám lửa làm tia lửa bắn tung tóe.

“Đi thôi, em yêu.” Vanessa trầm tĩnh nói bên cạnh nàng. “Em không thể ngăn nó được, và cũng không nên.”

“Không nên ư? Nhưng họ ...”

“Thế là ác, chị biết chứ, nhưng Thunder của em rõ ràng là cần phải trút bạo lực lên ai đó. Là ngài Parker thì tốt hơn em. Đi nào.”

Jocelyn cắn môi, nhớ lại thái độ khó chịu của Colt sáng nay và nhìn anh cuồng nộ lúc này. Dù Vanessa có nói gì đi nữa, nàng không nghĩ rằng anh sẽ làm tổn thương nàng, dù anh có tức giận đến đâu. Và nàng vẫn đang giận chính mình. Nàng không phải là loại con gái yếu bóng vía.

“Em ở lại, chị Vana.” Nàng nói một cách cương quyết. “Em sẽ không cố ngăn họ, nhưng khi họ xong việc em phải nói vài lời.”

28. Chương 28

Colt cảm thấy rất tuyệt. Người anh đau nhức, nhưng bên trong đã bình tĩnh trở lại, cảm xúc được tháo gỡ, cơn giận đã xả ra. Giờ thì anh có thể gặp mặt nữ công tước và giải quyết mọi thứ cho xong, anh nghĩ vậy cho đến khi thấy nàng đứng đó nhìn anh.

Cơn điên tiết trở lại, thứ nhất bởi vì nàng đã đến gần anh thế này mà anh không hề biết. Anh có thể đổ lỗi cho tiếng ong ong trong đầu bởi mấy cú đấm của Grahame. Anh lắc lắc đầu nhưng tiếng ong ong vẫn còn. Anh liếc quanh xem thử có ai theo mình nữa không, nhưng chỉ có nàng ở đó. Và điều này càng làm

anh điên tiết hơn. Cô ta không bao giờ chịu hiểu, cô nàng này. Anh đã tránh nàng, đã cảnh cáo nàng. Có cách thể hiện nào rõ ràng hơn nữa không? Nhưng anh còn mong chờ được gì với cái tính ngang bướng của nàng, thế thì đáng lẽ nó không kích động được anh chứ. Nhưng rồi vẫn vậy.

“Cô nhìn cái gì?”

Jocelyn thở dài khi nghe giọng câu kinh của Colt. Nàng đã thật sự rất lo lắng lúc anh loạng choạng lê ra khỏi khu trại. Ngài Parker thì bị đánh cho bất tỉnh và được Vanessa chăm sóc. Cô trấn an nàng rằng ông ấy sẽ ổn thôi. Nhưng Colt vẫn còn đứng lên được cuối cuộc ẩu đả và đã rời khỏi trước khi mọi người thấy được các vết thương của anh.

Anh đã vục đầu vào hồ nước nhỏ mà họ cắm trại bên cạnh, và chỉ vừa mới lau khô mặt mũi bằng chiếc khăn quàng cổ khi anh phát giác ra nàng. Ai đó khi lấy nước từ hồ tối nay đã để lại ngọn đuốc cắm trên đất. Trong ánh sáng lờ mờ đó, nàng thấy chỗ sưng trên má trái anh, vết cắt qua mắt anh vẫn còn rỉ máu xuống mặt. Quần áo bẩn thỉu, còn quần thì bị rách toạc ở đầu gối. Các vết thương khác không nhìn thấy được vì ngài Parker tập trung các cú đòn vào thân mình anh hơn. Chắc là anh bị thương nhiều vì cuộc ẩu đả kéo dài những mười lăm phút.

“Trông anh khiếp quá. Có đau không anh?”

“Thế chó có đái không?”

Nàng cứng người lại. “Tôi mong chờ câu trả lời có văn hóa hơn.”

“Vậy đi nói chuyện với kẻ khác đi. Ở đây cô chỉ nhận được thế thôi.”

“Tôi cho là anh đã xả hết tâm trạng bực tức vào trận đấu tối nay.”

“Tôi cũng nghĩ vậy,” anh cười mỉa mai. “Cứ chỉ ra một thằng da đỏ mọi rợ cư xử tồi tệ thế nào đi.”

“Đừng có làm vậy.” Jocelyn tức giận thốt lên.

“Cái gì?”

“Xem nhẹ bản thân như vậy. Có lẽ anh không được giáo dục một cách chính quy, nhưng anh không phải là đồ ngốc, và cả hai chúng ta đều biết thế.”

“Cái đó thì còn phải xem lại đã, cưng à. Tôi đang ở đây, có phải không?”

Nàng hít mạnh một hơi. “Ý anh là gì? Rằng đáng lẽ anh không nên ở đây?”

“Chính xác!”

“Thế thì đi đi! Không ai ngăn anh đâu.”

“Thật không?” Bước hai bước dài, anh đến cạnh và siết chặt lấy tay nàng, lắc mạnh. “Thật không?” Anh nhắc lại bằng tiếng rít giận dữ.

“Nếu tôi ... làm được.” Nàng trả lời, trong lòng đã thấy hối hận vì mình đã đưa cho anh cái cớ để rút lui trong cơn tức giận, nhưng nàng thấy nhẹ nhõm vì anh không chụp lấy nó. “Tôi cần anh, thật đấy.”

Colt xoay người đi, chịu thua trước mấy từ đó. Mỗi lần nàng nói vậy, nó gây ra những cơn sóng dữ dội bên trong, chủ yếu là kích động cơn hỏa dục trong anh, dù anh biết rõ rằng nàng không có ý kích thích bằng cách dùng từ như vậy. Chúa ơi, sao mà anh ước là nàng có ý như thế,

“Phải đánh đổi nhiều kiên nhẫn và danh dự mới giữ được niềm tin vào cái điều anh thấy khó chịu đó.” Nàng điềm tỉnh lên tiếng sau lưng anh.

“Đó là cái gì thế?” Anh hỏi một cách gay gắt, quát mắt ra phía sau. “Dùng mấy lời tăng bốc để vỗ yên gã quái thú mọi rợ à?”

Jocelyn nghiêng rằng. “Không phải,” nàng đáp, muốn hét to lên, nhưng giờ lại sợ nếu nàng để cơn giận bùng nổ, anh có thể vin vào đó mà bỏ đi. “Tôi đang cố gắng giải thích rằng tôi thấy rất có lỗi vì anh không thích công việc này ... nhưng không đến mức có thể để anh đi.”

Anh từ từ quay lại. “Vứt quách công việc đi,” anh gần như ở tâm trạng muốn nói hết. “Đó không phải là vấn đề và cô biết rõ như thế. Cô mới là vấn đề, cô và cái phần hậu đãi bất ngờ ban cho tôi.”

Jocelyn cố nhìn thẳng đi, cảm giác được cái gì phải đến cũng đến rồi. Colt nắm chặt cằm, xoay ánh mắt nàng lại phía anh.

“Đừng hiểu lầm ý tôi, nữ Công tước. Tôi rất hân hạnh.” Nhưng ngữ điệu châm biếm trong giọng anh chứng minh điều ngược lại. “Nhưng tại sao cô không nói rõ ràng trước? Tại sao lại là tôi?”

Nàng biết chính xác anh đang hỏi gì, nhưng lờ đi. “Tôi không hiểu ý anh là gì.”

Anh lắc mạnh nàng và quát hỏi, “Sao lại là tôi?”

“Tôi ... muốn anh. Đơn giản thế thôi.”

“Sai. Một cô trinh nữ có thể muốn bất cứ người đàn ông nào có ý ve vãn, nhưng cô ta sẽ không cho bất cứ cái gì nếu không có lời hứa hôn, hoặc không yêu đến mờ lý trí. Nào, vì cả hai lý do đó đều không hợp với cô, thế thật sự là sao?”

Nàng thấy nhẹ nhõm khi anh đoán chắc rằng mấy lý do đó không áp dụng được với nàng. Làm sao anh biết được cơ chứ, rằng sự cuốn hút của anh đối với nàng không phải là cái duy nhất thúc đẩy nàng.

“Tôi không thấy có vấn đề gì ở đây cả, vì tôi không phải như mọi cô gái còn trinh khác, tôi là góa phụ rồi. Do đó, tôi không chờ đợi tình yêu hay lời cầu hôn, như anh đưa ra, khi tôi muốn một người đàn ông. Ai bảo là tôi không thể làm cái mà tôi thích và có cái tôi muốn nào?”

Anh nhìn nàng một lúc lâu, rà soát lại ý nghĩ đó trong đầu, rồi cuối cùng anh lắc đầu. “Đó là tâm lý chung của mấy bà góa, đúng vậy, nhưng nếu cô không giống bất cứ gái trinh nào, thì cô cũng chẳng giống bất cứ bà góa nào cả. Tôi không quan tâm tại sao cô lại rơi vào hoàn cảnh đặc biệt này. Cô vẫn còn trinh, và người ta không dăng hiến sự trinh trắng của mình nếu không có lý do chính đáng. Còn cô thì sao?”

“Tôi trả lời anh rồi đó!” nàng kêu lên. “Tôi không hiểu anh mong chờ cái gì nữa ...”

“Sự thật!”

“Tại sao anh không tin tôi?”

“Vì tôi thấy nó trong mắt cô, cô em ạ.”

Nàng tái người đi. “Cái gì?”

“Rằng cô đang che giấu điều gì đó. Và bây giờ thì nó hiện rõ trên mặt cô. Tôi liên hệ với chuyện đêm trước, và rằng cô phải có lý do bí mật nào đó mới để tôi lên giường với cô.”

“Nhưng tôi thật sự ham muốn anh,” nàng nhấn mạnh. “Người đó phải là anh, anh không thấy sao?”

“Không, tôi không thấy gì cả. Nhưng dù có phải là cô cho đến khi cô tự thú tôi vẫn làm.”

Jocelyn cứng người lại, sự tức giận giải thoát nàng khỏi nỗi bối rối do sự nghi ngờ của anh gây ra. “Anh lắc đầu rồi đấy. Cảm ơn nhé. Giờ thì thả tôi ra.”

“Anh không nghĩ thế đâu.” Anh đáp dịu dàng và kéo nàng lại gần hơn.

Có đe dọa cũng không được gì. Và anh nhận ra điều này khi thấy sự ngang bướng của nàng. Anh có thể bóp cổ nàng nếu nàng không chịu nói. Nhưng anh phải biết, bằng cách này hay cách khác.

“Anh đang làm cái quái gì thế?” Nàng hỏi khi cảm thấy môi anh trên cổ mình.

“Em còn phải hỏi sao sau mấy lời nhận là ham muốn anh đó?”

“Nhưng ...”

“Nhưng sao, nữ Công tước?” Môi anh lần lên phía tai nàng trong khi tay anh ôm chặt vòng quanh nàng cho đến khi không còn khoảng cách nào giữa họ. “Sự ham muốn phải mãnh liệt lắm nên em mới phải dâng hiến trinh tiết của mình cho anh. Những thứ dữ dội vậy không thể cứ qua đi được ... đúng không em?”

“Vâng ... đúng vậy.” Nàng ngạc nhiên nghe thấy mình trả lời, anh cũng vậy.

Nhưng đó là sự thật, rõ ràng là thế vì nàng cảm nhận được nó ngay giây phút anh ôm lấy nàng, và nó càng lúc càng mãnh liệt hơn. Anh có mùi của đất, của mồ hôi và của đàn ông, và anh lại ham muốn anh lần nữa, như trước đây, bất chấp sự thật rằng nàng chẳng có lý do gì để theo đuổi động cơ ban đầu nữa và nó đơn giản là sự khoái lạc mà nàng biết anh sẽ đem đến cho nàng.

Môi anh rời làn da mượt mà của nàng khi nghe thấy câu trả lời, và mái tóc ướt đẫm của anh rủ xuống vai nàng, cổ nàng khiến nàng rung mình. Hay là tại hơi thở của anh, nàng vẫn còn cảm thấy hơi nóng của nó quanh tai mình.

“Sao em lại phải bỏ nó đi?”

Nàng áp lại gần hơn. “Cái gì cơ? Ôi, Colt, đừng hỏi nữa,” nàng rên lên. “Hôn em đi.”

Anh làm theo lời nàng, nhưng chỉ chờn vờn, nhấn nhá môi nàng, bỏ ra khi nàng có muốn gắn môi họ với nhau. Anh tiếp tục làm như vậy cho đến khi nàng ham muốn đến mức có thể làm bất cứ điều gì để chỉ được anh hôn.

“Colt!”

“Sao em lại từ bỏ nó?”

Dù cho đang quay cuồng trong vòng tay anh, nó dường như dễ trả lời hơn. “Nó là chướng ngại.”

“Sao cơ?” giọng anh dai dẳng, một lời thử thách mê đắm, trong khi tay anh di chuyển khắp người nàng.

“Nó ngăn em ... kết hôn nếu em gặp ai đó ... hợp với mình.”

“Sao lại thế?”

“Sự bất lực của ngài công tước không thể để người khác biết được.”

“Thế anh biết thì không sao à?”

“Anh không biết ông ấy ... và có lẽ là sẽ không gặp bất cứ ai quen biết ông ấy.”

Đột nhiên nàng bị đẩy ra, hơi ấm của anh không còn, khiến nàng thấy mất mát đến nỗi muốn hét lên, cho đến khi nghe anh chửi thề. “Đồ quỷ cái! Tôi đúng, phải không? Đúng là vậy vì tôi không thể sai được?”

“Cái gì cơ?” nàng hỏi, với tới anh, nhưng anh gạt tay nàng ra.

“Cô lợi dụng tôi.”

Jocelyn chớp mắt, bị lôi ra khỏi cơn quay cuồng, đủ để nhận ra anh đã làm gì với nàng. Anh đã lợi dụng sự đam mê của nàng – như cách mà nàng làm với anh tối hôm đó. Nàng chú ý đến sự mỉa mai trong giọng anh dù cứ cho rằng là nàng đáng bị vậy. Nhưng có sự khác nhau cơ bản giữa cách dùng mưu của anh và nàng, nên cơn giận đã xóa đi sự yếu đuối, và mù quáng của nàng đối với anh. Nàng đã không rút lui ngay lúc nàng đạt được cái mà mình muốn, như cách anh làm. Nàng đã không bỏ anh lại trong cơn ham muốn.

“Thế đây là cái khiến anh khó chịu, cái bắt đầu ngày nay sao?” nàng tức giận hỏi. “Anh thấy bị xỉ nhục vì tôi ham muốn anh sao?”

“Lợi dụng, cô em à,” anh lạnh lùng chỉnh lại. “Bất cứ gã đàn ông nào cũng có thể phục vụ cô.”

“Thế anh không lợi dụng tôi sao? Đêm đó tôi ở đâu chứ? Bên dưới anh, được lấp đầy bởi da thịt anh.”

Anh muốn đánh nàng vì điều này, vì thiêu đốt anh bởi ham muốn được ở trong nàng với hình ảnh mà lời nàng tạo nên trong đầu anh, còn hơn cả nỗi ham muốn lúc anh ôm nàng. Và nàng vẫn chưa nói xong.

“Đó có phải là điều mà anh đang cố nói với tôi không, Thunder? Rằng anh không thấy hứng thú gì khi ngủ với tôi?”

“Im đi.”

“Thế thì chính xác là cái gì khiến anh điên lên? Vì tôi chọn anh làm người tình đầu tiên? Hay là vì tôi lợi dụng lúc anh yếu đuối?” Và rồi nàng càng sôi máu lên. “Đó là cái làm anh khó chịu phải không? Tôi biết là anh chẳng muốn gì tôi. Anh thể hiện quá rõ ràng mỗi lần tôi đến gần anh. Nhưng tôi vẫn cố quyến rũ anh cho bằng được, và anh không chịu được chuyện đó phải không?”

Anh giơ tay lên, nhưng khi thấy nàng không hề nao núng, anh nắm chặt tay lại và hạ nó xuống. “Trả lời tôi một câu thôi, nữ Công tước. Từ khi nào thì cô quyết định sẽ lợi dụng tôi, trước hay sau khi cô trông cái việc chết tiệt này lên cổ tôi?” Thấy nàng không trả lời ngay, anh nói tiếp một cách khinh bỉ, “Đúng là như tôi nghĩ mà. Khi một người đàn ông mua một con điếm, anh ta sẽ đảm bảo cho đồng tiền mình bỏ ra có giá trị. Cô cũng thế phải không?”

Nàng quá tức giận để trả lời anh, “Dĩ nhiên rồi. Xét cho cùng thì anh là mẫu vật mang dáng vẻ đàn ông mà thôi, với lại anh cũng là kẻ đẹp trai nhất mà tôi từng gặp đấy.” Quá có nhiều sự mỉa mai trong lời đáp của nàng để anh có thể nghi ngờ về tính trung thực của nó. Rồi nàng cay độc thêm vào, “Nhưng đó chỉ là mấy đồng tiền không đáng kể. Tôi nói cho anh biết để anh khỏi cần phải lo lắng là mình làm tổn của tôi nhiều tiền lắm. Anh không đáng giá thế đâu. Hơn nữa, anh cũng rất hữu dụng trong nhiều việc, tôi thật sự đã có cuộc thương lượng tốt đẹp, phải không nào?”

Anh trả lời bằng tiếng gầm gừ, “Cô là loại đàn bà hư hỏng chết tiệt.”

“Còn tôi thì quá rõ anh là đồ khốn khiếp kiêu căng, ngạo mạn. Thế thì chứng minh được được gì nào? Sự mù quáng đam mê xác thịt ư?”

Đó là giới hạn cuối cùng mà Colt có thể chịu đựng được, không anh sẽ để bản năng hoang dã của mình bùng lên. Lúc này điều thôi thúc anh nhất là cắt cái lưỡi chua ngoa, bèn ngọt của nàng đi. Điều duy nhất mà anh có thể làm là bỏ đi, và anh làm thế thật.

Nhưng nàng không hiểu được anh nên hét lên phía sau anh, “Đừng có hiểu sai ý tôi, Thunder! Tôi không có ý định buông anh ra cho đến khi nào anh hoàn thành xong công việc đã nhận. Anh có nghe không? Tôi thách anh bỏ đi đấy!”

Anh dừng lại, nhưng chỉ sau khi đã có một khoảng cách an toàn với nàng. Qua đống lửa trại lập lòe sau lưng anh, nàng chỉ có thể thấy bóng anh, thế cũng tốt hơn vì bây giờ khuôn mặt anh trông rất dữ tợn.

“Tôi không bỏ đi, nhưng tôi cảnh cáo cô đấy, cô em à. Đây là lần cuối, tránh xa tôi ra.”

“Rất vui được nghe anh thế!” nàng trả đũa lại, nhưng anh đã bước những bước dài ra xa, và nàng cũng không chắc anh có nghe được không.

Nàng dõi theo cho đến khi anh khuất mình sau dãy xe hàng, rồi nàng quay người trống rỗng nhìn những ngọn núi xa xa. Nàng thầm thì chỉ đủ để mình nghe, “Đồ độc ác, đáng ghét,” và òa khóc nức nở.

29. Chương 29

Jocelyn đặt đĩa sang bên, vươn người tựa vào mấy cái gối phía sau trên chỗ ngồi được sắp sẵn cho nàng vào bữa trưa mỗi ngày. Đây là một trong những thứ xa xỉ mà nàng không còn cần nữa. Vào thời điểm cuối tháng mười một này, khí trời đã trở lạnh, nên một chỗ nằm mát để dùng bữa trưa đã không còn cần thiết nữa. Nhưng nó vẫn được duy trì bởi cái tính cố chấp của Vanessa vì cô thuộc tuýp phụ nữ cổ, luôn tin rằng làn da cần được giữ tránh khỏi ánh mặt trời, ngay cả vào những ngày mùa đông. Cô chất lười không tán đồng làn da hơi nhuộm đồng do Jocelyn vẫn cưỡi ngựa hàng ngày dưới cái nắng như thiêu như đốt vùng miền nam, nay đã nhường bước trước hơi thở buốt giá của mùa đông.

Đã hai tuần trôi qua kể từ lúc rời Silver City. Họ dần bước về phía nam một chút để vòng qua các dãy núi, rồi đi về hướng gần như là chính đông, cho đến khi vượt qua sông Rio Grande và theo dòng chảy đi lên hướng bắc. Sau đó thì hành trình trở nên dễ dàng hơn thì họ gặp được con đường mòn El Camino Real hoặc Royal Highway, chạy thẳng từ Santa Fe, cũng là nơi mà họ nhắm đến, ở ngay bên dưới Mexico City.

Con đường mòn cổ xưa này đã được sử dụng như mạch máu giao thương hơn ba trăm năm trước đây, và thật ra họ cũng đã có thể đi theo nó nếu từ đầu không dự định nhằm hướng California.

Theo Billy thì El Camino Real giao với tuyến Santa Fe, một con đường giao thương cổ xưa khác. Và nó mới được xây lên cách đây sáu mươi năm, và sẽ dẫn họ ra khỏi những chặng núi này, tiếp tục lên hướng đông và thẳng đường đến Great Plains, vùng đồng cỏ bát ngát kéo dài tận Canada. Họ cũng được Billy cho biết còn bao xa nữa thì đến Wyoming. Ban đầu họ cứ nghĩ rằng phải mất gần hai tháng ... thì bây giờ con số đó cần phải được bàn lại khi họ biết mình đã đi được xa đến thế này.

Tuy nhiên con đường đã bớt nhấp nhô, và phong cảnh xung quanh rất đẹp, với dãy San Andres ở bên phải, con sông ở bên trái, và phía sau nó là những rặng núi, cây cối giờ đây đã nhuốm một màu đỏ rực rỡ của mùa thu, và chỉ vài ngày nữa, thung lũng Jornada del Muerto rộng lớn sẽ trải dài trước mắt họ, rất thích hợp cho việc luyện tập các chú ngựa.

Nhưng những vùng đất khô cằn như sa mạc vẫn chưa biến mất hoàn toàn. Còn đó những cụm xương rồng, những bụi cây sage và creosote tím trắng xen nhau, mặt đất khô cằn, nứt nẻ, và thậm chí là cả cát trắng, cỏ ít hơn cả loài gnama, nhưng họ đã quen với những cảnh này suốt quãng hành trình dài qua vùng miền nam này.

Giờ đây, khi đã gần tới dãy Rocky và Santa Fe, chỉ còn ba ngày nữa, thì càng có thêm nhiều rặng núi ở bốn phía, và càng nhiều các thung lũng tuyệt đẹp đang chờ được khám phá. Nhưng Jocelyn không có tâm trạng muốn ra ngoài ngày hôm nay. Và Vanessa cũng chú ý đến chuyện đó qua cái thở dài thườn thượt của nàng.

“Trời không nóng và bữa trưa cũng khá là nhẹ nhàng,” nữ bá tước lên tiếng bên cạnh nàng. “Tối qua em ngủ có ngon không?”

“Vẫn như bình thường thôi,” Jocelyn đáp, không để lộ nhiều hơn vì Vanessa không hề biết về những đêm mất ngủ tồi tệ gần đây của nàng.

Nàng biết được nguyên nhân, dù nó cũng chẳng giúp giải quyết được gì. Đơn giản là nàng đau khổ, vật vờ, xấu hổ bởi thái độ của mình suốt từ sau cuộc chạm trán với Colt.

Trận cãi nhau chết tiệt đó. Nàng không thể dứt nó ra khỏi đầu cho dù đã hai tuần trôi qua.

Sau ngày hôm đó, nàng đã bắt đầu chu kì kinh nguyệt bình thường, và nàng vui mừng lấy nó làm cơ cho trận khóc vật vờ tối hôm đó, cũng như cho thái độ tồi tệ của nàng. Nhưng nàng vẫn cảm thấy vô cùng xấu hổ mỗi lần nhớ lại nàng đã để cho Colt chọc tức đến mức biến thành một con mụ đánh đá, hằn học, mỉa mai cay độc như thế nào. Nàng đã không biết mình còn có phần này trong con người mình. Ôi, làm sao nàng thành như thế chứ khi mà chưa bao giờ nàng cư xử như vậy trước đây. Nhưng thế trước Chúa, chuyện này sẽ không lặp lại. Nàng đã tự hứa với lòng mình, và sẽ giữ lời cho dù gã đàn ông vô lương tâm đó có chọc tức nàng đến thế nào đi chăng nữa, trong trường hợp anh ta nói chuyện lại với nàng.

Nàng chỉ thấy anh không quá hai lần trong suốt khoảng thời gian này, và chỉ thấy từ xa khi nàng luyện tập cho Sir Goerge. Anh đã ngừng không còn vào khu trại, ngay cả để ngủ cũng không. Nơi anh ngã lưng buổi tối chỉ nằm trong sự suy đoán của mọi người và nàng nghĩ rằng nó không xa lắm vì Billy vẫn cưỡi ngựa đi trước bình minh mỗi ngày để nhận những chỉ thị cho ngày hôm đó, và cậu ta chưa bao giờ đi quá lâu.

Nàng không nghe được câu hỏi tiếp theo của Vanessa. “Cái gì cơ?”

“Chị hỏi là có phải em quá mệt ngày hôm nay nên không cưỡi ngựa. Chị nghĩ là Sir Goerge đã được đóng yên cương sẵn sàng rồi.”

Jocelyn không hề nhúc nhích khỏi mấy chiếc gối, cũng như chẳng hề mở mắt để trả lời. “Không phải là quá mệt, chị Vana à, nhưng em không có tâm trạng mấy. Người chăm sóc ngựa có thể luyện tập cho nó.”

“Còn Miles thì sao? Em biết là anh ấy thích thú biết bao nhiêu được cưỡi ngựa cùng em.”

Cảm thấy bức tức, Jocelyn tự hỏi không biết bao giờ cô bạn của nàng mới thôi việc mai mối đi. Đơn giản là nó chẳng có tác dụng gì.

Lúc trước thì Jocelyn có thể thấy một anh chàng như thế thú vị. Về cả tính cách và vẻ bề ngoài thì anh ta đều hơn hẳn Charles Abington, và nàng đã có ý định nghiêm túc cưới Charles. Nhưng hiện tại có một người

đàn ông khác mà nàng không thể không so sánh với Miles Dryden và khi đó, Miles chẳng còn gì là hấp dẫn lắm nữa. Anh ta trở nên quá ẻo lả, quá hoa hòe, quá phô trương. Ngay cả chuyện không may của anh ta cũng chứng tỏ phần nào sự hèn nhát bên trong. Colt sẽ không bỏ chạy khỏi thất bại để bắt đầu lại ở một nơi khác. Anh cũng sẽ không để mình mắc kẹt lại ở một thành phố chỉ bởi vì sợ chết. Và nàng không thể tượng tượng ra hình ảnh Colt chỉ đứng đó, không làm gì khi bị cướp. Thật sự thì là không.

Quý tha ma bắt, nàng phải thôi nghĩ về gã đàn ông đó, nhưng nàng không cảm thấy muốn cười ngửa, ngay cả khi để tiêu khiển. “Một ngày không có em chẳng làm anh ta đau khổ đâu chị Vana.”

“Chị cũng không chắc lắm. Nhưng chị tin là anh ấy khá là say đắm rồi đó. Maura cũng nghĩ vậy, và còn ai hiểu rõ hơn em gái anh ấy nữa chứ. Cô ta là người anh ta hay giải bày tâm sự nhất.”

Jocelyn suýt phì cười. Cặp đôi này dính với nhau như sam. Nếu anh chàng say đắm ai, thì đó phải là cô em gái ưỡn ẹo của mình. Nàng rướn người lên thấy họ đang đi dạo cùng nhau gần bờ sông dốc đứng, mãi mê nói chuyện.

Liếc nhìn nữ bá tước, nàng hỏi, “Em chắc là cô ta nói vậy với chị phải không?”

“Ừ, đúng thế.”

“Em không tin bất cứ cái gì cô nàng nói với chị. Em đã phát hiện ra cô ta nói dối một lần rồi.”

“Cái gì cơ?”

“Cái hôm mà cô ta bảo em là cha cô ta sở hữu một số ngựa đua tốt nhất các bang phía đông, và rằng cô ta hối hận vì đã bán đi tất cả, mặc dù cô ta không thích thú gì việc cưới ngựa.”

“Thế thì sao?”

“Thế rồi lần đầu tiên em để cho Miles thử cưới Sir George, anh ta bảo rằng anh ta luôn mong có một con ngựa thuần chủng, nhưng gia đình anh ta chỉ có ngựa thồ, bởi vì nó là vật cần thiết cho cuộc sống đô thị.”

Vanessa cười khúc khích, thấy chuyện này thật buồn cười. “Chuyện muốn gây ấn tượng với em là hết sức bình thường mà, em yêu. Bây giờ thì em biết rồi đấy. Cô bé chỉ là quá kiêu hãnh và ghen tị mà thôi. Chẳng có gì đáng phải lo lắng cả.”

“Em chẳng quan tâm. Em chỉ không thể chấp nhận mọi thứ cô ta nói là sự thật thôi.”

“Được thôi. Nhưng trong chuyện này, dựa vào tình cảm của Miles, chị đồng ý với cô ta. Chị đã thấy cái cách anh ta mê em như điều hiển nhiên. Thật ra thì không lấy làm ngạc nhiên nếu em nhận được lời cầu hôn trước khi chúng ta đến tuyến đường sắt đưa họ về lại vùng miền Đông.”

“Em cũng không ngạc nhiên đâu.”

Vanessa nhún mày khó hiểu. “Thế là em có biết anh ta thích mình. Vậy chúng ta đang tranh luận về nó làm gì cơ chứ?”

Jocelyn cười, “Em không xem cuộc nói chuyện này là tranh luận đâu, chị Vana. Và em không đồng ý với chị ở chuyện anh ta đang mê em.”

“Nhưng em nói ...”

“Rằng em không ngạc nhiên nếu anh ta cầu hôn. Trong ba năm qua, em đã nhận bao nhiêu lời cầu hôn rồi?”

Vanessa thở dài, “Nhiều quá không đếm được. Cho nên em xem anh ta chỉ là một gã đào mỏ phải không nào?”

“Chắc là vậy đấy.”

“Em có thể sai mà, em biết đấy. Hãy nhìn vào sự quan tâm mà anh ta dành cho em. Và anh ta quá là đẹp trai, và ... văn minh nữa.”

Cái này thì quá lắm, nên Jocelyn đáp trả lại, “Anh ta đương nhiên là không lừa em đi rồi, với khối tài sản mà em có.”

“Nhưng cái gì làm em chắc chắn đến vậy, em yêu?”

“Ánh mắt anh ta.”

“Ánh mắt à?”

“Vâng, cái cách anh ta nhìn em. Chẳng có gì ở đó cả, chị Vana, không một tia lấp lánh thích thú.Ồ, anh ta nói mấy lời bóng bẩy, nhưng đôi mắt anh ta phủ nhận tất cả chúng. Đơn giản là vì anh ta không thấy em hấp dẫn. Nhưng cũng rất ít đàn ông thấy thế.”

“Họ là lũ ngu ngốc cả,” nữ bá tước chống chế. “Không sao cả, em yêu à. Chúng ta không xem xét anh ta dưới góc độ lấy làm chồng, chỉ là để tiêu khiển thôi, nên đừng để nó quấy rầy em.”

Jocelyn phải cố nở một nụ cười gượng gạo. “Em không bận tâm đâu.”

Nhưng Vanessa phải khó khăn lắm mới bỏ được ý nghĩ đó đi. “Em chắc chứ?” cô hỏi sau một lúc.

Lần này thì Jocelyn cười thật. “Ồi, chị Vana!” Và cười to lên. “Ánh mắt anh ta khi nhìn chị còn ám áp hơn khi nhìn em đấy.” Thấy nữ bá tước đỏ mặt, nàng chêm thêm, “À, thì ra là chị cũng nhận ra phải không nào?”

“Thôi nào, chị biết là em nhận được nhiều hơn mấy cái nhìn say mê đấy.” Vanessa chống chế.

“Giờ thì chị biết rồi đấy. Nhưng đừng buồn đó. Anh ta rất thú vị, và khá là hài hước, đó là một phần trong kế hoạch của chị, phải không nào?”

Một lần nữa Vanessa lại đỏ mặt. “Chị chỉ có ý tốt thôi, em à.”

Jocelyn trườn người qua ôm lấy cô. “Em biết, và em yêu chị vì điều đó. Chị không cần phải lo lắng về anh chàng dẫn đường tinh tình khó chịu nữa đâu. Chị không để ý thấy sao, anh ta tránh em như tránh tà. Mọi chuyện qua rồi.”

“Thật chứ?”

Nàng không muốn kể về trận cãi nhau giữa hai người, nhất là những ngày này, nên chỉ đáp đơn giản, “Vâng.” Nhưng nàng biết là Vanessa không bỏ qua đâu, và sẽ bắt đầu gạn hỏi cho đến khi nàng mềm lòng, thế nên nàng rụt rè nói thêm, “Em nghĩ là em sẽ đi cưới ngựa đây.”

30. Chương 30

Họ cưỡi ngựa về hướng đông nhằm dãy Manzano. Chỉ mất một lúc là đến được chân núi, mặc dù Jocelyn vẫn dẫn trước như mọi khi. Nàng xuống ngựa, dẫn Sir Goerge đến dưới gốc cây aspen trĩu quả rất phổ biến ở vùng này đợi Miles.

Thấy người nóng lên nhưng gió lạnh nên nàng không cởi áo khoác cưỡi ngựa lột lông ra. Họ đã phải lục sâu dưới đáy hòm để tìm quần áo mùa đông cho thời tiết hiện tại. Họ may mắn vì có thể thấy tuyết trước khi đến đích, họ cũng may mắn vì nhiều người thế này nhưng chỉ có vài người bị cảm và sổ mũi.

Miles ghìim ngựa chậm lại khi đến gần nữ công tước. Anh ta đang sợ hãi chuyện này nhưng Maura đã thúc anh ta giải quyết cho xong đi, và dĩ nhiên là cô ta đúng. Gần tới tuyến đường xe lửa rồi và họ sắp hết thời gian, và họ cũng không có bất cứ cơ gì để tiếp tục hành trình với nàng khi nàng không có lời đề nghị nào. Và cơ may khác của anh ta cũng không biết đến bao giờ mới có.

Bọn họ đã cho rằng sẽ có thêm thời gian, rằng tất cả đoàn sẽ bắt chuyến tàu từ Santa Fe. Nhưng thực tế thì ngược lại. Đoàn của nữ công tước sẽ phải tách ra vì có quá nhiều đồ đạc và xe cộ, đó là nếu tuyến Santa Fe mới có những toa tàu có thể chứa được tất cả họ. Jocelyn đã quyết định sẽ đợi toa tàu hàng lớn ở Denver đến, mà nếu có vậy đi nữa, thì cũng khó mà xảy ra vì tên con lai đã đảm bảo với nàng rằng có thể đến Wyoming bằng cách băng qua vùng thảo nguyên.

Lần đầu tiên Miles thấy mất tự tin, cái rất cần thiết cho kế hoạch, bởi vì anh ta không thể dự đoán được tình cảm của nữ công tước dành cho mình. Ánh mắt thẳng thừng của nàng khiến anh ta bối rối, nhưng trong đáy mắt đó chỉ có sự thích thú. Đôi khi anh ta còn cảm thấy như nàng đang cười vào mình hơn là cười với mình, rằng nàng thấy rõ cái bẫy anh ta giăng ra cho nàng.

Dĩ nhiên lúc đầu anh ta không do dự thế này. Bà cô già trước đó là con mồi lý tưởng, nhạy cảm, cô đơn, cả tin, dễ bị lừa và điều khiển. Nhưng cô nàng trẻ trung này không hội tụ đủ các yếu tố cơ bản cho một cuộc tán tỉnh nhanh gọn và nhẹ nhàng. Mặc dù trẻ đẹp nhưng nàng không hấp dẫn anh ta và đó cũng là lý do tại sao anh ta thấy bồn chồn đến vậy. Mặc kệ nàng đáng giá ra sao, anh ta gần như hy vọng nàng sẽ từ chối mình.

Tự ghê tởm mình, anh ta cười khi xuống ngựa. “Cô lại thắng rồi, Jocelyn à.”

Nàng đã để cho anh ta gọi mình bằng tên, nhưng nàng vẫn nhìn anh ta một cách xa lạ mỗi khi anh ta gọi thế. Có quá nhiều tước hiệu, nàng có thể đơn giản là không quen nghe nó. Ngay cả khi nữ bá tước gọi nàng chỉ bằng “em thân yêu.”

“Chúng ta không đua, Miles à. Chỉ những con ngựa cái của Sir George mới có thể thách thức được nó, nhưng tình trạng bây giờ của chúng không cho phép bài luyện tập căng như vậy.”

Anh ta nghiêng rằng. Anh ta luôn có cảm giác nàng đang hạ cổ với mình, và không nghi ngờ gì nữa. Là một cậu bé nghèo từ Missouri, anh ta đang cố đương đầu với một cô quý tộc người Anh giàu có bẩm sinh. Con ngựa chết tiệt của nàng có lẽ cũng đáng giá hơn tất cả những thứ anh ta vợ vét được từ bốn bà vợ quá cố, nhất là nếu tính thêm cả mấy chú ngựa non sẽ ra đời mùa xuân này.

“Cô có đua ngựa ở Anh không?” anh ta gượng hỏi. Nàng luôn dễ chịu nhất khi nói về các chú ngựa của mình, và anh ta cần sự dễ chịu của nàng ngày hôm nay.

“Ôi, Chúa ơi, không. Nó còn quá bé khi chúng tôi rời khỏi nước Anh. Nhưng giống của nó ... anh đang làm gì thế, Miles?”

Anh ta vòng tay qua vai nàng khi họ nói chuyện. Giờ thì anh ta xoay nàng lại đối mặt với mình.

“Đừng e thẹn,” anh ta dịu dàng bảo. “Một người đàn ông muốn chạm vào người đàn bà mà mình yêu là điều tự nhiên thôi.”

“Tôi cũng cho là vậy.”

Câu trả lời làm anh ta ngượng ngùng, nhất là khi chẳng có chút dịu dàng nào trong giọng nàng cả. “Em không nghe rõ sao? Anh thấy yêu em đó.”

“Tôi xin lỗi.”

Xin lỗi chuyện gì? Rằng nàng không nghe rõ anh ta, hay rằng anh ta yêu nàng? Chúa ơi, việc cầu hôn đã tồi tệ lắm rồi, nàng phải làm cho nó thêm khó khăn sao?

“Anh đoán là em nhận được nhiều lời tỏ tình lắm.”

Anh ta thậm chí còn không biết là sự châm biếm lộ rõ trong lời nói của mình, nhưng Jocelyn thì có và nó làm nàng tức giận. Nàng đã định sẽ phản ứng với lời cầu hôn dự đoán trước của anh ta như thể nó là thành thật, và sẽ nhẹ nhàng từ chối mà không nói thẳng ra cái duy nhất mà anh ta muốn ở nàng là tiền. Nàng vẫn sẽ không quá phũ phàng gọi anh ta là kẻ giả dối, nhưng sau câu nói đầy vẻ mỉa mai kia, nàng quyết định sẽ làm cho anh ta phải bối rối.

“Anh sẽ thật sự thấy ngạc nhiên là đã có bao nhiêu kẻ đào mỏ đẩy Miles. Họ bày tỏ tình yêu cháy bỏng và nói bằng giọng vô cùng ngọt ngào. Tỏ tình, cầu hôn ... nhiều quá nên tôi cũng thôi không đếm nữa.”

“Có phải cô đang buộc tội ...?”

“Dĩ nhiên là không rồi,” nàng ngắt lời với vẻ giận dữ giả tạo. “Một người đàn ông tốt, đứng đắn như anh sẽ không hạ cấp, đáng khinh đến mức đòi hỏi tài sản. Tôi chưa bao giờ có ý nghĩ đó cả,” nàng trấn an anh ta bằng cái vỗ nhẹ lên cánh tay. “Nếu phản ứng của tôi có lạnh nhạt thì chỉ bởi vì nó quá nhàm chán cái trò phải giải thích quá nhiều lần tại sao tôi không bao giờ có ý định tái hôn. Nhưng tất nhiên là anh không

cầu hôn, đúng không? Trời đất ơi, dĩ nhiên là không rồi. Anh chỉ mới biết tôi có vài tuần mà, phải không?” (Cô nàng này miệng mồm ghê thật.)

Nàng phải quay người đi để anh ta khỏi nhận ra nàng đang cố nín cười, vì màu đỏ trên mặt không thể giấu. Bàn tay anh ta trên vai nàng khiến nàng không bỏ đi được.

“Cô có ý gì khi bảo sẽ không bao giờ tái hôn?” Anh ta hỏi hơi sảng.

“Cái gì? Ồ, cái đó à.” Nàng cố buông tiếng thở dài, chuẩn bị cho lời nói dối trơn tuột. “Tôi không thể làm gì khác. Đó là cách mà chồng tôi đảm bảo rằng tôi luôn nhớ đến anh ấy. Tôi sẽ mất hết của cải nếu tôi cười, anh biết đấy. Và tôi không thể mạo hiểm thế được, phải không?”

“Tất cả ư?” Anh ta nuốt giận.

“Vâng, tất cả.”

“Nhưng cô còn quá trẻ! Sẽ ra sao nếu cô muốn có con? Sẽ thế nào nếu cô yêu ai đó?”

“Chồng tôi không cấm tôi có con hay tình nhân. Nếu tôi muốn thì tôi sẽ có thôi. Ồi, bạn thân yêu, tôi làm anh quá à?” Về mặt anh ta hiển nhiên là vậy. Và nàng chỉ còn cách cố nín cười.

“Cô chắc là ghét anh ta lắm,” Miles cay đắng nói. Anh ta rõ ràng là căm ghét.

“Sao anh lại nghĩ vậy? Anh ấy chỉ là cố gắng bảo vệ tôi, đảm bảo rằng không ai có thể khống chế tôi và tiền bạc mà anh ấy để lại. Tôi không thấy có gì sai trái ở đây cả.”

“Cô sẽ không,” anh ta lẩm nhẩm.

“Cái gì cơ?”

“Không có gì cả.” Bằng nỗ lực phi thường, anh ta lại cười. “Như cô đã nói đó, thật quá sớm để nói về đám cưới. Tôi tự hỏi tại sao có nhiều cận vệ như vậy mà không ai đi theo cô trong buổi luyện tập ngựa hàng ngày.”

Jocelyn bật cười khi thấy chủ đề đột ngột thay đổi, nhưng lại làm anh ta hiểu lầm rằng câu hỏi của mình thú vị. “Nhưng làm thế nào mà họ có thể theo kịp được? Mục đích của buổi cưỡi ngựa là để luyện tập cho Sir George. Còn sự tiêu khiển của tôi chỉ là phụ mà thôi. Hơn nữa, tôi không bao giờ đi xa đến mức họ không nghe được tiếng súng nổ.” Nàng chỉ tay là khẩu súng bên yên ngựa. “Và có anh đi cùng bảo vệ tôi rồi mà. Nếu chỉ một mình, tôi sẽ ở trong tầm mắt của họ. Giờ thì chúng ta về chứ?”

“Dĩ nhiên rồi nếu cô mệt,” anh ta nói trơn tru, cơn giận giờ đây đã được che giấu. “Nhưng có một đồng cỏ tuyệt đẹp mà tôi nghĩ là cô sẽ muốn đến xem. Chúng ta đã băng qua nó, ồ, không lâu trước khi chúng ta dừng lại ăn trưa, cho nên nó cũng không quá xa đâu.”

Anh ta dường như rất háo hức muốn chỉ cho nàng xem, và thỏa mãn mong ước của anh ta là điều duy nhất nàng có thể làm sau khi xé tan từng mảnh kế hoạch của anh ta. Thật ra thì nàng cảm thấy tội lỗi khi nói dối nhiều như vậy để tránh phải nói toạc ra một cách ác độc.

“Ừm,” nàng đồng ý với nụ cười tươi rói. “Nghe có vẻ hấp dẫn đấy.”

31. Chương 31

“Nếu mày hỏi tao thì tao thấy thật là phí thời gian.”

“Nhưng có ai hỏi mày đâu?”

Pete Saunders liếc gã lính mới một cái. Hắn ta trông hết sức xa lạ, và mang cái tên Angel, chỉ Angel. Đó được xem là họ của hắn và có lẽ là thế. Ai mà dùng cái tên đó nếu được chọn cơ chứ? Nhưng hắn ta trông chẳng giống gì thiên thần cả, không một chút nào. Ồ, bề ngoài của hắn cũng khá tươi tắn. Cạo râu mỗi

sáng, tự cắt tóc, và gọn gàng nữa; tự giặt quần áo khi không có cửa tiệm giặt ủi nào gần đó. Angel là kẻ quá để ý đến vẻ bề ngoài của mình, giống như ông chủ.

Nhưng người ta dường như không để ý đến mấy thứ đó khi nhìn hắn ta, không phải ngay tức thì. Đầu tiên người ta sẽ thấy vết sẹo chạy dài từ cằm dọc theo hàm lên đến tai, giống như có ai đó cố cắt cổ hắn nhưng chệch vài phân. Rồi sẽ đến đôi mắt của hắn, đen như địa ngục, lạnh lẽo, tàn nhẫn, thậm chí là giống như thú săn mồi. Người ta không thể nhìn vào đó quá lâu mà không tự hỏi giây phút cuối cùng của mình đã đến chưa.

Hắn ta cũng không cao lắm, nhưng đó lại một cái khác mà người ta dường như không nhận ra, không phải tức thì. Hắn ta luôn mang một cái áo khoác gần như chấm đất, một đôi đinh thúc ngựa bằng bạc sẽ cảnh báo rằng hắn ta đang tới và dùng để thúc vào ngựa mỗi khi hắn ta vội. Nhưng hắn ta hiếm khi vội vàng. Tư thế luôn chậm rãi và thoải mái, sự kiên nhẫn của hắn dường như không có giới hạn. Ngay cả gã người Anh lạnh lùng, ánh mắt sắc bén đó cũng không dám cao giọng với gã Angel này.

Hắn ta được kết nạp ở Benson cùng với hai cựu thành viên của băng đảng Clanton, hai kẻ không muốn tiếp tục gây hận thù với nhà Earp, nhất là sau cuộc đấu súng ở Tombstone và mấy tin đồn về báo thù. Dewane đã đi Benson để tìm người có thể lần theo dấu vết khi chúng mất dấu đoàn người ngựa của nữ công tước. Chúng đã cưỡi ngựa đến Tucson trước, nhưng rồi nhận ra rằng mình đã bị đánh lạc hướng đâu đó trên đường. Bốn ngày bị lãng phí, gã chủ điền tiết đến mức đánh Pete ngã khỏi ngựa, giống như tất cả là lỗi của gã không bằng.

Pete không quên đâu ... làm sao quên được cơ chứ? Vết thâm trên mông gã chẳng kịp mờ đi vì chuyến rượt đuổi cực nhọc, và vết nứt trên môi gã vừa mới liền sẹo cũng vẫn còn nhức nhối. Gã gần như định bỏ đi nếu Dewane không chỉ ra đâu là vấn đề, chính là tên dẫn đường khôn ngoan của nữ công tước. Pete muốn giết chính tay mình giết chết tên này vì đã làm gã mất mặt, và cách duy nhất có thể hoàn thành chuyện này là đi theo gã người Anh một thời gian nữa. Nhưng với cách mà mọi chuyện đang xảy ra, và kế hoạch mới của ông chủ, không tính sổ với tên con lai, mà bắt con ả lẻo loẹt kia, thì có vẻ như gã khó mà đạt được cái mình muốn.

Kiên nhẫn và trả thù không thể lẫn lộn với nhau. Gã đã có hai cú ngấm tốt vào tên con lai, nhưng đều bị gạt đi cả hai lần. Chúng phải ưu tiên cho kế hoạch mới trước, dù Pete cho rằng nó chỉ phí thời gian mà thôi.

Mỗi thù không đáng để phải nhẫn nhịn thế này, chắc chắn là không. Gã đã bắt đầu thấy hối hận không bỏ đi ngay khi có cơ hội. Giờ thì chúng đang ở New Mexico, nơi mà hắn hoàn toàn xa lạ và còn một quãng đường dài mới về tới Arizona. Và cái tên Angel mà gã xui xẻo đi cùng hôm nay đang giễu cợt gã. Nếu gã mất kiên nhẫn, thì có lẽ sẽ trở thành mồi cho chim điều hâu trước khi mặt trời lặn.

“Saunders, dừng lại,” Angel đột ngột ra lệnh.

Pete cảm thấy thót tim, tưởng các ý nghĩ trong đầu mình bị nhìn thấu. Nhưng khi dõi theo ánh mắt của Angel, gã thấy hai đám bụi nhỏ tung lên xa xa.

“Tao không tin,” Pete thốt. “Mày nghĩ là hắn cuối cùng cũng đến như thỏa thuận sau từng đó thời gian sao?”

Angel không thèm trả lời, và Pete cũng không dám mạo hiểm hỏi thêm; chúng sẽ biết sớm thôi. Gã theo chân tên đồng bọn lớn tuổi hơn đến sau một lùm cây che chắn họ khỏi tầm nhìn của những người kia.

Thỏa thuận là chúng sẽ ngày đêm cầm tiền đợi ở đây, cách 400m về phía đông con đường, và 5 km phía sau bãi cắm trại của đoàn người. Khoảng cách này là cần thiết để tránh bị ai đó đi ngang qua nhìn thấy, ví dụ như gã con lai khi hắn đi thám thính một vòng rộng xung quanh khu trại. Ông chủ và những người khác ở xa phía sau sao cho mỗi đêm khi chúng cắm trại, phải cách khu trại của đoàn người ít nhất một ngày đường.

Mỗi ngày sẽ có hai tên thay nhau đến chỗ hẹn. Và lần nào bọn chúng cũng tay không trở về. Lý do duy nhất tại sao gã người Anh vẫn chưa từ bỏ kế hoạch này sau hai tuần là vì hắn thực sự thích thú cái ý tưởng con ả đó sẽ được đưa đến cho hắn, và mặc tình cho hắn muốn làm gì thì làm. Kế hoạch trừ khử tên con lai đi để thay người của hắn vào không còn hấp dẫn nữa khi hắn có lựa chọn khác. Vì khả năng gã đột nhập có thể bắt sống nàng giữa rừng vây hộ vệ là rất thấp, và có lẽ sẽ phải giết nàng ngay trong khu trại.

Sau mười phút căng mắt ra nhìn, Pete cuối cùng cũng nhận ra một trong hai người cưỡi ngựa đang mặc một chiếc váy màu xanh ngọc, chứ không phải là áo khoác dài đàn ông. “Thật sự là ả ta rồi đúng không?”

Thật ra, gã không hỏi Angel để xác nhận lại mà la to lên ngạc nhiên. Gã vẫn nghĩ là chúng đang phí thời gian.

Nhưng Angel vẫn trả lời. “Có mấy lọn tóc đỏ thò ra ngoài cái mũ lông bạch đó.”

Pete căng mắt hơn. “Yaaa, mày tinh mắt thật. Tao không nhìn thấy cái mũ nào cả, chứ đừng nói đến tóc tai.” Nhưng không lâu nữa gã có thể nhìn rõ được.

Jocelyn bắt đầu thắc mắc về cuộc dạo chơi đang đưa nàng ngày càng xa đoàn hơn. Nàng và Miles đã cưỡi ngựa đi được năm, bảy kilomet rồi nhưng chẳng thấy bóng dáng đồng cỏ, thung lũng hay bất cứ quang cảnh tuyệt đẹp nào cả. Quá muộn nhưng ý nghĩ rằng Miles có động cơ không chính đáng khi dụ nàng đi xa bắt đầu xuất hiện trong đầu, chẳng hạn như bắt nàng để đòi tiền chuộc. Xét cho cùng thì nàng đã xé tan cái kế hoạch chiếm tài sản một cách hợp pháp của anh ta. Bây giờ thì có lẽ anh ta đang nghĩ đến chuyện xấu xa trái pháp luật chẳng? Và nàng tạo thuận lợi cho anh ta bởi cái mặc cảm có tội ngu ngốc.

Một khi nghi ngờ hiện lên, các khả năng khác cũng lóe lên trong đầu. Sẽ ra sao nếu anh ta không tin nàng sẽ mất hết tài sản khi kết hôn? Có thể nào anh ta mang nàng đi xa để buộc nàng đồng ý kết hôn? Nàng rùng mình, không dám nghĩ đến anh ta sẽ cố làm theo cách nào. Có nhiều hình thức ép buộc, và không cái nào dễ chịu cả.

Nghĩ đến đó, nàng bèn giật cương lại khiến Sir George dừng người lên. Miles dừng lại bên cạnh nàng một cách dễ dàng hơn vì con ngựa của anh ta dễ điều khiển hơn.

“Có chuyện gì sao?”

Câu hỏi hoàn toàn tự nhiên, vẻ mặt lo lắng của anh ta khiến tâm trạng nàng dịu đi, nhưng không đến mức tiếp tục đi theo anh ta nữa. “Chỉ là cơn đau đầu đột ngột thôi. Tôi e là mình sẽ phải bỏ chuyến dạo chơi với anh mất thôi.”

“Nhưng nó không còn xa nữa đâu.” Anh ta hấp tấp nói.

Cái vẻ quan tâm này thì quá lắm rồi, nàng ghé tởm nghĩ thầm, tức giận đến nỗi cau mày với anh ta. “Thật sao? Đằng trước tôi chỉ thấy ...” Hai gã đàn ông từ sau một bụi rậm chỉ cách họ mười mét bước ra làm nàng giật mình. “Bạn của anh hả?”

Ngay cả khi nói vậy nàng cũng đã rờ tới khẩu súng bên yên ngựa rồi. Tay của Miles dần xuống giữ chặt mấy ngón tay nàng trên cán gươm. Nàng liếc sang và phát hiện anh ta đã rút súng ra chìa thẳng vào ngực nàng.

“Đừng hành động ngu ngốc, nữ Công tước,” anh ta cảnh cáo khi giật khẩu súng của nàng ra khỏi bao và vút sang một bên.

“Ý anh là ngu ngốc hơn những gì tôi đã làm sao?” Nàng điên tiết vật lại.

Hai gã đàn ông đang tới gần họ. Nếu không phải là Miles đang chìa súng vào nàng ở khoảng cách gần như thế thì nàng đã thúc Sir George chạy rồi. Nhưng khi bình tĩnh hơn thì nàng biết rằng mình chẳng có cơ hội nào nữa. Nhưng làm sao Miles lại dính vào chuyện này? Chuyện gã Mũi Dài tiếp cận với anh ta là không thể. Lúc nào? Bằng cách nào? Nhưng không còn nghi ngờ gì về nguồn gốc của hai gã kia nữa, và rằng Miles đã dẫn nàng đến cho chúng.

“Cô thật sự khiến tôi không còn lựa chọn nào khác khi tiết lộ cái bí mật đó, nữ Công tước à,” Miles nhỏ giọng nhắc lại chỉ trước khi hai gã kia đến chỗ họ. “Tôi thích được cả hơn, nhưng đành thỏa mãn với năm ngàn đô được hứa cho vậy.”

“Hay là tôi phải lấy làm tiếc vì anh chỉ được có ít thế thôi sao? Chúa lòng lành, anh thật là đồ rác rưởi!”

Anh ta đỏ bầm mặt. “Bất kể họ muốn gì từ cô, giờ thì họ cứ tự nhiên mà hành động!”

Thật càng bức hơn khi anh ta thậm chí không hề biết người ta sẽ làm gì với nàng, nhưng nàng nghĩ là nếu anh ta biết thì cũng không có gì khác. Nàng đương nhiên biết cái gì ở phía trước, nhưng may làm sao vì quá bức mình với tính tham lam của anh ta và sự ngu ngốc của mình, nàng tạm thời chưa lo lắng về tương

lai. Hơn nữa, nàng gần như chắc chắn là mình sẽ không bị giết ngay lập tức vì nàng ngờ rằng hai kẻ kia chẳng phải là kẻ thù truyền kiếp của mình. Đến khi chúng bắt được nàng, gã Mũi Dài sẽ muốn tự tay hành hạ nàng thì có lý hơn. Dù sao đi nữa, hắn ta đã chờ đợi cơ hội này quá lâu để không muốn chỉ được báo cáo về cái chết của nàng.

“Thế là chúng cứ tự nhiên với tôi chứ gì? Thế làm sao anh giải thích về sự vắng mặt của tôi cho đội cận vệ? Sẽ là anh để lạc tôi hay tôi gặp một tai nạn khủng khiếp nào đó sao?”

“Ngã xuống sông là quá đủ rồi,” anh ta đáp gần.

“À, tiện nhỉ. Nhưng mà này, anh nên hy vọng là màn trình diễn của mình khá hơn mấy tuần qua. Nếu chỉ một người của tôi nghi ngờ câu chuyện của anh, thì anh nên chuẩn bị tinh thần mình và cô em gái sẽ không bao giờ trốn đi được cùng với món lợi rẻ bèo đó đâu.”

Đột nhiên anh ta nở nụ cười đàng điểm. “Cô bị lừa rồi, Maura không phải là em gái mà là nhân tình của tôi đấy.”

Bí mật này làm nàng choáng váng, nhưng chỉ một lúc. “Khôn ngoan lắm, ông Dryden, nhưng chỉ có phần đó của mưu kế này là có tính thuyết phục thôi.”

“Đừng có nhảm!” hắn ta nạt lại. “Cô đã tin tất cả mọi chuyện!”

“Cũng như anh thôi.” Nàng mỉm cười. “Tôi ghét phải làm anh thất vọng, nhưng đồ vô lại ti tiện kia, hôm nay tất cả đều là dối trá đấy. Anh không thật sự nghĩ là tôi sẽ cưới một kẻ đơn giản nhìn thấu hết như anh đấy chứ?”

Thỏa mãn thấy anh ta đã hiểu nàng muốn nói gì qua bộ mặt tái nhợt, nàng chuyển sự chú ý qua hai kẻ đang tiến đến gần họ. Có lẽ chúng đã nghe và hiểu rõ câu chuyện, nhưng nàng không quan tâm. Dryden không xứng được cưỡi ngựa về và nghĩ rằng mình đã vớt vát được chút ít từ kế hoạch đổ bể đó. Giờ thì anh ta biết rằng không chiếm được nàng hoàn toàn là do thất bại của anh ta.

“Mày nghe thấy không, Angel?” gã trẻ tuổi hơn hỏi tên đồng bọn. “Hắn bắt chúng ta chờ suốt cả thời gian dài là vì muốn tán cô ả. Nếu mày hỏi tao thì hắn không xứng với số tiền.”

“Ai hỏi mày đâu?” kẻ dữ dằn, nguy hiểm hơn đáp lời. “Tao thấy không cần phải phí tiền cho thằng này đâu.”

Trước khi gã kia hiểu được ý hắn là gì, khẩu Colt đã được rút ra và một viên đạn ghăm thẳng vào giữa hai mắt Dryden. Rồi hắn thủng thẳng cất súng đi.

Jocelyn có cơ hội để phóng đi vì không có khẩu súng nào chĩa vào nàng nữa, nhưng do quá sốc nên nàng bỏ lỡ dịp may đó. Chỉ cần nhìn cũng biết Miles chắc chắn đã chết rồi.

Nàng không nhìn khi anh ta từ từ rút xuống ngựa, nhưng lại chăm chú vào gã giết người. Hắn ta không để lộ chút cảm xúc nào sau những gì đã làm. Nàng không để ý thấy là tên đồng bọn của hắn cũng sốc như nàng, cũng như không nhận ra chiếc váy màu xanh ngọc của mình đã lốm đốm máu. Nàng chỉ biết trợn mắt ngó gã kia, biết rằng mình đang ở trong tay hắn, và chắc rằng hắn không có chút từ tâm nào cả. Có lẽ hắn là Mũi Dài chăng?

32. Chương 32

Hắn không phải là John Mũi Dài, dĩ nhiên là không phải. Vì nàng nghe thấy hắn nói bằng giọng miền Tây lè nhè. Và tên đồng bọn ba hoa, hay cười nham nhở của hắn cứ gọi hắn là Angel, cũng như nói bóng gió đến gã chủ nhân, kẻ mà không nghi ngờ gì chính là Mũi Dài. Nhưng kẻ giết Miles Dryden có thể là gã người Anh, và hắn đang đưa nàng đến chỗ gã đó.

Sau khi họ cưỡi ngựa được vài giờ thì cảm giác tê bắt đầu mất dần đi và tâm trí Jocelyn bắt đầu hoạt động trở lại. Lẽ đương nhiên, lúc đầu nàng hơi hoảng khi nhận ra mình ngồi chung ngựa với hắn, ngay trước hắn, hai cánh tay hắn kẹp nàng vào giữa. Nhưng sau một lúc nghe mấy lời huyền thoại của Saunders và tiếng đáp bằng quơ của Angel, nàng bớt sợ hơn, ít nhất là không còn sợ hai gã này.

Dù sao Saunders chỉ là 1 đứa trẻ, vẻ mặt tươi cười làm cậu bé có vẻ vô hại. Và khi Angel vẫn ở phía sau, nơi nàng không thể nhìn thấy hắn ta, thì nét mặt dữ tợn, hà khắc của hắn ta không thể làm nàng lo lắng. Nhưng không lúc nào nàng quên nơi mình đang đến và điều gì đang chờ đợi nàng ở đó.

Chẳng dễ chịu gì khi biết rằng mình đang đi vào chỗ chết. Lý do duy nhất khiến nàng không biến thành con ngốc lấp bắp ngọng nghịu là tính lạc quan vốn có của nàng. Cho đến hơi thở cuối cùng, nàng vẫn hy vọng mình sẽ được an toàn. Nàng sẽ trốn đi, sẽ chiến đấu lại, hoặc được giải nguy. Khẩu súng đã không còn, nhưng không phải nàng hoàn toàn không có vũ khí. Trên người nàng có vô số những cặp tóc dài rất tốt cho việc chọc thủng mắt, hai ống giày rất cứng, và còn mười móng tay sắc nhọn. Và nàng còn có quá khứ tiếp thêm dũng khí cho nàng, vì đã nhiều lần Mũi Dài bị thất bại trước đây.

Bất chấp mọi tính lạc quan, phải mất một lúc nàng mới dẹp hết nỗi lo sợ để bắt chuyện với gã đàn ông phía sau. Trước tiên là bằng câu hỏi thẳng vào vấn đề nhất. “Tôi còn bao lâu nữa?”

“ Bao lâu gì?”

“Sống.”

“Tôi chẳng lo gì đến việc đấy,” hắn trả lời một cách tự nhiên bằng giọng chậm rãi.

Jocelyn trong giây lát dường như không thốt lên được lời nào, hàm răng nghiến chặt lại trong cơn giận. “Tôi cũng không.”

“Vậy tại sao lại hỏi?”

“Để tôi biết lúc nào nên hất anh ra khỏi con ngựa này và tìm đường trốn chạy, dĩ nhiên rồi,” nàng gắt gỏng trả đũa.

Hắn cười phá lên, làm nàng kinh ngạc. “Cô sẽ an toàn, thừa phụ nhân. Nhưng tôi đã hình dung là cô phải là cái gì đặc biệt lắm nên mới có người nhờ tôi giúp.”

“Anh giúp như thế này đây hả?” nàng gần như tức điên.

“Thế cũng là tốt rồi.”

Nàng còn có thể nói được gì đây? Gã này rõ ràng là không có lương tâm mà. Hay món nợ hắn ta mắc phải quá lớn đến nỗi không thể từ chối khi được yêu cầu giúp đỡ? Thế nhưng, nàng vẫn cảm thấy không thể buộc hắn làm điều mà hắn không muốn, vì bất cứ lý do nào. Vì thế, hắn chắc chắn phải là kẻ vô lương tâm.

Ý nghĩ chán nản đó khiến nàng im lặng trong giây lát. Rốt cuộc, gã này vẫn là niềm hy vọng của nàng. Hắn là kẻ mạnh mẽ hơn, nguy hiểm hơn trong hai tên áp giải nàng đến cho gã Mũi Dài. Nếu nàng có thể thuyết phục hắn không đưa nàng đến chỗ gã người Anh, và thay vào đó cho nàng quay về với người của nàng, thì Saunders làm sao có thể ngăn được hắn ta. Nhưng làm thế nào mà nàng tiếp cận được với kẻ bảo nàng đừng lo lắng về khoảng thời gian nàng sắp chết, kẻ đưa nàng tới cái chết như một đặc ân, vì lợi ích của Chúa? Nàng thật không hiểu nổi, trừ khi....

“Anh biết gã người Anh đó định giết tôi mà phải không?”

“Hắn không che giấu ý định đó.”

Nàng đã nghĩ quá về chuyện hắn có lẽ không biết mình đang dẫn nàng tới cái gì. “Anh có biết vì sao không?”

“Có chuyện gì sao?”

“Không việc gì tới anh.”

Nàng lại nghe hắn cười to lên, và lại nghiến chặt hai hàm răng, nhưng lần này là để ngăn mình gọi hắn ta bằng mọi cái tên xấu xa, đáng ghét mà nàng có thể nghĩ ra. Vô lương tâm ư? Mất hết tính người thì đúng hơn. Vậy mà người ta lại gọi người da đỏ ở những vùng này là mọi rợ đấy.

“Vì anh là ngọn nguồn của thông tin,” nàng lại lên tiếng bằng giọng gay gắt, “anh cảm phiền cho tôi biết sao Mũi Dài tìm ra Miles Dryden được vậy?”

“Mũi Dài là ai?”

“Gã người Anh đó.”

“Vậy ra đó là tên gã.” Hấn có vẻ ngạc nhiên. “Chẳng trách gã không muốn ai biết tên mình.”

Jocelyn cau tiết. “Tôi chẳng biết gì về tên của gã trời đánh đó đâu, và rõ ràng là anh cũng không biết, nhưng có tên gì đi nữa thì cũng có sao đâu? Tôi hỏi anh làm sao gã ta móc nối được với Dryden mà. Anh nhớ kẻ đó không? Cái kẻ mà hôm qua anh giết chết đó?”

“Thì ra cô ta cũng nóng nảy quá ha.”

Đó là lời nhận xét, không phải câu hỏi, nên nàng hếch vai phải về phía anh chàng kia, “Anh ta hiểu tiếng Anh mà.”

Thêm một tiếng cười nhẹ nữa hưởng ứng câu đáp trả sắc sảo. Nàng thật sự thấy hấn thú vị ở một vài điểm, trong khi hấn làm nàng bức dọc đến suýt hét lên. Nhưng nàng tuyệt đối không huênh hoang hay giận dữ, cũng không van xin hay khóc lóc, vì sẽ không đạt được bất cứ cái gì, nàng chắc chắn thế.

“Dryden đó?” nàng nhắc lại lần nữa.

“Cô muốn biết cái gì?”

“Hấn bị nghi ngờ vì nhiều thứ lắm, nhưng chưa bao giờ chúng tôi nghĩ rằng hấn là một thành viên trong nhóm kẻ vô lại các anh. Xét cho cùng, hấn không thuộc dạng hạ lưu tầm thường mà gã Mũi Dài thường thuê ... tôi nói vậy không có ý xúc phạm đâu.”

“Không, dĩ nhiên là không.”

Nàng không màng đến chuyện bị ngắt lời, dù nàng hài lòng để ý thấy lớp phòng vệ chắc chắn của hấn có thể bị chọc thủng. “Hấn chỉ là tên đào mỏ vô hại, không phải kẻ giết người,” nàng nhấn mạnh.

“Lão Dewane, dường như lão nghĩ khác, đó là lý do lão tiếp cận tên đào mỏ vô hại của cô khi lão nhận ra hấn, thậm chí cả trước khi lão trình bày rõ với ông chủ. Mà có vẻ lão đúng, vì tên đào mỏ vô hại của cô đã giúp tụi tôi mà đúng không?”

“Là trước hay sau khi hấn được mời đi cùng đoàn chúng tôi?”

“Sau. Tụi tôi theo kịp cô ở Silver City, buổi sáng sau ngày cô đến đó. Dawane với em trai lão đã đang thăm dò khách sạn cô ở để xem có cách nào bắt cô thì lão nhìn thấy Dryden đang nói chuyện với phu nhân bạn cô ở tiền sảnh. Những việc còn lại cô có thể tự mình đoán ra.”

Nàng có thể, nó cũng chẳng có gì quan trọng ngoài trừ để thỏa mãn tính tò mò. Người ta phải có cơ hội làm lại từ những sai lầm của mình, và mấy gã đàn ông này dứt khoát không cho nàng bất kỳ cơ hội nào nữa, dưới bất cứ hình thức nào. Họ có thật sự quyết tâm như thế không? Lòng trung thành của bọn họ không gì lay chuyển được, hay là có thể mua được?

Nàng quyết định không chờ đợi cho đến khi tìm ra câu trả lời. “Tôi có thể trả cho anh còn nhiều hơn gã người Anh đó đấy.”

“Tôi biết.”

“Tôi đang nói đến của cải đấy.” Không có câu trả lời. “Anh không quan tâm à?”

“Không.”

“Làm sao anh có thể nói thế?” nàng ngờ vực gặng hỏi. “Anh vừa mới giết người vì tiền đó thôi.”

“Cô nói nhiều quá rồi đấy.”

“Thôi nào, anh đúng là đã làm thế, nên tiền nhất định có ý nghĩa nào đấy đối với anh.”

“Không nhiều lắm.”

“Vậy tại sao anh giết hắn?”

“Cô nói nhiều quá,” hắn lặp lại

“Còn anh nói chưa đủ!” Nàng vặn lại.

“Nhìn cho rõ đây, phu nhân, nó như thế này này. Kẻ đó đáng chết. Hắn giao cô cho tội tôi, đúng chứ?”

“Hắn không biết mục đích của các anh.”

“Đừng có ngây ngô,” hắn nói bằng giọng phẫn nộ. “Tội tôi nói với hắn là cô sẽ không còn ở đó để chỉ tay năm ngón vào hắn nữa. Hắn chỉ cố thử âm mưu của riêng hắn trước – chính xác hơn là chỉ một lần, hắn là kẻ chuyên nghiệp.”

“Ý anh là sao?”

“Theo như Dewane nói, hắn là tên cờ gian bạc lận bị săn đuổi ở mọi tỉnh phía tây Missouri trước khi hắn đổi nghề thành kẻ cưới những góa phụ lớn tuổi vì tiền của họ, sau đó sẽ tống khứ họ khi hết tiền.”

“Ly dị họ, ý anh là vậy hả?”

“Không.”

“Ôi.”

“Còn giờ cô im miệng được chưa?”

Quai hàm của nàng nhúc nhối vì nghiền răng quá nhiều. “Nếu anh không muốn tôi nói, thưa quý ngài, anh có thể cho tôi về lại ngựa của tôi.”

“Thú vị đấy, phu nhân,” là tất cả những gì hắn nói.

Nàng cuối cùng cũng im lặng. Nàng ước gì bọn chúng thả Sir George đi, như con ngựa của Miles. Nàng ghét nghĩ đến điều sẽ xảy ra cho nó nếu lần này vận may không mỉm cười với nàng. Nàng suýt nữa đã đề nghị Angel có muốn giữ lại Sir George cho hắn không, nhưng rồi lại cho rằng hắn có làm chủ chú ngựa giống tuyệt vời này thì cũng không khá gì hơn gã Mũi Dài.

Đang cười cách họ một quãng ngắn phía trước, quá háo hức với nơi họ sắp đến, Saunders hét to lên sau khi lên đến đỉnh ngọn đồi nhỏ. Lập tức, máu Jocelyn đông lại, không biết điều gì ở bên kia ngọn đồi chờ đợi mình. Nàng đã không nhầm. Có một con dốc đứng, đủ để che giấu sáu người đàn ông đang dựng lều – cho đến lúc này.

Tiếng la của Saunders làm họ ngừng tay, cho nên khi Angel lên đến đỉnh đồi, họ đều nhìn về hướng ấy, và mọi con mắt đều tập trung vào chiến lợi phẩm của hắn.

Bất giác, Jocelyn dựa vào ngực Angel. Lúc này ý nghĩ trốn thoát là rất viễn vông; cũng không thể tưởng tượng nổi. Điều duy nhất có thể làm là tự hỏi không biết gã Mũi Dài định giết nàng bằng cách nào. Hắn chỉ cần để nàng chết một cách mau chóng, hay hắn muốn hành hạ nàng một lúc đã?

Nàng nhận ra hắn ngay tức thì. Hắn đứng tách riêng những người khác, cao, mảnh khảnh, cứng đơ, cả hai bàn tay đặt trên cái gậy bịt bạc ở tay cầm. Hắn rõ ràng là không đụng tay tới việc dựng lều như mấy người khác. Việc đó quá tầm thường so với vị trí của hắn. Quần áo hắn cũng làm hắn khác với mọi người. Hắn không chỉ mặc một bộ vét xám, mà còn khoác thêm cái áo khoác len sợi hợp thời. Hắn cũng lớn hơn mấy gã kia chừng mười tuổi, nàng đoán hắn khoảng đầu đó đầu 40 tuổi.

Thì ra đây là kẻ thù lâu nay của nàng. Hắn nhìn không giống một kẻ giết người máu lạnh. Người của hắn hầu hết đều trông như bọn vô lại, nhưng hắn thì không. Thật ra hắn có vẻ hoàn toàn vô hại, và lạc lõng trong nhóm đến nỗi bịch.

Jocelyn đáng lẽ phải cười cái ý nghĩ ấy, vì nàng cũng lạc lõng trong bộ quần áo cưới ngựa bằng nhung nặng nề, với cái khăn choàng cổ bằng ren phù phiếm, và cái nón cưới ngựa màu đen cao nghệu, nhưng nàng không hề cảm thấy muốn cười. Gã Mũi Dài có lẽ trông không giống những gì nàng tưởng tượng, nhưng hắn vẫn là kẻ truy đuổi nàng một cách bền bỉ trong ba năm cùng với mục đích ghê tởm của hắn.

Jocelyn căng thẳng khi Angel cưỡi ngựa xuống dốc để gia nhập với đồng bọn, bọn chúng không còn nhìn chằm chằm trong sự lạng yên sợ hãi nữa. Vài bình phẩm của một số đã cắt ngang những ý nghĩ hoảng loạn trong đầu nàng, và thậm chí còn khiến nàng dời mắt khỏi gã Mũi Dài một lúc lâu để chú ý đến bọn chúng. Tất cả chúng đều là kẻ thù của nàng, và nếu nàng bằng cách nào đó trốn thoát được, thì nàng nhìn chúng cũng không gây tổn hại gì.

Nhưng nhìn chúng chỉ làm nàng nản lòng hơn. Chúng là một lũ có vẻ ngoài nguy hiểm, khó chịu, khá hợp cái việc đang làm. Nàng sẽ không tìm được sự trợ giúp nào ở đây cả, và lúc này nàng đã nhận ra, nàng thật sự cần được cứu giúp. Nàng không nghĩ ở đây sẽ có nhiều người đến vậy, hay vài kẻ đang nhìn nàng bằng ánh mắt dâm dăng. Chúa nhân từ, đừng khí đang nhanh chóng rời bỏ nàng, cũng như hy vọng trốn thoát của nàng.

“Hừm, chết tiệt thật! Tao không nghĩ cô ta trông thế này, mà có nghĩ vậy không?”

“Mày mong chụp được một con mụ già khản à?”

“Thật ra thì- ”

“Ông có thể không cần trả cho tao, sếp,” gã nào đó đã hét lên. “Tao sẽ lấy con ngựa!”

Có vài tiếng cười lục khục, nhưng chúng không ngăn những bình phẩm riêng tư đang làm Jocelyn mất bình tĩnh. Vô thức, nàng ép sát hơn vào Angel khi hắn từ từ đi về phía gã Mũi Dài.

“Khốn kiếp, tao chưa bao giờ thấy mái tóc nào đỏ như vậy.”

“Quá gầy.”

“Ai thèm quan tâm đây?”

“Cô ta sẽ được chuyển tay một vòng trước hay sao? Cái tao muốn biết là thế đấy.”

Đó là một câu hỏi mà phần đông bọn chúng muốn có câu trả lời, rõ ràng là thế, vì chúng đều nhìn về phía gã người Anh. Nhưng hắn vẫn chưa nói gì. Hắn vẫn nhìn Jocelyn chăm chú, và lúc này hắn đang cười.

Nụ cười đó là sống lưng nàng cứng đờ. Hắn đang hả hê mà? Và hắn đang nghĩ đến việc trước tiên giao nàng mấy tên vô lại này để giải khuây cho bọn chúng sao? –

Nàng đã sẵn sàng khi Angel ngừng lại và hạ nàng đứng xuống. Nếu như gã Mũi Dài chỉ nhích lại gần hơn một chút, hắn sẽ ăn giày vào cằm ngay. Điều đó sẽ khiến hắn ra tay sớm. Nhưng có những cách khác nữa để chọc tức hắn giết nàng ngay tức khắc, trước khi người của hắn đòi hỏi nghiêm túc cho nhu cầu của chúng. Nàng không định để chúng hành hạ bầm dập rồi sau đó giết chết. Thế thì quá đáng quá.

Nhưng khi Jocelyn quả quyết bước về phía gã đồng hương, nàng bị quay ngoắt lại đối diện với Angel. Hắn đã xuống ngựa đứng sau lưng nàng, và nàng ngạc nhiên thấy hắn không cao như đáng về lúc ngồi trên ngựa. Lần đầu tiên thấy hắn gần như vậy, nàng nhận ra hắn không lớn tuổi hơn nàng mấy. Nhưng có một sức lực dẻo dai ẩn sau cái áo khoác dài chấm đất. Nàng cảm thấy sức mạnh đó trong bàn tay kẹp cứng lấy cánh tay nàng. Và hắn ta đang giận dữ. Nàng thấy điều đó trong đôi mắt đen lạnh lẽo của hắn.

Cảm giác đó còn được củng cố thêm bởi tiếng rít nhẹ, hung dữ làm nàng giật mình. “Đừng làm như vậy.”

“Làm gì?” nàng thận trọng hỏi.

“Cô định đá hắn một cái chứ gì?”

Mắt nàng lóe lên ngờ vực. “Sao anh biết vậy?”

“Tôi có thể cảm thấy cô đang chuẩn bị cho một trận chiến.”

Nàng lại cứng người lần nữa, và yêu cầu bằng giọng thì thầm ngắn gọn, “Đi thôi.”

“Chắc là tôi lầm khi nghĩ cô có chút khôn ngoan. Nghĩ cô đang âm mưu làm chậm lại mọi việc hơn là tự tử, và để cho cận vệ của cô có cơ hội tìm thấy cô đấy.”

Nàng cố giật cánh tay ra. “Đó là vấn đề cái nào ưu tiên trước, là cái gì người ta trân trọng nhất.”

“Cô thích giữ niềm kiêu hãnh hơn tính mạng à?”

Nàng đỏ bừng khi nghe điều đó và nghe giọng khinh khỉnh của hắn. Gã trời đánh này, hắn nói đúng. Nàng sẵn sàng làm bất cứ điều gì để tránh né điều chắc chắn xảy ra này. Thật sự nàng có cơ hội được cứu thoát đúng lúc sao?

Angel dường như đọc thấu tâm trí nàng. “Đừng lo. Hôm nay cô chưa chết đâu, cô bé.”

Nàng mở miệng định yêu cầu hắn giải thích lời nhận xét khó hiểu đó, nhưng một giọng nói khác đã lên tiếng trước. “Thật tốt vì cô gia nhập với chúng tôi, thưa Nữ Công Tước.”

Nàng từ từ quay lại và đợi đến khi gã Mũi Dài thu ngắn khoảng cách giữa họ. Nàng phải ngược lên, nhưng không sao. Vì một vài lý do, dù nàng không hiểu Angel có ý gì, nhưng nàng không cảm thấy sợ hãi khi hắn đứng phía sau nàng.

“Không tốt chút nào, Mũi Dài.” Nàng gật đầu ngạo mạn. “Tôi biết ơn vì đã mời tôi. Tôi sẽ hơi bị bầm dập vì vắng mặt trong cuộc họp của các người.”

Vì lý do này hay lý do khác, người của hắn thấy lời đối đáp của nàng thật hài hước. Hắn chắc hẳn là không. Gò má hắn nhuộm màu giận dữ, và đôi mắt xám lạnh hứa hẹn cho nàng một cái chết khủng khiếp thật sự. Nàng đã chọc giận hắn, mà không cần phải động tay. Trước khi hắn có thể làm cái gì đó, nàng nghe tiếng Angel lầu bầu nguyên rủa khó chịu sau lưng nàng, và sau đó nàng bị ép đứng sang một bên.

Elliot nôn nóng được siết cổ nàng, nhưng hắn không chìm đắm trong hình ảnh tưởng tượng đó đến mức không để ý đến cử động của Angel. Gã này hiện đang đứng trước Nữ công tước và rất tình cờ hất tà áo khoác ra sau để dễ dàng chạm vào khẩu súng bên hông.

Ản ý bên trong không qua được mặt gã đàn ông đứng tuổi, nhưng hắn không chút lo lắng. Angel, rốt cuộc, chỉ một trong tám mà thôi.

Elliot đáng lẽ không bao giờ nên nhận hắn vào, nhưng bây giờ đã quá trễ để nghĩ đến chuyện đó. Gã đã biết khi gặp hắn, là gã sẽ gặp rắc rối với hắn, một kẻ quá khác biệt so với những kẻ khác. Nhưng gã là kẻ săn đuổi Owen đã tìm được ở Benson, và gã đã lần được theo dấu vết của Nữ công tước gần như ngay lập tức, giúp bọn chúng đuổi kịp nàng.

Bây giờ không phải lúc cho chuyện phiền phức. Elliot, thật ra, lại biết ơn Angel vì làm gã xao nhãng. Kết thúc chiến thắng vinh quang này trong cơn thịnh nộ bùng nổ là không phải lúc, cũng không phải là điều gã đã tưởng đến. Nữ công tước xứng đáng nhiều hơn thế. Nên nếu như cậu chàng này muốn nàng, nếu đó là lý do cho sự thách thức cổ ý này, gã sẽ có nàng. Bọn chúng sẽ đổ máu để có nàng. Và khi bọn chúng đã chơi đùa xong, gã sẽ từ từ bóp chết nàng.

Elliot mỉm cười, thường thức ý nghĩ đó, và còn thích thú hơn nữa khi nhìn Nữ công tước mất bình tĩnh. Tốt. Sự táo tợn trước đó của nàng là điều bất ngờ và không thích hợp chút nào. Gã muốn nhìn thấy nàng sợ hãi, gã cần nhìn thấy nó.

“Cô có tính hài hước kỳ lạ thật, Nữ Công tước. Tôi hy vọng nó sẽ không mất đi quá sớm.” Và rồi Elliot bỏ qua nàng một lúc, hỏi Angel, “Có trở ngại gì với ông Dryden không vậy?”

“Chẳng có gì đáng nói.”

“Rất tốt. Tao đang bắt đầu muốn biết về hắn, nhưng hắn đã hoàn thành nhiệm vụ một cách tuyệt vời và bây giờ giúp chúng ta bằng cách câu thời gian.”

“Là sao?”

“Bằng cách làm người của cô ả tìm cô ả ở hướng khác, đương nhiên. Rốt cuộc, giờ lại có ích cho hắn, cũng như chúng ta là cô ả không bị phát hiện.”

“Cái này không ảnh hưởng lắm đến hắn,” Pete tự động chỉ ra. “Angel đã giết chết hắn.”

Một khoảng lặng dài trước khi Elliot lên tiếng, “Tao biết,” rồi thêm một lúc lâu trước khi gã nói thêm, “Ừm, làm thế là quá vì tốn thêm thời gian. Tao đoán là mày ít ra có khoảng thời gian về đây vui vẻ hả?”

“Vừa đủ,” Angel đáp. “Giờ thì mày trả lời tao một câu thôi. Sao mày chẳng bao giờ nói cô ta đẹp gái vậy?”

“Bởi vì cái đó không đáng nói.”

“Đáng chứ. Rất đáng nữa kìa. Vật đẹp dễ thế này không nên bỏ phí đâu.”

Jocelyn hất bàn tay hấn ra khi ngón tay hấn lướt qua má nàng để minh họa thêm cho lời nói. Thế ra đây là cái hấn ám chỉ khi nói hôm nay cô sẽ không chết. Trời sắp tối rồi. Không ai sẽ đi tìm nàng trong trời tối thế này. Những gã này sẽ có cả đêm để cưỡng đoạt nàng, và Angel chắc chắn định làm trước tiên.

Gã Mũi Dài cũng nghĩ thế, vì hấn lại mỉm cười. “Hấn là có đủ thời gian cho việc đó rồi. Tao cũng muốn gợi ý với tụi mày đó. Chỉ cần cẩn thận với cô ả. Quyền giết cô ả là của tao.”

Nếu Jocelyn gần như ngắt xỉu, thì những lời này sẽ khiến nàng ngã quỵ. Nàng giờ đây đang hoảng loạn. Sir George là cơ hội duy nhất của nàng lúc này. Nếu nàng có thể lấy được nó, nàng sẽ nhận được một viên đạn ngay lưng, vì đó là cách duy nhất bọn chúng có thể ngăn nàng lại.

Nhưng Angel lại lần nữa đọc được suy nghĩ của nàng. Bàn tay hấn kèm chặt cánh tay nàng, giữ nàng đứng yên bên cạnh hấn. Nàng có thể giết chết hấn ngay lúc ấy nếu nàng có vũ khí trong tay. Thật ra nàng đã với tay lấy một cái cặp tóc khi giọng nói khê của hấn chặn đứng cử động đó.

“Hình như mày không hiểu ý tao,” hấn nói với Mũi Dài. “Tao định giữ cô ta – đến chừng nào tao chán cô nàng này.”

“Điều đó là không thể!”

Giọng của Angel trở nên đe dọa một cách êm ái. “Tao không cần mày cho phép, tên người Anh ạ.”

Khuôn mặt gã đàn ông đứng tuổi hơi biến sắc lần nữa. Gã vung cây gậy lên, đó là một sai lầm.

Những điều xảy ra sau đó trở nên quá quen thuộc với Jocelyn, khẩu súng được rút ra trong chớp mắt. Nàng chỉ hơi giật mình khi tiếng súng nổ, nhưng thật đáng ghét, gã Mũi Dài vẫn đứng đó. Viên đạn của Angel chỉ bắn cho cây gậy rớt khỏi tay gã.

Nhưng gã này không còn minh mẫn để bình tĩnh lại. “Owen!” gã rống lên.

Gã này hình như khôn ngoan hơn. “Quên đi, sếp. Tao không dây vào hấn đâu.”

Và khi Mũi Dài nhìn qua mấy tên kia, gã nhận được cùng câu trả lời như nhau. Lần lượt từng tên, dây đeo súng được thả rơi xuống đất. Chỉ khi Jocelyn chú ý thấy súng của Angel chĩa vào từ tên này tới tên kia nàng mới hiểu tại sao. Không ai trong số chúng muốn thử vận may với việc tước vũ khí hấn ta, dù chúng đông người hơn hấn. Lạ lùng. Nhưng nàng không phải là người duy nhất chứng kiến hấn ta nhanh lẹ ra sao, hay chính xác đến thế nào.

“Dẫn con ngựa lại đằng kia, Saunders,” Angel ra lệnh, chỉ vào Sir George.

Cậu nhóc nhanh chóng làm theo. Jocelyn suýt mỉm cười, cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Cho đến khi nàng nhớ lại rằng nàng không phải thật sự được giải thoát, mà chỉ đổi sang tình trạng tệ hại khác. Tình thế lúc này có khá hơn, và tính mạng nàng không còn nguy hiểm nữa, nên nàng cho là nàng có lý do để biết ơn vị cứu tinh bất ngờ của mình.

Tuy nhiên nàng lại thay đổi ý nghĩ, vì mấy lời của hấn với Mũi Dài. “Còn ý định của mày, mày có thể nghĩ đến cái chết của cô nàng. Người của cô ta sẽ không phát hiện nơi tao sắp dẫn cô ta đến, và khi tao xong việc với cô ta ...”

“Mày sẽ giết ả?”

“Sao lại không?” Angel nhún vai đáp lời. “Tao lấy tiền của Dryden trước.”

33. Chương 33

Jocelyn tưởng nàng sẽ được cưỡi trên Sir George, dù cho Angel sẽ ngồi sau nàng để chắc chắn nàng không thể chạy trốn cùng với chú ngựa giống. Dù sao thì họ cũng cần phải mau chóng rời khỏi chỗ này. Nhưng sau khi cả hai dắt cả hai con ngựa lên dốc để vẫn có thể chĩa súng vào đám người bên dưới, Angel trèo lên ngựa của mình và lại kéo nàng lên ngồi trước hẳn. Chú ngựa giống của nàng được dẫn theo giống như Saunders đã làm trước đó.

Lúc họ bỏ đi, nàng thoáng ngạc nhiên khi nghe hẳn hỏi, “Khẩu súng cô mang theo ấy, cô biết cách dùng không vậy?” Vì không muốn nói chuyện với hẳn, nàng gật đầu gọn lỏn, nhưng lại ngạc nhiên khi hẳn đặt khẩu súng của mình vào tay nàng kèm theo mệnh lệnh, “Cứ bắn bất cứ thứ gì lộ ra khỏi con dốc đó.”

“Tôi lại thích bắn anh hơn.”

“Vậy à? Tốt thôi, dành ước muốn đó cho dịp khác đi cưng.”

Nàng thấy có lý nên sau đó kê súng lên vai hẳn và thật sự bắn vài phát. Dù nàng không biết đạn trúng vào đầu người hay tảng đá. Quầng sáng sẫm của ánh tà dương làm nàng không nhìn rõ. Nhưng sau khi họ đã đi khỏi một khoảng, vẫn còn mấy tiếng súng đáp trả vọng lại.

Đến tận khi Angel lấy lại súng, nàng vẫn cảm thấy tính mạng họ còn chưa được an toàn. Hẳn chuyển nàng ra sau ngựa mà không thém nói trước làm nàng hết hồn. Rồi hẳn thúc ngựa chạy nhanh hơn, bắt nàng phải giữ chặt để khỏi ngã. Nàng không dám rời tay khỏi áo choàng của hẳn lần nào. Nàng có thể ẩn vào màn đêm sắp buông xuống, nhưng với vận rủi hôm nay của mình, nàng không dám mạo hiểm để rồi ngã gãy cổ.

Nhưng khi trời tối hẳn hẳn dong ngựa chậm lại, và ngay cả khi trăng lên đủ sáng để có thể tránh bụi rậm và đá tảng, hẳn vẫn giữ cho ngựa đi nước kiệu chậm. Nàng lấy làm lạ, đến khi một ý nghĩ chợt lóe lên rằng bất kỳ kẻ nào bám theo đều không liệu mạng phi nhanh, ít nhất cho đến khi trời sáng.

Nàng không biết đích đến. Hẳn nhắm hướng mấy ngọn núi phía đông trước khi hẳn đổi chỗ nàng trên mình ngựa, nhưng hẳn dường như không theo một hướng nhất định nào. Và khi bầu trời sẫm tối, nàng hoàn toàn mất phương hướng. Nếu có mấy ngọn núi trước mặt, nàng cũng không thể thấy rõ được.

“Cô nghĩ tối nay gã cận vệ đó sẽ tìm cô được bao lâu?”

Jocelyn ngạc nhiên khi hẳn hỏi sau một lúc lâu im lặng. Hẳn lo lắng sao? Nàng mong là thế. Nàng sẽ không cung cấp chút tin tức gì giúp ích cho hẳn hết.

“Tôi mà là anh thì tôi lo đến gã người Anh kia hơn,” nàng bảo hẳn. “Anh nghĩ hẳn sẽ tin anh không để tôi trốn đi, hay khi xong việc là anh giết tôi à? Không có đâu, hẳn sẽ bám theo để giết cả anh và tôi luôn.”

Hẳn không nói gì, cũng không nhắc lại câu hỏi lúc này, làm nàng ỉu xiu rằng hẳn không cho nàng thêm cơ hội để tỏ ý không hợp tác. Nhưng khoảng hai mươi phút sau, hẳn với tay ra sau cổ chụp hai tay nàng bắt ôm hẳn. Nàng kháng cự lại dữ dội.

Và làm cơn giận của hẳn bùng lên, giọng hẳn càu nhàu, “Tôi là cô thì tôi sẽ cư xử dễ thương hơn đấy.”

Jocelyn không hề nao núng. “Đừng có dọa tôi ngài Angel à. Anh rồi cũng giết tôi thôi, vì tôi sẽ không nhân tình hay con điểm của anh đâu.”

“Thế còn làm vợ tôi thì sao?”

Nó làm nàng bất ngờ. “Anh muốn cưới tôi hả? Nhưng tôi nhớ là tiền bạc có nghĩa lý gì với anh đâu.”

“Tiền thì liên quan gì đến việc này?”

Một câu hỏi thật ngớ ngẩn. “Vậy thì anh cũng nên cho tôi biết sao đầu óc anh nảy ra chuyện hôn nhân.”

“Ngoài mấy lý do bình thường ra một người đàn ông còn được quyền đánh vợ mình.”

“Chẳng hay ho gì hết!” nàng đập lại, và chợt nhận ra hẳn chỉ đang trêu chọc nàng khi nghe hẳn cười phá lên. “Đồ đáng ghét,” nàng lẩm bẩm.

“Óc hài hước lúc cô đối đáp với gã người Anh đó đi đâu rồi?”

“Đi ngủ rồi, tôi cũng muốn được vậy đây. Anh định đi suốt đêm hả?”

“Cô muốn tôi dừng lại đợi mấy gã bạn tới bắt tôi sao?”

Tính khí hần làm cho nàng phát bực. “Đừng quên còn người của tôi nữa đó.”

“Cận vệ của cô chắc bị lạc giữa mấy ngọn đồi rồi chứ à. Chẳng có người nào có thể theo dấu cả. Tất nhiên có cả tên con lai dẫn đường cho cô nữa,” hần nói thêm bằng giọng suy đoán. “Hần có bận lòng tìm cô không đó?”

Với cái cách tồi tệ mà Colt đã đối xử với nàng gần đây sao? “Không đâu,” nàng nói mà không kịp nghĩ, rồi chợt nhận ra mình nên nói dối thì hơn. “Nhưng tôi không đánh giá thấp cận vệ của mình đâu nhé.”

Hần cười lục khục đáp lại. Thế thì quá lăm rồi. Jocelyn đang định tuôn ra một tràng những gì nàng nghĩ về hần, thì chợt nghe tiếng vó ngựa đến gần. Nàng thở gấp quay nhìn ra sau thì thấy một bóng người mờ mờ cưỡi ngựa tiến về phía họ với tốc độ cực nhanh. Tim nàng thót lên.

“Chúng ta sắp bị bắt kịp rồi!”

“Tôi biết.”

“Anh – thế thì làm gì đi!”

Hần ngừng và xoay ngựa lại. Hần còn xuống ngựa và kéo nàng xuống theo, nhưng lại không rút khẩu súng lục ra, cũng không đụng chạm đến khẩu súng trường. Nàng nhìn hần chăm chăm như thể hần bị điên. Nàng không định đứng đây nhìn hần điên. Nàng bắt đầu bỏ chạy được khoảng mười lăm thước thì bị kéo giật lại. Tiếng thét kinh hoàng của nàng vang khắp vùng, chỉ bị tắt nghẹn khi nàng được đặt lên con ngựa khác.

“Cô có sao không vậy?”

Jocelyn chớp mắt, không tin vào tai mình, nhưng quả thật là giọng nói của anh. Nàng ngước lên nhìn cho chắc, thấy gương mặt đẹp trai, dữ tợn của anh, nàng nắc nheo, “Ôi, Colt!”

Nàng òa khóc, giấu mặt vào ngực anh. Anh dừng ngựa lại, rồi ôm siết lấy người nàng. Trong chốc lát nàng không thở nổi vì bị ôm chặt cứng. Anh chàng rõ ràng là không lường được sức mạnh của bản thân mình.

“Cô có sao không?” anh hỏi lại.

“Không.”

“Vậy chứ sao lại khóc?”

“Không biết nữa!” Rồi nàng lại khóc lớn hơn – đến lúc nàng nghe tiếng Angel cười vui vẻ ở đằng kia. Nàng cứng người hỏi, “Súng anh đâu rồi?”

“Chi vậy?”

“Tôi muốn bắn chết tên tệ hại kia kìa!”

“Không,” Colt nói ngắn gọn. “Tôi sẽ làm, còn cô thì không được.”

Anh thúc ngựa và phóng đến nơi Angel đang cười một mình chờ đợi. Jocelyn không hiểu nổi óc hài hước của gã này, nhưng nàng lại tức điên vì nó. Hần không nhận ra nàng đã thật sự được cứu sao? Và rồi mọi chuyện trở nên rõ ràng với nàng. Đã qua thật rồi, giờ Colt đang ở đây. Anh sẽ không để nàng gặp chuyện gì nữa. Anh có thể không còn thích nàng ... nàng đang lừa gạt ai đây? Anh chưa bao giờ thích nàng cả. Thậm chí giờ còn ít hơn, nhưng anh vẫn sẽ bảo vệ nàng. Và không ai có thể làm nàng cảm thấy an toàn và được che chở như anh.

Nàng gần như cảm thông với Angel là hần còn chưa nhận nguy hiểm. Sự bực mình của nàng với hần đã biến mất cùng ý nghĩ ấy. Rốt cuộc, hần không làm hại nàng, mà thật ra còn bảo vệ nàng. Colt có thể đến đây kịp lúc để ngăn gã Mũi Dài giết nàng, nhưng anh sẽ không kịp ngăn cản chuyện khác ... Angel đã làm chuyện đó.

Nàng phải nói với anh, nhất là anh đã nói có thể sẽ bắn Angel. “Colt à-”

“Không phải lúc này, Nữ Công Tước.”

“Nhưng mà Colt...”

Quá trễ. Anh đã nhảy xuống ngựa trước cả khi nó dừng hẳn và chỉ lúc này khi quan sát anh, nàng mới nhận ra anh đang giận dữ. Angel chắc cũng nhận ra điều đó. Nàng thấy cả hai người lao vào nhau, và không thể nói chính xác ai nhanh hơn.

Và rồi Angel bị nhấc khỏi mặt đất cả phân. “Nếu mày to con hơn một chút, đồ con hoang kia, tao sẽ đánh mày ra bã đấy!”

“Thôi đi Colt, tao đã làm như mày yêu cầu mà.”

“Mày làm như cứt ấy!” Anh lắc mạnh đầu. “Mày ở đó để cứu cô ta ra nếu cô ta bị bắt chứ không phải là kẻ bắt cô ta.”

“Tao làm tốt mà!”

“Mày quá may mắn có tao bọc lót cho thì có!” Colt gầm lên lúc anh xô Angel.

“Tao đoán là mày nổ súng với chúng rồi. Mày đến đó hỏi nào?”

“Không kịp để ngăn mày đưa cô ấy qua con dốc,” Colt nói giọng căm phẫn, rồi nghe có vẻ gần như đau khổ lúc anh nói tiếp, “Chết tiệt, Angel. Nếu tao mà biết mày giữ gì sau đó, tao giết mày liền. Để cô ấy gặp nguy hiểm thế này ... tao vẫn phải nện cho mày một trận.”

“Được rồi,” Angel nói bằng giọng giảng hòa. “Có thể đó không phải biện pháp tốt nhất. Nhưng cũng chẳng nguy hiểm gì đâu, Colt. Tao ở với bọn nó đủ lâu để hiểu chúng ra sao mà. Một nửa bọn nó là mấy thằng chết nhất, chẳng là gì, nửa còn lại cũng không biết chúng từ cái lỗ nẻ nào chui lên đâu.”

“Vậy sao mày làm trò quỷ này vậy?”

“Để cô ta biết kẻ thù của mình chứ còn gì nữa. Mọi người đều có quyền này Colt. Hẳn có lợi thế vì cô ta không biết hẳn là ai ngay cả khi gặp trên phố. Giờ thì cô ta biết rồi đấy.”

“Mày đáng lẽ nên giết thằng chó đó để tao bớt rắc rối đi,” Colt lầm bầm.

“Mày có bảo tao làm thế đâu.” Angel cười. “Ngoài ra, tao cho rằng giết hẳn là quyền của cô ta.”

Cơn giận của Colt lại bùng lên lần nữa khi nghe hẳn nói vậy. “Mày nghĩ cô ấy là ai hả, thêm một Jessie nữa hả? Cô ta là nữ Công Tước khi gió gì đó đó, vì Chúa! Mấy người như thế không đi lung tung giết người trong khi có thể mượn kẻ khác làm thay mình.”

“Tôi thì không chắc thế đâu, Colt Thunder,” Jocelyn lên tiếng bằng giọng kiềm chế hết sức. “Anh có phiền cho tôi mượn súng xem sao không?”

Nếu họ có bất kỳ biểu lộ nào là do cả hai người bọn họ rõ ràng đã quên mất sự có mặt của nàng suốt cuộc nói chuyện. Angel sững lại. Colt quay ngoắt người, mặt mày cau có. Thật chết tiệt nếu anh không đưa súng cho nàng. Điều nàng có thể làm bây giờ là kéo cò và chĩa súng vào anh.

“Đáng lẽ tôi phải làm thế, các anh biết mà.” Nàng giận sôi người, chưa đủ để bắn anh nhưng đủ để la lên, “Sao anh không cho tôi biết anh đã cài người vào cái ổ rấn độc ấy hả? Anh có biết tên bạn trời đánh của anh chưa lần nào để lộ ra anh ta ở đó theo yêu cầu của anh không? Một sự đền ơn, anh ta đã bảo thế, nhưng anh ta làm tôi nghĩ đó là món nợ với gã Mũi Dài. Anh có biết anh ta đảm bảo với gã Mũi Dài sẽ đối xử với tôi thế nào không? Anh ta sẽ hành hạ tôi đến lúc chán thì thôi; sau đó đương nhiên sẽ giết tôi.”

“Giiii?” Angel làm ra vẻ vô tội khi Colt quắc mắt nhìn mình. “Tao phải nói với hẳn cái gì đấy để làm hẳn phải cân nhắc có nên đuổi theo tụi tao không. Tao đâu có biết mày ở đó giữ chân chúng đâu chứ?”

“Vậy sao mày không nói cho cô ấy biết khi rời khỏi chỗ đó rồi?”

“Được thôi, cứ bắn đi Colt, tao nghĩ cô ta biết đó chỉ là mấy lời thứ cặn bã tao mớm cho lão đó thôi chứ. Tao đùa cô ta nhiều về chuyện đó. Tao đã nói cô ta không có gì phải lo cả. Mà cô ta có sợ tao đâu. Lần

duy nhất cô ta hoảng sợ là khi tào đưa gã hai mang Dryden về với đấng Tái tạo. Hẳn thật sự làm tào buồn nôn với cái cách hấn giao cô ta cho bọn tào.”

Colt lại liếc qua nhìn Jocelyn, nàng cảm thấy cơn giận của anh đã đổi hướng. Anh lúc này điên tiết với nàng vì lý do nào đó mà nàng không thể hình dung nổi.

“Tuyệt,” nàng thở dài. “Giờ là lỗi của tôi chứ gì? Cho tôi biết lý do được không?”

“Cô còn phải hỏi sao? Cô để cho tên con hoang đó lừa cô, cô còn dám đau buồn khi hấn chết. Tôi nhớ hình như cô thậm chí không chớp mắt khi tôi giết một tên khốn trong đám cho cô cơ mà.”

Nàng vẫn không hiểu anh phản đối cái gì. “Tôi không quen thằng cha anh giết. Tôi chưa hề thấy hấn trước kia. Ngoài ra, anh giết người là để bảo vệ tôi. Angel giết người như kẻ máu lạnh. Tôi mong là mình hiểu sự khác biệt.”

Môi anh mím lại, cho biết nàng không xoa dịu được anh. Angel cũng đang khó chịu vì lý lẽ của nàng, nhưng có Colt ở đó hấn không thêm cãi với nàng. Colt nói thế là hơi quá với nàng. Nhưng hấn cảm thấy cần phải bào chữa cho mình. Máu lạnh à, chết tiệt.

“Mày biết Dryden không Colt?” hấn hỏi, lôi kéo sự chú ý của anh khỏi nữ Công Tước.

“Không nhiều lắm,” Colt cộc cằn trả lời. “Hấn được thu nhận vào nhóm lúc nào?”

“Lúc tất cả đoàn của mày nằm ở Silver City. Hấn nhận lời đem nữ Công Tước tới cho tụi tào, đó là lý do tại sao tụi tào không cần đến gần để bị mày phát hiện. Chúng nó hấn đã giết những góa phụ giàu có ... sau khi đã cưới họ. Mày trách tào vì đã xóa sổ hấn à?”

“Tào sẽ tự tay giết hấn chỉ cần với lý do đã giao cô ấy cho mày. Chúa ơi, tào không ngờ. Tào nhớ ra chỗ đã gặp hấn lúc trước rồi. Hấn chạy trốn khỏi Cheyenne vài năm trước vì bị bắt gặp chơi cờ bạc bịp. Tào nhớ có một góa phụ chuẩn bị đám cưới với hấn đã hơi bối rối khi hấn bỏ trốn.”

Mắt Jocelyn long lên. “Và anh đã không thêm nói cho tôi biết luôn?”

“Và phá tan chút lãng mạn của cô à? Tôi không nghĩ cô thích chuyện đó.”

Là anh đang ghen nên mới càu nhàu với nàng sao? Ý nghĩ này quá kì cục ... đến nỗi nó biến mất ngay. Dĩ nhiên là anh không ghen rồi. Có vẻ như anh cáu tiết vì anh không biết hết mọi việc về Dryden. Nhưng cả ngày nay nàng đã quá mệt để chịu đựng sự gắt gỏng của anh hay óc khôi hài của Angel. Tên khốn tồi tệ đó lại đang mỉm cười nữa chứ!

“Cầm lấy này,” nàng nói chán ngán, và quăng trả khẩu súng cho Colt trước khi ước muốn nã đạn trở nên quá lớn. Nàng lờ anh rồi quay qua nói chuyện với Angel. “Phép lịch sự khiến tôi phải nói lời cảm ơn vì anh đã giúp đỡ, quý ngài, cho dù phương thức có ghê tởm thế nào đi nữa.” Hấn nhún nhó, nhưng nàng vẫn chưa nói xong. “Nên cho phép tôi chúc anh sống lâu và yên ổn – và anh sẽ chết vì buồn tẻ. Chào buổi tối, các quý ngài.”

Không nhìn đến ai, nàng móc chân qua cái yên ngựa không lấy gì làm êm ái của Colt. Nàng thậm chí không cố tìm đúng bàn đạp để giữ thăng bằng, vì nó được chỉnh vừa với đôi chân dài của anh, không phải chân nàng. Nhưng kiểu ngồi bấp bênh này không làm nàng đổi ý. Nàng cười ngựa bỏ đi.

Colt không nhúc nhích, làm Angel phải lên tiếng, “Cô ta ngồi một bên thế thì té gãy cổ mất.” “Đó là cách cô ấy cười ngựa.” “Không thể với kiểu yên ngựa miền Tây.” Colt lăm bầm lưỡi thề trước khi hét lên, “Quay lại đây, nữ Công Tước!”

Tất nhiên là nàng lờ anh đi. Mà anh vẫn không nhúc nhích để chạy đuổi theo nàng. Thay vào đó anh huýt một tiếng, rồi đợi nghe nàng buông tiếng càu nhàu khi con ngựa quay lại. Con ngựa dừng lại và xoay người, nhưng thay vì càu nhàu, nữ Công Tước bình tĩnh trượt xuống mình ngựa. Và rồi Colt nghe tiếng huýt gió lạnh lạnh anh từng nghe nhưng quên khuấy nó, và suýt bị con ngựa giống của nàng hất ngã khi con vật chồm lên đáp lại tiếng gọi của nàng.

Anh chửi một tràng khi chạy tới chỗ Appaloosa đang chạy về với anh, biết rõ rằng con ngựa của nàng sẽ đến chỗ nàng trước và anh chưa bao giờ bắt kịp cái tia chớp mà nàng gọi là ngựa đó. Angel trèo lên ngựa

theo sau, thầm cười rĩ trong lòng.

34. Chương 34

“Chị mong là em biết chị như già đi mười tuổi.”

“Em hình như cũng già thêm mấy tuổi đó,” Jocelyn nói với nữ bá tước khi nàng chuôi mình sâu hơn vào cái bồn nhỏ đã được đưa vào căn phòng mà họ đang ở chung.

“Chỉ tại chị ...”

“Ôi, Vana, thôi mà, đừng tự trách mình nữa! Làm sao người ta biết được dưới cái vẻ ngoài thu hút đó là một kẻ ti tiện chứ. Colt cũng chẳng đoán được hẳn ta sẽ làm vậy dù anh ấy biết Dryden chẳng tốt đẹp gì.”

“Ừ, chị mừng là anh chàng Angel dễ thương đó đã trừ khử hẳn, thật đó. Hẳn ta đáng bị như vậy.”

“Dễ thương ư? Angel á?” Jocelyn nghẹn giọng. “Gã đó ...”

“Đã cứu em đó, em yêu.”

“Và làm em lo lắng, bồn chồn không yên.”

Nữ bá tước chất lưỡi. “Đừng để ý đến phương thức. Kết quả mới là cái đáng nói.”

“Nếu Colt ở đó,” ử rử, Jocelyn nhắc cô. “Anh ấy sẽ không để ai đụng vào em đâu.”

“Nhưng bạn của anh ta không biết là Colt ở đó. Và Angel đã liều mạng đối đầu với cả bọn để cứu em ra.”

“Là do anh ta đưa em tới đó nên mới vậy chứ!” Jocelyn vẫn cố chấp, cảm thấy nghe vậy là đủ rồi. “Và, để em nói thêm, anh ta không bao giờ nói mình là bạn của Colt. Giờ thì đừng nói gì về gã tồi đó nữa. Colt đã rất đúng. Anh ấy nên đánh cho hẳn ta ra bã.”

Nữ bá tước nhướn mày, không phải vì điệu bộ bức tức của Jocelyn, mà ở ngôn từ. “Bã à?”

“Em nghĩ rằng nó có nghĩa là Angel sẽ không đủ sức đứng dậy sau đó. Chị biết đấy, nôn mật xanh mật vàng, nôn hết ấy.”

Vanessa nhanh chóng cho rằng Jocelyn chỉ đang nói quá lên thôi. “Không đùa được đâu, cưng à.”

“Em đâu có đùa.”

“Ồ, ... vậy thì ...”

Jocelyn chờ cô nói tiếp, nhưng câu vừa rồi của nàng rõ ràng đã làm Vanessa không muốn nói tiếp. Cô quay lại với công việc của mình, đắm những mũi khâu ngắn và ngoằn ngoèo. Thế nào lát nữa cũng phải làm lại. Jocelyn thư giãn, tận hưởng nước ấm trong bồn và nhắm mắt lại. Từ khi gã Mũi Dài nắm vận may, nói đúng hơn là gần như nắm vận may, nàng mới có dịp thư giãn như thế này.

Nàng không muốn nhớ lại mình đã bị nguy hiểm như thế nào, cũng như không muốn nhớ lại hình ảnh gã đàn ông đáng sợ đó nữa. Nhưng nàng phải công nhận là Angel đứng ở một điểm. Cho dù có khó chịu thế nào đi nữa khi nhớ lại mặt gã đó, nàng cũng nên biết mặt gã.

Tối đó rất nhanh nàng tìm được đoàn của mình sau khi vượt xa Colt, và đó gần như không nằm ngoài dự đoán của nàng, vì nàng đã sớm nhận ra mình đang ở trên đường chính ngay sau khi bắt đầu cuộc đua với Colt. Angel đã đưa nàng về gần với người của mình. Colt đang ở ngay phía sau, và dù nàng đã lường trước rằng anh sẽ tức điên lên mà gậy ồn ào, nhưng anh chỉ nói với nàng thế này, “Ai đó nên dạy cho cô một bài học về cái tính bốc đồng của cô.”

Sau đó nàng mới biết Colt là người duy nhất nghe thấy tiếng súng nã vào Dryden, vì thế anh mới có thể tìm ra nàng nhanh như vậy. Người của nàng đã tổ chức tìm kiếm khi không thấy nàng về như bình thường,

nhưng họ buộc phải theo dấu vào giữa các ngọn đồi trước, và Angel lại đứng lẫn nữa, không có ai là người biết cách lần theo dấu vết trong đoàn tìm kiếm cả.

Maura Dryden, hay tên gì gì đó, đã biến mất trước lúc họ về lại chỗ đoàn xe. Vanessa đoán là cô ta đã đánh cắp ngựa và bỏ trốn khi trời còn sáng, nhưng cô cũng không chắc lắm. Cô và những người phụ nữ khác quá lo lắng nên không để ý nhiều. Nhưng kết luận cuối cùng vẫn là Maura thấy hoảng loạn khi Miles không trở về thông báo về “tai nạn” bất ngờ của Jocelyn như dự tính. Cô ta chắc hẳn cho rằng hẳn ta đã bỏ lại cô hoặc có chuyện trục trặc đã xảy ra. Trong tình huống nào đi nữa thì cô ta cũng khôn ngoan tìm đường trốn chạy.

Jocelyn cũng sẽ không bất ngờ nếu cô ta trốn đâu đó ở Santa Fe, hay trở lại thị trấn lúc trước. Nàng nghĩ cô ả sẽ không rời đi cho đến khi nào biết được tin tức về nhân tình của mình. Nàng cũng không quan tâm mấy đến Maura nữa, vì nàng chắc sẽ không bao giờ gặp lại cô ta.

Họ đi thẳng tới Santa Fe theo đề nghị của Colt, và chỉ dừng lại giữa đường để ngựa nghỉ ngơi. Ngủ trong xe không dễ chịu gì nhưng nhờ vậy mà họ đi nhanh hơn gấp đôi, bỏ lại gã người Anh có lẽ vẫn đang tìm kiếm nàng và Angel trong vùng núi. Cũng không cần phải vội vàng lắm vì với lực lượng mỏng như thế, hẳn ta sẽ không dám tấn công. Nhưng đây là cơ hội để bỏ xa hẳn lần nữa. Họ giờ có thể bỏ con đường mòn, bắt tàu lửa và thậm chí qua mặt hẳn.

Nhưng nàng chưa quyết định gì cả. Jocelyn đang mong có dịp bàn chuyện này với Colt, nhưng cuộc chạm trán với gã Mũi Dài vừa rồi không làm thói quen của anh thay đổi. Nàng không hề thấy anh từ bữa đó.

“Em biết đấy, chị phải thừa nhận là anh chàng dẫn đường đã làm khá tốt bổn phận của mình suốt tai nạn vừa qua.”

Jocelyn mở bừng mắt. Chúa ơi, Vanessa đã nghiền ngẫm ý nghĩ đó suốt thời gian qua sao? Nếu thế thì có lẽ cô sẽ đưa đến các kết luận mà Jocelyn chắc chắn là không thích thú gì.

“Em cũng nghĩ vậy,” Jocelyn đồng ý một cách lưỡng lự - và nàng tự nhủ thêm, ít nhất là cho đến khi anh không nổi giận vô cớ với nàng.

“Chị khá là ấn tượng cái cách anh ta đuổi theo em,” Vanessa vẫn tiếp tục, “không hề bỏ phí chút thời gian quý báu nào để tìm người trợ giúp, cũng không hề cân nhắc chuyện mình sẽ đối mặt với cái gì khi tìm ra em.”

“Anh ấy biết là Angel đã ở đó rồi.”

“Thật ra thì anh ra không biết, em nhớ lại đi. Khi trở lại Benson tối hôm đó, anh ta cắm trại rất gần thị trấn và gặp bạn mình ở đó. Anh ta chỉ đề nghị anh bạn hãy chấp nhận lời đề nghị của gã người Anh nếu có cơ hội. Anh ta không cách nào biết được Angel có gia nhập được vào nhóm hay không, và cũng không biết gã Mũi Dài đã yêu cầu thêm bao nhiêu người trong khoảng thời gian đó.”

Vanessa ... đang bảo vệ Colt ư? Jocelyn thật sự không muốn biết chuyện này sẽ dẫn đến cái gì. Và nàng cảm thấy hài lòng khi nghe Colt được tán dương, đặc biệt là từ bạn mình.

“Vâng, ừ thì, em chưa bao giờ nghĩ anh ấy là kẻ đàn ông lo lắng về vận may hay xui cả.” Và rồi mắt nàng sáng lên. “Chị có thấy là điều này ảnh hưởng đến cách nghĩ về nguồn gốc của anh ấy không? Dù sao thì đa số mấy câu chuyện hay ho chúng ta được nghe về người da đỏ và một nhóm nhỏ tấn công cộng đồng dân cư lớn.” Jocelyn phải cố nhịn cười khi thấy Vanessa nhẹ nhõm mày về phát hiện của nàng.

“Chị tin rằng đó là sự dũng cảm, không hơn không kém,” Vanessa nhấn giọng.

Càng ngày càng khả quan hơn. Colt sẽ trở thành đối tượng kết hôn nếu nữ bá tước vẫn giữ cách nghĩ này. Nếu anh có giác quan thứ sáu, thì có lẽ anh nên tìm cách trốn nhanh.

“Không biết sao Babette đi lấy thêm nước mà lại lâu thế?”

“Đừng có lảng chuyện,” Vanessa nhắc.

“Em đâu có. Em chưa bao giờ nghi ngờ lòng dũng cảm của Colt cả, chị Vana à. Tính ôn hòa thì có chứ lòng dũng cảm thì chưa.”

“Thế sao em không bảo Colt đi lấy mạng gã Mũi Dài đi?”

Cuối cùng là thế này đây. Jocelyn đã biết là mình sẽ không thích ý tưởng đó mà. Sau buổi cãi vả tối hôm đó, nàng đã xử sự rất khó chịu rằng nàng sẽ không bao giờ yêu cầu Colt điều gì nữa, đương nhiên là không bảo anh phải liều mạng hơn nữa sau những gì anh làm cho nàng.

“Thế bây giờ chị gọi anh ấy là Colt vì chị thấy anh ấy hữu dụng phải không?”

Vanessa bối rối. “Chị chưa bao giờ bảo là anh ta không hữu dụng cả, em à, chỉ có điều cái mục đích sử dụng đặc biệt của em đối với anh ta thế là chấm dứt rồi đấy.”

“Em không thích từ ‘sử dụng.’ Anh ấy ghét cái đó.”

“Cái gì?”

“Anh ấy đã bị lợi dụng đủ rồi, chị Vana.”

“Nhưng chuyện này khác cơ mà.” (ghét bà Vanessa ghê)

“Em không nghĩ là anh ấy thấy thế. Hơn nữa, ngày mới gặp anh ấy, em hỏi thuê anh ấy để tìm Mũi Dài và đem hấn ra ánh sáng. Nhưng anh ấy từ chối.”

“Nhưng đó là trước lúc anh ta có mối quan hệ thân mật với em,” Vanessa chỉ ra.

Jocelyn thấy má mình nóng hổi, át đi cả cái lạnh vì nước đang buốt dần. “Em không bao giờ dùng cái đó để gây áp lực cho anh ấy.”

“Chị không hề bảo ...”

“Không phải ư?”

Họ đều im lặng một lúc. Jocelyn quá tức giận, còn Vanessa thì hối hận.

“Chị xin lỗi,” cuối cùng Vanessa bảo. “Chỉ là chị quá lo lắng cho em thôi. Gã Mũi Dài chưa bao giờ thành công trước đây. Hấn ta đã thử rất nhiều lần, và chị đã nghĩ hấn chỉ là thằng ngốc không có khả năng, rằng hấn chẳng có gì là đáng sợ, chỉ là đồ điên điên. Nhưng sự thật thì không thế, nhất là khi chúng ta đến vùng đất hoang vu này, nơi mà những điều tồi tệ nhất có thể xảy ra.”

“Hay là tốt nhất.”

“Ừ, cũng được thôi ... nếu em không muốn ép Colt thì chị cũng hiểu được. Vài gã đàn ông có cái ý niệm buồn cười rằng nếu chúng ta yêu cầu họ điều gì, thì họ cũng có thể yêu cầu bất cứ thứ gì họ muốn, và chị cũng không cần phải nói ra cái họ hay đòi hỏi nhất là gì.”

“Vâng, em biết chứ.” Jocelyn vờ gạt đầu nghiêm chỉnh. “Bữa tối.”

“Không phải đâu em à.” Vanessa lại bắt đầu nhưng bắt gặp tia nhìn tinh nghịch trong mắt nàng, cô biết là mình đã được tha thứ. “Bữa tối, thật sự là ... đối với vài người đàn ông là lựa chọn đầu tiên. Em có để ý là nhiều biển hiệu quán ăn ở vùng miền Tây này đều ghi là ‘Cơm nhà’ không? Đó hình như là điều đặc biệt quan trọng ở đất nước này.”

Cả hai đều cười phá lên, và vẫn còn cười khi Babette lao vào mà không gõ cửa. Vanessa ngừng cười trước, nhớ lại lúc trước khi cô hầu gái cũng lao vào như thế, và vẻ mặt cũng như vật, mắt mở to, tay run rẩy. Đừng lặp lại chứ, cô thầm rên trong lòng, nhưng câu đầu tiên của Babette đã chứng minh lịch sử lặp lại.

“Ông Thunder bị bắn rồi!”

Vanessa thở dài nhắm mắt lại-cho đến khi cô nghe thấy tiếng nước bắn tung tóe. Nhớ lại chuyện đã xảy ra lần trước, cô vọt ra khỏi ghế chắn cửa lại. Và thật sự là cô chỉ vừa kịp ngăn nữ công tước lại.

“Em không được-”

“Chị Vana!”

Nữ bá tước không hề nhúc nhích. “Cô ta chỉ bảo là anh ta bị bắn, chứ chưa chết. Anh ta chưa chết phải không Babette?”

“Chưa, thưa bà.”

“Thấy chưa? Chẳng việc gì lao ra khỏi đây trong tình trạng hoảng loạn không quần áo cả ... hay là em không nhận ra là mình đang trần như nhộng đó?”

Jocelyn đã xoay người tìm áo choàng. Babette đang đem nó lại cho nàng. Vanessa biết là có bảo nàng ăn mặc cho đàng hoàng cũng vô ích. Jocelyn chỉ cột dây áo choàng qua loa rồi phóng ra khỏi cửa.

Vanessa lại thở dài và tức giận nhìn cô hầu gái. “Babette, tôi thật sự phải nói cho cô biết là cô có chiều hướng quá bi kịch hóa tình huống rồi đó.”

35. Chương 35

Jocelyn không biết Colt đang ở phòng nào, nhưng cả nửa tá cận vệ đang tụ tập lại nơi cửa, cũng không khó để tìm lắm. Lách qua đám đông, nàng thấy bên trong còn nhiều người hơn, Angel, Billy và Alonzo. Colt đang ở trần ngồi trên ghế, máu rỏ xuống từ vết thương đã được băng bó trên tay.

Tim nàng chao đi khi thấy máu, nhưng chỉ một lúc, rồi bình tĩnh lại hơn so với sự hoảng loạn lúc rời phòng mình. Anh đang ngồi, đang nói chuyện, trông anh ổn, và đang tự cầm máu.

Cùng lúc với nàng, Colt cảm thấy mọi người trong phòng đều đang nhìn nàng. Nhưng chỉ một lúc, và rồi dường như tất cả đều biến mất. Anh chỉ thấy mỗi nàng, cái áo choàng xộc xệch ướt làm nổi rõ các đường cong của nàng, mái tóc đỏ rực rỡ bối lộng trên đầu, vài lọn tóc ướt dính vào bầu ngực như nhung của nàng, nước vẫn còn lấp lánh trên cổ và má nàng, chân trần.

Anh gần như bật dậy chạy đến nàng, sự tác động quá mạnh mẽ và trực tiếp. Giống như bị đâm vào ngực khi anh nghe thấy ai đó e hèm và nhận ra họ không chỉ có một mình, rằng anh không thể chạm vào nàng, không thể liếm khô nước trên cổ nàng như anh đang khao khát, thậm chí không thể đến gần nàng. Anh chỉ có thấy nhìn và thấy làn da trắng sứ của nàng đang đỏ hồng lên khi nàng nhận ra họ không chỉ một mình, rằng nàng đã vi phạm các quy tắc xử sự thông thường, rằng nàng gần như là không mặc gì. Và đột nhiên, anh muốn giết mọi gã đàn ông thấy nàng trong tình trạng như thế.

Jocelyn bình tĩnh lại đầu tiên, thế là may mắn, vì Colt đang quá bối rối đến nỗi suýt bật dậy sóc nàng lên vai và đưa nàng về phòng, nơi nàng đáng lý phải ở đó. Và nếu nàng biết thì chắc nàng không thể thoát ra khỏi tình trạng xấu hổ này hơn được.

Nhưng nàng đành phải dày mặt lại, giả vờ như việc các cận vệ nhìn thấy nàng trong tình trạng thế này là điều bình thường, mặc dù nó chưa từng xảy ra trước đây. Và có thể châm chước được bởi lí do nàng có mặt ở đây. Dĩ nhiên là sẽ có tính thuyết phục hơn nếu trông Colt có vẻ bị thương hơn chút ít.

“Đã gọi bác sĩ chưa?” Vì nàng không hỏi trực tiếp ai nên cũng không ai lắc đầu phủ nhận. “VẬY thì anh có thể đi kêu bác sĩ không, Rob-”

“Tôi không cần bác sĩ,” Colt cất ngang.

“Có lẽ là không, nhưng nó sẽ không đau-”

“Tôi không cần bác sĩ-thưa cô. Cái tôi cần là được để một mình.”

Anh nói bằng giọng điềm tĩnh, nhưng sự tức giận bị dồn ứn biểu lộ trong giọng nói. Đám đông bắt đầu tản đi. Chỉ có Angel ở lại, ngồi dựa vào thành giường, và Billy đã quay trở lại với cái khăn đã được giặt sạch sẽ sau khi Colt lau vết thương và Jocelyn, vẫn đang đứng giữa phòng.

Colt chọn cách lờ nàng đi, hy vọng nàng sẽ biết ý anh mà bỏ đi. “Nhanh lên chứ nhóc, không tao chảy máu đến chết mất.”

Đó là câu nói tệ nhất của anh. Jocelyn đã định rời đi. Nàng sẽ tìm hiểu sao anh bị bị bắn sau. Lúc này nàng không nên đến đây để xem anh có ổn không.

“Anh cần bác sĩ!” giờ thì nàng nhấn mạnh.

“Không, chết tiệt thật, không,” Colt cáu tiết lên, nhận ra sai lầm của mình. “Chỉ là ... cô đang làm cái quái gì thế?”

Jocelyn đã tới bên anh và chạm tay lên tấm vải ướt phủ vết thương. “Tôi muốn tận mắt kiểm tra-”

Anh ngắt lời nàng lần nữa. “Để nó đó, nữ Công tước. Chỉ là vết xước thôi.”

“Quý thật, Colt, mày biến thành một gã thô lỗ từ khi nào vậy?” Angel nhồm dậy khỏi giường, trêu anh. “Sao mày không để cô ấy rửa vết thương? Cô ta sẵn lòng mà. Rõ ràng là phụ nữ bao giờ cũng nhẹ nhàng hơn.”

“Tao nhớ hình như mày hét muốn bể đầu khi Jessie lấy đạn ra cho mày mà.”

“Chị mày là trường hợp ngoại lệ.” Angel cười. “Đi nào, Billy, anh ta có người chăm sóc rồi.”

“Billy, quay lại đây!” Colt yêu cầu khi cậu chuẩn bị theo Angel ra khỏi phòng.

“Nhưng anh Angel đúng mà, Colt. Quý bà Jocelyn có thể băng bó cho anh tốt hơn em.”

Colt không cần cậu băng bó cho mình, mà cần cậu làm người quan sát. Cả hai tên đều không thấy thế sao? Rõ ràng là không vì cửa đã đóng lại và chỉ còn lại anh và nữ công tước.

“Tôi nghĩ là mình đã cảnh cáo cô mấy tuần trước rồi,” anh trấn tĩnh nói, cẩn thận để không nhìn vào nàng đang đứng bên cạnh mình. “Cô quên rồi à?”

“Không quên, nhưng đây là tình huống khẩn cấp, không phải thế sao?”

“Chỉ là vết xước thôi, nữ Công tước-”

“Nó vẫn cần được chăm sóc tử tế. Và vì bạn lẫn người thân của anh đã bỏ anh lại cho tôi, sao anh không để tôi băng bó là thôi đừng có-đừng có làm một gã thô lỗ nữa?”

Anh gần như bật cười. Cái tính kiêu ngạo của nàng thật không chịu được, nhưng anh cũng phải khâm phục sự bền bỉ của nàng. Và anh nhận ra rằng, nếu anh vẫn nhìn về phía bên kia phòng thì anh có thể chịu được sự gần gũi của nàng-trong một lúc. Anh cũng xấu hổ nhận thấy rằng mình thích thú khi nàng cứ rối lên vì anh. Dĩ nhiên đó là những gì phụ nữ thường làm khi đàn ông bị thương, nhưng mà nàng đâu có cần làm vậy. Nàng có người để sai đến thay thế cho mình. Vậy thì sao nàng lại làm thế? Và tại sao trông nàng gần như hoảng lên khi nàng ào vào phòng anh chứ?

“Người ta nói cái gì mà cô phải chạy thẳng từ bồn tắm đến đây, còn không chịu lau khô mình nữa chứ?”

Jocelyn đỏ đến tận mang tai. “Anh đáng lẽ không nên để ý đến chuyện đó.”

“Chết tiệt, ai lại không để ý chứ?” anh cầu nhàu, và rồi kêu “Oái” lên khi nàng áp mảnh vải mới vào vết thương mà không nói trước. Anh sẽ phản đối Angel về cái thuyết “nhẹ nhàng” của hắn.

“Ai dạy anh tiếng Anh thế?”

“Chị tôi,” anh gắt gỏng đáp.

“Thế thì tiếng Anh của chị ấy còn phải sửa nhiều.”

“Tôi tự mình lượm lặt thêm vài từ nữa.”

“Tôi mừng được nghe thế. Nhưng ai đó nên nói cho anh biết nơi thích hợp để dùng những từ đó, đặc biệt là với sự có mặt của phụ nữ.”

“Cô chưa trả lời tôi đó quý cô.”

“Người ta bảo là anh bị bắn.”

“Sợ mất người dẫn đường à?”

“Đại loại vậy.” Nàng trả lời khô khan.

Anh nhúm mày và ngồi sâu vào ghế hơn. “Cô không nhanh hơn lên được à?”

“Nếu đây là vết xước thì nó trông tệ hơn bình thường đó.” Viên đạn xói một rãnh sâu trong thịt. Nàng không hiểu sao anh lại không phản nản về nó. “Có lẽ nên khâu vài mũi để không để lại sẹo to sau khi lành.”

Cô ta đùa đấy à? “Đàn ông không lo lắng bị sẹo.”

“Tôi mới để ý thấy thế.”

Anh liếc nàng sắc lẹm nhưng nàng đang nhìn các vết sẹo trên ngực anh. Nàng không thấy được lưng anh khi anh ngồi sâu vào ghế thế này.

“Không phải cô chuẩn bị hỏi sao?”

“Tôi tin là mình đã biết rồi,” nàng đáp, chuyển sự chú ý về lại cánh tay anh. “Đó gọi là Vũ điệu mặt trời, có phải không?”

Anh ngạc nhiên tới nỗi biểu lộ ra mặt. “Cô nghe ở đâu thế?”

“Từ Miles. Anh ta nghĩ là có lẽ anh chịu những vết sẹo như thế. Dĩ nhiên là tôi không tin. Cái cách anh ta miêu tả thật man rợ quá. Một cái xiên gỗ đâm vào ngực người đàn ông và anh ta sẽ bị treo lên cây bằng một sợi dây cột vào cái xiên cho đến khi da thịt rách ra và anh ta rơi xuống. Có thật là thế không?”

“Gần gần đúng.”

“Nhưng sao anh lại làm thế với mình, cố tình hành hạ bản thân cơ chứ?”

“Tôi chỉ là một gã người Injun câm lặng, cô nhớ chứ? Chúng tôi không biết cái gì tốt đẹp hơn cả.”

Mắt nàng nhìn vào mắt anh lần đầu tiên suốt từ nãy đến giờ. “Tôi nhớ là mình đã bảo anh đừng có làm thế,” nàng dịu dàng nhắc lại. “Tôi hỏi một câu hỏi quá là tò mò, chỉ mong hiểu được điều gì đó về một nền văn hóa mà tôi chưa biết. Nhưng nếu anh không muốn giải thích thì quên điều tôi hỏi đi nhé.”

Sao anh lại cảm thấy mình như cao thêm mười phân nữa? “Đó là một nghi lễ tôn giáo,” anh nói sau một lúc im lặng, mắt vẫn nhìn về phía trước. “Một nghi lễ cầu nguyện cho phúc lành. Không phải chiến binh nào cũng tham gia, nhưng những người mang vết sẹo này sẽ tự hào là mình nhận được phúc lành thiêng liêng.”

“Tôn giáo,” nàng thì thầm. “Đáng lẽ tôi phải nhận ra nó chỉ đơn giản là tôn giáo.” Nàng muốn chạm vào những vết sẹo đó đến nỗi tay nàng run lên. “Chắc là đau khủng khiếp lắm. Nó có đáng không anh? Anh có cảm thấy mình nhận được phúc lành không?”

“Chỉ một khoảng thời gian ngắn thôi.”

“Tôi lấy làm tiếc.”

Anh lại nhìn lên nàng lần nữa với vẻ mặt ngạc nhiên. “Tại sao?”

“Nếu có người chịu đựng sự đau đớn cùng cực cho phúc lành, thì họ nên mong rằng phúc lành sẽ mỉm cười với họ trong một thời gian dài, có phải không nào? Nếu không thì chịu làm gì?”

“Chưa nghĩ vậy bao giờ.”

Có thể nói là anh thấy cách nhìn của nàng thú vị. Anh không thực sự người, nhưng nàng biết khi người ta thấy nàng buồn cười. Nàng chọn cách lơ đãng, vì dù sao thì anh ta cũng đang bị thương mà.

“Được rồi, không sao. Sao anh không kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra?” nàng chỉ vào vết thương.

Về mặt Colt thay đổi đột ngột và lạnh tanh. “Tôi bất cần thôi.”

Thấy anh không nói thêm gì nữa, Jocelyn tức giận đến nỗi vô tình hiểu lầm. “Anh tự bắn mình à? Thật là vụng về quá.”

Anh nhìn nàng bằng cái nhìn hứa hẹn nhiều lời cảnh cáo. “Viên đạn bay ra từ một góc tối trên phố. Trước khi tôi bắt kịp thì gã bắn lên đã lên ngựa và cao chạy xa bay.”

“Thế anh không biết hắn là ai à?”

“Tôi không thấy mặt hắn, nhưng tôi nhận ra con ngựa. Tôi nhận ra ngựa giỏi hơn người. Chủ nhân của nó là tên nhóc đi cùng Angel hôm áp giải cô đến cho gã người Anh. Tôi nhớ Angel bảo tên hắn là Pete Saunders.”

“Nhưng tôi cứ tưởng là chúng ta đã bỏ lại chúng xa rồi.”

“Rõ ràng là chúng quyết định không để mất dấu cô nữa. Chúng biết chúng ta định đi đâu. Và đoàn xe làm cô chậm lại, ngay cả khi chúng ta không dừng lại cắm trại. Không khó lắm nếu chúng đi vòng qua ta và đến đây trước.”

“Thế thì chúng ta vội vàng làm gì?”

“Là dựa vào cơ hội Angel đã lập mưu cho chúng phí thời gian tìm kiếm trong các dãy núi. Nhưng có lẽ chúng đã may mắn tìm ra nơi hắn ta đổi hướng.”

“Thế thì tôi nên làm gì bây giờ?” nàng hỏi, và thất bại hơn một chút do lo lắng. “Tôi nghĩ là chúng đang canh chừng tuyến xe lửa, canh chừng ... đợi một chút. Sao chúng lại bắt anh?”

“Vì lẽ quá thường là muốn giết tôi.” Anh trả lời cụt lủn.

Giờ thì anh nhận được cái nhìn đầy hứa hẹn. “Gã Mũi Dài chưa bao giờ làm hại người của tôi. Sao lại thế nhỉ? Có lẽ là do nhầm lẫn.”

Trong cơn bối rối, nàng bắt đầu đi lại trước mặt anh. Colt phải ép mắt mình thôi nhìn chân váy cứ chực tuột ra theo từng bước chân của nàng.

“Chẳng có nhầm lẫn gì ở đây hết, nữ Công tước. Cô sẽ làm gì nếu không có người dẫn đường?”

“Thuê người khác ...” Nàng không nói hết câu. Mắt nàng sáng lên với ý nghĩ nàng không muốn thừa nhận. “Nhưng tôi thấy hết chúng rồi. Sao chúng có thể nghĩ-”

“Đó sẽ là một gã mà cô chưa gặp. Gã Mũi Dài của cô sẽ tìm ai đó khác, và có lẽ là đã có rồi. Angel không kể với cô đó chính là kế hoạch cũ của chúng trước khi gặp Dryden sao?”

“Angel của anh im như hén ấy. Dĩ nhiên là anh ta không nói với tôi cái gì rồi. Nhưng nếu anh ta bảo thế ... sao anh không bỏ đi?” Cái nhìn tức giận của nàng làm nàng suýt cười. “Ồ, đúng rồi, anh không bỏ đi.” Nàng đã cảm thấy khá hơn. “Anh thấy đấy, tôi đã đúng khi bảo mình cần anh biết bao nhiêu. Nếu có chuyện gì xảy ra với anh, tôi không thể tìm ai đó khác thay thế. Tôi không thể chắc chắn là anh ta có phải là người của gã Mũi Dài không.”

Colt không nghe được gì thêm ngoài cái câu “Tôi cần anh” của nàng. Nếu anh không cho nàng ra khỏi phòng sớm thì có lẽ nàng sẽ không rời khỏi đây nữa.

“Được rồi, nữ Công tước, thế thì giờ cô có vài lựa chọn. Xe lửa là không được, như cô nói đó, chúng sẽ canh chừng chuyến tàu cũng như đoàn xe của cô. Nếu cô chia đoàn ra, một số đi tìm gã người Anh, một số bảo vệ cô thì chỉ càng dễ dàng hơn cho gã mà thôi.”

Nàng nhíu mày. “Tôi biết là anh sẽ không đi tìm hắn, nhưng Angel thì sao nhỉ? Anh có nghĩ anh ta thích thú với chuyện này không?”

Anh lắc đầu. “Hắn có công việc ở Texas và đã trễ đủ rồi. Hắn sẽ lên đường sáng mai.”

“Thế thì tôi phải làm sao mới được?”

“Một là cô đào một cái lỗ, và chui vào đó đợi cho đến khi kẻ thù của mình tụ tập đủ người để tấn công, hoặc là ...”

Anh không nói hết, và nàng có thể thấy là cái “hoặc là” đó, anh chưa nghĩ ra hoặc đã thay đổi ý định. Nàng quá bồn chồn để đợi thêm.

“Hoặc là sao?”

Anh nhìn nàng cân nhắc một lúc lâu, rồi nhún vai. “Cô có thể đi một mình.”

Ban đầu nàng nghĩ là anh đang đùa. Chắc phải thế. Nhưng rồi nàng cảm giác được là điệu bộ thờ ơ của anh đã được tính toán trước, rằng anh đang căng thẳng, thậm chí là trông ngóng.

“Không có ai bảo vệ sao?”

“Có tôi. Tôi có thể đưa cô đến Wyoming an toàn, nhưng chỉ có cô, tôi, ngựa, và rất nhiều thời gian vất vả trên lưng ngựa. Đoàn của cô vẫn đi theo đường cũ.”

“Chỉ anh và tôi ...” nàng lên tiếng, nhưng vẫn còn quay cuồng với các ý nghĩ. “Nhưng anh đã cảnh cáo tôi tránh xa anh cơ mà,” nàng nhắc cho anh nhớ. “Sao anh lại đề nghị ...”

“Đừng hiểu lầm ý tôi, nữ Công tước,” anh ngắt lời bằng giọng chậm rãi như thôi miên. “Tôi đảm bảo cô sẽ đến Wyoming an toàn. Tôi không hứa hẹn gì thêm nữa. Cô có hiểu tôi đang nói gì không?”

Nàng gật mạnh đầu, cảm thấy má mình nóng bừng lên, và chạy ào ra cửa. “Tôi-tôi sẽ cân nhắc ...” Nàng ngừng lại, tay trên nắm cửa, lưng quay lại phía anh. “Khi nào thì anh muốn rời đi?”

“Tối nay ... thời điểm người ta ít ngủ nhất.”

Nàng gật đầu lần nữa, nhưng không xoay lại nhìn anh. “Tôi sẽ sớm cho người báo quyết định với anh.”

36. Chương 36

Cái này tuyệt đối không được. Nó quá là không ổn để phải tốn thời gian cân nhắc. Hơn nữa, anh đã đưa ra lời cảnh cáo ngầm rằng mình sẽ không giữ ý nếu nàng đi với anh.

Đó là điều Jocelyn không nhắc đến khi nàng báo với nữ bá tước rằng mình sẽ đi, và tốn cả hai tiếng để cãi với cô về chuyện đó. Cuối cùng thì đó cũng là quyết định của nàng, và Vanessa thậm chí phải thừa nhận là kế hoạch này có nhiều ưu điểm. Nếu Jocelyn có thể rời đi mà không bị phát hiện, thì gã Mũi Dài sẽ vẫn canh chừng vùng này, nghĩ rằng nàng còn ở đó.

Cuối tuần, đoàn của họ sẽ chia hai, một nửa bắt tàu đến Cheyenne gặp nàng, nửa còn lại sẽ đi theo đường mòn Santa Fe như kế hoạch ban đầu. Và Jocelyn đều không có mặt trong cả hai đoàn sẽ khiến gã Mũi Dài không biết nên đi theo bên nào, và sẽ đi đến kết luận nàng đang trốn ở đâu đó. Hẳn có lẽ còn chia hai nhóm mình, như vậy sẽ thuận tiện hơn cho cảnh sát, đó là điều bất ngờ nàng đã định sẽ dành cho hắn khi xuất hiện ở Wyoming.

Jocelyn không biết Colt sẽ đón nhận quyết định của nàng như thế nào, vì nàng để người hầu đi báo với anh. Có khả năng rất lớn rằng lời mời của anh là không thành thật và anh sẽ điên tiết lên nghĩ rằng nàng đưa anh vào trông lần nữa. Dù sao thì nàng vẫn thật sự không hiểu tại sao anh làm vậy cho nàng vì nàng biết anh rất ghét có nàng ở gần. Nhưng nếu anh nói thật thì nàng chỉ có thể kết luận rằng anh quá mệt mỏi với công việc đã trở nên quá nguy hiểm và phiền phức mà nàng ép anh làm đến nỗi anh sẵn sàng làm bất cứ việc gì để nhanh chóng kết thúc. Không có sự cồng kềnh của đoàn xe, họ có lẽ sẽ đến Wyoming bằng nửa thời gian hoặc thậm chí ít hơn.

Nàng đã sẵn sàng khi anh đến chỗ nàng tầm nửa đêm; mặc bộ quần áo đi đường gọn ghẽ nhất, áo choàng dài viền lông vắt trên tay, súng một bên và va-li nhỏ bên tay kia. Colt thay cái mũ cao, vành nhỏ của nàng bằng chiếc mũ vành rộng giống kiểu mũ của anh. Thật bất ngờ là nó vừa vặn. Nàng không phản đối. Không dám phản đối. Nàng sẽ phải quen với việc tuân lời anh, ý nghĩ này không làm nàng thoải mái lắm.

Dù họ không trao đổi lời nào với nhau nhưng nàng nhận ra ngay là anh không có vẻ gì tức giận. Nhưng cũng không thể hiểu được anh đang có cảm giác gì. Dù sao thì anh dường như khá thư thái. Anh còn kéo sập cái mũ mới xuống che mắt nàng sau khi đội nó lên đầu nàng, một hành động tình nghịch mà người thân hoặc bạn bè hay làm, nhưng không phải anh chàng dẫn đường lăm lè của nàng.

Anh không phí nhiều thời gian để lên đường nên nàng cũng không thắc mắc lâu về thái độ của anh. Anh dẫn nàng ra khỏi khách sạn, băng qua vài con phố tối đen, không phải nhằm tới chuồng ngựa và đến một ngõ nhỏ nơi Billy đang đợi với mấy con ngựa.

“Mày có thấy ai không?” Anh hỏi em trai mình.

“Không một mống nào.”

Billy bước lui khi Colt đỡ Jocelyn lên Sir George, rồi buộc va-li cho nàng. Nàng phải mất một lúc để vỗ về con vật, vì nó không thích việc gần gũi với chú ngựa của Colt.

“Đừng quên những gì tao đã dặn đó nhóc.” Colt đang lên tiếng. “Cứ đi theo đường mòn sao cho dãy núi ở bên trái mày, và sẽ đến thẳng Cheyenne không vấn đề gì cả. Tao tin là mày tự mình đến Rocky Valley được. Nếu mày để tao phải đi tìm mày lần nữa, thì mày phải hối hận đấy.”

“Em sẽ ở đó mà,” Billy cam đoan bằng giọng cầu nhàu. “Nhưng em vẫn sẽ không quay lại trường học đâu.”

“Mày có thể nói chuyện này với mẹ mày khi nào trở về Chicago. Đó cũng là điều trước nhất mày phải làm.”

Billy cười tươi khi nghe thấy vậy. “Mẹ vẫn không tin là em nghiêm túc với chuyện không muốn thành luật sư. Em quyết định sẽ làm chăn nuôi. Giờ thì mẹ biết là em không đùa.”

“Mày bày tỏ rõ quan điểm của mình rồi. Nhưng nó có tốt cho mày hay không thì còn phải bàn lại.”

Và rồi Colt kéo Billy lại, ôm chặt đến muốn gãy xương, làm cả cậu nhóc và Jocelyn đang theo dõi câu chuyện đều bất ngờ. Nếu được hỏi, nàng có lẽ sẽ thề rằng Colt Thunder không có tẹo nào là trù mên trong người. Nhưng rõ ràng là anh có một hay hai tẹo nào đó giấu kín bên trong.

Khi Billy quay về khách sạn và Colt đã lên ngựa, Jocelyn mới để ý đến thứ vẫn còn thiếu. “Ngựa mang đồ đạc và lương thực đâu rồi Colt?”

“Cô đang đi cùng một người da đỏ, nữ Công tước à.” Chỉ lần này anh không nói bằng giọng cay đắng mỉa mai. “Nếu tôi không sống sót được thì có nghĩa là tôi có vấn đề.”

Họ đều nghĩ ngay đến Philippe Marivaux. Colt thì hả hê vì anh sẽ không phải ngửi mùi thức ăn được nấu với rượu vang Pháp nữa, Jocelyn thì lại thấy tiếc. “Tôi thế này là quá gầy rồi,” nàng cảm thấy cần phải phàn nàn. “Có lẽ trước khi đến đích tôi không còn mấy kí lô nữa.”

Anh thật đáng ghét khi phá lên cười. Nhưng sau khi nghĩ lại, nàng khá là thích thú với ý nghĩ anh sẽ cho nàng tất cả mọi thứ: bảo vệ, lương thực, và bất cứ cái gì nàng cần. Thế không phải là rất hay sao.

37. Chương 37

Họ đi suốt đêm đó, men theo đường mòn để ngựa đỡ vất vả tránh các chướng ngại. Có lúc Jocelyn hỏi khi nào thì họ dừng lại để ngủ và nhận được câu trả lời phải chờ đến tối mai. Một mối và trời thậm chí còn chưa sáng, nàng đã gần như muốn quay lại. Gần như.

Nhưng một ý nghĩ chợt đến là có thể Colt đang thử thách nàng. Thậm chí có lẽ anh đang tự cá với mình phải mất bao lâu thì nàng bắt đầu ca cẩm. Đương nhiên là nàng chưa bao giờ nói là không kêu ca. Nếu đã hứa một câu vô lý như vậy thì chắc nàng không dám hó hé gì cho dù chuyến đi có cực nhọc đến đâu. Nhưng nàng quyết định rằng niềm vui duy nhất trong mấy ngày tới sẽ là chọc phá anh. Nàng sẽ không kêu ca ngay cả khi chuyến đi này làm nàng chết vì mệt.

Lúc tảng sáng, họ dừng lại một chút cho ngựa nghỉ. Nàng nghĩ họ sẽ ăn sáng, nhưng Colt chỉ xé mấy sợi thịt bò khô trong túi ra và bảo nàng nhai. Nàng đã cố. Thật sự cố. Nhưng người vùng miền tây hoang dã có lẽ có răng chắc khỏe hơn các nữ công tước. Cuối cùng nàng ngậm nó trong miệng như điều xì gà và gặm suốt cả buổi sáng.

Đến trưa thì nàng buộc phải cởi áo khoác ra. Chẳng phải là do hôm nay nhiệt độ lên cao, mà nàng bị nóng do tốc độ đều đặn của ngựa, và trời cũng rất ít gió.

Họ dừng lại thêm lần nữa, cũng là để cho ngựa nghỉ. Sir George chịu đựng giỏi hơn Jocelyn. Lưng nàng đau như dằm, các cơ mỏi mệt. Cái chân nàng móc trên yên để giữ thăng bằng tê cả chục lần rồi. Nàng ghen tị với nó vì nàng quá mệt đến mức gần như ngủ gật trên yên ngựa. Nếu Sir George ít tinh nghịch hơn, chắc nàng đã ngủ rồi.

Anh không có dấu hiệu nào của cả đêm thức trắng. Anh cũng chẳng vươn người để giãn cơ, đầu cũng không hề gật. Và anh cũng chưa có miếng nào vào bụng giống như nàng.

Nàng nhận được hai cái bánh quy lúc trưa và một chai nước nàng được phép giữ. Nếu bánh quy không làm nàng no thì nước làm được, dù chỉ một lúc. Colt đang thư giãn cho ngựa, để chúng chạy nước kiệu nhỏ một lúc rồi phi nước đại, rồi lại thư thả rảo bộ một, hai dặm, sau đó lại thúc chạy nước kiệu nhỏ. Trong lúc đó, Jocelyn bắt đầu ngủ gật.

Nàng tỉnh dậy khi một tràng chữi thề văng bên tai và cảm thấy giống như có một thanh thép đang cột chặt lấy eo mình. “Chúa ơi, cô định tự tử đó hả?”

Là tay của Colt đang ôm lấy nàng. Và ngực anh làm gối sau lưng nàng. Hoàn toàn thoải mái, nàng dựa vào mà không hề thắc mắc sao mình lại ở đây.

“Có chuyện gì sao?” Nàng vừa ngáp vừa hỏi.

“Cô sắp rớt xuống ngựa chứ còn gì nữa.”

“Xin lỗi nha. Chắc là ngủ gật,” nàng trả lời và bắt đầu gật gù.

“Xin lỗi à? Cô không đủ tỉnh táo để nói với tôi khi không thể tiếp tục sao?”

Mơ màng, nàng tự hỏi sao anh lại mắng mình chứ. “Được rồi, tôi không thể thức nổi nữa.”

“Bướng, là nó đấy,” nàng nghe thấy anh lầm bầm. “Bướng quá mà.”

Nàng không cần biết nó có ý gì. Anh nói lỏng vòng ôm quanh eo nàng, với tới trước kéo chân nàng qua yên để nàng cưỡi lên nó, và nhích người cho nàng dựa vào anh vừa khít. Ngay cả chân nàng cũng được chân anh đỡ, nên nàng cảm thấy vô cùng thoải mái. Nàng cũng không hề biết mũ mình đã được bỏ ra và ghim kẹp tóc cũng từ từ được gỡ đi. Nàng đã gật gù lại rồi.

Nhưng giấc ngủ không sâu, và khi ngựa dựng người lên đột ngột, nàng tỉnh giấc. “Chúng ta sẽ dừng lại à?”

“Để làm gì?”

“Để ngủ, dĩ nhiên rồi.”

“Cô đang ngủ đấy thôi.”

“Ý tôi là cả hai ta. Anh không nghỉ chút nào từ đêm qua.”

“Không cần thiết, nhưng tôi quên là cô cần được nghỉ. Nên cứ tự nhiên đi. Tôi không để cô ngã đâu.”

Jocelyn không cần thêm bất cứ sự khuyến khích nào nữa, nhất là khi anh êm ái hơn nền đất cứng rất nhiều.

Colt biết thời khắc lúc nàng ngủ say không biết gì hết. Và nó dường như là dấu hiệu trong cơ thể anh, bảo rằng giờ anh có thể chạm vào nàng. Nhưng anh không làm thế. Biết rằng mình có thể làm bất cứ chuyện gì với nàng vào bất kỳ lúc nào khiến anh kiên nhẫn hơn. Nàng thuộc về anh ít nhất trong tuần này. Và anh sẽ không bỏ lỡ nó.

Sự bình ổn trong tâm trí vẫn còn làm anh ngạc nhiên. Nhưng anh đã vật lộn với bản năng và nhu cầu quá lâu nên sự giằng xé dường như đã trở nên quá bình thường. Có lẽ anh nên đầu hàng sớm hơn. Anh đẩy mình vào địa ngục, và để làm gì cơ chứ? Chẳng thể phủ nhận được rằng anh muốn Jocelyn Fleming. Phụ nữ da trắng vẫn là cấm địa đối với anh, nhưng nữ công tước lại là ngoại lệ.

Việc nàng lợi dụng anh để dọn đường cho một gã đàn ông khác vẫn làm anh điên lên, nhưng anh sẽ đảm bảo để nàng giúp anh quên đi chuyện đó. Và anh vẫn giận việc nàng xoay qua Dryden nhanh đến thế.

Chưa đến tuần sau nàng sẽ quên cả tên của gã khốn đó cho mà xem.

38. Chương 38

Nàng đạt cực điểm trong mơ. Thức giấc, vẫn còn run rẩy, cảm giác hạnh phúc nhất xuyên suốt tứ chi nàng – và nàng không nhớ đã mơ thấy gì, dù đoán ra không quá khó.

Jocelyn duỗi người ngáp dài – và nhận ra mình còn trên lưng ngựa. Mắt nàng mở to, nhận ra thêm nhiều thứ nữa. Mặt trời đang lặn. Con ngựa đang rảo bước nhẹ nhàng, dây cương quấn quanh yên. Áo chàng cũng như áo lót trong của nàng mở toang. Phần áo ngực bằng ren bên phải bị kéo xuống dưới ngực, phơi bày phần ngực đầy đặn dưới ánh sáng sẫm rực rỡ của ánh tà dương. Nhưng đó không phải là điều tệ nhất. Váy của nàng bị kéo lên đến tận hông, để lộ đôi chân đang giang ra hai bên hông ngựa một cách chảnh đơan trang tí nào. Và giữa hai chân nàng...

“Colt Thunder!”

“Đến lúc nên thức dậy rồi đó.”

“Bỏ tay anh ra ngay!”

“Anh thích để chỗ này.”

“Em không quan tâm anh -”

“Đừng la lên nữa, nữ Công Tước, không chúng ta sẽ chẳng có bữa tối đâu. Em làm thú vật trong vòng mấy dặm này hoảng sợ chạy mất hết.”

Nàng gần như nói không ra hơi, trong khi anh chẳng giúp gì nàng, mà còn đáp lại với giọng lười biếng cố hữu? “Ăn tối khỉ gì! Anh không thể -”

Anh lại ngắt lời nàng. “Anh đã làm rồi đó thôi. Bỏ áo choàng của em ra đi. Để mở nó ra làm anh rất mất thời gian, và anh thích thế.”

Khi nàng không vâng lời, ngón tay anh tiến sâu hơn vào trong nàng. Nàng rên rỉ khe khẽ, là phản đối hay thích thú anh không chắc lắm. Nàng cũng thế, nhưng cuối cùng tay nàng thôi kéo áo lại, để ôm chặt đùi anh.

“Tốt hơn rồi,” anh cúi xuống thì thầm vào tai nàng. “Em còn muốn anh bỏ tay ra không?” Nàng không thể trả lời. “Em thích mà, đúng không?”

Nàng vẫn không thể trả lời. Nhưng lưng nàng uốn cong, đầu nàng ngửa ra sau, mấy ngón tay nàng đang nắm đùi anh dữ dội. Anh thưởng thức phần cổ trần, miết răng mình theo làn da nàng, mang từng đợt kích thích xuống bụng nàng. Bàn tay kia của anh vốn đang xòe ra trên bụng để giữ nàng dựa vào anh, giờ đang tiến dần lên tới bên ngực trần của nàng. Núm vú se cứng và mời chào anh chạm vào. Anh trêu đùa nó một chốc trước khi làm thỏa mãn nó bằng những động tác xoay tròn mạnh mẽ của bàn tay. Bầu ngực kia cũng sớm được đối xử tương tự. Mấy ngón tay kia vẫn chuyển động một cách chậm rãi...

“Anh xin lỗi vì không thể đợi được, nữ Công Tước, nhưng em đã được cảnh báo trước rồi đúng không?” hơi thở nóng hổi của anh phả vào tai nàng gần như làm nàng tan chảy.

“Em không ... muốn thế này ... khi em không phòng bị,” nàng thốt lên, nghe thấy anh cười khẽ.

“Thời gian hay cách thức không quan hệ gì, khi mà nó không tùy thuộc vào em. Em không còn sự lựa chọn nào khi đồng ý theo anh. Nói đúng hơn thì mọi chuyện đã thế từ trước kia rồi. Chỉ là em không nhận ra thôi.”

“Anh đang nói gì thế?”

“Nếu một thiếu nữ người Cheyenne chịu cho một chiến binh đụng chạm thân mật vào cơ thể mình, thì người chiến binh đó không bị lên án nếu anh ta đối xử theo kiểu chiếm hữu với cô nàng. Thực ra sẽ không bình thường nếu anh ta không xem cô nàng là người của mình. Em đã cho anh còn hơn là đụng chạm nữa phải không, nữ Công Tước?”

Quyền sở hữu à? Vật sở hữu sao? Làm sao mà nàng không hề thấy khó chịu vì mấy lời đó? Tại sao giọng nói trầm của anh lại kích thích điều nàng đang cảm nhận? Và ngón tay anh ... Chúa ơi, nàng phải cố gắng lắm mới đủ sức trả lời anh.

“Em không phải người Cheyenne.”

“Không ... nhưng anh phải.”

“Một nửa thôi.”

“Và một nửa dòng máu da trắng này đã có một thời gian tắm tối chịu đựng hai mươi hai năm những tục lệ với tín ngưỡng thâm căn cố đế cho đến giờ. Quay lại nào.”

“Gi?”

“Quay lại. Anh muốn em đối mặt với anh.”

“Nhưng-nhưng sao vậy?”

“Em nghĩ là tại sao?”

Lời ám chỉ nhẹ nhàng đã đủ để cho nàng câu trả lời. Và anh chứng thực, bằng những chuyển động khéo léo của ngón tay sâu bên trong nàng, bằng sự chiếm hữu của anh trên ngực nàng, rằng nàng sẽ không phản đối gay gắt ý định của anh. Nàng chỉ không thể tin được anh lại nghiêm túc với cách anh định thực hiện.

“Sao anh không dừng ngựa lại?”

“Và tốn thời gian trải tấm lót à? Anh sẽ phải rời tay khỏi em để làm thế, mà anh không nghĩ mình có thể. Ngoài ra, đây là cách anh từng nghĩ đến lúc em phát ra những âm thanh nho nhỏ đáng yêu trong lúc ngủ, nữ Công Tước à. Em cười lên ngón tay anh theo nhịp bước của ngựa. Anh muốn em cười lên anh theo nhịp điệu giống như thế.”

Nàng nhắc chân qua khỏi cổ con ngựa còn trước cả khi anh nói hết. Anh giúp nàng đưa chân kia vòng qua. Có chút phiền toái với váy nàng, nhưng lần này nàng đã xoay sở được, anh cũng đã sẵn sàng, và trước cả khi nàng tự hỏi họ làm sao mà làm được chuyện này, thì anh đã nâng nàng lên, đâm vào nàng, và thúc gót chân anh vào con ngựa. Thở hổn hển, Jocelyn chỉ có thể bám chặt vào anh.

Đây là lần cười ngựa lạ lùng nhất trong cuộc đời nàng. Đôi cánh tay quấn quanh cổ Colt, chân ghì quanh hông anh, nàng không phải tốn chút sức lực nào, chỉ trượt theo chuyển động của anh và ngựa. Khi Colt bắt con vật đi chậm lại thì mọi thứ mới thật sự thú vị, nhất là khi anh không còn chuyển động nữa, mà ngược lại, bắt nàng phải bật nảy lên, lắc lư, và ngã vào anh.

Trước khi con ngựa dừng lại hẳn, nàng đã ba lần đạt cực điểm rất mãnh liệt. Nàng hơi choáng váng, nên mất một lúc mới nhận ra họ đã đứng yên, và Colt đang hôn nàng dịu dàng êm ái.

“Em ổn không?”

“Em không biết nữa.”

Anh cười khê. Chúa ơi, nàng có thể cảm nhận nó ở giữa chân mình – họ vẫn còn gắn chặt vào nhau. Nàng vẫn đang bám lấy anh. Nàng trượt tay xuống vai anh khi ngã người ra sau. Nét mặt ửng hồng sung sướng của nàng khó có thể phân biệt được trong ánh sáng mặt trời yếu ớt còn sót lại. Nhưng anh cảm nhận được. Anh nâng cằm nàng lên và đặt lên môi nàng một nụ hôn dịu ngọt.

“Em sẽ quen thôi, nữ Công Tước. Anh muốn thấy em thế này.”

Quen với việc làm tình với anh? Hay với thái độ mới của anh đối với nàng? Nàng đã quá quen với tính cáu kỉnh, gay gắt của anh, quen với việc anh xa lánh nàng bằng hành động hay lời nói. Anh đã thay đổi kể từ khi rời Santa Fe, và nàng không hiểu điều gì tạo nên một Colt Thunder mới mẻ. Nàng chưa thể gọi đó là

ngọt ngào. Từ “sở hữu” hiện lên trong đầu, và nàng nhớ điều anh đã nói ban nãy. Anh thật sự xem nàng là của anh ư?

“A – không phải anh đã nói có cái gì đó để ăn tối nay à? Em không chắc lắm, nhưng em sẽ chết đói mất.”

Anh lại cười khê, có điều gì đó thật khác lạ ở anh. “Anh nghĩ mình sẽ lợi dụng chút ánh sáng ít ỏi còn lại,” anh nói với nàng khi anh đặt nàng đứng xuống đất. “Em có thể tắm rửa trong lúc anh đi tìm thức ăn quanh đây. Nếu mà em biết cách làm, thì em cứ nhóm lửa. Diêm ở trong túi ấy.” Anh ném túi xuống chân nàng, cùng với tấm chăn được cuộn lại. Rồi anh tháo cái nón của nàng mắc trên yên và đội up nó lên đầu nàng. “Tốt nhất là đội lên, nữ Công Tước, trước khi em bị cảm lạnh.”

Nàng há hốc miệng nhìn anh khi anh phóng ngựa đến dòng suối nhỏ. Đúng vậy, có một dòng suối, nên ngựa anh đã dừng bước lại. Sir George cũng ở đó, đang nhẩn nha nhai cỏ bên bờ suối. Nàng đã hoàn toàn quên mất nó cũng như mọi thứ khác, từ lúc Colt bế nàng qua ngựa của anh. Nhưng may thay con ngựa giống, đã đi theo họ.

Nàng kêu nó lại để lấy áo choàng và va-li quần áo nhỏ của nàng, và thấy có mấy tấm chăn buộc sau yên ngựa của nàng, cả túi thức ăn và dụng cụ nấu nướng nữa. Ôi, nhờ Trời phù hộ. Nàng đã hình dung mình phải ăn thịt khô và tất cả thứ bất kì gì tìm được trong vùng thiên nhiên hoang dã này. Không lều, không gối bông để ngủ, không bó xí – nàng chợt nhớ ra. Nàng nên tận dụng chút riêng tư nhỏ nhoi này trong lúc có thể. Nàng có cảm giác mình sẽ không có nhiều thời gian riêng tư trong mấy ngày tới.

Lạnh thật. Chứa lòng lạnh, nàng thậm chí còn không để ý đến cái lạnh.

39. Chương 39

Colt quay về mang theo một con gà lôi và hai con cun cút nhỏ, thêm vài quả trứng hơi lớn, giống như là trứng của loài chim nào đó khác, một túi da đầy thứ mà Jocelyn nghĩ là củ hành đại, và một cái túi khác với nhiều loại sơ-ri khác nhau. Túi áo anh nhét mấy củ lạc, mà dường như anh rất hài lòng khi đồ qua vật áo nàng khi anh ngồi xuống kế bên.

Nàng ngạc nhiên trước mớ thức ăn của anh, quá nhiều thứ. Nàng cứ tưởng anh sẽ mang về một con vật chết nào đó và nàng sẽ phải chịu đựng nhìn anh lột da nó. Nàng cũng giận dỗi vì anh đi lâu lắc làm nàng nghĩ vẫn vợ và lo sợ lung tung.

“Thế nào, không có nai à?”

Anh trả lời cứ như anh không nhận ra vẻ mỉa mai trong giọng nàng. “Tiếng la hét của em xua hết mọi con vật to to rồi. Anh đã cảnh báo trước là chuyện này có thể xảy ra đấy thôi.”

“Lúc đó còn cách đây vài dặm cơ mà.”

“Ý anh là lúc em - ”

“Đừng có nói ra!” nàng thở gấp, vô tình nhớ lại âm thanh thoát ra từ nàng trong suốt chuyến cưỡi ngựa say đắm của họ. Nàng cụp mắt nhìn đồng củ lạc trong vật áo, hiểu ra anh mất công lâu lắc kiếm thức ăn là vì nàng. “Em xin lỗi đã quát anh. Em đã bắt đầu nghĩ là anh không quay lại nữa.”

Tay anh chạm vào bên đầu nàng và rút ra một cái kẹp tóc, một lọn tóc đỏ rực xõa xuống phủ lên ngực nàng. “Anh biết em mang mấy cái này nhiều quá chừng mà. Hay anh nên trộm hết chúng đi trước khi em buông lỏng ánh mặt trời của mình nhỉ?”

Nàng nhìn anh sững sốt. “Mặt trời của em?”

“Tóc em đấy, nữ Công tước. Người da đỏ bọn anh sẽ nói em đã giam mặt trời vào đây này.”

“Thì vị thật,” nàng nói khi anh vươn tay chạm vào cái kẹp khác và thêm một lọn tóc nữa rơi ra. Sự say mê của anh đối với mái tóc nàng làm nàng hài lòng một cách khó hiểu. “Anh không giận khi em đuối hết thú rừng chứ?”

“Em không đuối.” Anh bắt gặp ánh mắt xanh biếc màu ngọc của nàng khi thừa nhận điều đó. “Anh không thích lãng phí thức ăn, mà giết một con thú lớn khi chúng ta không có thời gian bảo quản nó để mang theo sẽ là phí phạm.”

Sự bực bội nàng lộ rõ trên mặt một cách nhanh chóng đáng kinh ngạc, nhưng còn đáng ngạc nhiên hơn khi anh có thể xoa dịu nó dễ dàng bằng cách nhướn mày như hỏi. Rồi anh cười phá lên khi thấy cơn giận của nàng xẹp đi.

“Em vẫn còn sợ anh sẽ bỏ em lại sao, nữ Công tước?” anh cố tình hỏi.

“Không, anh không bỏ, đó là điều anh có hứa chắc rồi. Em nghĩ mình đáng bị nhận mấy lời nói dối về mấy con thú. Em không nên chào đón anh như cách em đã làm sau khi anh khổ công tìm nhiều đồ ăn thể này cho em.”

“Nhưng em còn lo kìa,” anh hơi cau mày nói. “Anh sẽ không đi xa đến mức không nghe tiếng em lúc em cần anh. Em không việc gì phải sợ cả. Nhưng làm sao em nghĩ anh không quay lại với em?”

Nàng cụp mắt xuống lần nữa. “Em nhớ là anh rất ghét phụ nữ da trắng.”

“Mà em thì trắng hơn hết chứ gì?” Ngón tay anh lướt qua gò má nàng khi anh nói thế.

“Anh chưa bao giờ cố che giấu việc anh cảm thấy thế nào mà.”

“Anh biết. Thôi nào, hôm nay anh lại ghét em quá chừng, phải không?”

Đầu nàng ngẩng phắt lên. “Anh lại không kiềm chế được, như trước đây vậy. Chuyện này hoàn toàn dễ hiểu với cái cách em ngủ gật dựa vào người anh.”

Nàng đang xấu hổ kinh khủng, trước cả lúc giải thích hộ anh về những hành động của anh. Nhưng Colt lắc đầu, mà nàng có cảm giác anh đang giận, dù nàng không chắc lắm. Anh lại mang bộ mặt cổ hữu như đang kiềm chế cơn giận, mà nàng rất ghét.

“Cái duy nhất anh đánh mất hôm nay là sự kiên nhẫn của mình, cô bé à. Và nếu anh ghét em, thì không có cách quái gì để kích động anh được đâu.”

“Em làm được hả?” nàng ngây người hỏi.

“Em biết rõ là em làm được mà.”

Giọng anh làm nàng bực mình nhưng lời nói lại làm nàng hài lòng. “Nhưng anh ghét cái đó mà, không phải sao?”

“Em không để ý thấy là anh đã ngừng dẫn vật bản thân mình rồi à?” Anh nghiêng người ra trước ấn môi lên môi nàng như để chứng minh điều mình nói, nhưng anh bớt gay gắt hơn khi nói thêm, “Nếu cái đầu xinh xắn của em chưa hiểu hết, em sẽ ngủ cùng với anh cho đến khi tới Cheyenne, và điều ấy, nữ Công tước, lại làm anh vui sướng muốn chết đi được. Thế nên đừng sợ anh sẽ không quay về mỗi ngày. Không có nhiều cái có thể bắt anh đi xa đâu.”

Jocelyn không thể nghĩ được gì để nói. Thật xấu hổ khi mối quan hệ của họ được nói ra rõ ràng như thế. Và luôn cả sự ấm áp đang lan tỏa đến từng huyết quản trong người nàng khi nghe được lời anh nói. Nàng nên phản đối anh vì đã dám tự cho đó là điều tất nhiên. Nàng chưa bao giờ đồng ý họ sẽ là tình nhân trong khoảng thời gian này. Ý nghĩ ấy ... quá là hấp dẫn khiến nàng dường như không thở nổi. Và cuối cùng, nàng biết nói gì đây? Như anh đã nói, mọi sự lựa chọn trong lúc này đều là của anh.

Cứ như anh đọc được ý nghĩ nàng, Colt nở nụ cười mà có lẽ là đẹp nhất nàng từng thấy – rồi quay ra chỗ thức ăn. Nàng nhận ra sự kiêu hãnh nơi anh, nhưng vẫn không nói gì. Điều chủ yếu là gì? Dù nàng cố tranh cãi để dần xếp cho thích đáng thì lòng nàng cũng không thể, mà anh thì biết điều đó. Nàng không phải là kẻ đạo đức giả. Nàng thật lòng nghĩ mình sẽ không muốn anh nữa, nhưng anh đã chứng tỏ là nàng sai.

Ánh mắt nàng lướt lang thang khắp cơ thể anh khi anh đào một cái lỗ kế bên ngọn lửa nhỏ nàng đã nhóm. Nàng từng nghe chuyện người ta bọc đất thức ăn rồi nướng, và cho rằng đây là cái anh định làm với mấy con chim bắt được. Không phải là nàng đang quan tâm đến thức ăn, mà là mắt nàng để ý thấy cơ bắp chân anh nổi rõ lên khi anh ngồi ở tư thế ấy. Nàng nhớ mình chưa thấy anh hoàn toàn không mặc quần áo bao giờ, và biết là nàng sẽ sớm được thấy thôi, có lẽ là ngay tối nay. Chứa lòng lạnh, chỉ nghĩ đến thôi đã làm bụng nàng nôn nao khó chịu. Nàng nên chuyển qua những ý nghĩ an toàn hơn.

“Nếu em nấu được, anh cũng không nhờ em à?”

Anh lắc đầu mà không nhìn nàng. “Dù em nói xạo hay thiệt, em mà nói em nấu được thì anh buộc phải cho em thử. Mà anh muốn no bụng hơn.”

Jocelyn cười phá lên, nhận ra anh không hề đùa. “Thế nên, thật may vì ít ra một trong hai chúng ta biết cách nấu. Em không bao giờ được phép đến gần nhà bếp – anh biết đấy, đó là nơi của tôi tớ. Và khi lớn lên, em cũng không muốn học nấu nướng mấy. Em thích chuồng ngựa hơn, thực ra không ai nghĩ đến chuyện không cho em đến đó. Nhưng em được nghe là mẹ em biết nướng bánh. Em nghĩ mình sẽ học cách nấu một món đặc biệt nào đó. Mỗi người phụ nữ đều nên giỏi một thứ, anh có nghĩ vậy không?”

“Em làm không đến nỗi nào đâu, nữ Công tước ... ở một vài thứ.”

Cách ngắt câu của anh làm má nàng đỏ au. “Ý em là trong nhà bếp.”

“Ý anh là cách em cưỡi ngựa.”

Nàng không thể nén cười. “Anh đùa tệ quá, Colt Thunder.”

Anh nghe tiếng cười và cười lại với nàng. “Em bắn súng cũng không đến nỗi.”

“Được rồi, nếu chúng ta cứ nói những năng khiếu chung chung thế này, thì em phải thú nhận rằng em không dở chút nào. Em còn giỏi cả chèo thuyền, bắn cung, quần vợt, và chạy xe đạp nữa.”

“Và gì?”

“Chạy xe đạp. Anh biết không đó là loại phương tiện có hai bánh và - ”

“Anh biết cái đấy. Một con ngựa hai chân khi gió chứ gì. Anh thấy quá chừng trên đường phố Chicago, làm mấy con ngựa thật hoảng sợ và đâm sầm vào mấy tòa nhà. Mà em giỏi cái đấy hả?”

“Em có thể leo lên, leo xuống mà không ngã, dù em không muốn đếm số vết trầy xước và thâm tím trong lúc học cách điều khiển nó chút nào. Em đồng ý rằng trong thành phố chúng có thể gây nguy hiểm. Nhưng ở vùng nông thôn, đi xe đạp khá là vui đấy. Anh nên thử đi.”

“Không đâu, cảm ơn. Anh thích ngựa thật hơn.”

Nàng thử tưởng tượng cảnh Colt trên xe đạp mà suýt nữa cười phá lên. Không, nàng không nghĩ anh sẽ thích thứ gì khó điều khiển.

Bữa ăn vui vẻ, thức ăn thì thơm ngon. Mấy con chim có thể trông khủng khiếp vì chúng không được vặt lông, nhưng thịt bên trong thì rất mềm và ngon. Nàng trên Colt về việc sẽ trở thành vợ đảm cho ai đó, nhưng không nghĩ là anh thích câu đùa của nàng.

Tâm trạng vui vẻ của nàng không kéo dài lâu. Sau khi nàng rửa hết chén bát ở con suối nhỏ – nàng nghĩ mình ít ra nên làm gì đó giúp anh, vì anh không muốn nàng đến gần bếp lửa. Nàng thấy mình quá dỗi rứt rề, nhất là khi Colt lấy mấy tấm chăn của anh khỏi nơi mà nàng đã trải lúc đầu để đặt chúng kế bên chân của nàng.

Nàng ngồi giữa tấm chăn, còn mặc quần áo, không biết làm gì, mong đợi điều gì. Nàng đã gặp chuyện này trước đây rồi, nàng nhớ lại, nhưng anh đã giúp nàng, nói cho nàng biết nên làm gì, hướng dẫn nàng từ đầu đến cuối. Và sự khát khao nóng bỏng không thể kiềm chế nổi của anh là món quá tuyệt vời với nàng. Đến với nhau một cách tự nhiên khác hẳn lúc này. Thức giấc trong vòng tay anh cũng khác hẳn. Ngay cả nghĩ đến việc ngủ với anh cũng không giống tình huống thực tế thế này.

Nàng không cảm thấy ham muốn vào lúc này, chỉ cảm thấy lo lắng vô cùng, nhiều đến nỗi khi Colt bắt đầu cởi áo khoác, nàng thốt lên, “Anh để nguyên đi ... trời lạnh mà?”

“Anh không cần nó.”

“Ồ.”

Không thể được. Nàng cần thời gian để bình tĩnh lại. Làm sao anh có thể quá vô tình đến vậy, ngồi trước mặt nàng mà cởi quần áo như thể anh vẫn làm thế mỗi ngày ấy?

Khi anh tháo dây đeo súng, nàng nhanh chóng nặn óc tìm chủ đề làm anh xao nhãng và chọn Angel.

“Kể cho em nghe về ông bạn Angel của anh đi.”

Câu nói đó làm anh khựng lại. Nó cũng làm anh cau mày. “Hắn thế nào?”

“Em đang tự hỏi lý do nào mà anh ta có thể làm những điều đó cho anh, chỉ đờng giả là vì anh yêu cầu. “Trà trộn vào băng cướp nguy hiểm ấy chỉ để cứu em trong trường hợp em bị bắt, điều đó là quá mạo hiểm đối với bất cứ ai. Nhưng anh ta lại làm thế vì anh.”

Colt nhìn nàng chăm chăm một lúc, và cuối cùng kết luận rằng không phải vì hứng thú với Angel mà nàng hỏi, anh nhún vai đáp. “Hắn cho là hắn nợ anh, anh đoán vậy.”

“Tại sao?”

“Anh đã giúp hắn thoát khỏi tình thế tồi tệ vài năm trước đây. Hắn làm công ở trại chăn nuôi của chị anh, ở đó được một, hai tuần thì hắn tình cờ thấy một bọn đang ăn trộm đồ trong nhà kho của chị ấy. Hắn nghĩ chỉ có bốn tên. Hắn cũng nghĩ tự mình có thể bắt cả bọn. Hắn gần như đã giải quyết gọn rồi, nhưng thật ra bọn chúng tới năm tên. Tên thứ năm đã bắn hắn từ sau lưng.”

“Viên đạn mà anh có lần kể là chị anh giúp xé ra từ người hắn đó hả?”

“Ừ.”

“Rồi anh tìm thấy anh ta và đưa về lại trại phải không? Tất cả có thể thôi sao?”

“Nhiều hơn một chút. Khi anh đến, khẩu súng đã lên nòng để kết liễu hắn. Nó chỉ trong tích tắc thôi.”

“Vậy anh đã cứu anh ta,” nàng kết luận. “Em nghĩ cũng đáng đó chứ. Còn mấy tên trộm?”

“Anh tránh cho chúng bị treo cổ.”

“Anh – ôi, thôi, anh không cần tả chi tiết việc đó đâu.”

“Anh không tả,” anh nói với nụ cười ngụ ý, quan sát cách mắt nàng dỗi nhìn bàn tay anh. “Giờ thì, em không cởi quần áo à?”

“Trời lạnh-”

“Em sẽ không thấy lạnh đâu, nữ Công tước, anh hứa đó.”

“Nhưng ...”

“Sao?”

“Thế này quá – quá kì cục,” cuối cùng nàng nói. “Anh thậm chí không hôn em hay gì khác.”

“Là bởi vì anh nghĩ chúng ta có thể ngủ một chút, hay em quên chúng ta đã không ngủ nghe được gì tối qua? Nếu anh hôn em, chúng ta sẽ không thể ngủ nữa cho coi.”

Nàng buồn cười. “Hèn gì anh lại hành động quý quái như vậy”

“Nếu em có ý gì khác -”

“Không, không, ngủ có vẻ là thích hợp nhất,” nàng nói nhanh và đứng lên lấy va-li. “Em sẽ thay áo ngủ.”

“Chúng ta sẽ ấm hơn nếu cả hai đều không mặc đồ,” anh bảo lúc nàng tiến đến bụi rậm gần nhất.

“Nhưng chúng ta sẽ ngủ được theo cách đó chứ?” nàng can đảm hỏi.

“Đi thay đồ đi.”

40. Chương 40

Sau ba năm chu du khắp nơi và được ngắm thế giới, Jocelyn cuối cùng cũng cảm giác như mình đang đi nghỉ vậy. Nàng thật sự tận hưởng cuộc hành trình nên có cảm tưởng như mình là một vị khách du lịch. Tất cả những gì nàng thấy đều đẹp đẽ và đáng nhớ, từ các ngọn núi nơi họ lên và xuống đến những cánh đồng bát ngát dùng để đi tất. Bầu trời thật đẹp, trong xanh một màu. Sông và suối trong vắt, phản chiếu ánh nắng lấp lánh. Ngay cả cái lạnh cũng làm người ta thích thú. Nàng thấy mọi thứ thật tốt đẹp, có lẽ ngoại trừ thời gian trôi qua thật nhanh lắm sao.

Đã bốn ngày rồi họ băng qua Colorado, vượt qua mấy ngọn núi trên con đường Pass Raton chật hẹp, nơi xảy ra chiến tranh gần đây giữa những tuyến đường sắt chỉ vài năm trước, khi mà cả hai công ty Denver & Rio Grande với Atchison, Topeka & Santa Fe tranh nhau giành quyền xây tuyến đường sắt trên con đường, cuối cùng Santa Fe đã thắng, thật ngạc nhiên là trận đổ máu đã không xảy ra.

Càng gần mấy tuyến đường sắt, Jocelyn càng có cảm giác như quay về với nền văn minh, hồi ấy Colorado đã thu hút hàng ngàn kẻ đi tìm vàng và người khai hoang định cư tại vùng đất hoang sơ này suốt từ lúc vàng được tìm thấy vào năm 1858. Mọi thứ giờ đã ổn định và vùng này đã chính thức trở thành tiểu bang vào năm 1876. Nàng không nhìn thấy nhiều vùng dân cư chỉ là vì Colt toàn đi vòng ra xa các trang trại, nông trang và thị trấn.

Tuy nhiên, hôm nay hành trình có chút thay đổi. Giờ họ đang ngồi ở chỗ bằng phẳng trên đỉnh Pikes Peak, kế bên là dãy Rocky đồ sộ trông giống như một bức tường thành kiên cố, mà đằng sau nó là thị trấn nhỏ của Colorado Springs. Họ vừa đến đây trưa nay và Colt nói họ có lẽ sẽ bắt xe lửa từ đây. Viễn cảnh được làm tình trên chiếc giường êm ái trong toa tàu nằm Pullman sang trọng, với cảnh miền quê trôi qua vùn vụt bên ngoài cửa sổ, khiến Jocelyn chẳng phản đối tý nào. Dù sao thì ý anh cũng muốn bắt chuyến xe lửa ở Denver cho chặng cuối cùng của cuộc hành trình, và với vận tốc họ đang đi thì Denver chỉ cách có hai ngày đường về phía bắc.

Tuy nhiên Colt dừng lại trước khi vào thị trấn, và Jocelyn buộc phải chờ trong lúc anh tết tóc lại. Sáng hôm ấy, anh cũng cởi chiếc áo khoác nặng nề được mặc suốt quãng đường núi lạnh lẽo, nên giờ trên người chỉ mỗi cái áo sơ mi da nai có tua với quần bó màu đen và đôi boots.

Jocelyn lắc đầu nhìn anh. “Sao anh lại làm thế, cố tình để lộ nguồn gốc của mình? Em biết nó sẽ gây rắc rối cho anh. Đó cũng là nguyên nhân dẫn đến cuộc đấu súng ở Silver City, phải không?”

“Vậy thì sao nào?”

“Vậy nếu anh cắt tóc, ăn mặc khác đi một chút, thì trông anh sẽ hoàn toàn bình thường, không phải sao—có lẽ ngoại trừ vẻ điển trai của anh. Cái đó không bình thường chút nào cả.”

Anh bật cười, bất ngờ vì mình chẳng bực bội về câu hỏi của nàng. Có lẽ là do cách mà nàng đang nhìn anh ngưỡng mộ. Nó làm anh vô cùng vui sướng khi được nàng nhìn như thế.

“Em làm theo cách của em, nữ Công tước, còn anh làm theo cách của mình. Điều tồi tệ hơn có thể xảy ra là khi dân địa phương hiểu sai về em kìa.”

“Tệ hơn mấy trận đấu súng nữa sao?” nàng đáp trả, nhưng không đợi trả lời. “Và nếu theo cách của em, thì anh sẽ phải trả kẹp tóc lại cho em đó.”

Nàng giơ tay ra, nhưng anh lắc đầu. “Khi ta tới Cheyenne thì cũng đã đủ sớm cho em trở lại với ‘Địa vị hoàng gia của mình.’ ”

Nàng bắt đầu nhăn mặt, cho đến khi nàng chợt nhớ ra bây giờ là cơ hội quý báu để làm một chuyện mà nàng đã không thể thực hiện khi đi cùng nữ Bá tước và các cận vệ. “Trong lúc mình đợi xe lửa, em muốn đi xem nhà thổ để—”

“Không đời nào!”

“Chỉ xem bên trong nó như thế nào thôi mà Colt. Em luôn tự hỏi—”

“Bỏ ý định đó đi, và anh nói nghiêm túc đấy.”

Giờ thì nàng cau mày thật sự khi thấy vẻ mặt không hề suy chuyển của anh. “Vậy thì mình đến quán rượu đi,” nàng nhượng bộ. “Anh chắc chắn không thể phản đối.”

“Anh không thể ư?”

Trước khi bị anh từ chối thẳng thừng, nàng nói, “Làm ơn đi, anh Colt. Tới khi nào em mới có được dịp như thế này nữa? Tới đây rồi bỏ lỡ dịp tham quan một trong những biểu tượng văn hóa của vùng này sao? Một khi quay lại với đoàn, em không còn có thể quá—táo bạo như vậy.”

“Em có sẵn sàng mặc quần và áo khoác của anh không?”

Lúc đó, tất cả những gì nàng cảm nhận được là anh không hề nói ‘không’ với nàng. “Mặc quần của anh? Anh đùa đấy à.”

“Đâu có ai nói nó phải vừa với em, nữ Công tước.”

Nàng đột nhiên phì cười. “Anh nghĩ sẽ thay đổi quyết định của em phải không?”

“Anh làm được sao?”

“Không.”

“Vậy hãy hy vọng xe lửa đã sẵn sàng khởi hành khi chúng ta đến ga đi.”

Tàu vẫn chưa đến. Theo lịch trình, họ có khoảng hai giờ trước khi chuyển tàu đi về hướng Bắc tới. Jocelyn rất vui thì điều đó, nhưng lại quá đổi thất vọng khi được báo là chẳng còn toa tàu nằm hạng sang Pullman nào còn trống, cho đến khi nàng để ý một chiếc toa xe lửa nhỏ của tư nhân đang đậu ở sân ga. Người ta nói nó thuộc quyền sở hữu của một người giàu có trong thị trấn, và chỉ vừa mới mua, vì vậy họ sẽ không bán hoặc cho thuê đâu. Dĩ nhiên, điều đó chẳng có nghĩa lý gì với nàng, sau ba mươi phút bỏ ra để biết được nơi ở của ông ta, trao đổi qua lại, và một túi vàng nhỏ được gửi lại, thì cuối cùng nàng cũng có một chiếc toa xe lửa cho mục đích đặc biệt trên suốt đoạn đường tới Cheyenne.

Đứng lùi ra sau quan sát sức mạnh của đồng tiền và lối cư xử của nàng tác động đến người khác— thậm chí nàng chưa đề cập đến tước hiệu của mình—Colt chỉ còn biết lắc đầu chào thua. Anh xếp gọn yên ngựa vào toa xe, rồi đứng chờ ở toa khách trong khi nàng thay đồ ở phòng ngủ nhỏ. Nó làm anh nhớ tới cỗ xe của nàng, với vách được bọc nhung và những băng ghế dài sang trọng, nhưng cầu kỳ hơn nữa là những tấm rèm cửa sổ có tua được kết bằng vải tơ, những tấm gương mạ vàng hẹp nằm giữa hai ô cửa, thảm dày trải trên sàn, trần xe được làm bằng gỗ sồi quét sơn trắng, và được trang trí bởi họa tiết hoa lá.

Có một bếp lò hiệu Baker, một phòng rửa mặt đầy đủ tiện nghi với chậu rửa và bồn tắm, một quầy bar đầy ắp đồ uống, và thậm chí còn có một cây đàn pi-a-nô ngay góc phòng. Colt đảo mắt một vòng xung quanh và tự hỏi mình đang làm cái quái gì ở đây. Nó thích hợp với nữ Công tước, nhưng mấy thứ đồ sang trọng này lại không phù hợp với anh. Căn nhà gỗ của anh ở ngọn đồi phía sau trại chăn nuôi gia súc của Jessie thậm chí còn không có giường nữa kia. Jessie cứ khẳng khẳng phải sắm thêm vài món đồ mới được, nhưng khi đề cập đến giường ngủ thì anh lại từ chối, vì anh thích nằm dưới đất hơn. Và anh thật sự đang suy nghĩ về chuyện muốn giữ nữ Công tước bên cạnh mình sao? Anh có điên mới nghĩ như thế.

Cái mà anh cần bây giờ là tự gỡ nàng ra khỏi mình để anh có thể tĩnh tâm lại, đó là lý do tại sao họ có mặt ở đây. Anh quá thích được ở cùng nàng, bảo ban chăm sóc nàng, thích nàng dựa dẫm vào anh. Nhưng nguy hiểm là ở chỗ đó, việc ở cùng nàng trong khoảng thời gian ngắn như vậy sẽ không đủ, và rồi cuối cùng anh sẽ muốn giữ nàng bên mình mãi mãi. Anh mong mọi thứ sẽ khác đi, nhưng không hề có cơ may nào. Anh chỉ không nghĩ mình lại quá lún sâu vào chuyện này.

Suy nghĩ về nó đã khiến anh nhớ đến tất cả những cay đắng và cảm phần của ngày xưa. Bất kể là anh muốn gì, anh không thể có được nàng. Nàng là người da trắng, còn anh thì không. Phụ nữ da trắng không lấy người lai trừ phi họ muốn bị khai trừ khỏi cộng đồng của mình. Nàng có lẽ không quên chuyện đó, cho dù có lúc anh quên đi. Nàng đang vui thú cùng anh, nhưng rồi đến lúc nàng sẽ ra đi mà không hề ngoái đầu nhìn lại. Không phải nàng lợi dụng anh giải quyết vấn đề trình tiết của mình để nàng có thể lấy một người nào đó phù hợp sao? Ai đó phù hợp!

“Em sẵn sàng rồi.”

Lạy Chúa, ngay cả khi nàng ăn mặc buồn cười thì vẫn rất gợi cảm đối với anh. “Không, chưa đâu. Nhét tóc dưới nón đi.”

Nàng làm theo, cau mày với giọng điệu của anh. “Có gì không ổn àh?”

“Thế sao?”

“Anh thật sự không muốn đưa em tới quán rượu đúng không?”

“Điều anh muốn ...thì đâu có quan trọng, nữ Công tước.”

Coi bộ câu nói này mang hai nghĩa và nàng bực mình vì không thể hiểu thấu được. Tính hay cáu kỉnh của anh cũng khiến nàng phát bực, bởi vì nàng đã nghĩ nó qua rồi.

“Vậy nếu không quan trọng, thì mình đi chứ?”

Nàng không chờ sự đồng ý của anh cũng như chờ anh. Nàng ra khỏi toa xe và bước giậm dừ về con đường chính. Colt giật người nàng xoay lại trước khi kịp ra khỏi sân ga.

“Cô muốn làm việc ngu xuẩn chết tiệt này, vậy hãy làm theo cách của tôi. Giữ nón trên đầu, mắt nhìn thấp xuống. Cô cứ nhìn chăm chăm gã nào đó như cách của cô, thì hẳn ta sẽ nghĩ cô muốn gây sự đấy. Và im miệng lại luôn. Ôi vì Chúa, đừng có núm lấy tôi nếu có gì làm cô giật mình. Hãy nhớ cô là đàn ông. Cư xử như một người đàn ông đấy.”

“Như anh phải không? Tôi không nghĩ mình bắt chước được vẻ cau có đặc trưng đó đâu, nhưng anh có nhiều vẻ mặt, nên tôi ít nhất cũng có thể bắt chước một kiểu. Thế này thì sao?”

Bộ mặt nàng làm khiến anh không nhịn cười nổi. Anh xoay người và đẩy nàng về phía trước trước khi nàng kịp chú ý đến nụ cười anh không thể giấu nổi.

Họ không phải đi quá xa để kiếm một quán rượu. “Bộ họ chế tạo vàng ở đây hả?” Jocelyn hỏi sau khi nhìn thấy tấm biển treo đằng trước “Quán bia Thỏ Vàng.”

Colt chưa sẵn sàng để nghe thêm câu nhận xét hài hước nào của nàng. “Rắc rối là thứ họ tạo ra ở những nơi này đấy, Dutch. Em có chắc là muốn vào đó không?”

“Dutch á?” Nàng cười toe toét. “Em nghĩ đó là biệt danh nam tính, chứ không phải là quốc tịch. Bộ nhìn em giống người Hà Lan lắm sao?”

“Em nhìn giống như một thứ lạc lõng vậy,” Anh đập lại và kéo xụp nón nàng xuống để che đi mái tóc tai nhỏ nhắn. “Chúa ơi, chẳng có tác dụng gì cả. Nếu có người nào nhìn mặt em thì ta sẽ bị lộ tẩy hết.”

“Nhưng chuyện gì có thể xảy ra nếu họ biết em là phụ nữ?”

“Mẹ kiếp, bất cứ chuyện gì đều có thể xảy ra.”

Thấy anh sắp thay đổi ý định về việc cho nàng vào trong, nên nàng lùi dần về phía cửa quán, “Năm phút thôi mà Colt, làm ơn đi anh. Sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra chỉ trong năm phút đâu.” Và nàng đẩy bung cánh cửa bước vào trước khi anh kịp ngăn nàng lại.

41. Chương 41

Nhìn từ bên ngoài, Quán bia Thỏi Vàng không mấy đông đúc, nhưng khi vào trong thì trái ngược hoàn toàn. Jocelyn không đi sâu vào quán. Nàng tự hỏi hôm nay là ngày lễ gì mà sao có quá nhiều người ở đây giữa chiều thế này. Nhưng rồi nàng để ý thấy hầu hết những người ngồi ở quầy đều có khay thức ăn trước mặt, thì lại chợt nhớ ra lúc này vẫn còn là giờ ăn trưa—tự nhiên nàng cảm thấy đói bụng.

“Anh không nói với em quán này cũng là nhà hàng,” nàng thì thầm khi cảm giác Colt đang đứng phía sau.

“Đang nói chuyện với ai thế, nhóc?”

Nàng mở to mắt liếc nhìn lại, và thấy một gã dân địa phương mặc quần ống rộng thùng thình như nàng, và chẳng mặc gì khác thêm ngoài dây đeo quần. Hắn ta đang gỡ bộ râu xám của mình khi lia mắt về phía quầy hơn là nhìn vào nàng, khiến nàng nhẹ nhõm hơn.

“Tôi xin ông thứ lỗi, tôi—”

“Mày xin tao ...”

Hắn cười khùng khục, Jocelyn nhăn nhó và nhìn qua vai hắn để xem chuyện gì đã xảy ra với Colt. Anh không có ở đó. Và gã nhà quê lại đang neho mắt nhìn nàng.

“Mày không có thêm tiền trong túi nên chẳng màng bỏ bạn, đúng không nhóc con? Thức ăn hoàn toàn miễn phí miễn là mày có mua nước.”

Nàng thò tay vào túi áo khoác và lấy ra một đồng đưa cho hắn. Trước đó nàng đã bỏ vài đồng vào túi. Khi thấy hắn trợn mắt nhìn và suýt nữa bẽ gãy ngón tay nàng để lấy đồng hai mươi đô la, thì nàng biết mình đã mắc sai lầm trước khi kịp thay đổi suy nghĩ.

“Mày chắc là lính mới ở đây. Đi nào, tao đãi mày một ly. Chết tiệt, giờ tao giàu to rồi.”

Hắn thẳng tiến tới quầy, lại cười lục khục lần nữa. Jocelyn không định theo hắn. Thực ra, nàng bắt đầu tìm lối ra, khi quay ra sau thì bất gặp vẻ mặt vô cùng khó ưa của Colt, anh nãy giờ vẫn đứng đằng sau nàng.

“Anh nghĩ mình đã bảo em im miệng rồi chứ.”

“Hắn tưởng em là con trai,” nàng nhanh nhẩu giải thích. “Thôi đừng nói về chuyện đó nữa. Nếu giả dạng con trai mà em có thể qua mặt được người khác, thì chúng ta ở lại lâu thêm chút để ăn trưa nhé?”

“Không, không được,” anh cau kỉnh gằn giọng. “Em nhìn đủ chưa?”

“Thực ra em chưa nhìn thấy gì hết, nhưng ...”

Nàng nhỏ giọng dần rồi im bặt đi khi tròn mắt nhìn vào bức tranh một người phụ nữ không có lấy một mảnh vải che thân đang tựa đầu nằm dài trên ghế xô-pha, được đóng khung mạ vàng treo trên tấm kiếng phía sau quầy rượu. Tiếng cười nhỏ của Colt làm nàng nhận ra mình đang đỏ mặt—và nhìn chằm chằm vào bức hình.

“Đi thôi em, nhìn từ đằng này sẽ rõ hơn đấy. Năm phút, và chúng ta sẽ đi, Dutch.”

Nàng gật đầu và bước theo anh đến quầy rượu. Đó là một cái bàn dài, được làm bằng gỗ cây walnut, theo nàng nghĩ thì mấy cái khăn được treo trên thành bàn cách nhau hai mét là để cho thực khách lau tay khi ăn. Có một thanh dài để gác chân bằng đồng ở bên dưới, và ở dưới đất kế bên nó là mấy ống nhỏ, cứ bốn thực khách có một cái. Vụn thuốc bám đầy quanh mấy cái ống nhỏ, không nhìn thấy người ta giúi mẩu thuốc nhai dở vào đó, nàng bỏ lỡ dịp may biết được tác dụng của mấy cái ống.

Khi nàng tới, gã đàn ông đứng phía sau quầy đến lau bàn chỗ nàng ngồi và hỏi, “Ăn gì đây, cậu bé?”

“Làm ơn cho một ly brandi.”

“Hai ýt-ski,” Colt cau nhàu bên cạnh và thấy một hào lên quầy. Vẻ cau có của anh còn hơn cả ngàn từ, nàng biết mình lại mắc lỗi nữa. Rượu brandi, rất có thể, chưa từng nghe nói đến ở những vùng này, huống chi là có bán.

“Em xin lỗi,” nàng nói nhỏ.

Tất cả những gì anh nói là, “Cầm ly thôi, đừng uống” khi ly ượu-ski được đặt trước mặt nàng.

Nàng cầm ly rượu trong tay, xoay người lại, và chống một tay ra sau lên thành bàn khi nàng thấy một gã khác làm vậy. Colt vẫn nhìn phía trước, nhưng qua tấm kiếng ở đằng sau quầy, anh có thể nhìn thấy toàn cảnh trong quán. Còn Jocelyn lại thích nhìn trực tiếp hơn.

Quán rượu không lớn lắm, khoảng bằng phòng khách nhỏ ở lâu đài Fleming Hall. Ngoài bức tranh phóng đăng mà nàng không dám nhìn lần nữa ra, thì có mấy thứ hay ho khác đang treo trên tường như: đầu nai, mấy hộp sọ được tẩy trắng của vài con thú, vũ khí cũ, xương bò tót—mà nàng phải chớp mắt hai lần khi nhìn vào.

Cũng có vài bàn đánh bạc, một bàn chơi faro, một bàn quay ru-lét, một nhà cái nhỏ, nhưng không ở đâu thiếu hình thức kinh doanh chính của quán, uống rượu. Trong vài phút, nàng đã nghe được những cái tên Nọc Rắn (Snake Poison), Sơn Hòm (Coffin Varnish), Thuốc nổ Đỏ (Red Dynamite), Nước Ép Nhện Nam u (Tarantula Juice), và Nước tiểu Báo (Panther Piss), tất cả đều được yêu cầu với người pha chế, và nàng đoán rằng đó có lẽ là tên cho các loại rượu ượu ski khác nhau. Nàng suýt bị cảm dỗ hộp một ngụm rượu từ ly mình, chỉ vì tò mò muốn biết vì sao chúng lại có mấy tên màu mè như vậy. Nhưng liếc nhìn Colt, vẫn đang quan sát mọi thứ qua tấm kiếng, nàng biết là không nên làm thế.

Tất cả cách cư xử của những người tụ tập ở đây, đều được thể hiện qua cách ăn mặc như: người tìm vàng, mấy tay cờ bạc, thương gia, cao bồi, tay súng thuê. Nàng ngạc nhiên khi cuối cùng cũng để ý thấy có phụ nữ ngồi ở vài bàn.

Gái thả mối, nàng nghe họ được gọi như thế. Thực ra, nàng còn nghe mấy cái tên khác nữa, tuy chẳng hay ho gì. Rõ ràng là họ sẵn sàng phục vụ rượu và nhảy, nhưng điểm duy nhất mà Jocelyn có thể thấy ở họ khác biệt với những phụ nữ trong thị trấn là không mặc áo vải hoa đơn và thoa phấn trên mặt.

Thực tế thì họ ăn mặc cực kỳ mốt theo thời trang Pháp. Chính nàng còn nhận ra một số kiểu trang phục đó xuất hiện trong tủ áo của mình, dù nàng không nhớ rõ phần thân trên áo lại sâu quá không. Và khi một cô nàng đứng dậy, nàng không còn thấy nó giống với kiểu thời trang hiện hành nữa. Bộ áo của cô ta không hề có phần thân váy, hay có loại váy nào chỉ ngắn đến ngang đùi kia chứ, không phải ngang bắp chân mà là ngang đùi, để lộ cặp chân dài ôm sát trong đôi vớ sọc lòe loẹt bằng lụa.

Jocelyn chợt nhận ra mình đang há miệng, nhìn họ chằm chằm, nên vội khép miệng lại. Ừ thì, nàng đã đòi đến đây để bị sốc mà, và nàng sốc thực sự. Nếu những người phụ nữ này ăn mặc thiếu vải như thế thì, ôi Chúa ơi, thì mấy ả đàn bà ở nhà chứa mặc đến cái gì nữa đây? Chẳng trách sao Colt lại quá hoảng hốt khi nghe nàng nói muốn đến xem nhà chứa.

“Anh kia, có vấn đề gì sao?”

Nàng rên thầm. Colt đã cảnh báo nàng không được nhìn chăm chú bất kỳ ai, và cái gã to xác như gấu đang nhìn về hướng họ vì sao đó hình như rất bất bình. Nhưng nàng không nhớ là mình đã nhìn chằm chặp hẳn. Thậm chí nàng còn không hề nhớ là có thấy hẳn cho đến khi hẳn lên tiếng. Có thể hẳn ta không phải đang nói với nàng.

“Tôi hỏi anh đấy, anh kia.”

Rồi nàng nhận ra hẳn không nói chuyện với nàng, mà thật ra là đang nói với Colt. Liếc nhìn qua Colt, nàng thấy anh đang quan sát gã đàn ông qua tấm kiếng, với cái kiểu nhìn mà anh đã cảnh cáo nàng không được làm, và tên to con đó cũng nhìn thấy anh rõ ràng trong kiếng, rõ ràng là không thích rồi.

Nhưng Colt không quay lại trả lời hẳn ta, dù chỉ một từ. Anh vẫn làm thinh, tuy nhiên, đó là một sự im lặng chết người. Mọi cơ bắp trên người anh hoàn toàn bất động.

“Khỉ thật, mày là đồ con lai, đúng không?” Jocelyn đứng kế bên, đông cứng người lại khi nghe câu ấy. “Thằng quỷ nào để mày lọt vào đây thế?”

Giờ thì nàng chờ Colt quay lại, để bảo kẻ ghê tởm đáng ghét kia xéo đi cho khuất mắt. Sao anh phải để bím tóc, rồi lại còn mặc áo sơ mi da nai và đôi giày da đánh nữa? Một thứ thôi đã chẳng có chuyện gì xảy

ra rồi. Có mấy gã khác ngay đằng kia tóc còn dài hơn Colt. Và một gã nữa mặc áo da nai. Không có ai mang giày da đánh cả, nhưng cả ba thứ ấy kết hợp với nhau, thì giống như một kí hiệu được viết bằng chữ cái to đùng mà bất kỳ ai nhìn vào cũng đọc được. Tự anh đã chuốc lấy rắc rối. Vậy sao không quay lại và đối mặt với nó đi chứ?

“Tao đang nói chuyện với mày đây, đồ con lai.”

Hắn đứng dậy khi nói. Hắn quả thật to xác và cũng rất giống một con gấu, với mái tóc màu nâu dày cộm, bù xù kết hợp với khuôn mặt rậm rạp râu quai nón và ria mép. Hắn không đeo súng và dường như chẳng hề bận tâm đến việc Colt có mang súng hay không. Nhưng hắn có cây roi da cuộn tròn đeo hông ten ngay thắt lưng, như tuyên bố rằng hắn đại loại là một tay đánh xe. Có thể là một tay vận chuyển hàng, chuyên phải thúc các con vật lên những đường núi. Jocelyn tội nghiệp cho những con vật đó, vì nhìn gã này không chỉ hung dữ thôi, mà còn độc ác nữa thì đúng hơn.

Và Colt vẫn chưa đáp trả hắn một lời.

“Có lẽ cần phải có thứ gì đó để khiến mày chú ý,” gã to con đề nghị.

Jocelyn thở nấc lên khi thấy roi da thả thòng xuống đất. Gã dám thế sao! Và lúc này mọi người đứng ở quầy hẳn lại suy nghĩ khác, bởi vì họ đã tản đi, lùi ra phía tường. Mấy cái bàn gần quầy nhất cũng trống không. Thậm chí có người nào đó túm lấy áo khoác để kéo nàng tránh ra xa. Còn Colt thì vẫn như thế, không hề quay người lại.

Vào ngay lúc Jocelyn bị kéo mạnh ra xa người sẽ-bảo-vệ mình, thì tiếng roi da vút lên vùn vụt. Và nàng có thể thấy một vết đen quét ngang qua tấm lưng Colt, rạch chiếc áo sơ mi da nai. Nỗi khiếp sợ của nàng chẳng có bút mực nào tả xiết. Tên quái vật đó đã thực sự ra tay, quất roi vào Colt nhằm lôi kéo sự chú ý của anh. Nhưng anh vẫn không để mắt tới. Trong sự kinh ngạc của nàng, và của những người khác nữa, Colt chẳng có lấy một tí phản ứng nào. Anh không hề nhúc nhích, cũng như không có một chút xú biểu lộ là anh bị đau. Và cú quất đó chắc phải đau lắm. Tiếng vụt của roi da cũng lớn như tiếng súng nổ vậy.

Tên to con kia lấy làm kinh ngạc khi không thấy được phản ứng nào từ nạn nhân của mình, nhưng chỉ được một lúc thôi. Mắt hắn nheo lại nhìn vào tấm lưng của Colt, rồi lia tầm nhìn đến tấm kiếng nơi hắn có thể trông thấy được mặt anh, rồi thậm chí lại nheo mắt hơn nữa.

“Trông mày quen lắm, đồ con lai. Bộ hồi trước mày có gây sự với tao sao, chắc vào lúc tao say bí tỉ nên chẳng nhớ nổi?” Và rồi hắn quát, “Trả lời tao, thằng khốn kia!” và roi da lại quất vào không khí.

“Không,” Jocelyn thở nấc khi nó đập trúng Colt lần nữa, và nàng bắt đầu xấn tới trước, nhưng bị giữ lại bởi một bàn tay khỏe mạnh đang đặt trên vai mình. “Tránh xa vụ này đi, nhóc. Hắn chỉ là tên con lai thôi mà.”

Nàng thấy chùng hững. Nàng chẳng hiểu nổi, định kiến có thể khiến một người nói ra câu đấy, sự vô tình có thể để những kẻ còn lại chỉ biết giương mắt đứng nhìn thay vì làm một việc nào đó để ngăn cản hành động tàn bạo như thế. Nhưng hơn hết, nàng vẫn không hiểu có gì không ổn với Colt khiến anh vẫn cứ trản người ra chịu đòn. Còn nàng thì không thể.

Nàng quay lại phía gã đang giữ chặt vai mình và nhắc súng gã lên trước khi gã kịp nhận ra ý định của nàng. Đó là cây súng có nòng dài, loại vũ khí khó cầm. Nàng phải đỡ nó trên cánh tay mình, nhưng rồi thậm chí nàng không nghĩ đến việc mình sẽ dùng được nó. Súng ngắn không phải là thứ mà nàng thành thạo.

Tuy nhiên, tên to con đó không biết điều này. “Đánh anh ấy lần nữa, thưa ông, thì tôi sẽ phải bắn ông đấy.”

Nhiều người nữa lại giạt ra sau nàng và gã kia để tránh đường. Nàng đã thu hút sự chú ý của hắn, nếu không có gì khác xảy ra, thì đây nhất định là việc làm nàng mất bình tĩnh nhất. Nàng liếc nhìn qua Colt, quý tha ma bắt anh đi, thậm chí bây giờ có nàng can thiệp vào, thì anh vẫn cứ im lìm. Bộ anh thực sự nghĩ một mình nàng có thể giúp họ thoát khỏi vụ này sao?

“Mày đang nói với tao đấy à, nhóc?” gã to con hỏi nàng. “Tao hy vọng mày không đến nỗi ngu như thế.”

Nàng hơi giật mình khi hắn rút roi da về lại bên mình. Mối đe dọa đã rõ ràng, thông điệp đã quá tường tận. Nếu nàng không bỏ súng xuống, thì hắn sẽ quất roi vào nàng.

Bàn tay nàng bắt đầu rướm mồ hôi. Phải cố hai lần nàng mới lên cò súng được. Tiếng kéo cò thật là một âm thanh khủng khiếp trong bầu không khí im lặng chết người ở quán. Và tất cả chỉ khiến tên kia điên tiết lên với nàng, nhiều đến mức hắn dường như chẳng quan tâm nàng đang cầm súng chĩa thẳng vào mình.

“Đồ oắt con rác rưởi,” hắn gầm gừ. “Mày lùi lại, bằng không tao lóc xương mày ra bây giờ!”

“Sao ông không thôi đi, Pratt?” có người nói to. “Nó chỉ là một thằng bé thôi mà.”

“Mày cũng muốn thế phải không?” là câu trả lời của hắn.

“Bộ hôm nay mày khoe khoang chưa đủ sao, Pratt?” Có tiếng nói vọng ra từ phía bên kia phòng.

Jocelyn bắt đầu lấy lại can đảm, cho đến lúc nàng nhận ra gã đàn ông trở nên hóa điên khi hắn không có sự đồng tình tuyệt đối trong phòng, và hắn trút cơn thịnh nộ kia lên nàng. “Khốn kiếp, bỏ súng xuống hoặc dùng nó đi!”

Hắn đã không cho nàng lựa chọn, vì hắn đang thu tay về chuẩn bị vọt roi thẳng tới nàng. Nàng bóp cò—rồi đông cứng người lại trong sự khiếp đảm tột cùng. Không tiếng động nào vang lên. Cây súng không có đạn!

Về mặt khoái chí, đắc thắng của Pratt đã nói lên mọi việc. Vì sự cả gan dám thách thức hắn ta của nàng, nên giờ nàng sẽ phải đổ máu, và cảm nhận sự đau đớn cùng cực trong quá trình đương đầu với hắn. Nhận thức đó đã khiến nàng chờ người ra vì sợ, thậm chí không hét lên nổi khi thấy cuộn roi bay vọt tới mình, chứ nói chi đến chuyện chạy tránh nó.

Tiếng vút của roi da nghe còn tệ hơn sự nhức nhối của vết thương, thực ra—Jocelyn chẳng cảm thấy gì cả. Tim nàng chắc đang ngừng đập, nhưng nàng lại không hề thấy đau đớn. Và sau đó nàng ngửi thấy mùi khói, nhìn Pratt từ từ đổ nhào xuống sàn nhà, và biết có ai đó đã cứu mình, vì nàng nghe thấy tiếng súng nổ, chứ không phải tiếng vút của roi da.

Chuyện nàng tự nhiên không cho rằng Colt đã đến cứu mình lúc này thì cũng có thể hiểu được, bởi vì anh đã để sự việc đi quá xa. Nhưng chính là súng của anh vẫn còn đang bốc khói, và khi chạm vào ánh mắt anh, nàng thông người nhẹ nhõm—rồi ngay lập tức giận sôi máu lên.

Nhưng cơn giận dữ bộc phát đột ngột của nàng vẫn trong vòng kiềm chế được.

Nàng từ từ quay lại và hoàn trả cây súng vô dụng cho khổ chủ, rồi bình tĩnh bước ra khỏi quán rượu. Nàng sẽ không bao giờ nói chuyện với Colt lần nữa. Cho dù với bất cứ lý do quỷ quái nào mà anh kìm mình không làm gì cho đến giây phút cuối cùng có thể, và nàng ngờ rằng anh muốn dạy cho nàng một bài học, anh đã để cho nàng sợ chết khiếp, và nàng sẽ không tha thứ cho anh vì chuyện đó.

42. Chương 42

Colt nhìn nữ Công tước đi khỏi quán rượu, nhưng không hề sải bước theo nàng. Chỉ vì anh không thể. Anh thấy mình yếu ớt như một đứa trẻ. Tim anh vẫn còn dội thành thạch trong lồng ngực, da anh vẫn còn ướm đầm mồ hôi lạnh. Chưa bao giờ có chuyện này xảy ra với anh trước kia, và anh cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Anh để ý thấy Ramsay Pratt đang nhìn mình trong gương, và nhận ra hắn ngay, và cảm thấy một nỗi hãi hê hoang sơ đến mức suýt hét lên. Đã rất nhiều lần anh hình dung mình tình cờ gặp lại người đàn ông này, tưởng tượng kêu hắn ra rồi nã hết đạn vào người hắn, không phải để giết mà để làm hắn bị tàn phế. Anh không muốn hắn chết. Anh muốn Pratt phải sống với nỗi cay đắng, đau đớn đã trở thành một phần trong cuộc đời của anh suốt từ lần chạm trán cuối cùng của họ.

Anh cố ý để người đàn ông nổi giận bằng việc không trả lời hắn. Anh muốn hắn phát điên lên, đủ điên tiết để vung roi da. Nhưng khi anh có được thứ mình muốn và bắt đầu xoay lại để đối mặt với tên khốn khiếp, thì anh lại không thể. Cứ y như cơ thể anh chết lặng đi khi nhìn thấy cây roi da đó, y như một phần tâm trí

đang điều khiển con người anh, quyết không cho anh tham gia vào cuộc chạm trán nào nữa với tên-đánh-bò, như là anh sợ phải nếm trải cảm giác đó lần nữa.

Thậm chí khi Ramsay quất roi vào người, thì anh cũng chẳng thể bứt mình ra khỏi trạng thái mơ hồ đến đờ đẫn đã bám riết lấy anh. Và không nổi đau xác thịt nào giúp anh bừng tỉnh được. Quá nhiều da thịt và dây thần kinh cảm giác đã bị tổn hại nặng nề, nên cho dù có than hồng bỏng trên lưng đi nữa, dường như anh cũng chẳng cảm giác được gì. Ngay cả bây giờ, anh còn không biết liệu Ramsay có gây ra bất kỳ tổn thương nào nữa không. Anh sẽ không biết cho đến khi tận mắt nhìn thấy tấm lưng của mình.

Nhưng nếu chính nỗi sợ hãi làm con người anh tê liệt, không thể tỉnh táo nhận thức mọi chuyện, thì sự kinh hãi tội cùng là thứ anh cảm nhận được khi nữ Công tước bị đe dọa, mà anh vẫn chẳng mảy may nhúc nhích nổi; nỗi kinh hoàng tội độ đã làm anh vã mồ hôi và bủn rủn cả người khi nghĩ rằng nàng sẽ bị thương. Chỉ đến khi anh thấy roi da thực sự giơ lên phóng tới nàng thì cơn thịnh nộ đã bùng nổ trong đầu và mang trả mọi cử động về cho anh.

Anh quan sát thi thể tên Pratt bị lôi ra khỏi quán. Có vài lời bàn tán xầm xì quanh đấy, nhưng không một lời nào trực tiếp đến anh. Hầu hết những vị khách quen đều tiếp tục việc mà họ đang làm dang dở trước khi xảy ra cuộc ẩu đả. Nó là một phản ứng đặc trưng khi mỗi ngày đều xuất hiện vài vụ bạo lực.

Colt chẳng cảm thấy gì, không nuối tiếc, không hả hê, không cảm xúc gì với gã đàn ông mà anh vừa giết chết. Chính cái nhìn hoàn toàn khinh miệt của nữ Công tước trước khi bỏ đi mới làm anh bối rối. Anh không băn khoăn vì sao mình bị như vậy. Và anh phải nói cho nàng biết điều gì đây? Nói rằng anh đã sợ hãi đến nỗi mù mịt đầu óc ư? Rằng anh đã muốn giữ nàng không dính líu vào vụ này, đã cố, nhưng không tài nào cử động được? Không thể cử động ư? Nàng có thật sự cảm thông không, có không đây?

Anh về lại nơi sân ga với cái toa tàu đắt tiền mà nàng đã lấy được một cách quá dễ dàng. Nữ Công tước đang ở đó, nhưng khóa mình trong buồng ngủ. Colt cân nhắc trong một phút không biết có nên đập cửa hay không, nhưng rồi lại thôi. Có thể đó là cách tốt nhất trong lúc này. Anh sẽ uống phí vài ngày được ở cùng nàng, nhưng dù sao đi nữa thì anh cũng phải từ bỏ nàng thôi, thế thì có to tát gì đâu chứ?

Anh thu dọn đồ dùng và bước đến cửa. Anh sẽ mua vé toa hành khách và để người bán vé thông báo lại với nữ công tước về nơi ở của mình. Chẳng có lý do gì để gặp mặt nhau lần nữa cho đến khi tới Cheyenne. Giữa chừng, anh thấy cái gương và chợt nhớ đến lưng mình. Anh thả đồ xuống và kéo áo lên để xem tình trạng nó thế nào. Colt nghĩ lão Pratt ắt đã mất đi phong độ trong nhiều năm qua. Anh không thể tìm thấy dù chỉ một vết nhỏ.

“Ôi Lạy đáng cứu thế!”

Anh quay phắt lại, với lấy khẩu súng của mình. “Chuyện gì thế?!” Nhưng anh biết điều đó là gì khi thấy khuôn mặt nàng. Sự thương hại là thứ anh không thể chịu đựng được, nhất là từ nàng.

Jocelyn đánh rơi khẩu súng trường trong tay để che miệng. Nàng thấy kinh khủng đến buồn nôn. Nàng đã thấy đủ bạo lực trong một giờ qua, nhưng cái này, hậu quả của việc hành hung, đã xảy ra với anh—với chính anh! Nàng chạy tới bồn rửa mặt.

Colt tuân một tràng vắng tục thậm tệ, vứt chiếc áo sơ mi xuống sàn và chạy theo, giật mạnh nàng lại trước khi kịp với tới cửa. “Đừng có vậy! Nó chẳng là gì cả, cô có nghe thấy không? Chẳng sao hết! Nếu cô muốn nôn ọe vì kinh tởm thì đáng lý ra cô nên làm khi tên-đánh-xe kia xả lên mình tôi cơ, chứ không phải bây giờ!”

Nàng nuốt vị đắng vào trong họng, lắc lắc đầu. Những giọt nước mắt rơi lả chả. Nàng không biết sao anh lại quá tức giận. Nàng không thể cưỡng lại cảm xúc đang cấu xé trong lòng mình.

Khi nhìn thấy những giọt nước mắt, anh cầu nài, “Đừng!” nhưng tiếng nức nở của nàng đã nhấn chìm anh khi nàng choàng tay ôm cổ anh. Anh cố gỡ ra, nhưng không thể vì không muốn làm nàng đau. Và nàng vẫn không chịu buông, mà còn siết chặt đến nỗi suýt làm anh nghẹt thở.

“Á, khỉ thật,” một lúc sau anh nói và bế nàng đến cái ghế gần nhất, rồi ngồi xuống và đặt nàng vào lòng mình. “Em không việc gì phải làm như vậy với anh cả, ngốc à. Mà em khóc làm quái gì thế? Anh đã bảo chuyện chẳng sao cả mà.”

“Anh gọi ... cái đó ... không có gì ư?” nàng khóc thổn thức trên vai anh.

“Không liên quan đến em. Chuyện xảy ra cách đây lâu lắm rồi. Bộ em nghĩ nó vẫn còn đau ư? Anh đảm bảo với em là nó chẳng hề hấn gì.”

“Nhưng anh đã rất đau!” nàng thậm chí còn khóc to hơn. “Anh không thể nói với em là nó không có gì được! Ôi, Chúa ơi, tấm lưng tội nghiệp của anh!”

Anh cứng đờ người ra. Anh không thể chịu nổi. “Nghe này, nữ Công tước, và nghe cho kỹ đây. Một chiến binh thì chết chứ không chấp nhận sự thương hại.”

Khi ấy, nàng ngã người ra sau, hơi ngạc nhiên. “Nhưng em đâu có tội nghiệp anh.”

“Vậy mấy chuyện khóc lóc này là vì cái gì?”

“Em khóc vì nỗi đau mà anh đã phải trải qua. Em—em không thể chịu nổi khi nghĩ về chuyện anh đã chịu đựng tất cả.”

Anh lắc đầu với nàng. “Em không tận mắt thấy anh lúc đó. Cây roi da như muốn giết chết anh. Chẳng có mấy người có thể sống sót, nhưng anh đã làm được. Những vết sẹo là biểu tượng cho chiến thắng lại kẻ thù. Anh đánh bại họ bằng việc sống còn.”

“Nếu anh tự hào về mấy vết sao kia, cũng như về những cái này”—tay nàng xoa lên vùng da nhẵn trên ngực anh, làm anh giật nảy lên—“thì tại sao anh lại không để em nhìn thấy chứ? Anh giấu em, đúng không?”

Giờ thì nàng nhớ lại những lần cả hai đều hoàn toàn khóa thân trong lúc làm tình, và cứ mỗi lần nàng với tay ra sau lưng anh, thì đều bị anh cản bằng cách kéo tay lại và giữ chúng trên đầu hoặc ở hai bên hông. Nàng cũng nhớ lại cái lần nàng bảo phải đánh anh bằng roi ngựa mới được. Ôi Chúa kính yêu, nàng thật quá đỗi vô tâm! Nhưng nàng có hay biết gì đâu chứ.

“Anh không nói mình tự hào về chúng, nữ Công tước. Nhưng hãy nhớ lại phản ứng của em với cái này,” anh nói giọng chua xót khi ấn tay nàng lên ngực mình, “và phản ứng của em bây giờ đây, thì em sẽ có được câu trả lời. Những vết nhẵn này chỉ làm em thấy gớm ghiếc. Lưng của anh khiến phụ nữ muốn nôn mửa.”

“Anh biết tại sao không?” nàng hỏi với sự nồng ấm. “Bởi vì cái này chính anh đã tự làm, cố tình tự hành xác mình, thì anh thấy tự hào về điều đó. Nhưng có ai khác đã gây ra những vết sẹo kia, hành hạ cơ thể cường tráng này, và đó là một hành động tàn bạo không thể tả được. Ai đã gây ra cho anh vậy, Colt?”

Anh không chắc là mình vừa bị trách cứ hay được tán thưởng đây. “Em vừa thấy hấn chết đấy.”

Phải mất một lúc nàng mới hiểu những gì anh nói, nhưng rồi mặt nàng trắng bệch không còn giọt máu. “Ôi, lạy Chúa tôi, chẳng trách sao anh không cử động nổi khi thấy hấn! Em cũng không nhúc nhích nổi khi nghĩ hấn sắp đánh mình nữa kìa, đó là em còn không biết cảm giác đó như thế nào. Nhưng anh thì biết ... ôi, trời ạ.” Nàng rên rỉ và ôm cổ anh thật chặt, cứ như làm vậy nàng sẽ có thể xóa đi những kí ức kinh hoàng trong anh vậy. “Anh biết chính xác cảm giác đó như thế nào nếu hấn đánh anh ... mà hấn đã làm rồi còn gì! Anh đã lại trải qua cơn ác mộng đó—”

“Em thôi đi, nữ Công tước,” anh bảo một cách dứt khoát. “Em đang làm mọi chuyện tệ hơn thực tế đấy. Anh không thấy gì cả. Mấy dây thần kinh cảm giác lành lặn thì còn thấy đau, nhưng anh không còn lại bao nhiêu cả.”

“Ôi, Lạy Chúa!” nàng lại khóc nữa.

“Chuyện gì nữa đây?”

Nhưng nàng lắc đầu, biết rằng anh sẽ không muốn nghe nàng nói rằng thế thì càng tệ hơn thôi. Chỉ là anh biết suy nghĩ của nàng. Và anh biết nàng đang làm gì, cố bao bọc anh trong sự dịu dàng mà chỉ phụ nữ mới có. Nàng sẽ áp đầu anh vào ngực mình nếu anh để nàng làm thế, và rắc rối là, ý nghĩ đó lại quá ư là cảm dỗ đi.

Anh phải chuyển hướng suy nghĩ của nàng vào cái gì khác, chợt thấy khẩu súng trường mà nàng đánh rơi dưới sàn, anh hỏi, “Em đang đi đâu với cây súng đó vậy?”

“Lúc đó em đã không nghe thấy tiếng anh vào,” nàng hỉ mũi. “Và ý nghĩ xuất hiện trong đầu em là có thể anh đã nhiều rắc rối hơn khi em rời quán rượu.”

“Vậy em đang định quay lại để cứu anh sao?”

“Thì đại loại là vậy.”

Nàng nghĩ anh sẽ cười mình. Nhưng thay vào đó, nàng cảm nhận được bàn tay anh lùa vào tóc, gỡ đầu nàng ra sau để anh có thể hôn. Và nàng không còn ngạc nhiên về sự dữ dội trong nụ hôn ấy, vì nó có thể có ý nghĩ đối với nàng hơn là anh. Thời gian bên nhau của họ đang ít dần, và cả hai người đều biết điều đó.

43. Chương 43

Tuyết rơi xoay nhẹ bên ngoài khi xe lửa đang lăn bánh vào trạm Cheyenne. Trước khi đến nước Mỹ bằng đường biển, Jocelyn đã du hành gần một năm ở những nước Địa Trung Hải ẩm áp, nên rất lâu rồi nàng đã không nhìn thấy tuyết.

“Anh có nghĩ là khí hậu ở đây quá khắc nghiệt cho ngựa không?” nàng hỏi khi buông rèm cửa xuống.

Colt đang khoác áo vào. “Ngựa hoang đã sống ở đây hàng trăm năm rồi, nữ Công tước à. Bộ em nghĩ những người dân có thể tồn tại mà không cần đến ngựa sao?”

Nàng hơi gượng cười. Nàng đã nói với Vanessna là mình muốn mở nông trại ngựa giống ở đây, nhưng quyết định đó đã bị thôi thúc, ảnh hưởng bởi người đàn ông đang vô tư chuẩn bị rời khỏi xe lửa—và rời bỏ nàng nữa. Nếu chẳng còn lý do nào nữa để ở lại vùng đất này, thì có lẽ những vùng khác sẽ tốt hơn cho việc chăn nuôi giống ngựa thuần chủng của nàng.

“Nhưng anh sẽ gây giống ngựa ở đây đúng không?” nàng khẽ hỏi anh.

“Anh định vậy, với con ngựa cái non mà em nợ anh. Nếu em lo chuyện nó có sống nổi hay không, thì đừng bận tâm. Khí hậu nơi này quả thật lý tưởng cho động vật, không quá nóng vào mùa hè, và mùa đông không quá lạnh.”

“Cái em quan tâm là ngựa của em đó. Em chẳng phải đã nói với anh rằng em đang cân nhắc về chuyện định cư tại đây sao?”

“Vì Chúa, tại sao thế?”

Nàng quay đi, tránh nhìn về mặt kính hoảng của anh, có cái gì đó ghen trong hòng. Lòng nàng nhói đau, quả thật rất đau, nàng còn định nói anh chẳng có gì phải lo, rằng nếu nàng chọn Lãnh Địa Wyoming cho nông trại của mình, thì nàng sẽ đảm bảo nó cách xa anh ra.

Nhưng anh tiến lại phía sau, đặt tay lên hai vai nàng và nói, “Hãy quên những lời anh đã nói. Bây giờ em muốn làm gì thì làm, bởi vì anh đã xong nhiệm vụ của mình rồi.”

Nhưng làm thế quái nào mà anh sẽ sống sót mỗi ngày khi biết nàng đang ở gần bên chứ? Colt tự hỏi lòng. Anh đã nghĩ nàng sẽ làm bất cứ điều gì mà nàng định khi đến đây, rồi sẽ bắt xe lửa quay trở về miền Đông. Sau đó anh có thể quên nàng đi. Nhưng nếu nàng không rời đi ...

Nàng nhún vai, rũ tay anh ra, trước khi nàng làm thế thì anh đã cảm nhận được sự kiên quyết của nàng “Em không sao nghĩ được tại sao mình cứ quên khuấy đi chuyện anh háo hức muốn kết thúc chuyện đi đến thế nào. Nếu anh chỉ việc đưa em đến khách sạn, thì anh có thể tự do rồi. Em sẽ chuyển tiền công của anh đến trại chăn nuôi gia súc của chị anh sớm nhất khi tới nơi.”

“Không, em sẽ không làm thế.”

“Có, em—”

“Không ... em sẽ không làm thế, nữ Công tước.”

Jocelyn mím chặt môi. Trước đây, anh đã từng làm vậy với nàng một lần, chỉ vì nàng đơn thuần muốn nói chuyện với anh. Bây giờ nàng chẳng dễ bị dọa nạt bởi cái vẻ mặt sắt đá hung dữ kia của anh nữa. Nàng cũng tự cho phép cơn giận của nàng bùng lên, lấn át nỗi đau sang một bên. Vậy là anh không thể chờ được nữa ư? Vậy là anh muốn cắt đứt tất cả những mối quan hệ ràng buộc với nàng ngay lập tức sao? Sau một tuần mà họ trải qua cùng nhau, nàng cứ nghĩ mình bắt đầu hiểu anh hơn một chút. Nàng thậm chí còn bắt đầu hy vọng ...

“Nếu anh lo chuyện tôi sẽ tự mình đưa tiền tới cho anh, thì không cần đâu. Bảo đảm với anh là sẽ không phải gặp lại tôi nữa đâu. Nhưng chắc chắn là tôi không đem theo đủ tiền trong va li. Nếu anh không thể chờ đến khi đoàn xe ngựa của tôi đến, thì tôi có thể đánh điện cho ngân hàng gần nhất để gửi tiền đi—giờ thì anh muốn sao?” nàng hỏi khi anh cứ liên tục lắc đầu.

“Em thử cố trả tiền cho anh xem, anh sẽ đốt sạch hết. Em biết là anh không bao giờ muốn số tiền chết tiệt ấy. Em chỉ cần gửi con ngựa cái non khi nó đã sẵn sàng tách khỏi mẹ, thì chúng ta sông phẳng.”

“Vậy anh mắc kẹt với cái công việc mà anh ghét mà chẳng được cái gì ư? Ít ra hãy để tôi trả anh tiền lộ phí—”

“Không.”

Nàng giận dữ nhìn anh. “Anh cứ nhất quyết phải làm tôi mắc cảm tội lỗi vì đã lợi dụng anh, đúng không? Nhưng tôi sẽ phải làm anh thất vọng thôi. Nếu tôi có cảm thấy điều gì, thì nhất định đó không phải là tội lỗi”

Khi nói xong, nàng xách vali nhỏ của mình lên và bước ra khỏi cửa. Colt nghiêng răng lại, tức tối đến nỗi muốn nhổ toẹt nước bọt ra ngoài. Đồ đạc của anh vẫn còn nằm trên tầng giường, không thì anh đã đuổi ngay theo nàng rồi. Quỷ tha ma bắt cô ta đi. Nàng đang cố khiến anh thấy có lỗi vì đã không nhận tiền của nàng sao? Tất cả những gì anh muốn là tránh xa khỏi nàng trước khi làm điều gì đó dại dột, như nói cho nàng biết cảm giác thật của anh về nàng. Anh có thể hình dung ra được phản ứng của nàng. Nàng sẽ chạy như bị ma đuổi cho xem—if nàng không cười nhạo anh trước tiên.

Anh nhớ lại những gì nàng nói về việc đi xem quán rượu đó, rằng nàng sẽ không bao giờ có cơ hội lần nữa bởi vì một khi người của nàng quay lại, thì nàng không thể quá táo bạo như thế. Cái đó cũng đúng với anh, và anh biết điều đó. Nàng sẽ sẵn sàng ngủ chung với anh lâu đến khi nào họ còn ở riêng bên nhau mà không một ai khác biết, nhưng một số người của nàng sắp đến đây chờ nàng. Nàng sẽ thấy nhục nhã nếu họ phát hiện ra nàng chọn tên con lai dẫn đường là người tình của mình cho xem. Và nàng nổi giận đùng đùng lên như bây giờ, thì có lẽ bởi vì anh nhắc nàng nhớ chuyện đã kết thúc trước khi nàng có thể sa thải anh. Đó cũng là lúc nàng bắt đầu gắt gỏng và dễ nổi đóa lên với anh.

Đóng sầm cửa lại, Colt phải chạy theo để bắt kịp nữ Công tước. Đáng lý ra nàng nên đến thẳng toa chờ hàng để tìm mấy con ngựa của họ trước, nhưng thay vào đó nàng lại đi băng băng vào thị trấn. Trong tâm trí anh nữa muốn để nàng đi. Vì bây giờ nàng an toàn rồi. Nhưng lo lắng cho nàng giờ đây đã trở thành thói quen. Cho đến khi anh chắc chắn người của nàng đã tới và anh có thể giao lại nàng, anh vẫn mắc kẹt với nàng.

Jocelyn quá tức tối để biết mình đang đi đâu, lướt qua ai, hoặc bất cứ thứ gì khác về Cheyenne, Wyoming. Nàng cảm thấy—bị lợi dụng. Ôi Chúa ơi, chẳng lẽ nào anh muốn dùng cả tuần vừa qua để trả đũa nàng? Anh đã cảm giác bị nàng lợi dụng, và giờ đây anh chắc nàng cũng cảm giác giống hệt như vậy. Đúng là làm một việc tâm thường, hèn hạ quá mà. Nhưng nàng còn có thể nghĩ được gì nữa đây? Chỉ mới sáng nay thôi, anh đã trao cho nàng sự yêu thương nồng nhiệt, hoang dại, nâng niu ôm ấp nàng trong lòng sau ấy. Rồi bây giờ anh không chờ được thêm giây phút nào nữa để bỏ đi, để không bao giờ gặp lại nàng nữa. Không bao giờ ư? Ôi trời, nàng sẽ không bao giờ được gặp lại anh nữa, không còn được cảm nhận sự đụng chạm nơi anh. Làm sao nàng có thể chịu đựng nổi đây?

Bước chân dần dần chậm lại, lòng nàng đang ngập tràn đau đớn. Nàng cố nhớ ra mình đang ở đâu, rằng mình không được bật khóc ngay giữa nơi đường phố đông người, nhưng nước mắt vẫn cứ trào ra. Và khi ấy, cổ tay bị giữ chặt và nàng bị kéo mạnh về một bên, đầu tiên nàng nghĩ, “Vẫn chưa kết thúc, anh vẫn chưa bỏ mặc mình trong lúc này.” Nhưng khi một bàn tay bịt chặt miệng lại và mũi dao nhọn hoắt dí sát vào cổ nàng thì ý niệm đó đã bị thay đổi ngay tức thì.

“May cho mày là ông chủ muốn gặp mày trước, con ả kia, nếu không là tao đã cứa mày một nhát bây giờ rồi. Dám có bất kỳ hành động xuẩn ngốc nào thì tao phải làm ông ta thất vọng đấy.”

Nàng hiểu lời cảnh cáo này. Nàng chỉ không chắc là mình có thêm chú ý đến nó không. Tại sao phải đợi chứ? Tại sao nàng phải chịu đựng sự hành hạ của gã người Anh trước khi chết? Khi mà mọi chuyện cũng phải kết thúc, bằng cách này hay cách khác.

Ngoài trừ gã đàn ông đang một tay bịt miệng nàng, một tay dí dao vào cổ nàng, thì nàng có thấy thêm một tên nữa. Hắn ta dựa sát vào một bên tòa nhà ngay góc đường, tay hắn giấu trong chiếc áo khoác dày. Nàng chắc trong đó là một khẩu súng, bởi vì hắn có thể bị nhìn thấy từ bên này đường nên phải giấu đi. Nàng bị kéo ra sau một chút để khỏi bị nhìn thấy giữa hai tòa nhà, trừ khi có ai đó đi ngang qua con hẻm nhỏ này như nàng lúc trước.

Nàng không hiểu sao chúng chỉ đứng thế. Chắc chắn là bọn chúng đã có ngựa đợi sẵn đằng sau tòa nhà để bắt nàng đi. Tất cả những gì bọn họ làm là cho nàng chút thời gian quyết định sẽ không đi với chúng. Nếu nàng không bị cứa cổ ngay tức khắc, thì nàng có thể sẽ chống trả lại quyết liệt, hoặc ít nhất là hét to lên.

Nàng gần như sắp đá ra sau khi một gã khác lên tiếng, “Hắn đến đấy, Dewane.”

Ai cơ? Không phải là Colt chứ. Anh lẽ ra nên ở chỗ ga xe lửa để lấy ngựa, hoặc thậm chí đã trên đường về nhà rồi. Nhưng nàng biết đó là Colt, và càng biết bọn chúng sẽ không đứng đây đợi anh trừ phi chúng có ý đồ trừ khử anh. Sự hoảng sợ khiến nàng bất động, lạnh ngắt và nhợt nhạt. Và rồi anh ở đó, quẹo vào góc đường và bất chợt khựng lại bởi một khẩu súng đang dí thẳng vào mặt mình.

“Không được nhúc nhích.”

Colt làm theo, bởi vì cơn thịnh nộ đã bùng nổ, suýt làm anh tức đến nghẹt thở. Anh sao lại ngu đến mức chẳng hề bắn khoả tại sao nữ Công tước lại đột ngột đổi hướng lặn mất tăm vào con hẻm giữa hai tòa nhà chứ? Anh nghĩ nàng chỉ cố để đánh lạc hướng anh, nhưng đó chẳng phải là cái cơ được. Chỉ cần nhìn vào vẻ mặt hiện rõ mòn một nỗi khiếp đảm đến bật khóc của nàng, đã làm trời dậy bản năng giết người của anh mà không thứ gì khác có thể làm được. Nếu anh có thể kiềm chế được đi nữa, thì chẳng thằng khốn nào thoát được hôm nay đâu.

“Mày thư giãn được rồi đấy, Clint. Hắn chẳng dám làm gì đến chừng nào mà tao vẫn nắm cái cổ xinh đẹp này. Phải không, thằng mọi da đỏ Thunder?” Dewane cười khoái trá. “Không nhớ tao sao? Có lẽ mày rút súng ra với nhiều thằng rồi nên chẳng còn nhớ ai là ai đúng không?”

“Mày là Owen phải không?”

“Ái chà, bây giờ tao thấy hãnh diện đấy. Tưởng lừa được bọn tao rồi đúng không? Bằng cách đem quý cô xinh đẹp này đi theo đường khác, mày tưởng là thoát tụi tao rồi hả? Nhưng mày thấy đó, lão Miles đã nói tụi tao biết đích của chuyến hành trình. Chẳng việc gì phải bám theo một thằng con lai trong khi tụi tao có thể thoải mái ngồi ở đây chờ sẵn.”

“Vậy gã người Anh đang ở đây, trong thị trấn ư?”

“Mày phải hỏi là hắn nổi giận đến mức nào kìa, chứ không phải hắn đang ở đâu, vì cái đó chẳng quan trọng, còn cái kia thì có đó.”

Clint cười phá lên về điều đó, bởi vì lúc ấy hắn không ở cùng với bọn chúng, nhưng đã nghe được tất cả về cuộc chạm trán cuối cùng với ả ta. Tuy nhiên, Dewane thấy chuyện đó chẳng buồn cười tí nào. Vì gã đã có mặt tại đây.

“Hắn mém chút giết cả bọn tao để rượt theo tên Angel, chỉ để biết gã đã đưa con ả trở về,” Dewane tiếp tục. “Và lúc đó hắn thậm chí còn điên tiết hơn nữa khi thằng em đàn độn của tao và Saunders đã bập vào cơn sốt vàng ở Colorado và trốn đến mấy khu khai thác vàng.” Hắn cười toe toét. “Mày có thể đánh cược đến phút cuối đời là hắn sẽ tận mắt chứng kiến ả ta phải trả giá cho mỗi một cơn cuồng nộ mà hắn ném qua. Còn mày nữa, đã sẵn sàng trả giá về phần mày chưa?”

“Phần tao á?”

“Mày nghĩ tụi tao không biết chính khẩu súng của mày là thứ khiến bọn tao tránh xa mày sao, Thunder?”

“Đó là tên da đỏ của mày, đúng không?” Clint đánh bạo hỏi. “Hắn mày phải có thêm tên gì khác kèm theo chứ, nói ra mau.” Và rồi hắn cười phá lên. “Bọn tao muốn chắc rằng có đầy đủ họ tên để ghi lên tấm bia cho mày.”

“Tên là White,” Colt điềm tĩnh đáp trả.

“White Thunder (Tia Sét Trắng),” Dewane cười khinh bỉ. “Cũng gọi đấy nhỉ.”

“Nó như thế nào?” Clint tò mò muốn biết. “Nó chẳng gọi bằng hình ảnh Chó Dại hay Ngựa Diên.”

“Mày quên mất hắn là mọi lai da đỏ hỏ, đồ đần.” Dewane thốt lên với chút ghê tởm. “Chữ Trắng là chỉ nửa kia của hắn đó.”

“Không phải, nó như là tia chớp lóe lên khi có sấm,” Colt lặng lẽ nói khi rút súng ra và nã một phát đạn ghim thẳng vào ngay chính giữa trán của Dewane.

Clint nhìn chăm chặp trong sững sốt, thậm chí quên băng mình đã móc súng ra ngoài. Nữ Công tước bắt đầu hét lên khi nàng đổ nhào người xuống cùng tên Dewane, và cũng lúc đó Clint nhìn Colt – và lãnh trọn một viên đạn đã dành sẵn cho mình. Hắn bắn trả lại theo phản xạ, nhưng viên đạn đâm thẳng xuống đất chỉ một giây trước khi hắn chết.

Colt kiểm tra xem hắn đã chết hẳn chưa—còn gã Owen thì chết chắc chắn rồi—sau đó anh mới giúp Jocelyn ngồi dậy. Nàng lập tức gạt anh ra suýt nữa khiến anh bước dạt sang một bên. Thế nhưng, anh vẫn không tránh khỏi cơn thịnh nộ của nàng.

“Anh có thể đã giết chết tôi đấy! Hắn cũng có thể giết tôi luôn!”

Anh chộp được cái phui tay thứ hai của nàng và kéo nàng sát vào lòng. “Chuyện đã kết thúc rồi, nữ Công tước,” anh dịu dàng nói. “Và anh sẽ không bắn trừ phi biết chính xác viên đạn ghim thẳng vào đâu.”

Anh cảm thấy cơn rùng mình chạy dọc xuyên người nàng trước khi nàng thông người dựa hẳn vào anh. “Em nghĩ gần đây mình đã thấy quá nhiều xác chết ngã đổ dưới chân rồi. Hãy đưa em ra khỏi đây đi, Colt.”

Chẳng còn thứ gì khác mà anh thích làm hơn thế, nhưng khi anh nhìn thấy dân tình chạy ào tới chỗ họ để điều tra mấy tiếng súng nổ thì anh biết họ phải chờ. Ở giữa đám đông là Deputy Smith, may thay là người anh quen, nên ít ra họ sẽ không bị giữ lại quá lâu để trả lời những câu hỏi.

“Anh sẽ đưa em đến Thung Lũng Đá ngay khi anh giải trình xong vụ lộn xộn này, nữ Công tước. Anh sẽ trở lại xem liệu bất cứ người cận vệ nào của em có tới đây chưa, và cả gã người Anh nữa—và ai biết được hắn có thuê thêm gã nào mới không, giống như gã Clint đó—em sẽ được an toàn hơn ở trại chăn nuôi gia súc.”

Nàng không tranh cãi với anh một lời. Tất cả những gì có ý nghĩa nhất là anh chưa bỏ rơi nàng.

44. Chương 44

Câu đầu tiên mà người phụ nữ nói với anh là, “Trừ phi nó thay đổi giới tính, Colt, thằng nhóc em mang về không phải là Billy.” Và sau đó, anh được ôm xiết, bị nhìn khắp người, cuối cùng là bị cau mày. “Chị không bao giờ nghĩ lại lâu đến thế. Em không thể tìm được thằng nhóc óc bả đậu đó sao?”

Jocelyn không làm gì hơn mỗi việc đứng phía sau và lắng nghe lời giải thích vắn tắt và mấy câu trả lời của anh. Nàng không nghĩ mình đã từng nghe anh nói nhiều như thế, chắc chắn là không phải trong một lúc. Tất nhiên, nàng chẳng hề phải suy đoán đến một phút để biết người đẹp tóc đen có đôi mắt màu ngọc lam đẹp mê hồn đó là chị của anh Jessie, người đã đặt tên cho anh, đã dạy anh nói tiếng Anh—cũng chẳng cần phải nghĩ ngợi về điều này khi lắng nghe cả hai nói chuyện với nhau.

Nàng cuối cùng cũng được giới thiệu, nhưng với cái kiểu đặc trưng của Colt, anh chỉ gọi nàng là nữ công tước. Nàng bắn khoả không biết cho đến tận bây giờ anh thậm chí còn nhớ được tên nàng hay không, nhưng nàng chẳng màng chỉnh lại chị anh khi cô ta cứ cho rằng Nữ công tước là tên nàng.

Sau đó, nàng gặp Chase, chồng của Jessie, một người đàn ông điển trai giản dị với đôi mắt màu tối gần như đen. Mặc dù Jessie trông không hơn hai mươi một tuổi, nhưng chị ta chắc phải lớn tuổi hơn vì đã có một bé trai bảy tuổi, một bản sao y đúc của bố cậu bé, và một bé gái năm tuổi, còn một bé trai khác nữa chỉ mới bốn tuổi. Những đứa trẻ xinh xắn khiến Jocelyn có cảm giác khó thở nơi lồng ngực khi nàng quan sát đám nhỏ bò trườn khắp người “Cậu Colt” của chúng.

Đến trại chăn nuôi gia súc Thung Lũng Đá lúc trời chạng vạng tối, Jocelyn xin phép cáo lui sớm để Colt có khoảng thời gian sum họp riêng tư với gia đình. Ấy vậy mà, đến sáng nàng phát hiện ra anh đã quay trở lại thị trấn vào tối hôm qua. Và khi nàng gặp chị anh ở phòng ăn trong nhà, thì nàng được chào đón với một thái độ thù địch thấy rõ.

“Cô đã làm gì em trai tôi thế?” là những lời đầu tiên được nói với nàng.

“Xin lỗi chị nói gì.”

“Đừng có giả cái giọng trịch thượng đó với tôi, nữ Công Tước, và cũng đừng giả vờ không hiểu ý tôi nói gì. Anh chàng Colt trở về nhà tối qua không giống anh chàng Colt đã rời đây cách đây mấy tháng để đi tìm Billy.”

Chính câu nói ấy khiến Jocelyn chợt nhận ra một điều, rốt cuộc thì nàng có thể biết thêm điều gì đó về Colt Thunder. Nàng nhận ra thái độ thù địch của Jessie Summers là vì sao, bứt rứt pha lẫn lo âu về người cô ta yêu thương, nên Jocelyn không méch lòng chút nào, mà thậm chí còn không nhận ra điều đó.

“Vậy anh ấy như thế nào khi rời khỏi đây?” nàng đánh bạo hỏi.

“Vui vẻ, hài lòng, mà tôi phải mất rất nhiều thời gian mới làm được. Ở nơi đây, cậu ấy có thể là chính mình, và để tôi nói cho cô biết, nữ Công Tước, đó là một người đàn ông thật rộng lượng và biết suy nghĩ hơn cả mà cô sẽ không bao giờ gặp được. Nhưng tối qua, chết tiệt thật, cậu ta dè dặt, hay cáu bẳn, và cư xử quá khép kín, thật khôn khéo là cậu ta thành công bỏ đi khỏi đây chỉ ngay khi cô đi ngủ. Giờ thì tôi muốn biết chuyện gì đang xảy ra!”

“Tôi e rằng mình cũng không biết chút nào. Anh chàng Colt duy nhất mà tôi biết là một anh chàng cáu kỉnh, thô lỗ mà tôi gặp lần đầu tiên khi anh ấy cứu mạng tôi. Không, nói đúng hơn là anh ấy lại như thế. Có thể nói, anh ấy ... thoải mái hơn trong tuần vừa rồi—cho đến tận ngày hôm qua, chuyện là thế đấy.”

“Mà chuyện gì đã xảy ra hôm qua?”

“Dĩ nhiên là chúng tôi về tới Cheyenne, và anh ấy không thể tổng khứ tôi đi đủ nhanh. Thật không may, kẻ thù của tôi đã lập một kế mới, đó là lý do tại sao tôi lại ở đây, và có thể cũng là lý do chị thấy anh ấy có vẻ khang khác. Vì anh ấy chưa thể dứt mình ra khỏi mối liên hệ với tôi.”

“Dứt mình ra ư?” Jessie bật cười. “Cô đúng là có lối dùng chữ thật văn hoa, nữ Công Tước. Sau này nếu chồng tôi quyết định có bất hòa với tôi, thì tôi nghĩ sẽ tự dứt mình ra khỏi cuộc tranh cãi chết tiệt đó.”

“Một quyết định thật khôn ngoan, nếu anh ta có bất kỳ điểm gì giống Colt.” Jocelyn cũng đùa theo vui vẻ.

“Colt tranh cãi ư? Từ khi nào thế?”

“Anh ta luôn luôn thế mà, hay tại tôi nghĩ vậy. Có phải ý chị là điều đó không bình thường sao?”

“Chắc chắn là không rồi. Chẳng có mấy người lạ thêm tranh cãi với cậu ta đâu, nếu cô hiểu ý tôi nói. Khi tôi phát cáu lên, cậu ta chỉ ngồi im cho tới lúc tôi xả hết cơn giận ra ngoài, rồi cậu ta lại nói điều gì đó để chọc tôi cười.”

Jocelyn lắc đầu, lấy làm kinh ngạc. “Tôi không thể tin chúng ta đang nói về cùng một người đấy.”

“Tôi cũng thế, nữ Công Tước.”

“Chị có phiền gọi em là Jocelyn không?”

“Gi cơ, bộ nữ Công Tước chỉ là biệt danh mà Colt gọi em thôi à?”

“Chị có thể nói thế,” Jocelyn lờ đi, không muốn giải thích khi nàng muốn tìm hiểu thứ quan trọng hơn. “Em tự hỏi điều gì có thể gây ra nỗi cay đắng mà em luôn cảm nhận thường trực ở Colt. Có lẽ chị biết đôi chút về điều này.”

“Em đang đùa đấy à? Chuyện dĩ nhiên rồi, đúng không nào? Người ta không chấp nhận con người thật của cậu ta.”

“Nhưng chị nói ở đây anh ấy hạnh phúc, thậm chí còn hài lòng nữa mà.”

“Đó là ở đây, ở trại chăn nuôi thôi. Cậu ta cũng được biết đến và yêu thích ở Cheyenne, nhưng thỉnh thoảng cậu ta vẫn chuốc họa vào thân từ những người lạ. Sẽ mất cả một thời gian dài, thậm chí còn lâu hơn cả cuộc đời cậu ấy để người ta có thể nhìn vào cậu ta mà không nghĩ gì về mọi da đỏ, loại người mà họ nghĩ là đương nhiên phải ghét.”

“Nhưng đó chính là lỗi của anh ấy vì luôn ăn mặc để lộ nguồn gốc của mình!” Jocelyn phản đối, cơn giận của nàng đã bị khuấy động bởi sự bất công của toàn bộ câu chuyện. “Bộ anh ấy không nhận ra mình thật sự không giống người da đỏ mấy sao? Nếu anh ấy cắt tóc—”

“Cậu ta đã thử,” Jessie đột ngột ngắt lời, để lộ một chút chua xót thoáng qua. “Em có muốn biết chuyện gì đã xảy ra với cậu ấy khi trông giống như một người da trắng không? Điều đó đã khiến một người hàng xóm của chị quá điên tiết khi ông ta phát hiện ra sự thật và bắt mấy tên tay sai của lão bắt trói Colt vào thanh chắn, và ra lệnh quất roi vào người cậu ấy cho đến chết.”

“Ôi, trời,” Jocelyn thì thào, nhắm mắt lại y như thể nàng đang thật sự đau đớn.

“Chẳng còn bao nhiêu da để khâu lại,” Jessie vẫn tiếp tục kể khi những kí ức đang ứa về. “Và cũng không còn bao nhiêu thịt, sau hơn cả trăm nhát roi. Nhưng em có biết, cậu ấy vẫn đứng vững khi chúng tôi đắp kíp để ngăn lại. Và bọn chúng đã không thể làm cậu ấy bật ra một tiếng thét nào, dấu cho đã cố gắng hết sức, lũ khốn nạn. Tất nhiên, chúng tôi nghĩ đã mất cậu ta thật sự khi cậu ấy sốt mê man gần ba tuần liền. Và phải mất hẳn tám tháng để cậu ấy bình phục hoàn toàn. Nhưng những gì chúng đã gây cho cậu ấy để lại vết tích trông chẳng đẹp để gì.”

“Em biết,” Jocelyn khẽ đáp.

“Em biết ư? Chuyện xảy ra thế nào thế? Cậu ấy chẳng bao giờ cho bất kỳ ai xem lưng của mình cả.”

“Em e rằng mình xuất hiện thành linh, nên làm anh ấy bất ngờ.”

“Ồ,” Jessie nói, cảm thấy xấu hổ về điều mình nghĩ. “Em hẳn phải—sốc lắm.”

“Từ đó còn không diễn tả được một nửa cảm giác của em nữa kia. Em thực sự suýt nôn ra luôn.”

“Lưng cậu ta đâu có kinh tởm đến thế chứ,” Jessie phản đối.

Jocelyn chớp mắt. “Tất nhiên là không rồi. Em buồn nôn về người đã gây ra điều đó với anh ấy. Khi ấy, em chẳng thể hiểu nổi, và giờ vẫn không. Cái người hàng xóm đó của chị ắt phải là lão điên. Đó là điều duy nhất có thể lý giải về tính chất hung bạo của hành động cực kỳ tàn ác này.”

“Ồ, hẳn ta vẫn đủ tỉnh táo, và thậm chí còn cảm thấy mình hành xử vậy là chính đáng nữa mà. Lúc ấy Colt đang tán tỉnh cô con gái da trắng ngần của hắn ta, em thấy đó, và hắn để cậu ta làm thế. Đó là tất cả lý do hắn cần để biện hộ cho việc hắn đã gây ra, bởi vì Colt cả gan muốn có đứa con gái hư hỏng của hắn. Và em biết không, ả đấy đã đứng đó và trơ mắt nhìn mọi việc mà chẳng hề thốt lên một lời nào.” Rồi Jessie nhíu mày khi nhìn thấy vẻ mặt của Jocelyn. “Chị xin lỗi. Lẽ ra chị không nên kể em biết mọi chuyện. Chị chỉ quá cảm phiền khi mỗi lần nghĩ đến.”

“Vâng, em hiểu mà.”

Nhưng Jocelyn thậm chí còn hiểu thấu đáo hơn. Giờ nàng đã biết vì sao Colt lại ghét cay ghét đắng phụ nữ da trắng. Và nàng cảm thấy hoàn toàn vô vọng.

“Tất cả mấy câu ‘thưa Bà’ có nghĩa gì thế anh?” Jessie hỏi chồng khi họ đứng quan sát Jocelyn cưỡi ngựa rồi đi cùng sáu người cận vệ đã đến rước nàng.

“Anh nghĩ nữ công tước đúng thật là một Nữ Công Tước.”

“Vậy, nếu cái đó chỉ được có thế.” Jessie cười tươi. “Thì em trai em không với quá cao, đúng không?”

“Em nói vậy là ý gì?” Chase nhú mồm nhìn cô.

“Đừng nói là tối qua anh không để ý thấy cách cậu ấy cứ nhìn cô ấy miết đấy. Em còn tưởng khối phải bốc lên từ ghế xô fa nơi cô ấy ngồi nữa cơ.”

“Chúa ơi, Jessie, không phải em đang nghĩ đến chuyện làm mai đó chứ? Cô ta là một quý bà người Anh đó.”

Mắt cô nheo lại nhìn chồng mình. “Vậy anh đang nói em trai tôi không đủ tốt hả?”

“Dĩ nhiên là không phải rồi,” anh quạu quọ đáp trả. “Anh muốn nói là quý tộc thì kết hôn với quý tộc.”

“Cô ấy đã làm rồi còn gì,” Jessie khịt mũi. “Em nghĩ, giờ cô nàng có thể cưới bất cứ người nào mà cô ấy muốn.”

“Và em nghĩ cô ta muốn lấy Colt sao?” Một nụ cười duyên cong lên môi cô. “Em cũng thấy cái cách cô ấy nhìn Colt tối qua nữa. Và lẽ ra anh nên nghe cô nàng nói chuyện về cậu ấy sáng nay. Em sẽ không phải làm gì để mai mối cả, anh yêu à. Tự hai người đã sẵn có tình cảm với nhau rồi.”

“Nghe có vẻ như em cực kỳ hài lòng về điều đó nhỉ.”

“Có chứ anh. Cô ấy dễ thương, nhưng còn hơn vậy nữa kìa, em nghĩ cô nàng có thể chữa lành nỗi đau trong tâm hồn cậu ấy.”

“Nỗi đau trong tâm hồn cậu ấy ư? Chúa ơi, cưng, em lấy đầu ra mấy câu thành ngữ này vậy?”

“Anh đang chế nhạo em đúng không, Chase Summers?”

“Anh sẽ không mơ làm chuyện đấy.”

Mắt cô chiếu tia nhìn sắc lẹm vào vẻ mặt ngây thơ vô số tội của anh chồng trước khi hậm hực. “Tốt, bởi nếu anh có ý vậy, thì em sẽ dứt mình ra khỏi sự hiện diện của anh.”

“Em sẽ cái gì cơ?” anh hét lên phía sau cô, rồi chỉ còn nghe được tiếng cười của cô khi cô biến mất tăm vào trong nhà.

45. Chương 45

“Anh biết không, Chase, thời gian trôi qua thật nhanh. Mùa đông sẽ hết trước khi anh kịp nhận ra, và khi ấy họ sẽ bỏ lỡ cơ hội được lười biếng vào những ngày đông lạnh lẽo, ngồi sát vào nhau trước ống lửa như thế này.” (lãng mạn thế k biết)

“Ai sẽ chứ?” anh hỏi, như thể không biết vợ anh mới đây đã nói sang chuyện khác một chút.

“Colt và nữ Công tước đấy. Em thật sự phải làm gì đó mới được.”

“Anh cứ tưởng em đồng ý để họ có thể tự tìm ra cách rồi chứ.”

“Ừ thì, em không biết cả hai người sẽ ngu ngốc và bướng bỉnh đến vậy. Cô ấy đang ở phía trên vùng đất mở rộng của gia đình Callan ba tuần rồi. Cô ấy đã sửa sang mọi thứ về chỗ ở. Đồ đạc đang được chuyển đến từ miền Đông. Thậm chí cô nàng còn cho xây dãy chuồng ngựa mới nữa.”

“Và em chưa nói cô ta biết đất cô ta mua là của ai hả?”

“Cô ấy đã tiêu quá nhiều tiền vào đó trước khi em phát hiện ra, em không còn lòng dạ nào mà nói cô ta biết nữa. Nhưng em cho rằng đó có thể là lý do tại sao Colt sẽ không ghé qua đây.”

“Em yêu, em không nghĩ là nếu cô ấy muốn thì sẽ tìm cơ đến đây thăm chúng ta đôi lần, nơi cô ta có thể vô tình gặp phải cậu ấy? Chứ không phải đến nói chuyện với em.”

“Chỉ có điều cô nàng thật ngoan cố— và có lẽ phải cần một chút khích lệ. Cậu ấy thậm chí còn chưa nói lời tạm biệt với cô ấy nữa mà, anh biết đấy. Lần cuối mà cô ấy gặp Colt là vào cái đêm cậu ấy đưa cô nàng về đây. Và cô nàng vẫn tưởng rằng cậu ấy vui khi tổng khứ được mình đi.”

“Có thể cậu ấy ...”

Jessie khịt khịt mũi: “Nếu anh hỏi em, thì bản thân cậu ấy cũng đang bị giày vò bởi cùng cảm tưởng ấy đấy.”

“Giày vò ư? Anh biết em đã đi thăm nữ Công tước nữa rồi.”

Jessie tự cười với mình, mơn man đầu ngón tay dọc xuống khuôn ngực trần của chồng dưới tấm chăn. Cô luôn không để mình thua mỗi khi anh trêu chọc cô.

“Anh muốn bị nhéo à?”

Bởi vì anh biết cô không giận—điều dễ nhận ra sau ngần ấy năm chung sống—anh kéo cô nằm lên nửa thân trên của mình và đề nghị một cách uể oải, “Nếu em hôn nó, khiến nó cảm thấy khá hơn sau đó, thì em có thể nhéo anh ở bất cứ chỗ nào em thích.”

“Em nghĩ anh sẽ không thấy phiền lắm đâu.” Nhưng khi tay cô mân mê xuống giữa hai chân anh, thì anh căng cứng người, làm cô cười khúc khích.

“Chuyện gì thế, chồng yêu? Bộ không tin vợ yêu của anh sao?”

“Có chứ, cưng,” anh cầu nhàu về sự ma mãnh của cô. “Có đôi khi anh nghĩ em vẫn còn rất hoang dã và dữ dội như ngày đầu tiên anh đã gặp em.”

Cô hơi nghiêng đầu để lưỡi mình xoắn quanh núm vú anh. Đôi mắt màu ngọc lam hé nhìn lên để thu nhận phản ứng của anh.

“Anh có muốn em khác đi không?”

“Không đời nào.”

Chiều hôm đó, Jessie cưỡi ngựa lên đồi để đến ngôi nhà gỗ của Colt. Cô vẫn mỉm cười mỗi lần đi ngang qua nơi mà cô và Chase đã lần đầu làm tình với nhau, nơi ngọn đồi thấp nhìn được cả khung cảnh thung lũng. Lần đầu tiên ấy thật tuyệt vời, dấu cho nó kết thúc tồi tệ. Anh ấy nghĩ mình vẫn chưa sẵn sàng lấy vợ và ổn định cuộc sống. Nhưng anh đã nghĩ khác đi. Anh thậm chí còn đưa cô lên đây sau khi họ trở lại Wyoming để hoàn thành một cách bài bản lần này, anh đã nói thế. Đã có lần nào họ làm thật bài bản chưa nhỉ?

Đối với họ những năm tháng qua thật hạnh phúc, và cũng cực kỳ tốt đẹp. Cô có lẽ vẫn đối xử cộc cằn với anh nhiều lần— thói quen cũ thì khó bỏ, và cô vẫn luôn dễ nổi nóng—nhưng cô biết người đàn ông này yêu cô cũng nhiều như cô yêu anh ấy, nhiều đến mức không sao kể xiết.

Ngôi nhà nhỏ của Colt ở chỗ cao hơn trên núi, kế bên nhánh sông nơi mà cô đã từng bị lợi khi còn là một cô bé, với ở đó không chỉ thấy được thung lũng mà còn nhìn xa đến tận vùng đồng bằng ở phía bên dưới. Ngay cả khi vẫn còn tuyết cao vài centimet phủ đầy con đường dốc, cô vẫn thấy anh ngoài trời chỉ mặc mỗi cái quần ống da hoẵng cũ kỹ khi đang bữa củi. Một núi gỗ nhỏ được chất thành đống phía sau lưng anh. Anh vung rìu mạnh mẽ như trút giận. Khí trời lạnh thế này mà, mồ hôi vẫn ướt đầm ngực và lưng anh.

Cô quyết định không nhận xét về cách thức làm việc để xả bực dọc của anh, vì cô biết rõ lý do tại sao. “Còn chút cà phê nào trên lò không?”

Anh không nhìn lên khi gạt đầu, đã biết vị khách đến thăm mình là ai từ lâu trước khi cô hiện ra trong tầm nhìn rõ ràng của anh. “Chỉ cứ tự nhiên.”

Cô đi vào trong, để ý rằng ngôi nhà nhỏ của anh thật bừa bộn và còn cả tá chai rượu uýtski chất đầy trong thùng ở ngay góc, tất cả đều được uống hết. Cô trở ra ngoài đứng ngay lối đi, cầm tách cà phê trong tay. Anh vẫn không ngừng việc bữa củi.

“Dạo gần đây em có bắt được con ngựa nào không?”

Bởi vì bãi bẫy thú trông rỗng, nên đó là câu hỏi thực sự chọc tức anh. Nhưng nó cũng chẳng ăn thua gì.

“Không,” là tất cả những gì anh nói.

“Billy sẽ bắt xe lửa về Chicago vào tuần tới. Chị nghĩ mẹ chị bây giờ thực sự sẽ lắng nghe ý kiến của nó về mấy khóa học thêm mà nó không muốn. Nhưng có học thì cũng chẳng sao. Có lẽ em và chị có thể nói chuyện để làm nó thay đổi quyết định.”

“Thằng bé đủ lớn để tự quyết định cho mình, Jessie à.” Anh nói khi vung thêm một nhát rìu nữa.

Cô bỏ qua chủ đề ấy. “Em không gặp nó từ khi nó hướng dẫn mấy người nước ngoài kia vào thị trấn. Ít nhất thì em cũng nên xuống dưới để nói lời tạm biệt chứ? Chị để ý thấy gần đây em vắng mặt ở đó đấy.”

Cô thú hút sự chú ý của anh với lời nhận xét ấy. “Câu đó có ý gì đây?”

Jessie nhún vai. “Chỉ là nữ Công tước của em để ý đến sự vắng mặt của em vào buổi sáng mà cô ấy rời khỏi. Cô nàng không nhận ra được mình sẽ không còn gặp lại em nữa.”

Anh vung rìu một lần nữa, chẳng nhận xét gì thêm ngoài câu “Cô ấy không phải là nữ Công tước của em.”

“Được thôi, tất nhiên là không phải,” Jessie công nhận. “Ý chị không phải thế.” Cô đi ra ngoài, đến ngồi lên gốc cây gần sát đồng gỗ và nhận xét như thể vô tình, “Cô ta chắc chắn là một người phụ nữ luôn biết cách làm tốt mọi việc. Chị nghe nói cô ta chỉ vào ngân hàng rồi bước ra không tới nửa giờ sau là đã có một tờ văn bản trong tay.”

“Về chỗ ở của nhà Callan.”

Hóa ra là anh có biết. Nhưng cô đã không chắc chắn. “Ừ thì, ở đây không có nhiều tòa nhà đang rao bán. Cô nàng sửa sang lại để em sẽ không nhận ra được, nhưng chị đoán là cô ấy vẫn không mấy vui vẻ về chuyện đó. Cô ta còn mua một miếng đất trống thông suốt lên đến tận núi và dự tính sẽ xây một tòa nhà dưới chân đồi khi mùa xuân đến. Đã có vài kiến trúc sư New York nổi tiếng đang vẽ bản phác thảo cho cô ấy, và cô ta có thể mời cả đội săn lông đi xa như vậy đến đây—”

“Làm sao chị biết nhiều quá vậy, Jessie”

“Chị đến thăm cô ta một hai lần. Giờ cô nàng là hàng xóm của chị mà, xét cho cùng, thì chỉ cách nhau một quãng đường đi ngựa ngắn thôi mà.”

“Em biết.”

Cô cau mày khi nghe thấy sự khó chịu trong giọng nói của anh. “Có chuyện gì sao?”

“Bộ nên có chuyện gì à?”

“Thì, nghe có vẻ em không quá vui mừng về chuyện đó.”

“Bộ em phải vậy sao?”

“Ừ ... đúng vậy, chị phần nào nghĩ em sẽ như thế. Không phải em và cô ta là bạn nhau sao?”

” Cô ta thuê em làm việc. Và em làm.”

“Và giữa cả hai người tất cả chỉ có vậy thôi?”

“Jessie,” anh bắt đầu với giọng cảnh cáo, nhưng cô gạt phăng ngay.

“White Thunder, người em đang nói chuyện là chị đấy. Và chị thấy được cách em nhìn cô ta, nên em không thể nói với chị là em không muốn cô ta. Tại sao em không qua đó tán tỉnh người ta đi? Quần đốc của tôi thì lại tận dụng mọi cơ hội mà ông ta có.”

“Emmett Harwell ư?” anh ngắt lời. “Ông ta đủ già để làm cha cô ta!”

“Ừ, mà bây giờ ba cái chuyện đó thì nhằm nhò gì chứ? Chị còn nghe nói Công tước của cô ta thậm chí còn già hơn nữa kìa.”

Anh giận dữ quát mắt nhìn cô một lúc, nhưng lại quay đi tiếp tục bữa cử ngay. Jessie thốt lên bực tức. Nói thẳng ra cũng chẳng có tác dụng gì.

Cô nhấp một ngụm cà phê rồi nói, “Em biết đấy, sau khi nghe toàn bộ câu chuyện về gã đom đóm người Anh cứ bám theo săn đuổi cô nàng miết, chị tưởng rằng điều đầu tiên mà cô ta sẽ làm khi vào ở là sẽ cho xây một bức tường xung quanh nhà, nhưng cô ta lại không. Chị còn thậm chí hỏi cô ta về chuyện đó, rồi em biết cô nàng nói gì không?”

Cô đợi. Phải mất khoảng hai mươi giây, nhưng cuối cùng anh cũng nhìn cô và hỏi, “Nói gì?”

“Cô ấy không muốn tránh hấn. Cô ta nói sẽ cố thủ và chờ hấn đến. Nghe có vẻ giống điều mà em đã đề nghị cô ta làm nhỉ.”

“Có lẽ em đã nói.”

“Đúng như chị nghĩ, nhưng chị không thể tưởng tượng được tại sao em lại không ở đây cùng chờ với cô ta.”

“Cô ấy có đủ người—”

“Nhưng cô nàng không tính dùng họ. Cô ta lên kế hoạch tự mình sẽ bắn gã người Anh, cho nên chọn sẵn cách dễ dàng cho hấn đến tóm lấy cô.”

Colt buông rìu xuống. “Cô ta lấy đâu ra cái ý tưởng điên khùng đó vậy?”

Jessie nhún vai. “Chị đâu biết. Có thể cô nàng chỉ cố gây ấn tượng với chị bằng sự can đảm của mình, bởi vì chị cảm thấy thế thật. Như lời em nói, cô ta có quá nhiều người bảo vệ. Có lẽ sẽ có một hoặc hai người nấp xung quanh để bắt hấn trước khi hấn tới chỗ cô ta.”

Colt không có nhận xét gì về lời nói ấy. Anh đã bước về phía căn nhà gỗ của mình. Jessie theo sau, cố nhin cười.

“Em định đi qua đó hả?” cô gọi với theo sau anh.

“Cô nàng không đưa ra ý kiến tầm phào thế đâu, Jessie,” anh thốt lên qua vai mình. “Nếu cô ta nói sẽ bắn hấn, thì cô ta nói nghiêm túc đấy. Phải có ai đó nói cho cô ta biết đó là ý định ngu xuẩn chết tiệt chứ.”

“Vậy, trong lúc em ở đó, sao em không tự chấm dứt luôn chuỗi đêm dài uống rượu cho đến khi say mềm và hỏi cưới cô nàng đi?”

Anh quay phắt lại, quát mắt giận dữ nhìn cô. “Lo chuyện của chị đi, Jessie.”

“Em có muốn, đúng không?”

“Cái đó thì có gì quan trọng? Cô ta là người da trắng, hay chị đã không nhận ra?”

Cô bình thần mở to mắt, y như thể giờ mình đã hiểu rõ ngọn ngành. “À, thế sao em không nói với chị là cô ta có thành kiến với em?”

“Chị điên hả? Cô ta thậm chí còn không biết nghĩa của từ đó nữa kìa.”

“Vậy cô ta quá kiêu căng với em hả? Lẽ ra chị nên biết, cô ta là nữ Công tước mà.”

“Cô ấy không kiêu căng hơn chị đâu,” anh trả đũa lại.

“Ừm, chị đâu có kiêu căng, cho nên có nghĩa cô ta có nhỏ nhen, ích kỉ. Chị không bao giờ ngờ được.”

“Chị thôi đi, Jessie,” anh rít lên giận dữ. “Cô ấy chẳng có chút gì là nhỏ nhen hay ích kỉ cả. ”

“Vậy chắc là vẻ bề ngoài của cô ta rồi. Và chị nghĩ em không để ý đến túm tóc đỏ xấu xí đó chứ.”

“Lẽ ra Chase nên bẻ cổ chị lúc anh ấy đe dọa chị lần gần đây nhất.”

“Mà chị đã nói gì nhỉ?” cô hỏi một cách ngây thơ.

Anh cười khẽ, rồi tóm lấy eo và ôm cô thật chặt. “Chị đã nói rõ ý của mình rồi đấy, chị gái. Em nghĩ cũng chẳng mất gì nếu thử hỏi cưới.”

Jessie bước lùi ra sau, nhăn mũi và chùi hai tay vào quần. “Tốt nhất là đi tắm trước đi. Em đâu muốn cô nàng bị ngất đi trước khi có cơ hội trả lời em.”

Cô gần như không thể nói hết câu vì phải thét lên và bắt đầu chạy.

46. Chương 46

“Em là người đầu tiên được biết, em yêu. Chị quyết định kết hôn.”

Jocelyn quay phắt người lại trong sự ngạc nhiên, suýt đánh văng cây đèn ra khỏi chiếc bàn bên cạnh nàng. “Chị Vana! Chị hầu như chưa hiểu hết ông Harwell. Ông ta chỉ ghé thăm chị mới tuần vừa rồi thôi!”

Nữ bá tước bật cười. “Chị ngạc nhiên là em thậm chí có để ý đấy, tưởng em chỉ suốt ngày quanh quẩn ỉu rũ ở đây thôi.”

“Em đâu có!”

“Được rồi, chị chẳng biết em có từ nào khác để gọi tình trạng gần đây của em không. Nhưng không sao. Và chị không lấy cái ông Em-met Harwell tử tế ấy, dấu cho chị cũng phải cảm ơn ông ta vì đã làm Robbie yêu của chị đủ ghen mà hỏi cưới chị.”

“Robbie á?”

“Tại sao không chứ?” Nữ bá tước phản kháng lại trước cái nhìn sững sốt của Jocelyn. “Khi mà em có thể phải lòng một người hoàn toàn không xứng với địa vị của em—”

“Chết tiệt cái địa vị của em đi! Và em cũng không yêu anh ta!”

“Tất nhiên là không rồi, em yêu.”

Jocelyn giận dữ nhìn cô và Vanessa không hề bị tác động bởi ánh nhìn đó. Jocelyn rút cuộc cũng đưa mắt nhìn sang chỗ khác, thở dài.

“Em thiệt là ngu khi đi yêu một người không yêu mình, đúng không?” nàng khẽ nói.

“Ồ, nhất định rồi.”

Jocelyn liếc nhìn qua vai đầy giận dữ. “Sao chị không bảo với em là anh ta quá cáu kỉnh, tính tình hèn hạ, nguy hiểm—”

“Bởi vì anh ta không thể hoàn toàn xấu xa đến thế, không thì em đã chẳng yêu anh ta.”

“Anh ta không xấu, nhưng nếu chị để ý thì anh ta chẳng thêm ghé thăm em nữa kia.”

“Có lẽ em phải ghé thăm anh ta đi, em yêu. Chị biết anh ta có ác cảm với trại chăn nuôi này. Chị anh ta có tâm sự với chị rằng anh ta suýt mất mạng ở đây vài năm trước đây—trời ạ, ngồi xuống đi! Chị đã nói gì đâu?”

Jocelyn đẩy tay nữ Bá tước ra khi cô cố kéo nàng lại ghế. “Em không sao. Tuy vậy, sẽ thật tốt nếu có người nói cho em biết. Đúng là sự mỉa mai khủng khiếp.”

“Là gì cơ?”

“Là em lẽ ra nên mua đứt nơi này.”

“Ừ, thôi được, chính xác là em sẽ không nán lại đây lâu, chỉ đến mùa xuân thôi. Và ngoài ra, có thể anh ta muốn em sống chung với mình trên núi, trong ngôi nhà nhỏ cũ kĩ của anh ta đấy.”

“Em không thấy vấn đề gì ở đây cả.”

Nữ bá tước nhăn mặt, bởi vì nàng chỉ cố xem nhẹ cuộc nói chuyện. “Đừng cường điệu hóa sự hy sinh cao cả cho mấy chuyện yêu đương vớ vẩn. Hãy để anh ta hy sinh và thích nghi với những điều kiện sống tốt hơn.”

“Em cũng muốn vậy, nhưng chị cứ tiếp tục xem nhẹ sự vắng mặt của anh ấy. Anh ấy thậm chí không thèm cố gặp em là vì anh ấy không muốn.”

“Chị không quá chắc về điều đó, em yêu. Theo như lời chị anh ta—”

“Thôi, làm ơn đi, chị Vana, không nói đến mấy chuyện tâm sự từ người chị nào nữa. Em nghĩ chị đã học được bài học của mình—”

“Đừng có ngốc,” nữ Bá tước liền ngắt lời. “Jessie Summers không phải là kẻ nói dối hèn hạ như cái ả Maura kia.”

“Có thể không, nhưng chị ấy vẫn thiên vị và—” Jocelyn bất chợt khựng lại bởi tiếng la hét từ bên ngoài vọng vào. Nàng lập tức tới chỗ cửa sổ. Cảnh tượng khói bốc lên ngùn ngụt từ trong chuồng ngựa mới xảy làm tim nàng sợ hãi đập thình thịch.

“Chuyện gì thế?” Vanessa hỏi.

Jocelyn đã quay người lại và tiến về phía cửa. “Có hỏa hoạn trong chuồng ngựa.”

“Trời đất—Đợi một lát đã!” Nữ bá tước lật đật chạy theo nàng. “Em không thể ra ngoài đó. Tên Mũi Dài có thể phóng hỏa để dụ em ra đấy.”

“Đừng lơ bịch như thế, chị Vana. Trời hãy còn sáng trưng. Nếu có, thì hẳn sẽ phải đến lúc trời tối để có thể lên vào với mấy tên đồng bọn chứ.”

“Em đâu biết được—”

“Đó là bầy ngựa của em, Vana!”

Nữ bá tước chẳng nói thêm lời nào sau đó, mà chỉ đi theo Jocelyn ra ngoài. Trời vẫn còn sáng, nhưng chỉ một lúc, và khói bốc lên từ dãy nhà dài càng làm cho hoàng hôn dường như đến sớm hơn. Những người hầu đã dẫn mấy con ngựa ra khỏi chuồng; một vài con ngựa khác đã tự mình tìm đường ra. Tiếng kêu sợ hãi của chúng thật tội nghiệp.

“Sir George đâu?” Jocelyn hỏi anh hầu vừa ra khỏi cánh cửa mở toang.

“Rob Đỏ đang đưa nó ra, thưa Bà.”

“Cháy đến đâu rồi?”

“Lửa đã lan đến tầng gác.”

Nàng hoảng loạn khi nghe câu đó. Sir George sẽ sợ chết khiếp, đến mức sẽ không một ai có thể điều khiển nổi để đưa nó ra ngoài.

Nàng chạy vào trong trước khi bất cứ người nào có ý nghĩ sẽ ngăn nàng lại. Khói bốc lên ngùn ngụt ngay phía trên đầu nàng, mùi khói len qua cả chiếc khăn tay nàng đang dùng để bịt mũi. Nàng ho sặc sụa trước khi kịp đến được chuồng ngựa lớn của Sir George.

Robbie quả thật đang ở đó, cố gắng vô ích giữ lấy bờm con ngựa giống để dẫn nó ra ngoài. Ngay cả khi nàng ở đó, Sir Geogre cũng nhảy dựng lên hí inh ỏi, anh chàng Ê-Cốt bị hất văng ra sau và không đứng dậy ngay được. Anh ta bị đập mạnh vào bắp vai.

“Anh có sao không, Robbie?”

“Trời đất, cô gái, cô đang—”

“Không phải bây giờ!” nàng quát lại trong lúc xé toạc áo trong của mình, thứ duy nhất có trong tay, để quần quanh mắt con ngựa giống. “Nếu anh đứng dậy và leo lên lưng nó được, thì tôi sẽ đưa cả ba chúng ta ra khỏi đây trong nháy mắt.”

Nàng đã tự leo lên lưng con vật, con ngựa có phần nào bình tĩnh lại bởi tiếng nói của nàng và màn đêm hoàn toàn trước mắt. Robbie không chần chừ mà trèo lên ngay. Một lát sau, Sir George lao qua mấy cánh cửa gần như chỉ bằng một cú phóng dài. Jocelyn xoay sở dẫn nó đi bằng việc sử dụng áo trong của mình thay thế cho dây cương, nàng đã xuất sắc trong việc điều khiển dây cương từ ngay đỉnh đầu nó hơn là từ hàm thiếc ở miệng con vật.

Nàng réo Ngài Dudley. “Số súc vật còn lại thì sao?”

“Tất cả đã được đưa ra ngoài, thưa Bà.”

Nàng nhẹ nhõm ngã người ra sau dựa vào khuôn ngực rộng của Rob Đỏ, nhưng tỉnh ra gần như ngay lập tức và ngồi thẳng lưng lại. Gần như đồng thời, họ đều nhớ lại cách gọi không đàng hoàng của anh ta trong chuồng ngựa. Nữ bá tước thấy họ đang cười khi cô đến nơi.

“Em có biết em làm chị sợ chết khiếp không, còn em lại đang ở đây vui vẻ.”

Jocelyn làm mặt nghiêm lại khi nghe lời quở trách ấy, nhưng không hoàn toàn. Nàng vẫn còn cười khi giải thích, “Em xin lỗi, chị Vana, nhưng em có linh cảm con vật ông ọ này sẽ không để bất cứ ai lại gần nó, và em đã đúng. Em tin là vai của chồng chưa cưới của chị sẽ cần sự chăm sóc ngay lập tức đấy. Chị biết Sir George có đời nào nhẹ nhàng với mấy cú đá của nó đâu.”

Cơn giận dữ của nữ Bá tước nhanh chóng chuyển sang lo lắng. “Anh có bị gãy cái xương nào không, anh yêu?”

“Chỉ bị trật khớp thôi, cưng à. Chẳng việc gì phải lo.”

Jocelyn gần như rên rỉ khi nghe họ thủ thỉ với nhau. “Em sẽ đưa anh ấy về nhà bằng ngựa, Vana, trong lúc chị đi kiếm người để chỉnh lại vai cho anh ấy. Em thấy hơi ớn lạnh rồi.”

“Chả trách sao—”

Jocelyn không lắng vẳng để nghe thêm lời trách móc nào nữa, nàng thấy gương khi bị bắt gặp trong chiếc áo mỏng manh với chỉ chiếc áo lót màu trắng che phần ngực. Nàng thúc Sir George phi thẳng một mạch tới nhà, rồi bỏ nó đó với Robbie, chạy lên lầu để thay đổi trang phục xuềnh xoàng của mình rồi mới ra ngoài kiểm tra mấy con ngựa còn lại có bị thương không. Nhưng nàng không trở ra ngoài được. Đang chờ trong phòng, thản nhiên nằm trên giường nàng y như là nó thuộc về hần, chính là kẻ thù của nàng, John Mũi Dài.

Nàng đủ ngạc nhiên đến nỗi không hét lên ngay, và đủ khôn ngoan không hét khi nhận ra khẩu súng của hần đang chĩa thẳng vào đầu nàng. Tên khốn đang cười tươi. Ủh, sao lại không? Hần rất cuộc đã thắng. Vanessa nói đúng lắm. Hần châm lửa trong chuồng ngựa, dụ mọi người ra khỏi nhà để sau đó hần có thể lên vào trong. Và tên khốn chẳng bận tâm đến mấy con vật, chúng có thể chết, máu nóng sôi lên trong người nàng trước cả sự sợ hãi.

“Đóng cửa lại, thưa Bà,” hần gầm gừ. “Chúng ta không muốn bị quấy rầy đâu.”

“Tự đi mà đóng!”

Hần ngồi dậy, đôi mắt xám tối sầm lại, bực tức vì nàng không bị dọa nạt ngay tức khắc. “Tôi không nghĩ cô nhận ra—”

“Không, có vẻ như ông chẳng nhận ra tôi đã chán ngấy việc ở đây với ông!” Nàng héch cằm lên và chỉ ngón tay vào nơi hần vừa nằm. “Cứ bắn tôi đi, đồ hèn hạ đáng khinh. Nhưng tôi đảm bảo với ông, ông sẽ không còn mạng để ra khỏi cái nhà này đâu!”

“Tôi không có ý định bắn cô,” hần gầm gừ giận dữ.

“Không hả? Vậy đưa súng của ông cho tôi. Tôi không lo sợ như ông đâu.”

“Đồ quỷ cái chết tiệt!” Mặt của hắn hoàn toàn chuyển sang màu đỏ bầm trong tâm trạng bất mãn là nàng đang phá hỏng cách mà hắn mơ tưởng về cuộc chạm trán này. “Nhớ lấy lời này nói khi tay tao xiết quanh cổ mày!”

“Được thôi, cứ làm đi và tôi sẽ móc mắt ông ra khi ông đang cố làm đấy!”

Nhưng khi hắn nhổm dậy với một tiếng gầm trong cơn thịnh nộ, nàng mới nhận ra đã quên bém lẫn ta cao làm sao. Thân hình gầy nhom, nhưng không thể tranh đua với hắn được. Rốt cuộc thì nàng cũng không ngu ngốc.

Nàng lao ra ngoài cửa, chạy như điên tới chỗ cầu thang. Nàng nghĩ mình gần như có thể cảm nhận được hơi thở của hắn phả ngay cổ mình, nhưng hy vọng đó chỉ là trí tưởng tượng điên rồ. Nhưng nó suýt tý nữa đã trở thành hiện thực. Hắn đang ở phía sau cách nàng chỉ chín phân khi nàng đột ngột dừng lại ngay đầu cầu thang. Colt ở đấy, đang đi lên nữa chừng. Anh cũng đứng lại. Và gã Mũi Dài cũng thế, định chìa khẩu súng vẫn nằm trong tay sang phía Colt. Đó là điều cuối cùng hắn có thể làm.

Ngay cả khi hắn bóp cò, thì Colt đã nã đạn vào hắn bằng súng của mình. Viên đạn của gã Mũi Dài trượt qua tai anh, ghim thẳng vào vách tường đằng sau. Viên đạn của Colt ghim ngay ngực hắn. Từ từ ngã khụy xuống, đầu gối chạm vào sàn nhà trước, hắn rửa lằm bằm mấy câu, rồi đổ sập hoàn toàn xuống sàn.

Jocelyn ngồi phịch xuống nấc thang trên cùng, rùng mình thở dài. “Lần này tôi không thấy phiền về thói quen bắn hạ người ta đổ nhào dưới chân tôi của anh.”

“Em ổn chứ?”

“Tất nhiên rồi. Tôi dần trở nên chai lì với ba cái vụ như này.” Giọng nói của nàng chẳng biểu lộ bất cứ gì ngoài sự điềm tĩnh. Mắt anh nheo lại nhìn nàng, “Trông em như cần uống một ly uýt-ki đấy.”

“Làm một ly Brandy thì được hơn. Tôi có một ít trong phòng khách.”

“VẬY em đi đi. Anh sẽ gặp em sau khi xử lý xong đồng rác rưởi này.”

Anh vào với nàng sớm hơn. Người của nàng chạy bổ vào nhà từ mọi phía để kiểm tra tiếng súng nổ. Anh để cho họ dọn dẹp mọi thứ. Nữ bá tước gần như va vào anh ở cửa phòng khách, tuy nhiên, cũng không hẳn vậy.

“Cô ấy không sao cả, Vana,” Colt nói với cô ta bằng giọng trầm nhưng kiên quyết. “Cứ để cô ấy cho tôi.”

Nữ bá tước quá sửng sốt khi nghe anh gọi cô bằng tên nên không kịp thốt lên tiếng nào. Và rồi cánh cửa đóng sập lại trước mặt cô, vì thế cô đã lỡ mất cơ hội lên tiếng.

“Được thôi, tôi không bao giờ,” Vanessa thở gấp.

“Anh nghĩ em hy vọng anh ta sẽ xuất hiện chứ,” Robbie lên tiếng đằng sau cô.

“Chắc em nhất thời bị điên rồi. Em đã quên mất hắn là người thế nào.”

“Miễn cô ấy không thấy sao cả là được rồi, em yêu, sao em phải thế chứ?”

Cô bắt đầu nhúu mày, nhưng cuối cùng lại mỉm cười. “Anh nói thiệt đúng quá. Cuối cùng thì em cũng đâu phải sống với hắn ta.”

Trong phòng khách, Jocelyn uống cạn ly rượu brandy đang cầm trong tay trước khi nói, “Thế là không được đó.”

“Bộ anh chưa đủ lịch sự sao?”

Nàng nhướn một bên mày khi thấy vẻ mặt ngây thơ của anh, không chắc là anh đang nói nghiêm túc hay đùa giỡn đây. Nhưng nàng chẳng quan tâm. Nàng hứng thú hơn với việc anh đang làm gì ở đây.

Anh đã treo áo khoác của mình lên giá trong đại sảnh trước khi tiếng la hét kéo anh lên lầu. Nàng nhận thấy không còn quần da hoẵng và bím tóc. Chỉ có mỗi giày da đánh của anh là quen thuộc. Trang phục còn lại của anh giống như nhiều anh chàng cao bồi khác vẫn mặc, quần màu đen và chiếc áo sơ mi xanh hổ cổ, khăn quàng cổ màu đỏ và chiếc mũ kiểu miền Tây.

Anh để ý đến cách ăn mặc của nàng, đặc biệt là chiếc áo lót mỏng manh, quá chẳng hợp tí nào với cái váy len dày. Nàng có thể cảm giác mặt mình đang dần đỏ ửng lên và nó khiến nàng khó chịu.

Trời ơi, sau tất cả những gì họ đã trải qua, sao anh vẫn có thể khiến nàng đỏ mặt được chứ?

Nàng quyết định tia nhìn ngờ vực của mình là câu trả lời đủ rõ cho câu hỏi của anh và lên tiếng hỏi. “Anh đang làm gì ở đây vậy, Colt?”

“Anh nghe em lên kế hoạch tự mình bắn gã Mũi Dài.”

“Rồi anh nghĩ sẽ khuyên tôi loại bỏ cái ý định đó ư?”

“Đại loại là thế.”

Nàng nhớ có lần mình đã nói như thế với anh và không thể nhịn được cười, cho dù nàng có thất vọng về câu trả lời của anh. “Anh vẫn luôn đến đúng lúc-như mọi khi. Tôi nghĩ là mình sẽ không còn cơ hội biết được tên thật của hân.”

“Bộ chuyện đó quan trọng hả?”

“Không, kết cục thì hân vẫn là tên Mũi Dài, đánh hơi theo dấu tôi từ nước này qua nước kia. Tôi có thể sẽ nhớ hân, anh biết đấy. Hân đã thêm một chút gia vị hồi hộp vào cuộc sống của tôi.”

“Em sẽ phải tìm thứ khác thôi,—cái có thể làm em phấn kích.”

Những lời nói đó tác động cũng không tệ lắm. Nàng có thể cảm nhận được nhịp tim mình bắt đầu đập nhanh hơn. Và cái cách mà anh đang nhìn nàng.

Nàng đến bên cửa sổ để có thể quan sát hoạt động ở chuồng ngựa và kiểm lại nhịp đập con tim. Mấy con ngựa đã được cho vào chuồng cũ, mà may thay vẫn chưa bị đốt trụi. Nhưng khi Colt đến đứng phía sau, nàng chẳng còn thấy được gì nữa. Anh có cách thu hút mọi sự chú ý của nàng ngay cả khi nàng không nhìn vào anh.

“Em sẽ lấy anh chứ?”

Trán của Jocelyn tựa hân vào cửa sổ. Thật đáng ngạc nhiên là chân nàng đã không ngã quỵ xuống. Nàng cảm thấy nhẹ nhõm đến mức khó tin khi nghe những lời đó, và tâm trạng ngây ngất bao phủ toàn bộ cơ thể nàng—và anh khiến nàng phải chịu đựng đến ba tuần trong lúc anh đưa ra quyết định.

“Em không biết,” nàng nói giọng hoàn toàn bình thường, mặc dù nàng không biết làm sao mình làm được. “Nữ bá tước có nói người ta không nên lấy người tình của mình. Vì phá hỏng sự lãng mạn, anh biết đó.”

“Và anh không thích hợp ngoại trừ làm người tình của em thôi phải không?”

Nàng quay phắt lại, mắt nàng mở to tức giận. “Thích hợp ư? Đấy đấy, anh lại xem thường bản thân mình nữa rồi! Em nghĩ mình đã cảnh cáo anh—”

Anh chụp lấy tay nàng để ngắt lời nàng. “Anh vẫn còn là người tình của em chứ?”

“Nếu còn, thì anh là một người tình rất đổi vô tâm.”

Anh hôn lấy vành môi đang trề ra của nàng, thật chậm rãi, thật thuyết phục. “Em nghĩ sao nếu em lấy anh, nhưng tội mình giả vờ chỉ là người tình của nhau thôi?”

“Nghe có vẻ khá hơn đấy, nhất là vì những cặp tình nhân thì phải yêu nhau.”

“Còn những cặp kết hôn rồi thì không à?”

“Không phải lúc nào cũng vậy.”

“Anh sẽ không có vấn đề gì với chuyện ấy.”

“Anh sẽ không ư?”

“Đừng trông quá ngạc nhiên như vậy, nữ Công tước. Có phải em nghĩ anh lấy em chỉ vì tiền của em không?”

Nàng thất vọng bởi cách anh cười, và đập lại, “Có thể anh sẽ đòi em cho hết số tiền đó cho xem.”

“Cũng có thể.”

“Và sống trong căn nhà nhỏ trên đồi.”

“Cũng có thể.”

“Và sinh cho anh những đứa con và giặt giũ đồ của anh.”

“Anh muốn giữ áo quần của mình còn nguyên vẹn, và giờ anh cảnh báo em đây, không được lãng vãng bất cứ chỗ nào gần cái bếp của anh. Anh đoán rất cuộc thì em sẽ phải có vài người hầu xung quanh.”

“Còn về trẻ con thì sao?”

“Em muốn vài đứa à?”

“Nhất định rồi.”

“Anh đoán thế có nghĩa là em yêu anh, hửm?”

“Hay em chỉ thích mỗi cơ thể của anh thôi. Thế em đã nói với anh là nó thật tuyệt chưa—Vâng!” nàng kêu lên khi anh siết chặt nàng vào lòng. “Em yêu anh, anh chàng xấu xa.”

“Lẽ ra em có thể nói anh biết sớm hơn,” anh cầu nhàu, ôm nàng thật sát. “Như khi anh đang làm tình với em hay những dịp thích hợp khác. Để sau đó anh không phải chịu đựng mấy tuần chết tiệt vừa rồi để suy nghĩ—”

“Nếu anh định đề cập đến thứ gì nguồn gốc của mình, Colt Thunder, thì em sẽ đánh anh đấy.”

Anh ngửa ra sau để nhìn vẻ mặt hung dữ của nàng, rồi lại cười. “Trời ơi, anh yêu em mà, nữ Công tước. Em là người đặc biệt.”

“Em thật vui khi biết điều đấy,” nàng đáp trả trong lúc hôn anh tới tấp. “Nhưng nếu anh có thể gọi người bạn thân nhất của em bằng tên, vậy tại sao anh không thể gọi em bằng tên chứ? Em là Jocelyn, nhắc nếu anh không nhớ.”

“Anh biết mà, em yêu, nhưng nó không thật sự là em. Em là nữ Công tước, rõ ràng và đơn giản—và là của anh.”

“Được thôi, nếu anh cho là thế...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tia-set-hoang-savage-thunder>